

İş Mi? Aşk Mi?

**RACHEL
LYNN SOLOMON**

YABANCI

"İki farklı ilişki kurduk ve aralarına bir çizgi çizdik. O çizgi şimdi bulanık, her zamankinden daha ince. Bunu istiyorum, şu an önemli olan tek şey bu. Belki sonra kalbim acıyacak ama bu riski göze alıyorum."

Chandler Cohen, hayalet yazar olarak kaleme aldığı bir kitabın imza gününe katılmış ve yazarın onu tanımadığını fark ettiğinde, kendini hiç olmadığı kadar görünmez hissetmişti. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde tanıştığı çekici bir adam, her şeyin umut verici bir hâl almasını sağlamıştı. Ne var ki bu yoğun çekim, fiyaskoyla sonuçlanan tek gecelik bir ilişkiyle noktalanmıştı. Chandler da o geceyi sonsuza dek geride bırakmaya karar vermişti.

Ne yazık ki bunu yapmak, söylemesi kadar kolay değildi.

Chandler'ın yeni projesi, bir zamanların kült kurt adam dizisiyle ünlenen Finn Walsh'un anılarını yazmaktı. Chandler'sa Finn'i, bu diziden ziyade, talihsizliklerle dolu o tek geceden tanıyordu.

Profesyonelliği her şeyin önünde tutmaya kararlı olan Chandler, Finn'e o gecenin sandığı kadar baş döndürücü olmadığını söylediğinde, genç adamın dünyası altüst olmuştu. Yine de Finn'in samimiyeti ve öğrenme konusundaki isteği Chandler'ın ilgisini çekince ikili, kendilerini oldukça sıradışı bir anlaşmanın içinde bulacaklardı: Kitap üzerinde çalışmadıkları zamanlarda Chandler, Finn'e tatmin etme sanatının inceliklerini öğretecekti.

Sınırlar bulanıklaştıkça ve yakınlıkları yatak odasının dışına taşıkça, ikisi de zor bir soruyla yüzleşmek zorunda kalacaktı: İş mi daha önemliydi, yoksa aşk mı?

Ya da ikisinin her ikisini de etmek mümkün müydü?

“Rachel Lynn Solomon, içgörülü mizahı cömertçe kullandığı duygusallıkla harmanlayarak okurların favori yazarlarından biri haline geldi. Bu kitap da son derece samimi bir dille kaleme alınmış.”

–**THE NEW YORK TIMES**

“Seksi bir hikâyeyi bu denli ayakları yere basan ve gerçekçi hissettirebilecek tek kişi Rachel Lynn Solomon. Chandler ve Finn; hem zeki hem komik, hem düşünceli hem de sevilesi karakterler. Yazar, kurguyu bu kadar özel ve okuması bu kadar tatmin edici kılan o cesur riskleri almaktan hiç çekinmemiş.”

–**ROSIE DANAN**

“Rachel Lynn Solomon bu ateşli romantik komediyle büyülüyor. Bu kitabı okumak sizi gülümsetecek!”

–**PUBLISHERS WEEKLY**

“Hem esprili hem de eğlenceli bir dille kaleme alınmış *İş mi Aşk mı*, romantizmi harika kılan her unsurun mükemmelliğiyle dengeliyor. Bu kitabı elinizden bırakamayacaksınız!”

–**CHRISTINA LAUREN**

“Yazar, seksi, zeki ve inanılmaz eğlenceli bir kurgu kaleme almış ve karakterlerini her zamanki gibi büyük bir sevgi ve özenle oluşturmuş. Chandler ve Finn’in hikâyesine bayılacaksınız!”

–**CARLEY FORTUNE**

İş mi Aşk mı?

Özgün Adı | *Business or Pleasure*

Rachel Lynn Solomon

Yabancı Yayınları | 558

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi

Redaksiyon | Berin Barut

Düzelti | Zeynep Işıklar

Kapak Tasarımı | Defne Özay

Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Mart 2026, İstanbul

ISBN: 978-625-6826-75-5

© Rachel Lynn Solomon, 2023

© Yabancı Yayınları*2026

Türkçe Çeviri © Büşra İnan, 2026

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Taryn Fagerness Agency ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi

35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26

www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 *denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 77699

RACHEL
LYNN SOLOMON

İş mi? Aşk mı?

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren
Büşra İnan

Ninova

*Kim olduğunu, ne istediğini yeni fark edenler ve hâlâ arayışta
olanlar için – hiçbir zaman geç değil.*

Hep yanlış yerlerde aradım
Çok fazla yüz denedim
Artık tek bir yön var
Bu, eve dönüş yolu
"HARİTALAR" LESLEY ROY

“Bu kitabın her satırı sevgiyle yazıldı,” diyor makyajsız yüzüyle, bir bahçe hortumundan su içerken çekilmiş komik bir fotoğrafının üstünde yer aldığı ciltli kitapların arkasında oturan kadın. “Sonunda elimde tutabildiğime inanamıyorum! Kapak da fena değil hani.”

Seyirciler tam zamanında kahkahayı patlatıyor. Arka sırada, yanımda oturan Noemie’nin yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyorum. “Onun bu kitaba harcadığı sevgiden daha fazlasını harcadığım mısır gevrekleri oldu,” diye fısıldıyor.

Haksız sayılmaz; mısır gevreklerini ilk elden tatmışlığım var. Yine de kuzenimi dürtüyorum. “Biraz saygılı ol.”

“Saygılıyım. Mısır gevreğine.”

Tepki vermemek için dudaklarımı birbirine bastırıp sahneye odaklanıyorum. Maddy DeMarco, sıcacık ama neredeyse duygusal manipölasyon denilebilecek bir özgüvenle odaya hükmediyor. Kitabevi, 1.6 milyon Instagram takipçisinin yalnızca küçük bir kısmıyla dolu: çoğu kadın, çoğu beyaz, çoğu onun MADSAVINGS10 indirim koduyla aldıkları sürdürülebilir keten kıyafetleri giyiyor. İlk başta onları bir çeşit tarikat sanmıştım ve dürüst olmak gerekirse hâlâ bir tarikat olup olmadıklarından emin değilim. İçtenmiş gibi görünen o tozpembe cümleleri bana pek samimi gelmiyor; ne zaman kendime sevgi göstermem gerekse, bu sevgi genellikle ele sığan ve pille çalışan bir şeyin şeklini alıyor. Maddy’nin ise bu konuda yaptığı sosyal medya paylaşımı sayısı maalesef çok az (yani sıfır).

Kariyerini boş laflar ve herkesin bildiği tavsiyeler üzerine inşa etti. Mesela kitabının adı buna iyi bir örnek: *Biraz Su İç: Öz-bakım, Kendini Keşfetme ve Susuz Kalma Rehberi*.

“İnsanlar genelde bana bir viral gönderiyi nasıl bir yaşam tarzı markasına dönüştürdüğümü soruyor,” diyor Maddy, keten kaplı bacaklarından birini diğerinin üzerine atarken. Doğal dalgaları, geçen yıl küllü sarı saçlarımı kısacık kestirmeden önce denediğimi itiraf etmekten utandığım pahalı bir yağla ışıldıyor. “Ve cevabı basit: Uyumuyorum.” Birkaç kahkaha daha geliyor. Noemie’den de bastırılmış bir homurtu yükseliyor. “Hayır, size karşı gerçekten dürüst olmak istiyorum. Benim için de her şeyin boka sardığı dönemler oldu. Bir dakika, bunu söyleyebilir miyim? Burada çocuk var mı?” Seyircilere gözlerini kısarak bakma işini bir şova dönüştürüyor, sonra hızla devam ediyor: “O kadar stres oluyordum ki su içmeyi bile unutuyordum! Susuzluktan hastanelik olana kadar kendim için hiçbir şey yapmadığımı fark etmemiştim. En temel şeylerden bahsediyorum. Yani insanı ayakta tutmaya yarayan şeylerden. Su içmek gibi. Ve bir şeylerin değişmesi gerektiğini anladım.”

Kitabın o hastane ziyareti hakkındaki üç bölümünü Maddy’nin Instagram hesabını dikkatle inceleyip onun sesini doğru yansıttığımdan emin olmaya çalışarak ben yazdım. Her dört yorumdan biri onda kendinden bir parça bulabildiği için Maddy’ye hayran kaldığını söyleyen birinden geliyordu. YAŞA, GÜL, TUTTUĞUNU KOPAR KIZIM yazılı duvar süsleri satan birine hayran kalmaktan bahsediyoruz burada.

Tüm yazma süreci boyunca Maddy’yi insanların kendilerini ilişkilendirebilecekleri biri gibi göstermeye çalıştım: Benimle yalnızca ekibi aracılığıyla iletişim kurmakta ısrar ettiği, ekibi bana

* Burada yazar, bir kelime oyunu yapıyor. Orijinal metinde kitabın isminde kullanılan (*Go Drink Some Water: A Guide to Self-Care, Self-Discovery, and Staying Thirsty*) “staying thirsty” ifadesi, İngilizcede hem “susuz kalmak” hem de “hayata karşı olan merakı korumak veya daha fazlasını istemek” anlamlarına gelmektedir. -yhn

doğada bozulabilen peçetelere karaladığı notlarının fotoğraflarını gönderdiği, Maddy'nin yazının *biraz daha gerçekçi* hissettirmesi gerektiğini söylediği o süreç boyunca... Onu sevmeyi, gönderilerinin insanlara karbon ayak izi düşük ve daha iyi hayatlar yaşamaları için ilham verdiğine inanmayı o kadar çok istedim ki. Çünkü işin aslı, kitaptan önce onu gerçekten seviyordum. Onun hakkında hem özendirici hem de samimi bir şey vardı, bu yüzden birkaç yıl önce, o duvar süsleri ve bitmek bilmeyen #reklamlar akışını ele geçirmeden çok önce, "takip et" butonuna tıklamıştım.

Hayalet yazarlık havalı bir iş değil ve bu kitabın hiçbir yeri *Chandler Cohen* diye bağırmasa da Maddy ile nihayet tanışacak olma fikri beni tuhaf bir şekilde heyecanlandırıyor çünkü içimde bir yerde hâlâ ona karşı hayranlık besliyorum. Kitap birkaç gün önce çıktı ama ben bir kopyasını almayı Seattle'daki imza gününe kadar erteledim; Maddy'nin kapağın içine atacağı imzanın bu işi gerçek bir işbirliği olarak mühürleyeceğine kendimi inandırmış durumdayım. Geçen hafta kapımda beliren ciltli kitaplarla dolu kutuyu bile açmadım.

En çılgın hayallerimde, Maddy de bana kitabın bir kopyasını imzalamak ister miyim diye soruyor. Bu sadece ikimizin anlayabileceği bir şaka olurdu. Ve belki bu, bir şekilde o son dakika düzeltmelerinin ve stresten tırnak etlerimin mahvolmasının telafisi olurdu.

6. Bölüm: *İçinizdeki İyimserliği Ortaya Çıkarın.* Belki de kitap gerçekten de bir etki yaratmıştı.

Maddy kolunu havaya kaldırıyor. "Aranızdan kim kendini çok mutsuz hissederken gülümseyen bir fotoğrafını sosyal medyada paylaştı ve paylaş tuşuna basarken neredeyse yalan söylüyormuş gibi hissetti?" Neredeyse herkes elini kaldırıyor. "Bunda utanılacak bir şey yok. Ben de bunu çok kez yaptım. Ama benim birçoğunuzla iletişim kurabilmemi sağlayan gülümsediğim fotoğraflarım değil, kazayağı çizgilerimin görüldüğü fotoğraflar. Kaşlarımın çatıldığı fotoğraflar. Hatta gözyaşlarımın görüldüğü fotoğraflar." Pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıyor, kendi gönderileri-

ne göz atıyor. "Bir dahaki sefere bir şey paylaştığınızda, bunun gerçek kişiliğinizi ne kadar yansıttığını düşünün. Ve sonra sadece paylaş tuşuna basmayın. Yeni bir fotoğraf çekin. Yeni bir açıklama yazın. İç güzelliğinizin konuşmasına izin verin."

"O zaman benim etkinlik özetimi çok sevecek," diyor Noemie.

Önümüzdeki bir kadın dönüp parmağını dudaklarına götürüyor. Noemie hemen sessizleşiyor ve kadına gözlerini masumca ve kocaman açarak bakıyor.

"Bizi dışarı attıracaksın," diyorum. "Yayıncıma ne diyeceğim sonra?"

"Onlara benim artık içimden geldiği gibi yaşadığımı ve hissettiklerimi açıkça dile getirdiğimi söylersin. On ikinci bölümde bundan bahsedilmiyor muydu zaten?" Maalesef evet.

Maddy'nin sponsoru olan en az dört markaya atıfta bulunarak, çevrimiçi ve çevrimdışı yaşamlarımız üzerine söylediği büyük laflarla geçen yarım saatin sonunda, asistanı ona bir işaret veriyor ve bunun üzerine Maddy ellerini bir kez çırpıyor. "Maalesef zamanımız doldu! Bu güzellikleri imzalamak için sabırsızlanıyorum ama önce... sizden benim için bir şey yapmanızı istiyorum." Yüzünde muzip bir gülümseme belirliyor. "Sandalyelerinizin altına bakarsanız, size ait birer su şişesi bulacaksınız."

Daha önce fark etmeyenlerin su şişelerini keşfetmesiyle ortamda heyecanlı bir kıpırtı başlıyor.

"Şimdi o bebekleri açmanızı ve" –Maddy kendi su şişesinin kapağını açıyor, şişeyi seyircilere doğru kadeh kaldırır gibi havaya kaldırıyor. Ben de geri dönüştürülmüş plastik şişemi kaşlarımı abartılı bir şekilde kaldırarak Noemie'ninkine vuruyorum– "büyük, leziz bir yudum almanızı istiyorum."

"Seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor Noemie, imza sırasındayken kitabın parlak kapağında parmaklarını gezdirirken. "Üstünde adının yazmaması yani?"

Başta ediyordu. Ama şimdi kitabın yayımlanmasıyla baş gösteren bir kopukluk hissi var. Ünlüler için çalışan bir hayalet yazar olarak, ortak yazar olmak için işe alınmıyorum; o ünlünün bakış açısıyla yazmam bekleniyor. Onların *yerine geçmem*. İlk yazarım, ulusal televizyonda kendisine evlenme teklif eden bir adamı korkunç bir şekilde reddettikten sonra ünlenen bir *Bachelor* yarışmacısıydı; çok tatlı biriydi ve hâlâ e-posta atıp bana nasıl olduğumu sorar. Ama bunun bir istisna olduğunu çok kısa sürede anladım. Çünkü sonra Maddy geldi; onun ardından da kendi protein tozu markasına sahip, TikTok fenomeni bir kişisel antrenör için yazmayı yakın zamanda bitirdiğim, edebiyat tanımını epey zorlayan başka bir kitap vardı.

Belki de rekor hızda yazdığım, uykusuz geçirdiğim onca gecenin ve iptal edilen planların somut bir getirisi olan bu yüzlerce sayfayı elimde tutmak, bana bir tür tatmin duygusu yaşıttır. Ama bir yandan bu kitapla arama tam anlamıyla mesafe koyabiliyorum; bu da akıl sağlığım açısından ya harika ya da felaket bir şey. Belki de ikisi birden.

“Benim kitabım değil,” diyorum basitçe, Maddy DeMarco markalı su şişemden bir yudum daha alırken. Su tuhaf bir şekilde çok lezzetli ve bunun nedenini bilmek isteyip istemediğimden emin değilim.

İmza kuyruğu ağır ağır ilerliyor; insanlar kasaya gitmeden önce Maddy’le birlikte fotoğraf çektirmek istiyor. Hiçbirini, onu bu kadar sevdikleri için suçlayamam. Hayat tarzlarını değiştirmenin hayatlarını değiştireceğine inanmak istiyorlar; sonuçta bu, Maddy’de işe yaramış.

“Benimle beklediğin için teşekkür ederim,” diyorum. Noemie’nin kaplumbağa kabuğu desenli çerçeveli gözlüğünün arkasındaki bakışları yumuşuyor, alaycı tavrı bir anlığına kırılıyor. “Bunun senin için ideal bir cuma gecesi aktivitesi olmadığını biliyorum.”

“Geçen cumayı bir müşteriye neden ona *Time*’ın kapak hikâyesi olacağını garanti edemeyeceğimizi açıklamakla geçirdiğimi düşü-

nürsek, bu kesirlikle iyi anlamda bir ilerleme sayılır.” Noemie hâlâ o bildiğimiz halkla ilişkiler uzmanı şıklığı içinde görünüyor. Üzerinde paçalı pantolon, papatya desenli fırfırlı bluz, kolunda taşıdığı *blazer* ceket var. Uzun koyu saçları dümdüz ve kabarmamış çünkü Noemie’nin saçında tek bir havaya kalkan tel bile olamaz. Ben ise solmuş Sleater-Kinney tişörtüm, kadife pantolonum ve eylül başı için fazla kalın olan siyah kot ceketimle 1996’dan beri güneş görmemiş gibi görünüyor olmalıyım. D vitamini mi? Yok almayayım.

“Bu konuda seninle tartışamam.” Gümüş rengi ojemin bir kısmını kazıyorum; kuzenimin hemen fark edeceği açık veren bir işaret bu. “Hem burada olduğumuz sürece herkesin Wyatt’ın ev kutlamasında olmadığını hayal etmeye devam edebilirim.”

Noemie o tanıdık şekilde yüzünü buruşturuyor; bunu ben mi ondan öğrendim yoksa o mu benden öğrendi bilmiyorum. Noemie Cohen-Laurent hem tek birinci derece kuzenim hem de en yakın arkadaşım. Aynı sokakta büyüdü, aynı okullara gittik, şimdi bile aynı evde yaşıyoruz; gerçi o evsahibi, bense bayağı indirimli bir ücret karşılığında onun kiracısıyım.

İkimiz de gözlerimiz parlayarak dünyayı değiştireceğimizi, kimsenin anlatmadığı hikâyeleri anlatacağımızı düşünerek gazetecilik okuduk. Ama ekonomi bizi farklı yönlelere savurdu; Noemie daha mezun olmadan, son yılında staj yaptığı halkla ilişkiler ajansında tam zamanlı işe başlamıştı bile.

“Yani gitmemeye karar verdin, öyle mi?” diyor.

“Yapamam. İstersen sen gidebilirsin ama —”

Noemie başını sertçe sallayarak sözümü kesiyor. “Kız dayanışması. Wyatt Torres benim için bitmiştir.”

Bir rahatlamayla omuzlarım gevşiyor. Onun kendisini bir taraf seçmek zorunda hissetmesini istememiştim, gerçi seçse bile Wyatt’ı seçmeyeceğini biliyorum. Yine de birkaç hafta önce aramızda yaşananları bilen tek kişi Noemie. Yatakta ellerinin vücudumda çaresizce dolanışından dolayı karşılıklı olduğunu sandığım ve yıllar süren hasretin ardından yaşadığımız harika bir gece. Yeni taşındığı daireyi birlikte yerleştirmiştik, yorgun ve

hafif sarhoştuk, bedenlerimiz doğal bir şekilde birbirine uyum sağlamıştı. Wyatt'ın koyu saçları karnımın üstünde geziniyor, yanık teni her dokunuşumla ürperiyordu. Beni bırakmak istemiyormuşçasına tırnaklarını sırtıma geçiriyordu.

Ama sonra o mesaj geldi: *Konuşabilir miyiz?* Ve bahsedilen konuşma gerçekleştiğinde şu anda bir ilişki istemediğini itiraf etti. Herkesin eklendiği bir maile cevap verirken “*tümünü yanıtla*” seçeneğine tıklayarak o kişiye duyulan bir tiksintiyle benimse *İlişki Kızı* olduğumu söyledi. Dostluğumuzu çok önemsiyormuş ve ikimizden birinin incinmesini istemiyormuş.

Ben de incinmemişim gibi davrandım.

Yaşananları arkamda bırakmaya çalışarak, “Yine de gerçekten iyi bir çift olurduk,” diyorum usulca.

Noemie elini nazikçe omzuma koyuyor. “Biliyorum. Çok üzgünüm. Ama bu gece Wyatt’tan çok daha iyi vakit geçireceğiz, söz veriyorum. Eve gideriz, bol bol Hint yemeği söyleriz çünkü artan yemekleri beş gün boyunca yemeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Sonra da Netflix’te kesinlikle birlikte olmamaları gereken partnerleriyle birlikte saçma sapan evler satın alan insanları izleriz.”

Sonunda sıra bize geliyor. Kitapçılardan biri ilerlememiz için bizi çağırıyor. Maddy’nin gülümsemesinde en ufak bir değişiklik yok; çekilen yüzlerce fotoğraftan sonra bu etkileyici bir başarı.

“Merhaba,” diyorum ve bu biraz utanç verici olsa da aniden elimdeki kitabı titreyerek Maddy’ye uzatıyorum. Bu kadınmış gibi davranarak sayfalarca onun yerine yazdım ama şimdi Maddy üç adım önümde dururken zar zor konuşabiliyorum. Birisi iletişim diplomama el koysun.

“Merhaba,” diyor neşeyle. “Kimin adına imzalayayım?”

“Chandler. Chandler Cohen.”

Hatırlamaya çalışmış gibi bir gözünü kısıyor. Neredeyse tanıdı tanıyacak. İnternet trollerini nasıl alt ettiği hakkındaki dördüncü bölümü hatırlayarak birlikte gülecek, herkesi memnun etmeye çalışmak için yaptığı her şeyin ayrıntılı olarak anlatıldığı on altıncı bölümdeki davranışlarına göz devireceğiz. “Nasıl yazılıyor?”

“Ah—şey,” diye kekeliyorum alfabenin tüm harfleri bir anda aklımdan uçmuş gibi. “Chandler... Cohen?” Maddy bana bomboş bir ifadeyle bakıyor.

Hayır. Mümkün değil, değil mi? Onca yazışmadan sonra hâlâ adımı hatırlamıyor olamaz? Onca talebinden sonra?

Noemie, “Chandler’ı tanım —” demeye başlıyor ama onu kurgularına geçirdiğim dirseğimle susturuyorum.

Evet, çoğunlukla Maddy’nin ekibiyle iletişim kurdum... ama sözleşmelerde adım yazıyordu. Taslaklarda. Bitmek bilmeyen mail zincirlerinde. Bu lanet olası *kitabı* onun için ben yazdım ama onun kim olduğumdan haberi bile yok.

İsmimi mırıldanarak hecelemiş olmalıyım; o koyu pembe renkli Sharpie’sini başlık sayfasında kaydırırken ve kitabın arama bir araç iliştip onu profesyonelce bana uzatırken etrafı bulanık görmeye başlıyorum.

Maddy bizi güneş gibi parlayan bir gülümsemeyle uğurlarken, “Teşekkür ederim,” diyebiliyorum sadece.

Sahneye en uzak olan resimli kitaplar bölümüne ulaştığımızda uzun ve titrek bir nefes veriyorum. Sorun yok. Gerçekten. Elbette bizim kitabımızı imzalamamı istemesini beklemiyordum.

Onun kitabını.

Çünkü bir hayalet olmanın tüm olayı budur: Kimsenin beni görememesi gerekir.

“Ona kim olduğunu söylemeliydin,” diyor Noemie, bir eliyle kapitone Kate Spade çantasını tutup diğer eliyle su şişesini parmak boğumları beyazlayana kadar sıkarken. “Bana vahşice saldırmısaydın ben söyleyecektim.”

“Bu sadece durumu daha da utanç verici hâle getirirdi.” Kitabı göğsüme bastırıyorum; aksi takdirde onu kitabevinin öbür ucuna fırlatabilirim. “Belki de isimlerle arası iyi değildir. Çok fazla insanla tanışıyor sonuçta. Büyük ihtimalle... işlerini yürütmekle meşguldür.”

“Tabii.” Noemie hâlâ dimdik duruyor. “Eh, ben yine de onu takipten çıkıyorum.” Bunu ispatlamak için telefonunu çıkarıyor

ama başka bir şey dikkatini dağıtıyor. "Lanet olsun, işten mesaj gelmiş. Yanlış basın bülteni gönderilmiş, müşteri *çileden çıkmış*. Sanırım... bakmam gerekecek..." Parmakları hızla ekranda gezinirken cümlesini tamamlamıyor.

Bazen aramızda sadece iki yıl olduğu gerçeği bir tokat gibi yüzüme yuruyor; oysa Noemie'nin hayatı benimkinden inanılmaz farklı. Beş yıl önce The Catch beni işten çıkardığında ve sonunda BuzzFeed, Vice ve HuffPost gibi rakiplerine ayak uyduramayıp battığında Noemie kendine ev alıyordu. Ben yerel müzisyenler ve Seattle şehir merkezinin değişimiyle ilgili yazdığım makalelerimi satmakta zorlanırken, o üst düzey müşterilerle ilgilenip kendi emeklilik fonuna düzenli olarak yüklü miktarda para yatırıyordu. O yirmi dokuz, ben otuz bir yaşındayım ama onun yetişkin olma konusunda benden bu kadar iyi olmasına şaşıyorum.

Aramızda sadece iki yıl var ama bazen ona asla yetişemeyecekmişim gibi hissediyorum.

"Git," diyorum, kitapla onu hafifçe dürterek. "Anlıyorum."

Ona ihtiyacım olduğunu söyleseydim, muhtemelen hem beni teselli edip hem de müşterisini kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Ama çoğu zaman, iş ve diğer şeyler Noemie'nin dikkatini çekmek için rekabet ettiğinde, iş kazanır.

"Eğer senin için gerçekten sorun olmayacaksa," diyor. "Eve dönüp DoorDash'ten bir şeyler söylemek ister misin? Bana da işim bittiğinde yemem için birkaç samosa böreği ayırabilirsin."

"Aslında biraz daha gezebilirim."

Sanki ona söylemediğim bir şey olduğundan endişeleniyormuş gibi bana uzun uzun bakıyor. Aynı ifadeyi The Catch'in küçülmeye gittiğini öğrendiğimde de takınmıştı. Hayalimdeki iş beni yeni bir hayal bulmaya zorladığı zaman.

"Nome. *İyiyim*," diyorum ve bunu öyle bir vurguyla söylüyorum ki sesim rahatlatıcı olmaktan çok tehditkâr çıkıyor.

Bana sıkıca sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diyor. "Belki daha önce söylememişimdir." Oysa taslağımı teslim et-

tiğimde, düzeltmeleri bitirdiğimde ve kitap basıldığında, erkenden işe gitmesi gerekse de benim için çeşit çeşit çörek ve simit hazırlayıp mutfağa bıraktığında bunu zaten söylemişti. “Bir kitap yazıp yayımladın. Hatta iki tane. Üçüncüsü de yolda. Sakın bunu senden almasına izin verme.”

O anda onu ne kadar çok sevdiğimi kelimelere dökemiyorum, bu yüzden anlayacağını umarak ona sımsıkı sarılıyorum. Bugün kelimelerle aramın iyi olmadığı apaçık ortada.

Bu kitabevinin en güzel yanlarından biri de barı olması. Bara doğru yürürken, istemsizce Maddy’nin gelip yanıma oturacağını hayal ediyorum. Ona bir içki ısmarlamayı teklif edip sonra ona sadece *Biraz Su İç*’i çok iyi bilen birinin bilebileceği bir şey söyledim. O da şaşkınlıkla bana bakar, özür diler, kitabın son hâinden ne kadar memnun olduğunu anlatırdı. Aylarca süren yazma sürecinin sadece bir iş olmadığını, bir *anlamı* olduğunu hissettirirdi.

Ama burada asıl mesele Maddy DeMarco değil.

Asıl mesele, özsaygımın büyük bir kısmının Wyatt’ın yatağındaki çarşafarla, zamanında yatmayan maaş çekleriyle, kuzenimin harika evindeki o harika odayla (ki ben böyle bir yeri tek başıma asla karşılayamam) iç içe geçmiş olması. Asıl mesele, zihnimin derinliklerindeki o hiç susmayan, şaşırtıcı derecede bir saate benzeyen ve bana yanlış bir kariyer yolu seçtiğimi, her şeye yeniden başlamak için çok geç olduğunu ve bunu nasıl yapacağımı bile bilip bilmediğimi düşündürten o ses.

Çünkü ne zaman ilerlemek istesem, bir şeyler beni geri çekmek için bekliyor.

İki barmen ciddi gibi görünen bir konuşmaya dalmış görünüyorlar; dikkatlerini çekmek için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. Fazlasıyla tatlı bir elma şarabı sipariş ediyorum. Maddy’nin kitabını çantama atmadan önce kitabın başlık sayfasını açıyorum.

Eğer zaten en dipte olmasaydım, bu beni iyice dibe çekerdi.

Chandler Cone’a, diyor koyu pembe mürekkep. *Bol bol iç!*

EMERALD CITY COMIC CON

8 – 10 EYLÜL

WASHINGTON EYALETİ FUAR MERKEZİ

The Nocturnals'ın Oliver Huxley'si olarak tanınan Finn Walsh ile tanışın! Herkesin en sevdiği ineği ECCC'de* bir kez daha ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz. İşte bu hafta sonu onu görebileceğiniz yerler:

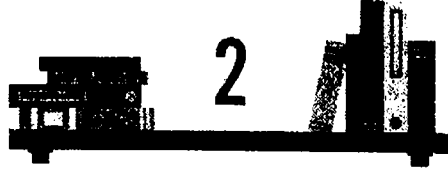
PANEL:

Her Kahramanın En Az Birine İhtiyacı Vardır: Koruyucu
Ruhlar, Arkadaşlar ve Yardımcılar
Cuma, 8 Eylül 18:00, Oda 3B

İMZA STANDI:

Cumartesi, 9 Eylül 16:00, C Salonu
İmza: 75\$ – Fotoğraf çekimi: 125\$

* Emerald City Comic Con. –yhn

İlk başta, kitabın kapağındaki notta yazarı harfi harfine yerine getirmeye niyetleniyorum: Bol bol içip sarhoş olmak. Büyük ihtimalle Maddy'nin kastettiği şey bu değildi; üstelik fazla tatlı elma şarabıyla sarhoş olmak da pek mümkün görünmüyor. Hain kitabın kapağını kapatırken iç çekişimle bir sandalye ötemde oturan adamın dikkatini çekiyorum.

Göz göze geldiğimizde adama özür diler gibi bir ifadeyle bakıyorum ama beklediğim o yargılayan bakış yerine başını hafifçe eğerek şişemi işaret ediyor. "Neyi kutluyoruz?"

"Özgüvenimin tamamen yanlış bir kariyer seçmemin sonucunda çöküşünü. Bir de daha başlamadan biten bir ilişkinin cenazesini." Şişemi kaldırıp bir yudum alıyorum ve yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Aslında şu anda bir anma törenindeyiz. Her ikisinin de muhteşem bir şekilde çöküşünü en ön sıradan izliyorum." Ya da en azından Chandler Cone izliyor diyelim.

"Bunlar öyle kolay alınabilen biletler değil." Sanki ölümlere saygılarını sunuyormuş gibi ellerini birleştirip başını hafifçe eğiyor. "Sevgili dostlar*, bugün burada toplanmamızın sebebi —"

Her şeye rağmen kahkahayı patlatıyorum. "Sanırım bu günlerde söylenen bir şey. Ya da bir Prince şarkısının başında."

* Orijinal metinde geçen "dearly beloved" ifadesi, Prince'in 1984 yılında çıkardığı "Let's Go Crazy" şarkısının açılış cümlesinde geçmektedir: "Dearly beloved, we are gathered here today to get through this thing called life." -yhn

“Ah, doğru ya, haklısın.” Gülümsüyor. “Güzel şarkı gerçi.”

“Harika şarkı.”

Olabildiğince çaktırmadan bu yabancıyı iyice inceliyorum. İmza esnasında burada olduğunu sanmıyorum ama sonuçta salon çok kalabalıktı. Benden büyük gibi duruyor ama fazla değil; yanları daha kısa olan kestane rengi saçlarının üstü dağınık ve şakaklarına biraz kır düşmüş ki tam da bu anda bu ayrıntıyı inanılmaz çekici bulduğumu keşfediyorum. Üzerinde koyu renk kot ve siyah, düğmeli bir gömlek var; sanki giyinirken dikkati dağılmış ya da uzun bir günün sonunda düğmesi pes etmiş gibi bir manşeti iliklenmemiş.

“Üzgünüm,” diyor. “İşin ve ilişkin için.”

Elimi sallayarak söylediklerini geçiştiriyorum. “Teşekkür ederim ama toparlarım. Sanırım.” *Umarım.*

Ona iyi akşamlar diledikten sonra kolayca arkamı dönüp gidebilirim. İçimi sessizce bitirip sipariş ettiğim yemeklere ve kalitesiz dizilere gömülmek ve kendime acımaya devam etmek için eve dönebilirim. Daha önce bir barda bir yabancıyla sohbet etmemiştim –genelde başkalarıyla göz teması kurmaktan kaçırım– ama bu adamda konuşmaya devam etmemi sağlayan bir şeyler var.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, belki de bu gece egomun biraz okşanması gerek.

“Peki ya sen?” diyorum şişemi kaldırıp onun bardağını işaret ederek. “Tek başına içiyorsun çünkü...”

Cümlemi yarıda bırakıp yüzüne baktığımda bir anlık bir irkilme yakalıyorum. İrkilme o kadar kısa sürüyor ki adamın tepkisinin farkında olup olmadığından emin olamıyorum. Belki de sadece bana öyle gelmiştir. Ama sonra kendini toparlıyor. Rahatlamış gibi görünüyor.

“Seninle aynı. Kariyer temelli varoluşsal bunalım.” İki barmenin olduğu yöne başıyla işaret edip sesini alçaltıyor. “Yirmi dakika önce ayrılacaktım ama onların kişisel dramasına kaptırdım kendimi.”

Parmağını dudağına götürüyor, ben de kendimi barmenlerin konuşmasını duymak için zorluyorum.

"Bu ginepigler veya kobay fareleri benim sorumluluğumda değil. Onları evde tutmakta ısrarcıysan arkalarını da sen temizlemelisin."

"Hiç değilse onlara isimleriyle hitap edebilirsin."

"O küçük yaratıklara Ricardo ve Judith demeyi reddediyorum."

"Geçen hafta verdiğin partiden sonra bulaşıkları yıkamayı reddettiğin gibi mi? Hani şu kendi-sosislini-kendin-yap barı kurduğun parti?"

"Gizlice dinlediğin için seni eleştirmek istiyorum ama seni suçlayamam," diyorum. "Bu çok kaliteli bir gösteri."

"Değil mi? Artık nasıl bittiğini öğrenmeden buradan ayrılamam," diyor. Sonra kaşını kaldırıp tam bir aptal gibi barda yarıma koyduğum su şişesine gözlerini kısarak bakıyor. "Şişenin üstünde... 'YAŞA, GÜL, TUTTUĞUNU KOPAR KIZIM' yazmasının bir sebebi var mı?" Ellerini kaldırıyor. "Yargılamıyorum, sadece merak ettim."

"Ah, bu mu? Sıvı alma temelli bir saadet zincirinin bir parçasıyım. Bayağı da kaptırdım kendimi. Her an belgeselim yayınlanabilir."

Hiç tereddüt etmeden bardağını sakince yerine bırakıyor, etrafa bakınıyor. Tekrar konuştuğunda sesi bir fısıltı gibi çıkıyor: "Seni kurtarması için birini aramalı mıyım?"

"Korkarım ki artık çok geç," diyorum su şişesini sallayarak. "Ama sana bu bebeklerden bin tane satabilirim minimum hapis cezasıyla paçayı kurtarabilirim."

"Şöyle ki," diyor parmak uçlarıyla bara hafifçe vururken, "üç yüz, belki de dört yüz tanesini bir yerlerde kullanabilirim. Ama geri kalanıyla ne yaparım bilmiyorum."

"Onları satabileceğin başka insanlar bulman gerekir. Seni bu işe sokabilirim. Sana, kendi işinin patronu olman için ihtiyacın olan tüm eğitimi verebilirim."

"Yok artık, o tuzığa düşmem." Sırıttıyor. Dişleri bembeyaz. Ne kadar çok bakarsam o kadar sevimli görünüyor. Hepsi detaylarda saklı; hafif kızıl sakalları, ela gözlerindeki sıcaklık, par-

maklarındaki çillerin kol düğmesinin iliklenmediği ve çıplak teninin görüldüğü sol bileğine kadar uzanması. Ve bana bakışı... kendimi tüm gün boyunca bu kadar iyi hissetmemiştim. Tüm hafta, hatta Wyatt'ın gidişinden sonraki ay boyunca.

"Ben Drew," diyor. "Yasal nedenlerden ötürü bana adını söyleyemiyorsan da bunu tamamen anlarım. Belgesel durumu yüzünden."

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Aman Tanrım, ne kadar çekici biri. "Chandler," diyorum. "Az önce imza günündeydim." Sanki söylediklerimi ispat etmem gerekiyormuş gibi kitabı çıkarıyorum. "Sen ne iş yapıyorsun? Kitabevi barlarında içki içen kadınları saadet zincirinden kurtarmaya çalışmadığın zamanlarda yani?"

"Yani, Tanrı aşkına, bu hemen hemen tam zamanlı bir iş." İçkisinden bir yudum alıyor, sonra ellerini birleştiriyor. "Satışçıyım. Pek ilgi çekici değil maalesef."

"Katılmıyorum. İlgi çekici olup olmaması, tamamen ne sattığına bağlı. Mesela köpekler için minik yağmur botları mı? Çok ilgi çekici ve bana hemen fotoğraflarını göstermelisin."

Küçük bir iç çekişle, "Teknoloji alanında," diye ekliyor. Sanki konuyu değiştirmek istiyor gibi. Haklı da. Teknoloji alanında satışta çalışmak kulağa dünyanın en heyecanlı kariyeriymiş gibi gelmiyor. "Sen ne yapıyorsun?"

Ah, işte o milyon dolarlık soru. "Yazarım. Sanırım gazeteciyim diyebilirim ama uzun zamandır gurur duyduğum bir şey yazmadım." Elma şarabımdan bir yudum alıyorum, ne kadar tatlı olduğunu hatırlayıp yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Tüm bu kapitalist düzen yetişkinlik hakkında bize yalan söyledi. Hepimizin mükemmel uyum sağlayan, inanılmaz başarılı insanlara dönüşeceğimizi sanmıştım. Bize okullarda hep bunu söylemediler mi? Her şeyi başarabileceğimizi. Özel olduğumuzu. Ama şimdi sadece..." *Üstünde adımın yazmadığı kitaplar yazıyorum. Epey indirimli kiramı ödemekte zorlanıyorum. Bocalıyorum.* "Otuzlarında bir Y kuşağı olmak tam bir macera," diye bitiriyorum.

“İşte buna içilir.”

Uzun bir yudum aldıktan sonra boşalan bardağını yerine bırakıyor, elini masaya koyup işaretparmağıyla ahşabın damarlı dokusunu takip ediyor. Ne diyeceğini dikkatlice seçiyor sanki. Loş bir ışık yanaklarından boynuna, oradan da boğaz çukuruna kadar uzanan çillerinin oluşturduğu deseni aydınlatıyor. Saçlarının rengiyle tam olarak aynı tonda olmadıklarını fark ediyorum; bazıları daha koyu bazıları daha açık renkte. Hepsi birlikte güzel bir yıldız haritası oluşturuyor.

“Normalde pek böyle şeyler yapmadığımı belirtmeliyim ama... Buradan çıkmak ister misin, Chandler?” Ardından yüzünü buruşturuyor. “Vay canına. Bu kulağa çok kötü bir replik gibi geldi. Yemin ederim ki sadece buradan çıkıp başka bir yere gitmek isteyip istemediğini merak ediyorum. Daha fazla yemek olan bir yere. Biraz açım ve menüdeki bol malzemeli *totcho*’lar pek iştah açıcı durmuyor.”

Ona başka bir planum olduğunu söyleyebilirim. Aslında *totchoların* kulağa harika geldiğini ve oturduğumdan beri o yemeği sipariş edip etmemekte kararsız kaldığımı da. Ama işte buradayız.

Drew’un kendi repliğini kötülemesinin başlı başına bir taktik olabileceğinin farkındayım ama belki de Noemie’nin evine dönüp kendime acımaya henüz hazır değilim. Bu, normalde yapacağım bir şey değil ve şu anda tam da bu yüzden teklifine “evet” demem gerektiğini hissediyorum. Elma şarabımı bir kenara bırakıp sadece onun ilgisiyle sarhoş olabilirim.

Cüzdanımı alıyorum, bara birkaç dolar bırakıyorum. “Hadi gidelim.”

Drew ve ben bir görevdeyiz ve gece saatlerinde yenebilecek en

* Küçük patates parçalarıyla yapılan, peynir ve soslarla servis edilen nachos tarzı atıştırmalık. -yhn

mükemmel dilim pizzayı bulmayı planlıyoruz. İlk gittiğimiz yer kapalıydı, ikincisi sadece bütün pizza satıyordu ve şimdi, burada bir yerlerde olduğuna yemin edebileceğim bir pizzacıya doğru yürüyoruz...

"İşte orada!" Köşedeki yeşil, yanıp sönen AÇIK tabelasını işaret ediyorum. İştah açıcı ve baharatlı koku bizi kendine doğru çekiyor.

Saat neredeyse on ve Capitol Hill daha yeni yeni canlanıyor. Yolda yürürken Drew'un Güney Kaliforniya'da yaşadığını ve iş için Seattle'a geldiğini öğreniyorum. Buraya daha önce birkaç kez gelmiş ama şehri tam anlamıyla keşfetme fırsatı bulamamış, bu yüzden de ona mümkün olduğunca çok yer göstermeyi kendime gayriresmi bir görev olarak belirliyorum.

En son ne zaman bir cuma gecesi dışarı çıktığımı hatırlamıyorum; gece aniden bana sınırsız olasılıklar içeriyormuş gibi geliyor ve bu başımı döndürüyor. Ayaklarım o kadar çok titriyor ki pizzacıya girerken sendeliyorum ve Drew beni belimden tutarak dengemi sağlamama yardım ediyor; temasın getirdiği o sıcaklık âdeta başıma vuruyor.

"Senin adına sevindim," diyor sıraya girerken. "Neredeyse Seattle hakkında hayal kırıklığına uğrayacaktım."

Mekân, iki yaşlı *punk rock*çı tarafından işletiliyor ve hoparlörlerden Mudhoney çalıyor. Kuzeybatı'nın müthiş gruplarına saygı gösteren Seattle işletmelerine her zaman saygı duymuşumdur. Dilim pizza konusunda pek iddialı olmasak da müzikten iyi anlarız. İçerideki herkes gecenin farklı bir evresinde görünüyor. Makyajları kusursuz ve tulumları birbiriyle uyumlu üç kız, ilk randevularında gibi görünen bir çift, sarhoşluktan gözleri kaymuş ve masalarını kaplayan şaşırtıcı sayıda boş şişe bulunan üniversitelilerden oluşan bir grup.

Drew önce benim sipariş vermemi işaret ediyor. Ben dev bir trafik levhası büyüklüğünde bir pepperonili dilim seçiyorum, o

ise sebzeli tercih ediyor. Boynunda eski Kingdome* olduğunu düşündüğüm dövmesi olan bir adam dilimlere kısa bir bakış attıktan sonra üzerine yeşil biber, mantar, zeytin ve enginar yığılmış olan en büyük dilimi seçiyor.

Kasiyer, aldığımız içecekler için bize plastik bardaklar verince Drew, kendisininkini Sprite'la doldurmadan önce dikkatle inceliyor.

"Sadece temiz olduğundan emin olmak istiyorum," diyor biraz mahcup bir gülümsemeyle. Haklı. Bu kuytu restoran hijyen açısından sınıfta kalabilecek türden bir mekâna benziyor.

Sandalye yok, sadece Parmesan ve pul biber kavanozlarıyla dolu yüksek masalar var. Hemen pizzama dalıyorum ve kendimi sadece Drew kibar bir şekilde çatal-bıçak kullanarak yemeyi tercih edince biraz barbar gibi hissediyorum. "Aman Tanrım, müthiş. Bu pepperoniler sanki başka bir evrenden, tatmak ister misin? Yalnız Yahudi aileme söyleme lütfen."

"Ah, ben vejetaryenim," diyor ve sesi hiç alınmamış gibi çıkıyor. Bir lokmayı çiğniyor, sonra küçük bir üçgen daha kesip ağzına atıyor. "Yaklaşık on sekiz yıldır. Ben de Yahudi'yim bu arada."

Birkaç saniye ona bakakalıyorum. Yahudi bir yabancıyla bu şekilde tanışma şansım yüzde kaç olabilir ki?

"Şaka yapıyorsun. Galiba benim on sekiz yıldır başarabildiğim tek şey, orta düzey anksiyeteyle hayatımı devam ettirebilmek," diyorum. "Neden vejetaryen olmaya karar verdin?"

"Hayvanları sevdiğimi söylemem çok mu klişe olur?" diyor. Bir anlığına onu kucağında bir kuzu, bir domuz yavrusu ve bir keçiyle hayal ediyorum. "Bir de lisede *The Jungle*'ı okumuştum, beni bayağı sarsmıştı. O günden sonra hamburgere aynı gözle bakamadım."

"Vaktin olursa Pear Bistro'ya gitmelisin. Şehir merkezindeki

* Adı genellikle Kingdome şeklinde kısaltılan King County Domed Stadium, Seattle'da bulunan, spor etkinlikleri ve konserler için kullanılmış bir stadyumdur. Stadyum, 2000 yılında yıkılmıştır. -yhn

her zaman tıklım tıklım dolu olan bir vegan restoran. Pahalıdır ama yemekleri efsanedir.”

“Bir saniye, bunu not edeyim.” Telefonunu çıkarıyor, yazıyor, sonra cebine koyup içeceğinden bir yudum alıyor. “Yani barlarda yabancılarla sohbet ediyorsun, Prince dinliyorsun ve bir *influencer*’ın kişisel gelişim kitabı gizemli bir şekilde eline geçmiş. Senin hakkımda bilmem gereken başka ne var?”

“Bence kesin kendisi yazmamıştır.” Bunu biraz fazla hızlı bir şekilde söylemiş olabileceğimi fark edince umursamıyormuş gibi gözükmek için pizzanın kenarından bir parça koparıp sosa bandırıyorum. “Ben genelde azıcık bile ünlü olan herkesin bir hayalet yazarı olduğunu varsayıyorum. Ama ilginç bilgiler demişken...” En ciddi tavrımı takınıyorum ve Drew’a hayatım boyunca “iki doğru bir yalan” oyunlarında kullanmak için sakladığım ama kurumsal hayat dışında bu tarz oyunlar çok az oynandığı için neredeyse hiç işime yaramayan tek ilginç bilgimi söylemek için hazırlanıyorum. “Aslında yedi yaşındayım.”

Drew bana öylece bakıyor, kaşlarının ortasında bir çizgi beliriyor. “Ben... bu cümleye verebileceğim zekice bir yanıtım yok. Sadece endişe ve kafa karışıklığı hissediyorum.”

“Artık günde doğmuşum,” diyorum. “Otuz bir yaşındayım ama teknik olarak sadece yedi kez doğum günü kutladım. Gelecek yıl bir tane daha kutlayacağım ve bu her zaman heyecanlı olur. Bir de balık burcuyum; yani dramayı severim.”

“Daha önce hiç... ne diyorsunuz siz, zıplayan* mı? Sıçrayan mı? Öyle biriyle tanışmamıştım. Kendinize verdiğiniz özel bir adınız var mı?”

“Var aslında. Zıplayan da olur sıçrayan da ama ben hep hoplayanı tercih etmişimdir.” Pizza kenarımı ona doğrultuyorum. “Şimdi sıra sende. Eğlenceli bir bilgiyle şaşırt beni lütfen.”

“Hmmm. Seninkini geçebilir miyim bilmiyorum ama *Yüzük-*

* Artık yılın İngilizcesi olan “leap day”deki “leap” kelimesi aynı zamanda “sıçrayış, sıçrama” anlamlarına gelmektedir. Yazar burada kelime oyunu yapıyor. -yhn

lerin Efendisi hakkında ansiklopedik düzeyde bilgi sahibiyim. Sadece kitaplardan ve filmlerden bahsetmiyorum; çocukken ciddi ciddi Elf dillerini öğrendim," diyor. "Tahmin edersin ki bu, partilerde çok popüler olmamı sağlamıştı."

"Olman gerekirdi de! Hadi, Elfçe bir şey söyle?"

Ağzı hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Biliyor musun, hayatımda kaç gecemi yatakta uzanıp bir gün tatlı bir kızın bana bunu sormasını isteyerek geçirdiğimi anlatamam." Sonra ciddi bir ifade takınıyor. "*Vandë omentaina*," diyor ve gülümsemesi geri dönüyor. "Teknik olarak Elfçe bir dil ailesi. Tolkien'in yarattığı, sonrasında hayranların da geliştirdiği birçok lehçe ve dil var. Bu, Quenya dilinde 'Tanıştığımıza memnun oldum' anlamına geliyor. Orta Dünya'yı batıdaki Kutsanmış Diyarlar'da yaşamak için terk etmiş Yüce Elflerin dili."

"Vay canına." Gözlerimi kırpıştırarak öne doğru eğiliyorum. "Sen... *tam* bir inekmişsin."

Yüzüme doğru fırlattığı buruşturulmuş peçete ve homurdanışı kesinlikle buna değiyor.

İçeri başka bir grup girerken kapı zili ses çıkarıyor. Hepsinin neden kostüm giydiğini –Yoshi, Wonder Woman ve tanımadığım bir karakter– anlamam birkaç saniyemi alıyor. Capitol Hill'de her şey mümkün. Şehir merkezinde bu hafta sonu şu çizgi roman fuarlarından biri gerçekleşiyor; bu grup da muhtemelen oradan gelmiş olmalı.

Masanın diğer ucundaki Drew birden geriliyor. Ancak grup pizzalarını paket yaptırıp çıkınca rahatlıyor. Onların yerine mi utandı acaba? Yoksa Mario Kart'la alakalı bir çocukluk travması mı var? Derdi her neyse bana herhangi bir açıklama yapmıyor, ben de sormuyorum.

"Demek gazetecisin," diyor çatalını bir yeşil bibere saplarken. "Üniversitede gazetecilik mi okudun?"

Başımı sallıyorum. "Evet ama her şey çok kasvetliydi. Gazeteler ülke genelinde kapanmaya başlamıştı; bize daha ilk yıldan itibaren hiçbirimizin tek bir alanda uzmanlaşmış bir yerel

gazetede çalışamayacağı söylenmişti. Çünkü bu tarz gazetelerin bazıları biz mezun olduğumuzda hiç var olmayacaktı, bazıları da sadece internet üzerinden yayınlanıyor olacaktı. Zaten tek bir alanda uzmanlaşmak da giderek popülerliğini yitiriyordu. Her şeyin nasıl yapıldığını öğrenmek zorunda kaldık: fotoğraf, video, temel kodlama. Ardından ben de cinsiyet ve cinsellik çalışmaları üzerine yan dal yaptım.”

Bu noktada Drew biraz öksürüyor, ardından yutkunuyor. “Gerçekten mi?” diyor, göğsünü hafifçe yumruklarken. Bir öksürük daha. “Bu... ilginçmiş.”

Gözlerimi deviriyorum. “Bunu söylediğimde hep sapıkça bir tepki alıyorum. ‘Hey, bunu günlük hayatta nasıl kullanıyorsun?’ ya da ‘Hey, ne öğrendiğini bana göstermek ister misin?’ gibi. Veri önyargısı hakkındaki üçüncü sınıf kitabımı verebilirim istersen. Kimi azdırmaz ki?”

Drew gülüyor ama yanaklarının kızardığını fark etmemek imkânsız. Duygularını belli etmemeye çalışsa da yüzü onu ele veriyor. “Her gün duyulan bir şey değil bu. Neden o alanı seçtin peki? Ve... bunu günlük hayatta nasıl kullanıyorsun?”

İç geçirip ona doğru eğiliyorum ve kolunu hafifçe dürtüyorum; parmaklarım onun koluna hafifçe değiyor sadece. Sadece anlık bir temas ama etkisi büyük. Drew dokunduğum yere bakıyor, yanakları daha da kızarıyor ve bu da kalbimin resmen boğazımda atmasına neden oluyor. Ona tekrar dokunmak istiyorum ve bakışlarını aşağı indirmesinden onun da bunu istediği anlaşılıyor.

“Lisede verilen sadece cinsel perhiz üzerine kurulu o korkunç cinsel eğitim programı yüzünden,” diyorum dikkatimi tekrar soruya yönelterek çünkü bu konu benim için önemli. Bu program, üniversitenin ikinci yılında başıma gelenlere beni hiçbir şekilde hazırlamamıştı ama... şu anda konumuz bu değil. Hem Drew burada yaşamadığma göre muhtemelen bu konuyu asla konuşmayacağız. “En azından sebeplerimden biri buydu. Cinsellik hakkında internet dışında herhangi bir yerden bilgi edinme fırsatım olmamıştı ve kendi vücudumu bile zar zor

tanıyordum. Akademi dışında da işime yarayabilecek bir şey olduğunu düşündüm.” Drew’un bakışları yüzünden iyice telaşlanmaya başlayınca topu ona atıyorum. “Sen ne okudun... işletme mi?”

“Üniversiteyi bitirmedim.”

“Ah, üzgünüm... Öyle kendi kendime bir sonuca varmamalıydım.” Söylediklerim birbirine karışıyor ama o elini kaldırarak beni susturuyor.

“Yok, yok, sorun değil. Hep okula dönmeyi planladım ama lise yıllarında çalışmaya başlamıştım. Sonra önüme hayır diyemeyeceğim, tam zamanlı ve güzel bir fırsat çıktı. Okula dönme işi de hiç gerçekleşmedi.”

“Bunda utanılacak bir şey yok.” Pizzamdan bir lokma daha ısıyorum. İş hakkında özellikle mi kaçamak cevaplar veriyor yoksa işi gerçekten çok sıkıcı olduğu için mi detaylara girmiyor, emin olamıyorum. “İş için seyahat ettiğine göre yaptığın şeyde iyi olmalısın. Başarılısındır.”

“Başarılı,” diye tekrar ediyor; o kelimeyi, tabakta bıçağıyla kesmeye çalıştığı pizza kenarına yöneltiyor âdeta. “Ama başarı nasıl ölçülür ki?”

“Ah, demek şimdi de gecenin felsefeyle alakalı kısmına geçiyoruz?” Etrafıma bakıp nasıl kendimi burada, kariyerimle ilgili yaşadığım hayal kırıklıklarını satış alanında çalışan ve pek de tanımadığım Yahudi bir vejetaryenle paylaşma noktasında bulduğumu sorguluyorum. Bir buçuk saat önce tanımadığım bu adamla bu kadar rahat sohbet edebilmek çok çılgınca. “Sanırım bu yaşa geldiğimde... ne bileyim, daha başarılı olacağımı düşünmüştüm,” diyorum ve boş bir kahkaha eşliğinde konuyu geçiştiriyorum. “İşte böyle. Ünlü olmak falan istemiyorum aslında. Sadece gurur duyabileceğim bir şey yaratmak istiyorum. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” diyor alçak bir sesle, gözleri gözlerime kilitlenmiş. Göz kenarındaki o hafif kırışıklıklar, gece boyunca ilk kez yorgun görünmesine neden oluyor.

Pizzamızı bitirip dolaşmaya devam ediyoruz. Kendimi onun tur rehberi ilan ettiğim için ona Seattle'm tarihi hakkında her şeyi anlatıyorum: Broadway ile Pine'ın kesişiminde bulunan Jimi Hendrix heykelini, bir zamanlar bir Mason tapınağı olan sinema salonunu...

Bir ara telefonunu cebinden çıkarıyor ve ekrana bakmam için yaklaşmamı istiyor. "'Dear Beloved' şarkısını Google'da arattım. Cenazelerde de söylenebiliyormuş."

Abartılı bir şekilde inliyorum. "Yanılmaktan nefret ediyorum."

"Bir *churro* kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?" diyor köşedeki bir yiyecek kamyonunu işaret ederek. Hemen yüzüm aydınlanıyor.

*Churro*larımızı Cal Anderson Parkı'ndaki bir banka oturup yiyoruz. Gece geç olmasına rağmen park tıklım tıklım: piknik yapanlar, içki içenler, telefonda ya da minik hoparlörlerden yükselen müzikle dans edenler.

"O barmenin ginepigler veya kobay fareleri olay çıkardığı için memnunum," diyorum. "Yoksa belki de hiç tanışmayacaktık."

"Tanrı Ricardo ve Judith'i korusun," diyor Drew ve *churro*'sunu kâğıdından sıyrarak bir ısırık alıyor. O sırada kot pantolonu benimkine değiyor, kalçalarımız hafifçe temas ediyor. Nefesim bir anda tıkanıyor ve sonunda nefesimi verebildiğimde Drew'un sıcaklığını yalnızca uyluğumda değil, ayak parmaklarımda ve ensemin arkasında bile hissedebiliyorum. Benden yaklaşık yarım kafa daha uzun ama tüm gece boyunca kendini alışık olmadığım bir zarafetle taşıdı. Kambur durmuyor ama benim gibi kısa insanlara da üstünlük taslamıyor.

Bank geniş; istesek yayılabiliriz.

Ama ikimizin de bunu istemediği kısa sürede açıkça belli oluyor.

Tüm bunlar gerçeküstü geliyor. Normalde kalabalık bir etkinlikteyken yaptığım gibi saati kontrol etmek ya da kaçış rotası belirlemek gibi bir isteğim yok. Elimdeki bir işin teslim tarihi yaklaşınca

tüm dikkatimi işime veririm. Ama geçen hafta kişisel antrenör kitabının son düzeltmesini gönderdim ve şimdi ajansımın bana yeni işler bulmasını bekliyor, iş ilanlarına göz atıyor, o garip *şimdi ne olacak* boşluğunda bekliyorum. Wyatt'la yaptığım o hatadan beri ilk defa kendi bedenimde huzurlu hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, belki de o hatadan önce de kendimi huzurlu hissetmiyordum.

"Seattle beni etkilemeye başladı," diyor Drew. "Yarın gideceğim için biraz üzgün bile olabilirim."

Bunu söylediği anda, göğsümde garip bir sıkışma hissediyorum. Elbette gidecek; buraya sadece bir iş gezisi için geldi.

"Başka bir yerde yaşadığımı düşünemiyorum." *Churro*'dan bir ısırık alıyorum. "Sen de Güney Kaliforniya için öyle hissediyor musun?"

"Los Angeles," diye düzeltiyor ve belki o da artık hayatı hakkında rahatça konuşabileceğini fark ediyor. "Garip bir şehir; herkes kim olduğuna, kimi tanıdığına önem veriyor ama aynı zamanda o kadar büyük ki anonim kalmak çok kolay. Bu da aynı anda hem mikroskop altında yaşıyormuşum hem de evrende küçücük bir zerrecikmişim gibi hissetmeme neden oluyor." Omuz silkiyor. "Ama tabii havası ve Meksika yemekleri. Güneş ışığından ya da *burrito*'dan vazgeçebilir miyim, emin değilim."

"Makul." Sonra cebine sıkıştırdığı peçetelerden birini almak için eğilirken: "Bu arada sadece bir kolunun düğmesi iliklenmiş," diyorum bileğine hafifçe dokunarak. "Bu bilinçli bir tercih mi, yoksa..."

Açıkça flört ettiğimin farkındayım; neredeyse her cümlemin sonuna bir kahkaha ekliyorum. Kendimin bu versiyonundan nefret ettiğimi söyleyemem. Bu versiyonum rahat ve umursamaz: Normalde kendimle asla bağdaştırmayacağım iki kelime. Bu versiyonum *eğlenceli*.

Drew aşağı bakıyor. "Saatlerdir böyle galiba, değil mi?"

"Ben hallederim." Drew hevesle kollarını uzatırken ben de eğilerek ona yaklaşıyorum; dizim onun dizine değiyor artık. "İkisi de yukarı doğru mu olsun yoksa aşağı mı?" Soruyu, belli

bir cevabı bekleyerek soruyorum. *Yukarı* derse ona daha fazla dokunma fırsatım olur.

“Yukarı lütfen,” diyor, yine kızarak.

Cildi sıcak, nefesi düzenli. Kollarını dikkatlice katlayıp her hareketimle daha fazla çille karşılaşırken acele etmiyorum. Başparmağım bileğinin iç tarafına değince irkiliyor ama geri çekilmiyor. Tekrar dokunduğumda bu, kazara bir dokunuş olmuyor. Gözleri kararlı bir şekilde gözlerime kilitleniyor.

Bir erkeğin gömlek kolunu kıvrmanın erotik olabileceğini bir an için bile düşünmemiştim. Ama olabiliyormuş. Kalbim kargalarına çarpıyor ve bu kadar yakınındayken kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Gözlerinin etrafındaki çizgiler, saçlarındaki grilik. Bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum; kafaya takıyor mu yoksa çoktan kabullenmiş mi? Belki de bu onu hiç rahatsız etmeyen bir şey. Teninden yayılan odunsu bir koku var; belki katıldığı konferans için sıktağı parfümden kalma, belki de sadece *kendi* kokusu.

Bu adam gerçekten çok hoş. Birdenbire onunla sadece bir gece geçirebilecek olmam haksızlık gibi geliyor. Gizemli Drew.

“Teşekkür ederim,” diyor, sesi bu kez farklı. Daha derin, daha kararlı.

Boğazım kuruyor. Çantama uzanıp girişimci su şişemi ararken parmaklarım Maddy’nin kitabına değiyor.

Kitabı çıkarırken kahkahamı zorla bastırıyorum. “Şey... bu kitabı yanlışlıkla çaldım,” diyorum. “İmzalattıktan sonra parasını ödemem gerekiyordu ama sonra bara gittim ve ödemeyi unuttum. Geri dönmeliyiz.”

“Demek bunca zamandır bir suçluyla fink attım,” diyor ama yüzündeki ifadeden onun da eğlendiği ortada.

“Suçu kolaylıkla sana atabilirim!” Kitabı nazikçe göğsüne vuruyorum, o da kalbini tutarak yaralanmış gibi rol yapıyor. “Bu kadar çekici olmasaydın, belki de seninle fink atacağım diye kitabın ücretini ödemeyi unutmamış olurdum.”

Ve sanki bu sözle çağrılmış gibi yanağında bir gamze beliriyor. “Beni çekici mi buluyorsun?”

“Seni insanları küçük çaplı hırsızlığa teşvik eden biri olarak görüyorum,” diyorum ayağa kalkarken. “Ayrıca sanırım daha önce hiç kimsenin günlük konuşmada ‘fink atmak’ kelimesini kullandığını duymamıştım. Sanırım buna bayıldım?”

“Ah, beni çekici yapan da bu zaten.”

Kitapçıdan sadece birkaç blok uzaklaşmışız. Ama şimdi yürürken Drew’un varlığının her zamankinden daha çok farkındayım. Adımlarını bana göre ayarlıyor, kolunun koluma değmesi bana iyi hissettiriyor.

Vardığımızda kitapçıyı tabii ki kapalı buluyoruz; ışıklar sönmüş, otopark bomboş. *Churro* ve arzu dolu sarhoşluğum esnasında, kitapçının kapalı olacağını düşünmek aklıma bile gelmemiş.

“Lanet olsun,” diyorum yine de kapıyı açmayı denedikten sonra. “Parayı kapının altından mı atsam acaba?” Cüzdanımı açıyorum ve son nakit paramı *churro*’ya harcadığımı fark ediyorum. Drew elini kendi cebine atıyor ama onu başımı sallayarak durduruyorum. “Ya da daha mantıklısı, yarın gelip yanlışlıkla çoksatanlardan birini çaldığımı itiraf etmek ve ömür boyu yasaklanmamayı ummak.”

İç çekerek kitabı tekrar çantama atıyorum. O şey, değerinden çok dert çıkarıyor.

Mahallenin bu kısmı daha sessiz; gece hayatının sesleri uzaktan yankılanıyor. Kitapçının duvarına, üzerinde birkaç satır şiir yazan bir çıkartmanın yapıştırıldığı yerin hemen yanına yaslanıyorum. Artık sadece adrenalinin ve yakışıklı bir yabancıyla gece geç saatlere kadar uyanık kalmanın getirdiği sarhoşluğun etkisindeyim; içkinin yarattığı sarhoşluk geçti.

Ve o yabancı gözlerini üzerimden alamıyor.

“Bunu beğendim,” diyor burnunun kenarına, *piercing*’imin olduğu yere dokunarak. “Sana çok yakışmış. Ne zamandır var?”

“On yedi yaşımdan beri. Ya da teknik olarak dört yaş üç aylık olduğumdan beri diyebiliriz. Kuzenim yaş kontrolü yapmayan bir *piercing* salonu bulmuştu. Kendisinin iltihaplandığından çıkarmak zorunda kaldığı için beni hâlâ kıskanır; benimkiyse hâlâ sapasağlam.”

Burun *piercing*lerinden bahsetmenin romantizmle en ufak bir alakası yok ama bana öyle bir bakıyor ki gören de az önce ona iç çamaşırı giymediğimi söylemişim sanır.

"Sende tatlı duruyor," diyor ve bu tek cümle içimi ısıtıyor. Wyatt'la yaşadığım o sonsuz gelgitlerin ardından birinin bana ilgi duyduğunu açıkça belli etmesi çok rahatlatıcı. Yıllarca her şeyi detaylıca düşünüp kolu koluma her değdiğinde bir saat boyunca bu temas üzerine kafa yorduktan sonra.

"Sende de," diyorum pat diye, sonra şakaya vurmaya çalışarak durumu toparlamaya çalışıyorum. "Garip bir refleksti. Burnunda *piercing* yok ki. Ne demeye çalıştım bilmiyorum. Belki yakışıklı olduğunu? Amayani... ben normalde böyle şeyler yapmam. Yakışıklı olduğunu veya olmadığını düşündüğüm bir adamla şehirde dolaşmak gibi..."

"Chandler," diyor, bana doğru eğilirken gülümsüyor. Adımı onun sesinden duymayı seviyorum. Gözlerinin dudaklarıma kayışını da. Gerçi sakallarının yüzüme sürtünmesini seveceğim kadar değil. Boynuma. Kalçalarıma. "Sorun değil."

Bunun ne kadar sorun olmadığını göstermek ister gibi yanıma dokunuyor. Parmakları kulağımın arkasından kısa saçlarıma süzülüyor. Neredeyse istemsizce gözlerimi kapatıyorum. O kadar yakın ki... ama ben daha da yaklaşmasını istiyorum.

"Normalde böyle şeyler de yapmam," diye fısıldıyorum, bu gece bizim için bir tür nakarat hâline gelen sözleri tekrarlayarak.

"O zaman benim için bir istisna yapmana sevindim."

Gözlerimi açtığımda, bakışlarında saf bir kararlılık görüyorum. Derin bir nefes alıp yakasına uzanarak onu kendime çekiyorum. Bu tatlı, nazik veya kibar bir öpücük değil; sert ve dudakları dudaklarımin üstünde sanki acelesi varmış gibi hareket ediyor. Çaresizce. Boğazımdan bir inleme çıkıyor; omzunu kavrayıp dilimi ağzına soktuğumda onun da aynı şekilde inlediğini duyuyorum. Bir kitabevinin tuğla duvarına yaslanarak bu adamla öpüşmek, ellerinin beni sabitleyip daha sert bir şekilde öpebilmek için kalçalarıma kayması tüm vücudumda bir

kıvılcım çakmasına neden oluyor. Sırtım duvara yaslı, tuğlalar kürekkemiklerime batıyor. Kendimi sarhoş ve bağımlı gibi hissediyorum. Gerçeklikten tamamen kopmuşum.

Birbirimizi tanımıyor olmak, normalde herkesin içinde, neredeyse hiç tanımadığım biriyle yapmayacağım şeyleri yaptırıyor bana. Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum; boynuma öpücükler kondururken kendimden çıkan inleme sesini umursamıyorum. Nerdeyse porno sahnesinden çıkma bir ses çıkarıyorum ve sertleşmesinden bundan ne kadar hoşlandığını gayet net bir şekilde anlayabiliyorum.

Biraz gece havasını içimize çekmek için birbirimizden uzaklaştığımızda, Drew'un yanaklarının daha da koyu bir kırmızı, saçlarının da darmadağın olduğunu görüyorum ve düşünebildiğim tek şey, onu başka neler yaparak bu hâle getirebileceğim oluyor.

Ceketimi ve Sleater-Kinney tişörtümü nazikçe kenara ittikten sonra dudakları köprücük kemiğime kayıyor. "Tanrım," diyor tenime fısıldayarak. "Senden bu kadar hoşlanmam çok saçma."

"Ben de senden hoşlanıyorum," diyorum; söylediklerimin masumiyeti, kalçalarımı kotuna bastırırken yaptığım hiç de masum olmayan ve Drew'un sessiz bir inilti çıkarmasına neden olan hareketle tamamen çelişiyor. "Nerede kalıyorsun?" Sokak hâlâ bomboş ama bunun uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum. Capitol Hill asla boş kalmaz.

Darmadağın olmuş saçlarının arasından parmaklarını geçirirken yine yüzünde o gülümseme beliriyor. "Aslında buradan çok uzakta değil. Paramount Oteli."

"İyi bir seçim. Odalarıyla, asansörleriyle ve tüm o... Paramount havasıyla."

"Hiç gittin mi?"

Gömleğinin açılmaya başlayan kol kısmını tekrar kıvrırken başımı iki yana sallıyorum. "Belki bana küçük bir tur attırabilirsin?"

İmalî sözler ağızından çıkarken ne söylediğimin tam farkında değilim ancak kelimeler ağızından çıktığı anda, uzun süredir

hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığımı fark ediyorum. Bunu gerçekten istiyorum.

Bu gece.

Onu.

“Bu kadar iyi bir tur rehberi olmanın bir karşılığı olması gerek,” diyor gözlerini benden ayırmadan. Korkusuz ve davetkâr. Gözbebekleri simsiyah. “Ama şunu belirtmeliyim ki yalnızca bir odanın içini gördüm. Koridoru gösterebilirim. Dolapları. Çalışma sandalyesini.” Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. “Ya da ilgini çeken başka mobilyaları.”

“Mobilyalara bayılırım.” Bu kez onu daha kararlı bir şekilde öpüyorum; kalbim çılgın bir ritimle atıyor. “Yolu göster.”

Hiç tek gecelik bir ilişkim olmadı. Belki Wyatt'ın İlişki Kızı olma-
ma dair söylediklerinde biraz doğruluk payı vardır ama asıl ger-
çek şu ki, ben aslında tam bir Kaygılı Kızım. Fazlasıyla cinayet
romanı okudum. Yabancı birinin evine gitmek bana göre değil.

O yüzden otelin bulunduğu sokağa döner dönmez prezerva-
tif almak için bir eczaneye girmemiz biraz sürpriz oluyor ama
oldukça hoş bir sürpriz. Kasaya gitmeden önce küçük bir şişe
kayganlaştırıcı da ekliyorum sepete. Aramızda çekinme, gergin-
lik yok; yalnızca elimi tutup beni otelin döner kapısından geçir-
dikten sonra süslü bir asansöre doğru götürürken *daha fazlasının*
geleceğinden duyulan bir eminlik var.

"Biliyor musun," diyorum, Drew üzerinde 14 yazan düğme-
ye basarken, "asansörde on üçüncü kat için bir düğme olmama-
sı, teknik olarak on üçüncü katta olmadığını anlamına gelmez."

"Yine de kendimi pek şanssız hissetmiyorum."

Asansörde bir aile var; bir kadın, bir adam ve havuzdan yeni
çıkmış gibi duran titreyen omuzlarına sarılı havlularıyla, saçları
hâlâ sıırılsıklam iki çocuk.

Biz içeri girip bir köşeye çekilirken kadın, "İyi akşamlar,"
diyor. Çocuklara gülümsüyorum. Drew'a bir sonraki asansörü
beklemeyi teklif etmeyi düşünüyorum ama parmağını omurgam
boyunca bir yukarı bir aşağı kaydırması fikrimi değiştiriyor.

Oldukça normal bir sesle, "İyi akşamlar," diyor Drew.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bütün vücuduma bir elektrik
dalgası gibi yayılan adrenalin, bacaklarımın arasmda kendini his-

settirmeye başlayan baskı karşısında bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyor. Henüz bu gece tanıştığım, soyadını bile bilmediğim, Instagram'dan gizlice araştırmadığım, Noemie'ye LinkedIn profiline baktırmadığım (çünkü onun şu başkasının profiline baktığını belli etmeyen türden bir hesabı var) bir adamla sevişeceğim ve sonra kendi yollarımıza gideceğiz.

Telefon numarası yok. Beklenti yok.

Asansör 14. katta durunca Drew, "İyi geceler," diyor aileye.

Onunla birlikte sendeleyerek koridora adım atarken sanki Drew'un omurgam boyunca nazikçe bastırıldığı parmağı beni dengede tutan tek şeymişçesine bacaklarım titriyor. 1412 numaralı odanın önünde durup anahtarı yerine sokmak için uğraşıyor; bu basit hareketi gergin olduğu için yapamıyor gibi görünüyor ve bu da onu benim gözümde daha da sevimli kılıyor. Rol yapıyor olabileceği aklıma geliyor –ki durum buysa ben de bu oyuna tamamen kanmış bir hâldeyim– ama şu anda bu umurumda değil. Tek istediğim tüm dünyayı dışarıda bırakırken teninin tenime değmesi. Terli, keyifli bir gece ve sabah nazikçe edilen bir veda.

Kapı daha tam kapanmadan beni kapıya yaslayıp dudaklarını boynumda gezdiriyor. Hareketinde nezaketten eser yok. Tarçınlı şeker, hafif bir parfüm ve bir şey daha kokuyor; ellerimi sırtında gezdirip derin bir nefes alırken başımı döndüren bir şey. Tenim karıncalanıyor, yanıyor, *canlanıyor*.

Ayakkabılarını çıkarmak için geri çekilip cebinden çıkardığı konferans kartını masaya fırlattığı sırada odaya göz gezdirme şansını yakalıyorum. Odayı temiz kullanmış ya da belki de oda servisi temizlemek için odasına çoktan uğramış. Bavulu bagaj rafının üzerinde açık şekilde duruyor; dolaptaysa başka bir gömlek ve ceket var.

Ama zihnim, Drew'un vücudu benimkini yeniden sardığı için bu görüntüye sadece bir anlığına odaklanabiliyor. Kot ceke-timi çıkarıyor ve ceketim karanlık bir yığın hâlinde yere düşüyor. Prezervatif paketini da yanına bir yere fırlatıyorum. Belki fazla

sabırsız olduğum için doğrudan kemerine uzanıyorum. Kemerini belinden tek bir hamleyle çıkarırken gülüyor. Öpüşmelerimiz daha da derinleşiyor. Daha da sertleşiyor. Ellerini bedenimde, geniş kalçalarımın üzerinde gezinirken Drew'un tüm vücudu alev almış bir hâlde. Ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum. Kendimi kotundaki şişkinliğe doğru bastırıyorum. Ellerim arka ceplerinde. Bu sefer ben onu kapıya yaslıyorum; çenesine, boynuna, boğazına öpücükler kondururken gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışıyorum.

Sonra beni ileri doğru itiyor; bu hareket ikimizi geriye, geriye, daha da geriye götürüyor, ta ki bacağım sert, soğuk metale çarpana kadar.

Bagaj rafı.

"*Lanet olsun,*" diye tıslarken bir yandan da baldırımı tutarak dengemi bulmaya çalışıyorum.

Drew hemen dengemi sağlamamda bana yardım ediyor; gözleri kocaman açılmış, yüzü hâlâ büyüleyici bir şekilde kızarmış hâlde. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim." O acının libidom karşısında en ufak bir şansı yok. Topallıyor olsam bile onu üstümde istiyorum. "Ve bir de şunu söylemeliyim..." Kaygım devreye girip bunu daha önce hiç yapmadığımı bana hatırlatıyor. "Birkaç hafta önce test yaptım; sonuç negatif."

"Ben de. Özür dilerim, bunu daha önce söylemeliydim. Bu işin adabını tam olarak bilmiyorum." Bunları söyleme şeklinden biraz utandığı belli oluyor.

"Sorun değil," diyorum ve tekrar ona uzanarak gömleğini çözmeye devam ediyorum.

Gözlerini kapatıyor, kontrolü bana bırakıyor. "Bankta yaptığın o şey... acayip tahrik olmuştum."

Gömleğini bir kenara fırlatıyor, çıplak göğsüne küçük öpücükler kondurarak onu yatağa doğru çekiyorum. Ona dokunmaktan öylesine büyülenmiş bir hâldeyim ki vücudunun sadece anlık görüntüleri zihnimde ve karın kaslarının yumuşak kıvrımı,

çillerle dolu teni, kızılımsı tüylerinin iç çamaşırına doğru bir çizgi hâlinde uzanışı gözlerimin önünde beliriyor. “Yalan söylemeyeceğim, ben de tahrik olmuşum.”

Tiştörtümü çıkardığımda, sabah çekmecemin en arkasından çıkardığım sutyenden taşan göğüslerime gözlerini dikip kalıyor. Göbeğim de yumuşak bir kıvrıma sahip; kalça ve bel çevremde, kollarımın altında ve göğüslerim boyunca soluk pembe çatlaklar var. Birkaç saat önce tanıştığım bir adamın yanında böylesine çıplak olmanın beni rahatsız edeceğini düşünürdüm ama onun bana bakışında öyle bir şey var ki zihnimde bu düşünceye yer kalmıyor.

“Vücudun çok...” Nefes nefese bir hâlde cümlesini yarıda bırakıyor. Başparmağıyla sutyenimin askılarını takip ediyor. Pamuklu kumaşın altında, göğüs uçlarımla sertleşmiş ve çaresizce onun dokunuşunu beklediği yer boyunca. “Keşke o Tolkien bağımlısı versiyonuma bir gün her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim.”

“Şu anda *Yüzüklerin Efendisi*’ni mi düşünüyorsun?” diyorum kahkahamı tutamadan ama sözlerinin çoktan şişmiş olan özgüvenimi daha da şişirdiğini inkâr edemem. Tek gecelik ilişkilerin hep ter içinde, vücutların birbirine çarpmasından ibaret olduğunu sanırdım. Meğer içinde mizah da olabiliyormuş.

Gözlerini yere indirirken gülümsemesi yaramazlaşıyor. “Artık düşünmüyorum.” Dikkatini tekrardan sutyenime vererek ellerini sırtıma götürüyor. “Yaramaz, küçük bir şey, değil mi?” diyor parmaklarıyla kumaşı yoklarken. Sutyenin kopçasını aradığını anlamam birkaç saniyemi alıyor.

“Şey — onun kopçası yok,” diyorum. “Yardım edebilirim —”

“Yok yok, hallederim.”

Ama ne demek istediğimi anlamıyor gibi.

“Hayır, kopçası yok.” Kendi etrafımda dönüp sutyeni çıkarmaya çalışıyorum. Drew da çıkarmak için çekiyor ama sutyen çıkarken boynumda sert bir çekme hissi duyuyorum ve —

“Ay —”

“—ah siktir—”

“—sanırım saatin kolyeme dolandı,” diyorum; zincir derime bastırıldığı için zor nefes alıyorum. Belden üstüm çıplak bir hâlde kolyeyi saatten kurtarmak için uğraşırken göğüslerim sallanıyor. Soldan. Sağdan. Altından. Üstünden. İçinden. Zincirin hava yolumu tıkamaması için uğraşırken bir yandan da gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü dışarıdan bakıldığında bu akrobatik hareketler kesinlikle komik olmalı.

Saati bir tutam saçımı kopardığında, “Lanet olsun, lanet olsun, çok özür dilerim,” diyor Drew.

“Bu oda lanetli,” diye mırıldanıyorum, göğüslerimin fazla coşkuyla zıplamasını engellemek için ellerimi üstlerine bastırarak.

Drew saati bileğinden kurtarıp başucundaki komodine bıraktıktan sonra boğazımı ovuştururken bir gecede kaç fiziksel darbe daha alabileceğimi ve evrenin bana bir mesaj göndermeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

“Üç kuralı,” diyor Drew. “Bundan sonrası çok rahat olmalı.”

“Lütfen öyle olsun.” Kotuna uzanıyorum ve bu hamlenin kimseyi sakatlamamasıyla birlikte ona kaşlarımı kaldırarak gülümsüyorum. O da aynı hareketi benim üzerimde deniyor ve bu kez başarılı oluyor. “Lanet bozuldu mu?”

“Bence bozuldu.”

Onu üstüme çekiyorum; çıplak göğsü benimkine değişiyor ve ağırlığıyla birlikte bedenim gevşeyip ânu yaşamaya başlıyor. Bir anda birbirimize tekrar uyum sağlıyoruz ve rahatlama hissi ânında içimi dolduruyor. Yüzünü göğüslerimin arasına gömüp başparmağıyla bir meme ucumla oynarken zevk, bir yıldırım gibi bedenimde geziniyor. Sırtıma kavis veriyorum; elim, arzuyla gerilmiş iç çamaşırının önüne gidiyor. Kumaşın üzerinden penisini avuçladığımda çıkardığı o ses âdeta bir sanat eseri. Mükemmel bir inleme, kalçalarını ileri itiş. Göğüslerimi elleriyle daha da sıkı bir şekilde sarması.

Tam keşkegece boyunca böyle kalabilsek diye düşünmeye

başlamışken Drew doğruluyor ve karnımdan aşağı doğru öpücükler kondurmaya başlıyor. Şimdi biraz sabırsız, oyalanmıyor. Her ne kadar ön sevişme en sevdiğim kısım olsa da bunu anlayabiliyorum. Parmaklarını külotumun iki yanına geçirip duraksıyor, kaşını kaldırarak bana bakıyor, iç çamaşırımı aşağı indirmek için benim onayımı bekliyor. Sonra eli yavaşça baldırımdan yukarı çıkıyor, her yerim geriliyor, beklentiyle doluyorum ve sonra iki parmağını içime sokuyor.

Ah. Evet. Dokunuşuyla iç geçiriyorum, kollarımı boynuna doluyorum, saçlarını sıkıca kavriyorum. Ve sonra... *evet?*

Tekniği tam olarak *kötü* sayılmaz... sadece incelikten yoksun. Parmağını sokup çıkarıyor. İçeri ve dışarı. Hepsi bu. Hiçbir çeşitlilik yok. Eminim ki henüz ısınma aşamasındadır. Bir kadının bedenini şu asla kurtulamadığın parmak tuzağı oyuncakları gibi gördüğüne inanmayı reddediyorum.

Hareket ettikçe yatak gıcırıyor, eczane poşetini almak için kalkıyor. Prezervatifleri komodine bırakıyor, sonra o minik kayganlaştırıcı şişesini kaldırarak sessizce soruyor. *Evet.*

Ama sonra fişkirtiyor —

Çok fazla.

Çok, çok fazla.

Bacaklarımın arasından yatağa kadar akıyor, kalçam çilek ve vanilya kokan kaygan bir göletin içinde kalıyor.

Bir peçeteye uzanıp yatağı silmeye çalışırken, “Beklediğimden hızlı çıktı, pardon,” diyor suçlu suçlu.

Adamın azmini takdir etmek lazım. Doğru noktayı bulamasa da kayganlaştırıcı her şeyi daha iyi, daha ıslak, daha sıcak ve daha duyarlı bir hâle getiriyor.

“Onun hoşuna gitti mi?” diye soruyor.

“Kimin?”

Yüzünde alaycı bir sırıtişla diğer eliyle bacaklarımın arasını işaret ediyor. Ne demek istediğini anlamam normalden çok daha uzun sürüyor; sonra birden jeton düşüyor.

Vajinamdan bahsediyor. Sanki iki ayrı varlıkmışız gibi.

“Hı-hı.” Diyebildiğim tek şey bu oluyor.

Başını eğip işe koyulduğunda bir nebze rahatlıyorum ve altımdaki ıslak yatak yerine dilinin yaptıklarına odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

İlk başta şaka yaptığını sanıyorum; bu kadar beceriksiz olamaz. Ama hayır. Drew yaptığı şey konusunda son derece ciddi ve onu yönlendirmek için ağzımı açarsam gülmeye başlayacağımdan korkuyorum. Çünkü tam anlamıyla yatağın ucuna tünemiş, kasığımı 4 Temmuz’da yediği bir dondurmamış gibi yalıyor.

“Harika gidiyorsun,” diyor. Harika olan ne... uzanıp yatmak mı? Sonra da dilini hâlâ aynı noktada gezdirirken, “Ah evet, tam orası, değil mi?” diyor.

O an iki şey netleşiyor: Birincisi, bu adamın klitorisnin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yok. İkincisi, lanetli olan oda değil, *Drew’un ta kendisi*.

Kollarını sıvamamdan utanan Drew. Garip ama sevimli bir şekilde Elf dili konuşan Drew. Giysilerimi çıkarmak için sabırsızlanıyormuş gibi beni öpen ama oral seks konusunda hiçbir fikri olmayan Drew. Böyle bir gecede bir kullanma kılavuzuna ihtiyaç olmamalı. En azından ben öyle düşünüyorum.

“Biraz daha... aşağı inebilir misin?” diyebiliyorum sonunda.

Söylediğimi yapıyor ve tekrar parmaklarına dönüyor ki bu daha iyi; en azından *bir şeyler* hissedebiliyorum artık. “Muhteşemsin,” diyor. “Çok sıcaksın. Çok *hazırsın*. Bu kadar sıcak ve hazır olmana bayılıyorum.”

Bu sözlerle paralel olarak zihnimin Drew adına utanç duymayan bir köşesinde, *Little Caesars’ın* Hot-N-Ready’ adında pizzalar sattığını hatırlıyorum; kesinlikle beni daha da azdıran bir bilgi değil bu.

İç çamaşırı neredeyse patlayacak gibi. Göğsüne nazikçe bastırıp onu altıma alıyorum. Bu adam *son derece* sıcak ve hazır ve tüm bu kayganlaştırıcının bize sağladığı tek fayda, elimi iç çamaşırına sokup penisini kavradığımda Drew’un başının yastığa dü-

* Hot-N-Ready, İngilizcede “sıcak ve hazır” anlamına gelmektedir. Yazar burada kelime oyunu yapıyor. -yhn

şüp gözlerini kapatması. Tüm o çilleri... görüntüsüne müstehcen ve seksi bir masumiyet katıyor. *Tanrım*. Gözlerini kapatıp o zarif boynunu ortaya çıkarışı... Manzara fena değil. Hiç değil. Ve kah- retsin, şimdiye kadar yaşadığımız tüm aksiliklere rağmen hâlâ bu gecenin iyi geçmesini istiyorum. Bu gece beni bunalımdan çıkaracak, bana vahşi ve umursamaz biri olabileceğimi hatırlata- caktı. Henüz pes etmeye hazır değilim.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum kulağına; bu sözlerde kabul etmek istediğimden daha fazla gerçeklik payı olup olma- dığını merak ediyorum. Onun inleyişi ve *lütfe*n diye mırıldanışı, beni gece boyu orgazma en çok yaklaştıran şey oluyor.

Kalan umut kırıntılarımla prezervatif kutusuna uzanıyorum. Drew, hafif kurnaz bir ifadeyle bir tanesini alıyor ve ben daha dur diyemeden pakete dişlerini geçiriyor. Paketi ağzından çıkar- rıp baktığında yüzü düşüyor. Pek de kazanova sayılmaz.

Başka bir tane alıyorum, paketi açıyorum, birkaç sert hare- ketle Drew'u hazır hâle getiriyorum ve prezervatifi takıyorum. Gözleri kapanırken kısık sesle mırıldanıyor. Beni çevirip yatağa yatırırken penisini bacak arama yapıyor.

"Siktiiiiir," diyor içime girerken. "Ah evet. Ah *evet*." Her keli- mesini bir kalça hareketiyle süslüyor.

Ben de onun hareketlerine eşlik etmeye çalışıyorum ama öyle hızlı gidiyor ki ona yetişemiyorum. Orgazma ulaşabilmek için elimi vücutlarımızın birleştiği yere götürdüğümde Drew bunu onun elini tutmaya çalıştığım şeklinde yorumluyor.

"*Aaaah*, işte orası," diyor ellerimizi kenetlerken. "Tam orası."

Ritmik olarak kulağa "Whoomp! (There It Is)" şarkısının por- nografik bir versiyonu gibi geliyor. Bu şarkı, dünyanın en az sek- si şarkısı olmasa bile bu kategoride kesinlikle ilk beşe girer.

"Tanrım, lanet olsun," diyorum yüksek sesle çünkü artık ken- dimi tutamıyorum.

Ama Drew bunu bir zevk çılgılığı sanıyor ve daha da hızla- nıyor. "Az kaldı," diyor. "Bunu başarabiliriz. Gelebilecek misin, bebeğim?"

Bebeğim. Sanki o anda kendini o kadar kaybetmiş ki onun için kim olduğum fark etmiyormuş gibi.

O orgazma ulaşmadan hemen önce kararımı veriyorum: Numara yapacağım. Elbette bunu ustaca bir şekilde yapmalıyım. Birkaç titrete nefes, dişlerimi sıkma ve o boğuk bir ses çıkararak tam üstüme yıkılmadan önce gelen bir inleme.

Yana yuvarlanıyor; göğsü inip kalkıyor, yüzü kıpkırmızı. "Bu... inanılmazdı," diye mırıldanıyor.

Bense sadece tavana bakıyorum. Bu kadar tatlı bir adamın yatakta böylesine kötü olmasını aklım hâlâ almıyor.

Birkaç saniye sonra bana dönüyor, elini kalçama koyuyor. Bir anda kendimi fazla çıplak hissediyorum. Yorganı göğsüme kadar çekiyorum ama aslında istediğim şey komple yatağın altına saklanmak. Belki de otelin önüne bir mezar kazarlar. İMKÂNSIZ BİR ORGAZMIN PEŞİNDE CAN VERDİ yazarlar mezar taşıma. Hep güzel hatırlanması dileğiyle.

"Senin için de güzel miydi?" diye soruyor.

"Mm," diyorum, saati kontrol etmek için telefonuma bakarsam çok mu belli ederim diye düşünürken. Telefonum yatakla kapı arasında bir yerlerde sanırım. Saat çoktan gece ikiyi geçmiş olmalı.

Gözlerimi kapatıyorum, vücudumu ona doğru çevirip derin bir memnuniyetle iç çekiyorum. Ve o an kendimi biraz pislik gibi hissediyorum. Gerçek bir ilişkide olsaydık ona karşı dürüst olurum. Ama birkaç saat içinde onu bir daha asla görmeyeceğim. Şu anda bu düşünce bana tarifsiz bir ferahlık veriyor. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum –dünyanın düz olduğuna inanlardan veya aşı karşıtlarından olabilir– ve bilmek zorunda da değilim.

Belki de bu evrenden gelen bir işaret. Tek gecelik ilişkiler: Kesinlikle Chandler Cohen'a göre değil.

İlişki Kızı, diye fısıldıyor Wyatt'ın sesi zihnimde alaycı bir şekilde.

"Yarın öğleden sonra konferansta bulunmam yeterli. Belki bi-

raz geç kalkanız? Oda servisinden bir Şeyler Őöyleriz?" Parmakları kalçamda gezinirken dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Bir daha yaparız?"

Bahane uyduramayacak kadar yorgunum. "Kesinlikle," diyorum.

Drew omzuna doğru esniyor. "O bara oturduğun için gerçekten çok memnunum." Uykuya dalmadan önce Őöylediėi son Şey bu. Göğsü sakın nefes alıŐveriŐleriyle kalkıp iniyor.

Burada kalamam. Sabah uyanır ve "o" nasıl uyudu diye sorsarsa kafayı yerim. Bu kötü bir fikirdi. Korkunç bir fikirdi. Kendimi korumamın tek yolu kaçmak.

Şimdi.

Mümkün olduğunca sessiz bir Şekilde arŐafı kaldırıp bacaklarımı yataktan sarkıtıyorum; baldırımdan yukarı bir ağrının yayılmasıyla yüzümü buruşturuyorum. Etrafı daėıtmıŐız; giysilerim odanın her yerine saçılmış. Odanın içinde parmak ucumda yürürken tişörtümün altındaki telefonumu buluyorum. Telefonun ıŐıėını kullanarak geri kalan giysilerimi topluyorum.

Her Şey yolunda, diyorum kendime pantolonumu giyerken. Yarın buna gülüp geçeceğim. Büyük ihtimalle.

Sonunda kapıya ulaŐıyorum ve açıp olabilecek en sessiz Şekilde geri kapatıyorum. Tüm kötü kararlarımı içeride, kapının arkasmda kilitli bir Şekilde bırakıyorum.

4 SEZONUN ARDINDAN THE NOCTURNALS İÇİN PERDE KAPANIYOR

TASHA KIM, *THE HOLLYWOOD REPORTER*

LOS ANGELES: TBA Studios, dün sonbahar yayın takvimini açıkladığında sadık hayran kitlesini şaşkına çevirdi: Üniversite çağındaki kurt adam Caleb Rhodes'u ve onun hayat, aşk ve doğaüstü olaylarla mücadele etmeye çalışan arkadaş grubunu konu alan dram dizisi *The Nocturnals*, beşinci sezon için onay almadı.

Hayranlar karara Twitter üzerinden hemen tepki gösterdi; dizinin devam etmesi için başlatılan dilekçe, bir gecede on binin üzerinde imza topladı. TBA adına ortalama ama istikrarlı izlenme oranlarına ulaşan yapım, 2008 yılında yayına girdiğinden bu yana oldukça sadık bir hayran kitlesi edindi. Hayranları sezon başlangıçları ve finalleri için gece-boyu adını verdikleri maratonlar düzenler ve dizinin oyuncularını, ülke çapında gerçekleşen hayran buluşmalarının vazgeçilmez isimleridir.

“Bu karakterlere veda etmek kolay olmayacak,” diyen dizi yapımcısı Zach Brayer, haberin etkisinden hâlâ çıkamadığını itiraf etti. “Ama bize bu kadar uzun süre destek veren hayranlara minnettarız. Bir yapımcının isteyebileceği en büyük şey bu.”

The Nocturnals, genç izleyicilere hitap eden birçok diziden farklı olarak karakterlerini ilk bölümden üniversite ortamında sunmasıyla öne çıkıyordu.

“Üniversite, birçok dizinin sonunu getirmiştir,” diyor TBA diziler programlama sorumlusu Marion Welsh. “Lise boyunca tanıdığınız karakterler birbirlerinden ayrılmaya başlayınca dizi sizi ilk başta kendine bağlayan özelliklerinden bir kısmını yitirmiş oluyor. *The Nocturnals*'ı sevmemizin nedeni, kalıpların dışına çıkmalarıydı.”

Brayer, iptalin ihtimaller arasında olduğunu bildiklerini ve iki hafta sonra yayınlanacak olan 4. sezon finalinin –artık dizi finalinin– izleyiciler için tatmin edici olacağını umduğunu söyledi. “Diziyi planladığımız gibi bitirme fırsatımız oldu. Karakterler mezun oluyor ve artık tehlike ve gizemle ama aynı zamanda sevgi ve umutla da dolu olduğunu bildikleri bir dünyaya adım atıyorlar. Zaten dizinin özü buydu. Umut her zaman galip gelecek.”

Noemie'nin lüks espresso makinesinin sesi –kahve yapmaktan çok kulağa 5. kategori bir fırtına çıkmış gibi gelen bir vızıltı ve öğütme sesi– çok erken bir saatte uyanmama sebep oluyor.

Yastığım bu sesi bastırmakta yetersiz kalınca inleyerek yavaşça kendimi battaniyenin altından çıkarıyorum ve doğrulup telefonuma uzanıyorum.

Dün gece seni özledim.

İrkilerek bir anda yatakta doğruluyorum. Drew nasıl oldu da numaramı buldu? Kesin dikkatsizce davranıp odada bir şeyimi unuttum ya da belki... biraz ürkütücü bir azimle beni bir şekilde buldu. Aman Tanrım, onunla tekrar görüşmem.

Uykulu gözlerimi kırptıktan sonra ekrandaki ismi görünce kalbim daha az panik dolu bir ritme dönüyor: Wyatt Torres.

Dün gece seni özledim. Sadece dört kelime ama beni birkaç hafta önceki o geceye, çaresiz öpücüklere, birbirine dolanmış çarşaflara ve uzamaya devam ediyormuş gibi görünen pişmanlıklar listemdeki bir numaralı pişmanlığıma geri götürmeye yetiyor.

Kendimi yastığa bırakıp Wyatt'ın sosyal medyasında paylaştığı taşınma partisinden fotoğraflara göz gezdiriyorum. Wyatt ve eski üniversite arkadaşlarımızdan bazıları, dev bir şarküteri tahtasının önünde poz vermiş. Oldukça klas bir parti gibi görünüyor. Her şey düzenli ve şık; âdeta kariyer sahibi insanların katılacağı türden bir parti. Ortada ne bir masa tenisi topu ne de kır-

mızı plastik bardak var. Wyatt, *Tacoma News Tribune*'de gazeteci. Alyssa, yerel bir televizyon kanalında araştırmacı muhabir. Josh, haftada iki kez çıkan bir yerel gazetede belediye toplantılarından liseler arası futbol maçlarına kadar her şeyi yazan tek muhabir.

Üniversite yıllarında, bir an önce *olgun* partiler verebileceğimiz yaşa gelmeyi istediğimizi söyleyip bunun hayalini kurardık; ordövr tabakların ve küçük peçetelerin olduğu, Trader Joe's'dan aldığımız iki dolarlık şaraplar yerine gerçek içkilerin sunulduğu türden partiler. Hepimiz o zamana kadar ödül almış gazeteciler olacaktık; birbirimizle son haberlerimizle ilgili anekdotlar paylaşacak, ön sayfaya ilk kimin çıkacağını tahmin etmeye çalışacaktık. Keşke o zamanlar dijital bir ön sayfaya çıkmanın o kadar da heyecan verici bir şey olmadığını bilebilseydik.

Gazeteciliğin ikinci, ilk hayaliminse –sadece kitap yazarak geçinebilecek şanslı kişilerden biri olabileceğimi düşünmenin mantıksız olduğunu fark edene kadar– kendi kitaplarımı yazmak olduğunu unutmak çok kolay. Çocukken hep yazardım; yazdıklarımı, üzerinde yamuk yumuk çizimlerin olduğu kitap kapaklarıyla birlikte zımbalayarak kitap hâline getirirdim. Özellikle polisiye hikâyelere bayılırdım; okuyucuyu (yani ailemi ve Noemie'yi) kandırmanın, şimdi çok bariz olduklarından emin olduğum yanlış ipuçları bırakıp onları yanlış yönlendirmenin ve sonunda hiç tahmin edemediklerine yemin ettikleri bir sona götürmenin yarattığı heyecanı severdim. Şimdi düşününce, belki de sırf benim kırılğan ergen egomu korumak için şaşırmış gibi yapıyorlardı. Ama büyük bir karmaşa yaratıp sonra her şeyi çözebilmek, kaygılı beynimi sakinleştirirdi. Cümleleri bir araya getirmek, zaman zaman cümlelerin, onları daha yazıya dökmeden önce zihnimde yarattıkları ritimleri duyabilmek bende neredeyse fiziksel bir haz yaratırdı. Tam olarak istediğim şeyi ifade eden o kelimeyi bulmak gibisi yoktu.

O günler çok geride kaldı. Küçük bir çocukken yetişkinlere büyüünce yazar olmak istediğinizi söylediğinizde yetişkinler size gülümser ve ne kadar da yaratıcı ve zeki olduğunuzu söylerlerdi!

Ama sonra büyüyorsunuz. Üniversitenin sonuna, elinize, üzerinde son dört yılınızı neye adadığınızın yazılı olduğu diplomanın verileceği yaşa geliyorsunuz. *Daha gerçekçi olmalısın*, diyor rehber öğretmeniniz. *Bu işten para kazanılıyor mu ki?* diye soruyor ebeveyniniz endişeyle. O yüzden siz de *gazeteci olmak istiyorum* demeye başlıyorsunuz çünkü o meslekte de bir şeyler yazıyorsun ama hayal gücünü katarak yeni bir şeyler üretemiyorsun. Siz bunu söyledikten sonra tekrar size gülümsemeye başlıyorlar ve son zamanlarda okudukları ilginç haberleri anlatıyorlar.

Bazı hafta sonları, teslim etmem gereken bir şey olmadığına bilgisayarımın derinliklerinde bulunan, şifrelenmiş bir klasörü açıyorum: Belgelerim / Kişisel / Diğer / Karışık. En son teslim etmem gereken bir şeyler yokken ne yazdıysam onu okuyorum. Bazen bir-iki kelimeyi değiştiriyorum. Ama yazdıklarımı aylardır bundan fazla ilerletemedim. Yıllardır.

Odama –indirimli Anthropologie nevresim takımuma, dibine kadar yanmış mumlara, defalarca okuduğum ama bana iyi geldikleri için elimin altından ayırmadığım keyifli polisiye kitaplarından oluşan yığına– şöyle bir bakınca kendimi, hayatımın bu aşamasında olacağımı düşündüğüm kadar yerleşik hissetmiyorum. Vergi beyannamemi bile doğru doldurup doldurmadığımdan hâlâ emin değilim.

Yorganı üstümden atarken baldırımda yeni oluşmaya başlayan morluk dikkatimi çekiyor. Dün gecedan kalan güzel bir hatıra. Fazlasıyla konuşkan bir Uber şoförüyle yaptığım yolculuğun sonunda evime –tekrar telefonumu kontrol ediyorum– beş saat önce vardığımda gözüme ilişen ilk temiz sayılabilecek pijamayı ve çorapları giymiştim. Neredeyse asla ayaklarım çıplak uymam; sıcaklığın yirmi yedi dereceyi bulduğu yılın iki günü hariç. Ailem arasmda, her doğum günümde ya da hediye alınacak herhangi bir durumda onlardan hediye olarak ciddi ciddi çorap istemem bir şaka hâline geldi. Çorap giymeyi seviyorum, sürekli üşüyorum ve bu konuda ara sıra yapılan sataşmalara kesinlikle değiyor.

Wyatt'a yazacak esprili ya da etkileyici bir cevap bulamıyorum ama annemden sabahın erken saatlerinde gelmiş bir mesaj var. Maddy'nin kitabının hafif bulanık bir fotoğrafı ve altında şu not: **Hâlâ onun kim olduğunu bilmiyorum ama hrika bir iş çıkarmışsın! çok susadım!!** Ardından da bir dizi su damlası emoji. Anneme o emojiğin gerçek anlamını söylemeye gönlüm el vermiyor.

Annemle babamdan gelen mesajları anlamam her zaman bir-iki saniyemi alır. Biraz yaşlılar ve babama e-postaya bir dosya eklemeyi tam beş kez öğretmiş olsam da en azından deniyorlar ve bu çabaları onları daha da çok sevmeme neden oluyor. Neyse ki bu kolayca cevaplanabilecek türden bir mesaj: Anneme bir teşekkür mesajı atıp sabahlığıma üzerime geçiriyorum ve Noemie'nin aylık kahve çekirdeği abonelik kutusundan gelen kokuyu takip ederek alt kata iniyorum.

Üst katta benim odam, bir banyo ve bir misafir odası var ve bütün bunlar için Seattle standartlarına göre komik denebilecek kadar düşük bir kira ödüyorum. Parlak renklere boyanmış evleri ve düzenli bahçeleriyle bu sevimli Ballard mahallesine BU MAHALLEYE TAŞINMAK İÇİN YÜKSEK BİR MAAŞINIZ OLMALI tabelası asılsa yeridir. Kuzenime daha fazla kira ödemem gerektiğini her söylediğimde elini sallayarak beni geçiştiriyor. Sanki benim burada yaşamam tek başına aylık birkaç yüz dolar değerindeymiş gibi, "Burada olmandan memnunum," diyor hep.

"Günaydın!" diye cıvıldıyor Noemie mutfaktan. "Az önce yeni paketi açtım. Maine'den gelmiş."

Bir şeyleri abonelik kutusuna koyun, kuzenim bunun için çıldırır. Yıllar boyunca pratik olanlardan tuhaf olanlara kadar birçok ürüne abone oldu: tuvalet kâğıdı, yüz maskesi, gurme acı soslar, hatta her ay bir gizemi çözmek için ipuçları gönderen bir kutu. Bir Hanukah'da bana aylık çorap aboneliği hediye etmişti ve bu, şimdiye kadar aldığım en iyi hediye olmaya devam ediyor.

Üç yıldır bu evde yaşıyorum ama Noemie'nin her hafta sonu programına sadık kalmama hâlâ şaşıyorum. Kısa eşofman üstü, taytı, atkuyruğu yapılmış koyu renk saçları ve kaplumbağa kabuğu desenli gözlüğüyle cumartesi şıklığına bürünmüş bir hâlde halkla ilişkiler ofisinden bir meslektaşının hediye ettiği, üzerinde "life's a pitch"* yazan kupadan kahvesini yudumluyor. *Seattle Times*'in sayfalarını yavaşça karıştırıyor çünkü *Post-Intelligencer*'in başına gelenlerin aynısının *Seattle Times*'in başına gelmesine gönlümüz razı olmuyor.**

Ocağın üstünde biber, soğan ve brokoli parçalarıyla süslenmiş bir tava dolusu çırpılmış yumurta var. Tost makinesinin – Target'ın indirim reyonunda görüp âşık olduğum soluk pembe renkli makine, evdeki mutfak aletleri koleksiyonuna yaptığım tek katkı olmayı sürdürüyor– yanında yeni bir somun ekşi mayalı ekmek duruyor. Üzerinde eski model bir daktilo resmi olan favori kupamı çıkarıyorum ve ağzına kadar kahveyle dolduruyorum.

Noemie, gazetede sanat ve kültür bölümüne geçerken ben de onun yanına oturuyorum. "Kahvaltı hazırlamana gerek yoktu," diyorum temmuz ayı abonelik kutusundan çıkan, dikenli armut ve acı biberli sosla yumurtamı tatlandırıırken.

"Lafı mı our? Eve geldiğimde ışıklar kapalıydı. Benden önce gelmişsindir diye düşündüm."

"İşte her şey yolunda mı?"

Omzunu silkerek göz temasından kaçıyor. "Belkiiii."

"Nome. Seni böyle oradan oraya sürüklemelerine izin veremezsin. İş dışında da bir hayatın olmasını hak ediyorsun."

* "Life's a pitch" ifadesi, İngilizcede "hayat zordur" anlamına gelen "life's a bitch" ifadesine yapılan bir göndermedir. Buradaki "pitch" kelimesi, Noemie karakterinin de çalıştığı sektör olan halkla ilişkiler ve medya dünyasında sıkça kullanılan, "bir fikri sunmak" anlamına gelen bir kelimedir. –yhn

** *Post-Intelligencer*: 2009 yılında fiziksel baskısına son verilen ve sadece dijital ortamda yayımlanmaya başlayan bir Seattle gazetesi. –yhn

"Zaten sonsuza kadar orada çalışmayacağım," diyor sanki kariyer denen şey kalıcı olabilirmiş gibi. "Bu kampanya bitince ayrılacağım. Söz veriyorum. Bir süredir başka halka ilişkiler işlerine bakıyorum zaten."

Bunu kaç kez söylediğini hatırlayamıyorum bile. Evi, düzenli maaşı, abonelik kutuları olsa da Noemie'nin arkadaşlarına veya hobilerine ayıracak pek fazla vakti kalmıyor. Gazetecilikten halkla ilişkilere geçmek maddi açıdan doğru bir karar olmuş olabilir; halkla ilişkiler daha istikrarlı ve bol maaşlı bir iş. Ama bu karar, aynı zamanda hayatının geri kalanının darmadağın olmasına sebep oldu. Ailece geçirdiğimiz tatillerin pek çoğu, çok acil bir şeyler isteyen bir müşteri yüzünden yarım kaldı. Bazen gazeteciliği bırakma kararını, sektöre girip özsaygısını yitirmeden önce aldığı için akıllıca olduğuna inanıyorum. Diğer zamanlardaysa, bu kararı alarak hayatını hızlandırmak yerine her şeyi daha yavaş yaşayarak daha mutlu olabilir miydi diye düşünüyorum.

Noemie kahvesinden bir yudum alıyor; konuyu değiştirmek istediği çok belli. "Sen kaçta geldin eve?"

"Aslında senden önce gelmedim." Tabağındaki yumurtaları çatalımla karıştırırken ona ne kadarını anlatmak istediğime karar vermeye çalışıyorum. Ama boşuna düşünüyorum. Noemie'ye eninde sonunda her şeyi anlatırım. "Şey.. geceyi biriyle geçirdim."

Neredeyse kupasını elinden düşürürken, kahve bardaktan taşıyor. "Aman Tanrım. *Kiminle?!*"

"Kitabevi barında tanıştığım bir adamla."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var," diyor. "Sosyal hayatım ofis lobisindeki baristayla yaşadığım tek taraflı flörtten ibaret. Hayatımı senin üzerinden yaşamak zorundayım."

"Şey..." Olumlu yanları anlatarak başlamaya karar veriyorum. "Başta her şey harikaydı. Aramızda güzel bir enerji vardı; komik ve hafif inek bir tip ama olabilecek en tatlı şekilde. Beni tanıyorsun, en ufak bir tuhaflik sinyali aldığım anda kaçırım."

"Gerçekten de muhteşem çalışan bir tuhaflik radarın var."

"Teşekkür ederim." Tostumdan bir ısırık aldıktan sonra an-

latmaya devam ediyorum. “Los Angeles’tan gelmiş, bir konferans için buradaymış. Seattle’da düzgün dilim pizza satan bir yer olmadığı üzerine dostça bir tartışmaya başladık—”

“Doğru—”

“—ve iyi bir dilim pizzacı bulmaya çalıştık. Biraz yedik, biraz sohbet ettik, biraz da flörtleştik...” Kollarını sıvarken bana nasıl baktığını hatırlayınca yüzüm ateş gibi yanıyor. *Senden bu kadar hoşlanmam çok saçma.* “Ah, sonra Maddy’nin kitabını satın almayı unuttuğumu fark ettim. Hâlâ gidip kitabın parasını ödemem gerekiyor bu arada. Bunun için vicdan azabı çekmek istemiyorum.” Neredeyse bir koşullu refleks gibi su bardağıma uzanıyorum. “Sonra kendimizi onun kaldığı otelde bulduk. Ve orada...” Geri dönüştürülmüş ağaçtan yapılmış masaya başımı yavaşça koyuyorum, dramatik bir duraksamadan sonra konuşmaya devam ediyorum, “hayatımın en kötü seksini yaptık.”

Bu kez kuzenim elindeki çatalı tabağına düşürüyor, sert bir metal sesi yankılanıyor. “Hayır, hayır, hayır—ne? Bu hikâyenin sonunun böyle biteceğini düşünmemiştim.”

“İnan bana ben de düşünmemiştim. Tam anlamıyla Murphy Kanunu’nun cinsel versiyonuydu; ters gidebilecek her şey ters gitti. Saati kolyeme takıldı, kayganlaştırıcı her yere bulaştı, sonra da... tüm olay boyunca kelimenin tam anlamıyla bir matkap gibiydi.”

“Ve sanırım seni tatmin edemedi?”

Başımı sallıyorum. “Elinde bir harita bile olsa başaramazdı. Zavallının hiçbir fikri yoktu,” diyorum. “Eğer sevgili olsaydık, ona biraz yardım etmeye çalışırdım ama tanımadığım birine yatakta yol göstermek çok garip geldi.”

Aslında bir şeyler söyleyebileceğimi tekrar fark ediyorum. *Hey, henüz gelmedim* deyip ona yol gösterebilirdim. Son yıllarda yatakta talimat verme konusunda kendimi daha rahat hissetmeye başladım ama tek gecelik bir şeyin buna değmeyeceğini düşünmeden de edemiyorum. Ayrıca herkesin bu tür geribildirimleri kabullenemediğini de öğrendim. Geçmişte bazı erkek

arkadaşlarım bunu bir hakaret olarak algıladı. Gerçi açık fikirli olanlarla iyi, anlayışlı ilişkiler kurduk zamanla ama dün gece kimsenin egosunu okşayacak hâlim yoktu açıkçası.

Bu sabah uyandığında yatağın boş tarafına elini uzatışını ve beni bulamayışını hayal ediyorum. İçimde hafif bir suçluluk duygusu baş gösteriyor.

Ama zaten günün sonunda gitmiş olacaktım.

Noemie kupasını doldurup tezgâha yaslanıyor, bir yudum alıp düşünceli bir ifadeyle konuşuyor: “Bu kadar çok erkeğin cinsellik eğitimi konusunda nasıl bu kadar yetersiz kaldığını sormak istiyorum ama... ben de klitorisimin nerede olduğunu yirmi beş yaşına kadar bilmiyordum. Yani sistem beni de yüzüstü bıraktı.”

Bunu zaten biliyorum; birkaç yıl önce bana bunu anlattığında, hemen ona başlangıç seviyesi bir vibratör ve en sevdiğim cinsellik yanlısı içerik üreticilerimi önermiştim. Ayrıca bu benim için bir ilk değildi; başka arkadaşlarım da bana aynı soruyu sormuştu. İlk cinsellik çalışmaları dersinden beri bu konuları konuşmak bana doğal geliyor. Ne utanç ne de mahcubiyet hissediyorum. Belki de hep doğal olması gerekiyordu ama toplum bizi bunun aksine inandırmıştı.

“Sanırım benimkini böbreklerimde sanıyordu.”

“Özür dilerim ama kendimi tutamıyorum.”

“Ben de bunu hafızamdan silmeye çalışıyorum,” diyorum ama ben de gülmeden edemiyorum. Zaman geçtikçe bütün bu olayın daha da komik geleceğine eminim.

Noemie mutfak masasına dönüp omzuma elini koyuyor. “İhtiyacın olan şeyi biliyorum.”

“Bu resmen işkence,” demeyi başarıyorum. Sağa, sonra sola zıplıyorum, kollarımı yukarı kaldırıp indiriyorum. Üstümüzde yeşil ve mor ışıklar, tekno dans parçasının ritmine göre yanıp sönüyor. “Sen-tam bir-mazoşistsin.”

“Ben ‘aerobik tutkunu’ terimini tercih ediyorum,” diyor Noe-

mie, yanımdaki trampolinde zıplarken. Atkuyruğu yaptığı koyu renkli saçları bir o yana bir bu yana sallanıyor. On tane *jumping jack* yaparken formu mükemmel. Bense şimdiden yavaşlamaya başladığımı hissedebiliyorum, kaslarım isyan ediyor.

“Dizler yukarı ve yumruk atın!” diye bağılıyor eğitmen en önden. “Harika! İki kat hızlan!”

Nefes nefese kalmış bir şekilde bacaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye çalışıyorum. Noemie nadiren boş kaldığı hafta sonlarında yeni egzersiz trendlerini denemeyi seviyor ve bunun sonucu olarak beni *hot barre*, hava pilatesi ve şimdi de Trambolin XXX sınıfına sürükledi. Evet, sınıfın ismi gerçekten de bu. Ben giyinirken bana linki attığında neyle karşılaşacağım konusunda ciddi endişelerim vardı. Karanlık bir odada yirmi kişiyiz, neon ışıklar başımızın üzerinde yanıp sönerken mini trampolinlerin üstünde terler içinde zıplıyoruz. Tam bir duyu bombardımanı ve belki de amaçları bu: Kör edici ışıklar ve korkunç bir müzikle dikkatinizi dağıtarak size egzersiz yaptığınızı unutturmak.

Şarkı değişiyor, eğitmen Jennifer Lopez’in bir şarkısının remiksi eşliğinde zıp zıp zıplıyor. “Ritmi yakala, topuklarını yere bastır. Bu J.Lo için!”

Dengemi korumaya çalışırken trampolin altımda zangır zangır sallanıyor.

“En azından dün akşamı düşünmüyorsun, değil mi?” diyor Noemie.

“Şşşt, J.Lo’yu hayal kırıklığına uğratmamaya çalışıyorum.”

Trambolinde daha da hızlı zıplıyorum, ta ki müzik bitip eğitmen bizi alkışlayana kadar.

“Harikaydınız, sürtükler!” diye bağılıyor eğitmen ve ben Noemie’ye dönüp sessizce *Sürtükler mi?* diyorum. Kurulanmak için birkaç havlu kapıp soyunma odasına giderken kahkahasını zar zor bastırıyor. “Haftaya görüşürüz!”

“Nasıl hissediyorsun?” diyor Noemie, dolabını açarken bana doğru sırtlıyor.

Havluyla yüzümü kurulayıp saçlarım dağılmasın diye ace-

leyle taktığım tokaları düzeltiyorum. “Harika hissediyorum ve bu yüzden senden nefret ediyorum.”

Sinir bozucu bir şekilde, bu saçma trambolin egzersizi, beynimi dün geceki sevişmenin boşaltmasını umduğumdan daha iyi bir şekilde boşalttı. Drew, cinsel tarihçemde kısa bir anıydı. Ayrıca Wyatt’ı yakın zamanda tekrar görebilecek –ve bu sefer bir deliğe emekleyerek girip karanlığı tek gerçek tanrım olarak kucaklamak istemeyecek– kadar kendimi toparladığımdan eminim.

Yine de içimde bir yerde, Wyatt’ın ilişki istememesinin ben-deki bir eksiklikten kaynaklandığına dair minicik bir ses var. Son bir ayda iki tane tek gecelik ilişkim oldu; ilki ciddi bir şeye dönüşür sandığım için, ikincisi ise kendimi *iyi*, arzulanır ve güzel hissetmek istediğim için yaşanmıştı. Beni zaten tanıyan Wyatt’layken hissedebileceğimi düşündüğüm şeyleri hissedebilmek için.

Wyatt Torres, iyi kalpli, etkileyici bakışlara ve muhteşem saçlara sahip, tüm ıstırabımın kaynağı olan o adam... Üniversitenin ilk yılında, bir gazetecilik önkoşul dersinde tanıştık ve onu baştan beri çekici bulmama rağmen bizim dönemde o kadar çok kötü ayrılık hikâyesi anlatılıyordu ki harekete geçmeye cesaret edemedim. O yüzden kendimi onunla sadece arkadaş olmanın beni mutlu ettiğine inandırdım; çoğunlukla da gerçekten mutluydum. Aynı yurttaki kalıyorduk, aynı dersleri alıyorduk, aynı dergide staj yapıyorduk ama asla rakip olmadık. Birimiz kazanınca, ikimiz de kazanmış sayılırdık; bunu, gazeteciliğin geleceği adına bir zafer olarak görürdük! Wyatt çalışacağı yer konusunda seçici değildi, onu isteyen her yere giderdi. Bu yüzden aynı burslara başvurduk. Aynı burslardan elendik. Derken, mezuniyetten bir yıl sonra ikimizin de *The Catch* tarafından işe alınması, gazeteciliğe dair umutlarımızın yeniden yeşermesini sağladı. Bu çevrimiçi dergi, siyasetten pop kültüre kadar her şeyi kapsıyor, 2010’ların başında patlayan liste içerikleriyle kendine has bir çizgi yakalıyordu. Devrim niteliğinde gazetecilik olmasa

da taze, eğlenceli ve zamana uygundu. Derginin yıllardır sadık bir okuruydum ve köşe yazarı künyesinde adını okuduğum insanlarla birlikte çalışmak, bir ünlüyle tanışmak gibiydi.

Birlikte bu kadar çok ortak deneyim yaşayınca, hayatlarımızın geri kalanını da birbirimizle paylaşmak mantıklı gelmişti. Ta ki birbirimizi çıplak görene ve her şeyi mahvedene kadar.

Dolabımı açıp telefonuma uzanıyorum. Genellikle hafta sonları çalışmamak için elinden geleni yapan temsilcimden üç cevapsız arama ve her biri bir öncekinden daha acil bir tonda yazılmış birkaç mesaj var: **Chandler, merhaba. Müsait misin? Cumartesi olduğunu biliyorum ama seninle konuşmam lazım. Beni en kısa zamanda ara!**

“Ne oldu?” diyor Noemie atkuyruğunu tekrar bağlarken.

“Stella.” Çantamı olabildiğince çabuk bir şekilde elime alıp telefonu sımsıkı tutuyorum. “Dışarıda görüşürüz, tamam mı?”

Stella Rosenberg, ülkedeki en iyi kurgu dışı edebiyat temsilcilerinden biridir. Brooklyn’de yaşayan, kırklı yaşlarında, ikiz çocuk annesi, müşterilerine karşı çok makul ama gerektiğinde usta bir yırtıcıya dönüşebilen biri ve hâlâ onunla çalıştığıma inanmıyorum. Onunla hiç yüz yüze tanışmamış olsam da bağımsız makalelerimi kariyere benzeyen bir şeye dönüştürdüğü için ona minnettarım.

İşten çıkarıldıktan sonra, gazetecilik sektörü alevler içindeyken bazı yazılarımı neredeyse bedavaya sattım. O kadar çok yere başvurmuştum ki Stella’dan gelen e-postayı görünce işin tam olarak ne olduğunu hatırlamak için dönüp ilana bakmam gerekmişti. *Hayalet yazar aranıyor. Tam gizlilik şart.* Açıkçası, ilk başta bu ilan bir üçkâğıt gibi görünmüştü gözüme. Kimin için yazacağımı bile öğrenmeden önce bir gizlilik sözleşmesi imzalamam gerekmişti.

İlk başta, gazetecilik diplomamla –teknik olarak iletişim bölümü mezunuyum; okurken aldığım dersler aracılığıyla gazetecilik alanına yönelmiştim– bir iş bulabilmiş olmak iyi bir işaret gibi gelmişti. Hayalet yazarlık araştırma, röportaj, teslim tarihi

gibi pek çok tanudık unsuru içeriyordu. Ailem hep niversite diplomasının bir başlangıç noktası olduğunu, üniversitede başka alanlara aktarılabilir beceriler elde edeceğim için ne okuduğumun çok da önemli olmadığını söylerdi. Ama ben becerilerimi başka bir alanda kullanmak istemiyordum. Ben yazmak istiyordum.

Yaptığım işten memnun değilim diyemem, aksine çok memnunum. Belki geçen yıl otuz yaşıma basmam kariyerimi yeniden sorgulamama neden oldu ama artık üstünde kendi adımın yazdığı bir şey istiyorum. Bu şey belki bir kitap, belki de başka bir şey olabilir. Ama anlatmak için en uygun kişinin ben olduğum bir hikâye mutlaka vardır.

Stella daha ilk alışta telefonu açıyor. "Tanrı'ya şükür yakaladım seni," diyor. Arka planda köpek havlamaları ve ocuk sesleri var. "Kusura bakma, parktayım. Hafta sonları buralar tam bir hayvanat bahçesine dönüşüyor."

Spor salonunun dışındaki duvara yaslanıyorum. "Sorun değil. Neler oluyor?"

"Seni birkaç yeni projede çalışman için nerdiğimizi biliyorsun." Stella'nın bir diğer özelliği de bu: Lafı uzatmaz, direkt konuya girer. "Bir oyuncu yeni bir anı kitabı için anlaşma yaptı ve ekibi bir hayalet yazar arıyor. Ve senin örnek yazılarına bayıldılar."

"Bir oyuncu," diye tekrarlıyorum, biraz endişeyle. Ve tamam, belki biraz da heyecanla. "Kimmiş?"

"Finnegan Walsh," diyor Stella. "Lola, bir köpeğe dokunmadan önce sağibinden izin istemen gerektiğini biliyorsun! Çocuklar kahvaltıda çok fazla şeker yedi. Neyse... Bu adam on sene önce biten şu kurt adam dizisinde oynamış. Dört sezon sürmüş. Bayağı sadık bir hayran kitlesi var."

Dizinin isim bana tanudık gelmiyor. Ama en son ne zaman kablolu televizyon izlediğimi hatırlamıyorum ve niversitedeyken ailemin Netflix hesabını kullanıyordum. Yani bu dizi bir Netflix serisi ya da eski bir durum komedisi değildiyse, muhtemelen izlemedim.

"Bu sefer daha ciddi bir projede yer almak istediğini söylediğini biliyorum," diye devam ediyor Stella, "ama bence bu gerçekten heyecan verici bir iş olabilir. Özellikle Y ve Z kuşağından oluşan devasa bir hayran kitlesi var. Üstelik ekip, ikinizin bu kitap için yan yana çalışmanızı istiyor. Bir başka Maddy DeMarco vakası yaşanmayacak." Alçak sesle küfrediyor. "O konuda bu kadar anlayışlı davrandığın için çok şanslılar."

Anlattıklarının kulağa iyi geldiğini inkâr edemem. "Peki sırada ne var?" diye soruyorum. "Benimle görüşmek istiyorlar mı?"

"İşte en güzel kısmı da bu. Emerald City Comic Con için gün sonuna kadar şehirdeymiş ve menajeriyle birlikte seninle öğle yemeği yemek istiyorlar. Bu yüzden çılgına dönmüş gibi konuşuyordum; saat bir buçukta restoranda olacaklar."

Öğle yemeği mi? Bir anda söylediği her şeyi sindirmek zor geliyor. Telefonuma bakıyorum: Saat çoktan biri on geçiyor.

Ve ben hâlâ spor kıyafetlerimle, hâlâ Trambolin XXX dersinden ötürü terden sıırılsıklam bir hâldeyim.

"Şey... sanırım yetişebilirim."

"Mükemmel," diyor Stella neşeyle ve tam o sırada arka plandan gelen bir uğultu eşliğinde bana restoranın adını veriyor. "Joe ile buluşmak için orada olduğunu söyle; menajeri o. Ve sonrasında mutlaka beni arayıp nasıl geçtiğini anlat. Teşekkürler, Chandler!"

Bunları söyledikten sonra telefonu kapatıyor.

Bir süre telefonuma boş boş bakıyorum. Beynim vızıldarken Noemie spor çantası omzunda yanıma geliyor. "Beni şehir merkezine bırakabilir misin? Finnegan Walsh adında biriyle buluşmam lazım."

Noemie'nin gözleri kocaman açılıyor. "Affedersin, az önce kendimden geçtim sanırım. Ne dedin?"

"Finnegan... Walsh? Oyuncuymuş?"

"Oyuncuymuş' diyor ya!" diyor. "Gençliğimin dizisi olan *The Nocturnals*'da oynamış olan Finn Walsh! Sana yüz kere izletmeye çalıştığım dizi." Çantasından anahtarlarını çıkarıyor. "Hassiktir. Sen gerçekten de Finn Walsh ile birlikte *bir kitap mı yazacaksın?*"

“Olabilir,” diyorum ve az önceki konuşmayı anlatıyorum. Ve on beş dakika içinde onunla öğle yemeği için buluşmam gerektiğini ekliyorum.

Şehir merkezine giderken, Noemie bana 2008’in en efsanevi doğaüstü gençlik dizisinin özetini geçiyor, ben de bu esnada arka koltukta taytımı çıkarıyorum. Normalde bir yazarla tanışmadan önce saatlerimi araştırmaya ayırırdım ama bu kez kuzenimden aldığım bilgilere güvenmek zorundayım. Ayrıca Noemie, Wikipedia’dan daha iyi bir iş çıkarıyor gibi görünüyor.

Otoyola çıktığımızda Finnegan Walsh hakkında şunları biliyorum:

2008-2012 yılları arasında yayınlanmış, seksi kurt adamların üniversite hayatlarını konu alan *The Nocturnals* dizisinde oynamış (ama kurt adam rolünde falan değilmiş). Finnegan, Oliver Huxley adında, hoşlandığı kadını insan hâline geri döndürebilmek için bir tedavi bulmaya çalışan bir biyoloji öğrencisini canlandırmış. Noemie’nin anlattığına göre bu kız, Oliver’ın onun gibi bir canavarı sevmeyeceğini düşündüğü için onu kendinden uzaklaştırdığında bile Oliver bu kıza delicesine sadık kalmış. Bu yüzden Finnegan, Noemie’nin en seksi inekler listesinde yükseklerde, Adam Brody ile Joseph Gordon-Levitt arasında yer alıyor.

Çekimler sırasında göz önünde olmayan bir hayat sürmüş, skandallara ya da tartışmalara karışmamış (“bildiğimiz kadarıyla,” diyor Noemie). Dizi bittikten sonra birkaç düşük bütçeli romantik komedide oynamış ve son dönemde birkaç Hallmark Noel filminde yer almış. Bunlardan biri, birkaç yıl önce yayınlanan ve Noemie’nin de izleyip ciddi ciddi beğendiğini itiraf ettiği *Ms. Mistletoe*’ymuş.

Torpedo gözünü açıp bir kuru şampuan çıkarıyor ve araba hafifçe yalpalarken şişeyi bana uzatıyor. “Al, bunu kullan. Whole Foods poşetinde de bir çift babet olması lazım.”

“Dürüst ol. Arabanın arkasında gizli bir Ann Taylor mağazası mı işletiyorsun?”

Aynadan ters bir bakış atıyor. “Ann Taylor’a laf etme. Birçok zor zamanımı onun sayesinde arkamda bıraktım.”

Noemie'yle aynı beden değiliz. Siyah-beyaz kareli bluzu göğsümün üzerinde geriliyor ama üzerine bir hırka giyersem sorun olmaz. Saçlarıma biraz kuru şampuan sıkıyorum ve hazırım.

"Gerçekten insan içine çıkabilecek kadar düzgün göründüğümünden emin misin?" diye soruyorum. Noemie arabayı şehir merkezindeki bir indirme alanına yanaştırırken eteğimi düzeltiyorum. Bacağımdaki morluğu açıkta bırakıyor ama salonda giydiğim eskimiş tayttan iyidir. "Göğüslerim çok büyük gibi mi duruyor?"

Noemie bana bakıyor, inatçı bir saç telini düzeltiyor. "İş yerine uygun ama rahat olan bu kombin içinde seksi görünüyorsun. Hedef kitlesi azgın kurt adam hayranları olan bir kitap yazman için seni işe alırdım."

Hızlıca kucaklaşıyoruz, her şeyi anlatacağıma dair ona söz veriyorum ve sonra Noemie gidiyor.

Kalbim kulaklarımda atıyor. Daha önce bir yazarla hiç bu şekilde yüz yüze, kulağa kim olduklarını yarım saat önce öğrendiğim iki yabancı beni bir tür mülakata tabi tutacakmış gibi gelen bir atmosferde tanışmamıştım. Her şeyin bu kadar son dakikada gerçekleşmesi, kaygı seviyemin tavan yapmasına sebep oluyor. Normalde böyle bir şeye hazırlanmak için en az bir haftaya ihtiyacım olurdu: Sorular hazırlar, cevaplarımı prova eder, en az nefret ettiğim kıyafeti seçene kadar onlarca kıyafet denerdim. Yazılarımın benim adıma konuşmasına izin vermek her zaman kolayıma gelmiştir.

Örnek yazılarına bayıldılar, demişti Stella. Sadece normal davranmam yeterli. Bu düşünceye sıkı sıkı tutunarak Pear Bistro'ya giriyorum. Evet, Drew'a dün önerdiğim vegan restoran burası. Gerçi şu an bunu düşünmenin sırası değil. Umarım Noemie'nin Finnegan Walsh üzerine yaptığı monoloğundan bu toplantıyı atlatmama yetecek kadar şey öğrenmişimdir. *The Nocturnals. Lucky Us* (iki kişinin piyangoyu kazandığı ve ödülü paylaşmak zorunda kaldığı, sadece DVD formatında çıkmış bir romantik komedi). *Ms. Mistletoe*.

Girişteki görevliye menajerin adını söylediğimde adam bana yüzünde dudakları kapalı bir gülümsemeyle bakıyor ve sonra, “Bu taraftan,” diyor.

Masa görüş alanıma girdiğinde, Trambolin XXX dersi sırasında bayılmış ve şu anda bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Çünkü masada, gri takım elbiseli orta yaşlı bir adamın yanında oturan adam... fazlasıyla tanıdık. Telefonuna bakıyor ama o kızıl saçlar, çiller, o güvenli duruş; o olduğundan eminim.

Dün gece vücudumu keşfederken yolunu şaşıran, üstüme çilekli kayganlaştırıcı döken adam.

Yaklaşık dokuz saat önce odasından sıvıştığım adam şimdi karşımda duruyor ve hayatımda en son planladığım şey onu bir daha görmek.

Düzenleme
Ny.ozlem

THE NOCTURNALS
Sezon 1, Bölüm 7: "İtirafılar"

İÇ MEKÂN – OAKHURST KÜTÜPHANESİ – GECE

ALICE CHEN içeri girer ve OLIVER HUXLEY'yi her zamanki masasında, kafasını bir kitaba gömmüş hâlde bulur. Omuzları dik bir şekilde ona doğru yürür. Adama ağzının payını vermeye hazırdır.

ALICE

Kendi iyiliğin için Meg'in etrafında dolaşmayı bırakmalısın. Onun normal bir kız olduğunu düşünebilirsin ama...

HUX

Hiçbirimiz normal değiliz. Açıkçası, normal olmayı hep sıkıcı bulmuşumdur. Ben sıradışı olmayı tercih ederim.

ALICE

Sıradışılık başka, bu başka. Ve bunu sana söylememi istemezdi.

HUX

Eğer benimle dalga geçiyorsan Alice, bu hiç komik değil. Zaten Caleb benimle yeterince uğraşıyor ve zamanımı bu şekilde harcamaktan pek keyif aldığımı da söyleyemem.

ALICE

Ciddiyim. Meg, istediğin sonucu elde edene kadar tekrar edebileceğin bir deney değil. O benim en yakın arkadaşım.

HUX

Bunu biliyorum. Ve ona gerçekten değer verdiğime inanmalısın.

ALICE

Ben... İnanıyorum. Tanrım, bunu yaptığım için kesin pişman olacağım...

Alice odayı geçerek pencereye yaklaşır, dışarıya bakar ve derin bir nefes alır.

ALICE

Senin de yemek salonunda olduğun ve Meg'in aniden kaçıp gittiği o ânı hatırlıyor musun? Sonrasında iki gün boyunca ondan haber alamamıştın hani?

HUX

Derse geç kaldığını düşünmüştüm. Sonrasında çok fazla ödevi olan bir akşam dersi olduğunu söylemişti.

ALICE

Peki üstü başı tüy içindeyken ona köpeği olup olmadığını sorduğunda net bir cevap veremediği zaman? Ya da dolunayda hastalanışı? Boynundaki çizikler?

HUX

Bunların mantıklı bir açıklaması olmalı...

ALICE

Hux, o bir kurt adam.

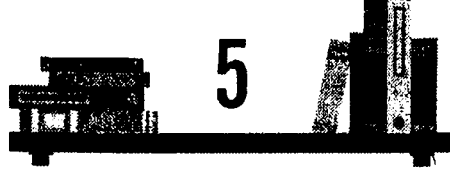
HUX

Peki sen bunu nereden biliyorsun?

Alice gözleri alev alev bir şekilde aniden arkasını döner.

ALICE

Çünkü ben de bir kurt adamım.

Bir karışıklık olmalı. Bir hata. Yanlış masa.

Ama menajeri ayağa kalkıyor ve bana içten bir gülümsemeyle bakıyor. "Chandler Cohen?" diye soruyor ve ben de neredeyse mekanik bir şekilde başımı sallıyorum.

Drew/Finnegan nihayet başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle buluştuğu anda, restoranın imza içeceklerinden birini, ne yazık ki beyaz olan gömleğinin üstüne döküyor. Rengine bakılırsa pancarlı bir içecek.

"Dikkat et!" diyor menajeri, bir garsona el sallarken. "Biraz daha peçete alabilir miyiz?"

Bense hâlâ donmuş bir vaziyette olduğum yerde duruyorum. Noemie'nin eteği kalçalarımı, bluzu göğüslerimi sıkıyor, morluk desen resmen spot ışığı altında parlıyor ve Tanrım, *neden? Ve nasıl? Ve lanet olsuuuuuun.*

Finnegan/Drew bembeyaz kesilmiş, göğsünde yayılan fuşya rengi lekeye mi yoksa bu sabah uyandığında yanında bulamadığı tek gecelik ilişkisine mi dikkatini vermesi gerektiğini bilemiyor. Sonunda dikkatini ikisi arasında bölüştürmeye karar veriyor ama fena hâlde başarısız oluyor; ağzı açık bir hâlde peçeteyi lekeden yaklaşık beş santim uzağa bastırıyor.

"Çok özür dilerim," diyorum kekelercesine. Acaba şu an arkamı dönüp kaçsam Stella'nın itibarmı zedeler miyim diye düşünüyorum. "Gömleğiniz, ben —"

"Sizin hatanız değil," diyor Finnegan lekeden gözünü ayırmadan. Dünkü ses tonundan farklı bir ses tonu bu. Resmi. Mesafeli.

Garson bir bardak su ve bir deste kumaş peçeteyle geliyor. Finnegan gömleğini neredeyse kumaşa saldırır gibi silmeye başlıyor. Menajeri benim için bir sandalye çekiyor, ben de âdeta sandalyenin üzerine yığılırcasına oturuyorum, bacak bacak üstüne atarak morluğu gizlemeye çalışıyorum.

Parçalar yavaş yavaş yerine oturuyor. LA'de yaşıyor. Buraya bir konferans için gelmiş. Bahsettiği konferans Emerald City Comic Con olmalı. Kariyeri hakkında konuşma şekli, muğlaklığı... onu tanımamdan korkmuş olmalı. O yüzden de sahte isim kullandı. Ayrıca çizgi roman fuarına giden o kostüm giyinmiş grubu gördüğünde neden garip davrandığını da şimdi anlıyorum.

"Eh! Buzları eritmek için güzel bir yol," diyor menajeri gülererek. Elini uzatıyor. "Joe Kowalczyk."

"Chandler. Ve siz de sanırım Finnegan oluyorsunuz," diyorum, adını özellikle vurgulayarak.

"Finn," diyor ve el sıkışmak için lekeyle uğraşmaya kısa bir ara verdiğinde gözleri kuşkuyla parlıyor. Sanki baştan beri bunu planlamışım gibi. Çilleri gündüz ışığında daha da belirgin. Gece sanki gizemli bir havası varmış gibi görünüyordu ama öğle vakti saat bir buçukta, eylül güneşi kızıl saçlarını altın sarısına çevirirken tam bir Hollywood yıldızı gibi duruyor. Belirgin elmacık-kemikleri, mikroskobik gözenekler, tıraş-losyonum-üstündeki her-şeyden-daha-pahalı havasındaki çene hattı.

Ona ilk defa dokunmuyorum elbette ve bu, otel odasında yaşadıklarımızla kıyaslandığında çok daha az samimi bir temas. Bu tokalaşma sadece formalite gereği. Belki biraz garip. Ama bir şekilde, parmaklarının parmaklarımın üzerinde kayması, başparmağıyla bileğimi hafifçe okşaması –o kadar kısa, o kadar küçük bir hareketler ki daha önce tanışmamış olsak fark etmezdim bile– dün gece yaşadığımız her şeyden daha fazla elektriklenmeye sebep oluyor.

Dün gece. Her şey korkunç bir şekilde ters gitmeden önce otel odasının kapısında beni öptüğü o an. Dudaklarına doğru inlediğim...

...ve orgazm taklidi yaptığım o an.

Bu kitap işini kabul edemem. Mümkün değil.

Joe menüsünü masaya bırakıyor. "Bize bu kadar kısa sürede zaman ayırdığınız için teşekkürler," diyor. "Normalde, sizden LA'ye uçmanızı istemeden önce sizinle bir video görüşmesi ayarlardık ama burada yaşadığınızı öğrenince her şey bize biraz... kismet gibi geldi."

Finn gömleğini temizleme işine devam ediyor. Yüzüne bakmıyorum çünkü yüzüne bakarsam, bana *Onun hoşuna gitti mi?* diye soran adamı *Ms. Mistletoe* adlı bir filmde başrol olarak hayal edeceğim ve sonra kendimi, o filmin gerçekten "Mistletoe" soyadlı biriyle mi, yoksa Noel temalı bir yarışmada en yüksek tatil ruhuna sahip kadının Finnegan'ın kalbini kazanmasıyla mı ilgili olup olmadığını düşünürken bulacağım. Sonra gülmeye başlayacağım. Ve eğer gülmeye başlarsam, Noemie'nin fırfırlı Ann Taylor bluzunun bir düğmesi kopacak ve Joe ile Finn'e Ross Dress for Less'ten beş dolara satın aldığım neon sarısı spor sut-yenimi sergilemiş olacağım.

Joe'nun gülümsemesini taklit etmeye çalışıyorum. Madem buradayım, Finn'i olabildiğince rahatsız etmek iyi bir fikir gibi görünüyor. "Kesinlikle katılıyorum."

Finn öksürmeye başlıyor. Şiddetli bir şekilde.

"Önce yemek, sonra iş," diyor Joe. "Ve Chandler, yemeği ben ısmarlıyorum."

Joe ve Finn menüdeki en pahalı şey olan portobello burger sipariş ederken, ben günün çorbasından başka bir şey söyleyemiyorum. Menüdeki en ucuz şeylerden biri olan çorba bile on yedi dolar. Ödünç alınmış kıyafetlerim ve Finn ile yaşadıklarım-la buraya ait değilim. Bu dünya bana göre değil.

Siparişlerimizi verdikten sonra Joe ellerini önünde birleştiriyor. Kusursuz takım elbisesi ve geriye taradığı kır düşmüş saçlarıyla Seattle'ın hafta sonu kalabalığının arasında biraz fazla süslü görünüyor. "Temsilciniz söyledi mi bilmiyorum ama yazılarınıza gerçekten bayıldık."

"Bahsetmiş olabilir ama iltifat almaktan hiç sıkılmam."

Joe gülüyor. “O hâlde bir daha söyleyeyim: Samimi, özgün ve sıradan ayrıntılara bile anlam katan bir üslubunuz var. Finn’in kitabı için bu tam da aradığımız şey.”

Finn, Joe’nun sözlerini hafif bir çene hareketiyle destekliyor.

Yanaklarımdaki kızarıklığı yatıştırmasını umarak suyuma uzanıyorum. “Ben... teşekkür ederim. Bu sözleri duymak büyük onur.” Joe nazik biri gibi görünüyor ama ünlülerle olan az sayıdaki deneyimim, bana onların genellikle göründükleri gibi olmadıklarını öğretti. Çok tanınmış bir oyuncu olmasa da artık Finn’in bir oyuncu olduğunu bildiğim için sahte isim kullanmasına ve kolayca beni etkilemesine şaşırırmam gerek. Aslında onu daha önce hiçbir şeyde izlememiş olmam beni rahatlatıyor. Yoksa şu an cümle bile kuramayacak kadar heyecanlanabilirdim.

Şimdi gündüz vakti karşısında otururken, ona dair bir şeyler bana tanıdık geliyor. Ama bu, artık onun ünlü olduğunu bildiğim için beynimin bu yüzü bir yere yerleştirmeye çalışmasından kaynaklanıyor da olabilir.

“Finn’i *The Nocturnals* dizisiyle tanımış milenyum kuşağına hitap edebilecek kadar genç ama bu denli büyük bir projenin altından kalkabilecek kadar da deneyimli birini arıyoruz. Bu özelliklerin hepsini birden taşıyan bir yazar bulmak zor oldu. İkinci kitabınız yeni çıktı, değil mi?”

Maddy’nin kitabım dün gece eve döndükten sonra nereye fırlattığımı merak ederek başımı sallıyorum. “Ve bir sonrakinin revizyonunu da yeni teslim ettim.”

“Harika,” diyor Joe. “Çalıştığınız yayınevlerinden sizin hakkınızda hep olumlu geribildirimler aldık.”

İltifat eşîğimi geçmek üzereyim. “Peki bu anı kitabından tam olarak ne bekliyorsunuz?” Artık kendim hakkında konuşacak hâlim kalmadı. “Yani elbette çok satmasını istiyorsunuzdur ama Dr— yani, Finn’in hikâyesini nasıl bir açıdan ele almak istiyorsunuz?”

“Çok iyi bir soru. Elbette her oyuncunun kamuoyuna yansımayan bir tarafı vardır. Biz bunun sıradan bir anı kitabı olması-

nı istemiyoruz. Belki bölümler kronolojik olmaz, belki kitap bir dizi kısa öykü ya da anekdot şeklinde ilerler... bunun gibi özgün yapıda bir şeyler olabilir. Özünde, Finn'in anlatacak bir hikâyesi olduğuna inanıyoruz ve bu kitabı, onu yeniden markalaştırmak ve aynı zamanda onu popüler yapan unsurlardan en üst düzeyde yararlanmak için bir fırsat olarak görüyoruz."

Cevabı onun yerine menajerin vermesi biraz garip. *Onun* hakkında yazılacak kitap üzerine yaptığımız bu konuşmaya bir katkıda bulunmasını bekleyerek bakışlarımı Finn'e çeviriyorum.

Ama Finn sadece başını sallıyor, sonunda pancar lekesini çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmiş gibi görünüyor; elindeki son peçeteyi de sol tarafındaki yığına ekliyor. "Joe her şeyi gayet iyi özetledi."

Peki öyleyse.

Yemekler geliyor. Her bir kaşığın fiyatını hesaplamamaya çalışarak körili balkabağı çorbama âdeta bir can simidiymiş gibi sarılıyorum. Finn'in pizzacıda yaptığı şeyi burada da yapması dikkatimden kaçmıyor. Çatal bıçağı gizlice inceliyor, sonra burgerini çok dikkatli bir şekilde kesiyor. Joe ise burgerini eline aldığı gibi ısıtıyor; ya Finn'in durumuna alışmış ya da alışkanlıklarının farkında değil.

"Hadi biraz da lojistik konuşalım," diyor Joe, tatlı patates kızartmasını yumurtasız sarımsaklı mayoneze batırarak. "Yayıneviyle, Finn'in takvimine uygun olacak şekilde bir planlama yaptık. Bu nedenle Finn önceden katılacağını bildirdiği fuarlara ve etkinliklere katılırken sizin de ona eşlik etmeniz gerekecek."

"Ah, anlıyorum. Temsilcim bunu söylememiştii. Ben... çok seyahat eden biri değilim aslında." Bu, seyahat edecek param yok demenin en profesyonel yolu gibi görünüyor.

Joe bunu elini sallayarak geçiştiriyor. "Uçaklar, oteller... hepsi karşılanacak. Ayrıca oldukça cömert bir günlük harcırah da alacaksınız. Temsilcinizle görüştüm, son kitabınızda aldığınız ücretin yüzde otuz fazlasını teklif etmeye hazırız."

Böyle bir teklif almak –tabii bu gerçek bir teklifse– normalmiş

gibi davranmaya çalışırken ve bunda başarısız olurken bir nar tanesi boğazıma takılıyor. Maddy ile yaşadığım felaketten sonra bu teklifin kulağa bu kadar cazip gelmesine sinir oluyorum. Kişisel antrenör Bronson'ın kitabında bile o kadar sıkışık bir takvimimiz vardı ki konuşmalardan ve toplantılardan yazmaya zaman kalmıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım: Biri hakkında yazmadan önce onu bu kadar derinlemesine tanımak.

Başka bir dünyadan gelmiş gibi giyinmiş insanlar Finn ile fotoğraf çektirirken kendimi bir köşede dizüstü bilgisayarım ile otururken hayal etmeye çalışıyorum.

Sonra tüm bunları zihnimden, restorandan dışarıdaki kompost kutusuna atıyorum. Çünkü bir sonraki projemin, berbat tek gecelik ilişkimin anı kitabı olması mümkün değil. Gülerdim ama utançtan alev almaya *bu kadar* yakınken ses bile çıkaramıyorum.

"Çalışmaların yeniden buluşma tarihine kadar süreceğini tahmin ediyoruz," diye devam ediyor Joe.

Başka bir şey kaçırmadığımı umarak, "Yeniden buluşma mı?" diye tekrarlıyorum.

"*The Nocturnals* ekibinin," diyor Finn. Son on dakikadır ilk kez doğrudan benimle konuşuyor. Diziden bahsedilince, sanki aniden kendine geliyor. Burgerini parçalara bölmeye devam ederken sandalyesinde dikleşiyor. "Henüz resmi olarak duyurulmadı ama hepimiz imzaladık. Final bölümünün yayınlanmasından bu yana on yıl geçtiği için özel bir bölüm çekilecek. Aralık başında çekimler başlayacak."

"Kuzenim havalara uçacak. Dizinin büyük hayranı."

Joe tekrar gülümsüyor. "Ve ardından yazma sürecini kendi başınıza sürdürebilirsiniz. Tabii Finn'in ve yayınevinin katkılarıyla ama bu kısmı uzaktan halletmek mümkün. Finn'e istediğiniz her an ulaşabileceksiniz."

Ah, merak etme, ona zaten fazlasıyla ulaştım.

Hain vücudum tekrar ısınıyor. Bunların hepsi çok fazla geliyor. Noemie'nin bu iş yerine uygun ama rahat kombini beni neredeyse boğuyor. Fırfırlar tarafından boğularak öleceğim. Blu-

zun yakasını çekiştiriyorum. Bacağımı bir diğerinin üzerine atıp indiriyorum ve bu sırada da yanlışlıkla bacağımdaki morluğu gözler önüne seriyorum.

“Acıyormuş gibi görünüyor,” diyor Finn ve gözlerinden kontrolü yeniden ele geçirme şansını yakaladığını düşündüğünü anlayabiliyorum. “Nasıl oldu?”

Kaşığımı çorba kâsesine daldırırken ona ters bir bakış atmaya çalışıyorum. Parlak turuncu çorba kâsedden taşıyor.

Bir telefon çalıyor ve Joe telefonu cebinden çıkarıp bakıyor. “Beni mazur görün. Bunu açmam gerek. Blake arıyor,” diyor gözlerini devirerek. Ben de dudaklarımı oynatarak Finn’e soruyorum: *Lively mi?* Ama cevap olarak Finn sadece dudaklarını hafifçe oynatmakla yetiniyor.

Joe dışarı çıkınca, Finn’e dair tüm sorularım ve öfkem yüze ye çıkıyor. Kaşığımı daha sıkı tutuyorum. Çünkü sadece kafam karışık değil, aynı zamanda *kızgınım*. Bana yalan söylediği için. Şu anda burada oturup mükemmel çorbamı içtiğim ve menajeri bana kabul edemeyeceğim muhteşem bir iş teklifi sunduğu için. Finn’i o masada otururken gördüğüm anda kararımı vermiştim.

“Bana sahte bir isim verdin.” Her nasılsa ağızımdan çıkan ilk cümle bu oluyor.

Finn, son derece sakın bir şekilde çatalıyla patates kızartmasını ittiriyor. “Genelde tanışırken, ‘Merhaba, ben 2000’lerde bir kurt adam dizisinde oynamıştım, hava da ne güzel, değil mi?’ demem.”

“Buraya ‘iş’ için geldiğini söyledin,” —parmaklarımı havaya kaldırıyorum ve olabilecek en rahatsız edici şekilde ellerimle tırnak işareti yapıyorum— “ve *teknoloji alanında* çalıştığını!” Yan masadaki bir kadın dönüp ters ters bakınca sesimi alçaltıyorum. “Bahse girerim *Yüzüklerin Efendisi* hayranı bile değilsindir.”

“O gerçektir. Quenya dilinde konuştum, unuttun mu?” Kollarını göğsünde kavuşturuyor ama lekeyi hatırlayınca bundan hemen vazgeçiyor. “Ve buraya iş için *geldim*. İmza ve fotoğraf satışlarından para kazanıyorum, yani...” Etrafa bakıp herkesin

yemeğine gömülmüş ve menajerinin hâlâ dışarıda olduğunu görünce ekliyor: "Bu arada, hatırladığım kadarıyla bu sabah odamdan gizlice kaçan sendin. Eğer kırgın olması gereken biri varsa o da benim."

Ama bunu öyle bir rahatlıkla söylüyor ki... bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Bir önemi yok," diye tıslıyorum. Kimin kırgın olmaya daha çok hakkı olduğu üzerine tartışmak istemiyorum. Hele odasından neden kaçtığımı hiç konuşmak istemiyorum. "Bu işi kabul etmeyeceğim."

Gözlerini kırıyor. Bir tutam saç, kaşının üzerine öyle bir şekilde düşmüş ki eminim 2000'lerdeki hayranları –Noemie dahil– görse kafayı yerlerdi. Ne yazık ki ben, Bewitching Beet meyve suyuyla lekelenmiş gömleğiyle onu ciddiye alamıyorum. "Öylece hayır mı diyeceksin yani? Üzerine düşünmeye bile gerek duymuyor musun?"

"Yeterince dinledim. Bu bir çıkar çatışması." Dudaklarımı büzüp ciddi ve kararlı görünmeye çalışıyorum. "Belki de genelde istediğini elde etmeye alışkınsındır ama bu sefer durum bu. Eminim ilginç hayatının hikâyesini yazacak başka birini bulursun. İki yıl sonra Goodwill'in indirim sepetinde kitabına rastlamak için sabırsızlanıyorum."

Sözlerim tam da istediğim gibi etkisini gösteriyor. Finn bir an geri çekiliyor, alnını hafifçe kırıştırarak kaşlarını çatıyor. Ona acımayacağım. Dizisini izlememiş olabilirim ama ürün satışları ve yayın haklarından kazandıklarıyla benimkinden çok daha lüks bir yaşam tarzını finanse edebileceğinden eminim. Şimdi de belli bir yaşa gelmiş ve canı sıkılan her beyaz adamın yaptığı gibi hayatını anlatan bir kitap yazma peşinde.

Ama o sözleri söylerken bile banka hesabımı ve aldığım son avansın kredi kartlarımdan birinin borcunu zar zor kapattığını düşünüyorum. Noemie'yle yaşamayı ne kadar sevdiğimi ama kendi evime sahip olmanın ne kadar güzel olacağını. Joe, önceki işlerime kıyasla çok daha cömert bir ödeme yapılacağını belirtti.

Bu kadar para, bir sonraki adımımı düşünmem için bana bir fırsat verirdi. Hayatımı tam olarak ne yaparak geçirmek istediğime karar vermem için bana özgürlük tanırdı.

Gerçi –*Aman Tanrım*– Finn’e kariyerimi bir hata olarak gördüğümü söylemiştim. Hatırlıyorsa bile bunu konusunu açacak kadar umursamamış olmalı.

Sonra bir şey daha geliyor aklıma. “Barda beni gördüğünde kim olduğumu bilmiyordun, değil mi? Beni bilerek mi –” *Baştan çıkardın* diyecektim ama Finn’in yüzündeki dehşet ifadesi cümleyi tamamlamama engel oluyor.

“Hayır,” diyor kararlı bir şekilde. “Önyargıdan kaçınmak için tüm örnekleri ve özgeçmişleri isimlerini bilmeden okuduk. Bu hafta başında *Bachelor* kitabından bir bölümle Maddy DeMarco’nun kitabının birkaç bölümünü okudum. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

Az da olsa rahatlatıcı.

İç geçirip kaşığımın kalan çorbayı karıştırıyorum. “Buna hâlâ inanamıyorum. Bir daha birbirimizi görmememiz gerekiyordu.”

Sonra sesi yumuşuyor, belki de gerçekten işi istemediğime ikna oluyor. Ya da gerçekten içtendir; bilmiyorum. “En azından beni dinler misin?”

Yüzündeki ifade o kadar acı dolu ki pes ediyorum. “Peki. Anlat bakalım. Neden bu kitap bu kadar önemliymiş, ikna et beni.”

Finn, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken çatal bıçağını kenara bırakıp ellerini birbirine kenetliyor. Bunu dün gece de yapmıştı: Ağzının zihnine yetişmesi için zaman tanıyordu. “Fu – fuarlar. Şu sıralar çoğunlukla onlara katılıyorum. İnsanlar gelip bir imza ve fotoğraf için iki yüz dolar ödesin diye bir masada oturuyorum. Panellere katılıp sanki o zamandan beri yaptığım hiçbir şey onun başarısına ulaşamamış gibi on beş yıl önce oynadığım dizi hakkında konuşuyorum. Çünkü gerçekten de öyle. Dizinin hayranlarını gerçekten çok seviyorum ama... bu işe başladığımda kariyerimin bu noktaya evrileceğini hayal etmemiştim.”

Bu cümlelerin biraz tanıdık geldiğini inkâr edemem.

"Bu fuar turunu sonsuza dek sürdüremem," diye devam ediyor. "Hollywood hâlâ beni, kurt adam sevgilisi için yanıp tutuşan çocuk olarak görüyor. Bu kitabın bir anlamı olmasını istiyorum; en azından *The Nocturnals*'ın bazı hayranlarımız için taşıdığı anlamın küçük bir parçasına bile sahip olsa yeter. Bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Yani, doğru yazarla." Finn'in teknik olarak kitabın yazarı sayılacağına altını çizmeyi şu anda gerek görmüyorum. "Kitapta şimdiye dek kimseye anlatmadığım bazı şeyler olacak. Ve... eğer benzer bir durumdan geçen biri varsa, bu kitabın ona yardımcı olmasını çok isterim." Utangaç bir şekilde omuzlarını silkiyor. "Üzgünüm, bir gizlilik sözleşmesi olmadan detayları paylaşamam, anlarsın ya."

Bu belirsizlik *bir nebze* merak uyandırır da...

"Seni anlayabiliyorum. Cidden." Aramızdaki bu garip atmosfer onu bu işten vazgeçirmek için tek başına yeterli olmu-yorsa o zaman ben de ona bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu mantığımı kullanarak açıklamaya çalışırım. "Ama dizinin bir bölümünü bile izlemedim. Tabii bu, seni tanımamış olmamdan açıkça anlaşılıyor."

"Önemi yok. Araştırırsın. Ve... bu hoşuma gidiyor." Bakışları kararlı bir ifadeyle üzerime kilitleniyor, sesi daha da yumuşuyor. "Benim kim olduğuma dair önceden bir fikrinin olmaması hoşuma gidiyor."

Öne doğru eğildiğinde kalbimin hızla çarpmasını engellemek için elimi göğsüme koyma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Ciddiyetinde dün gece çekici gelen ama şimdi neredeyse korkutucu olan bir şey var. Yirmi dört saat önce iki yabancydık. Şimdiyse, Finn'in söylediklerine inanırsak, kariyerinin gidişatını değiştirebilecek biri olabilirim.

Ve o da benimkinin gidişatını değiştirebilir.

"Yalvarmak istemiyorum. Ama gerekirse yalvarırım da Chandler." Adımı söyleyişi... nasıl hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Dün gece, o sesin adımı nasıl fısıldadığını hatırlıyorum. Bu onun işi. Her şey bir oyun ve tüm bunların bir

performansın parçası olma ihtimali oldukça yüksek. Sırf 'lüt-fen-bana-acıyın' senaryosunu okuyor diye kendimi ezdirmeyeceğim. "Süreci herkes için bu kadar karmaşık bir hâle getirmek istememiştim. Kitabı kendim yazardım ama bir paragraf bile yazmaya çalıştığımda sonuç bok gibi oluyor. Başka görüşmeler, toplantılar da yaptık. Başka yazarlarla. Hiçbiri uygun değildi. Joe'nun dediği gibi, bazılarını geri çevirdik. Diğerleriyse sanırım..." Dişlerini gıcırdatarak bakışlarını masaya çevirdi. "Sanırım birlikte çalışması kolay biri olmayabilirim. Zaman zaman."

"Şaşırtıcı."

"Yayınevi buna pek sevinmedi."

Bir kahkaha patlatıyorum. "Yani ben son seçeneğim, öyle mi?"

"Kesinlikle hayır." Sesi net. "En başından beri favorilerimiz arasındaydın. Yayınevi sadece önce daha büyük isimlerle şansını denemek istedi."

"Hayalet yazar dünyasının büyük isimlerini mi?"

Bu sözlerime, ironinin farkında olduğunu gösteren yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Daha fazla kitap yazmış olanlar," diye açıklıyor. "Yani hayır. Sen benim son tercihim değilsin, Chandler. Ama belki de son umudumsun."

Ah.

Bir erkeğin yalvarması hiç de fena değilmiş.

Stella beni aradığında, Finn'in şöhretinin son kırıntılarını değerlendirmek isteyen bir C-listesi aktör olduğunu düşünmüştüm. Ama burada otururken aldığım enerji tamamen farklı.

Her nedense gerçekten samimi biri olduğuna inanmaya başlıyorum.

"Peki şu hâlâ konuşmadığımız mesele?"

İfadesi hâlâ dingin. "Sen unutabilirsen, ben de unutabilirim."

Bu cümle bir süre, ta ki ben göz temasını bozana dek aramızda havada asılı kalıyor. *Unutmak*. Bunu o kadar kolay söylüyor ki sanki ben yatağını paylaşıp tatminsiz ayrılan sayısız kadından sadece biriymişim gibi.

Joe geri döndüğünde hâlâ sessiziz; telefonu cebine koyarken kendi kendine kıkırdıyor.

“Kusura bakmayın,” diyor; Finn ile aramızdaki gerginliği fark etmemiş gibi görünüyor. Yeniden gülümsüyor, bir patates kızartması alıyor ve bana dönüyor. “Biliyoruz, bu büyük bir talep. Özellikle seyahat kısmı. Ama bu kitabın kalabalık olan pazarda diğerlerinden ayrışmasını istiyoruz. Ve siz projeye dahil olursanız, bu kitabın büyük bir etki yaratabileceğini düşünüyoruz.”

Finn’in bakışları tekrar benimkilere kilitleniyor. Ela gözleri hem sıcacık hem de anlaşılmaz. Ve sonra, sanki dün gece söylediğim her kelimeyi hatırlıyormuş gibi ekliyor: “İkimiz için de.”

Ekrandaki Oliver Huxley, "Benimle kal. Lütfen," diyor kollarındaki göz kamaştırıcı siyah saçlı kıza. "Sadece bu seferlik. Sadece bu gece."

Meg Lawson onun kollarından sıyrılıp ondan uzaklaşırken kızın gözünden süzülen bir damla gözyaşına ay ışığı vuruyor. Ormandalar, kar yağıyor. "Yapamam. Gerçekten istiyorum, Hux, inan bana tek istediğim şey bu. Her an bunu düşünüyorum, seninle uyuyakalmak, seninle uyanmak. Ama dolunay... dolunay hiçbir zaman ne istediğime pek aldırış etmedi."

"Siktir et dolunayı, Meg!" Hux neredeyse nefes nefese. Saçları dağılmış, gözlüğü yana kaymış, kömür rengi kabanı kar taneleriyle kaplanmış. "Yarın köpek dişlerin ve tüylerin çıksa da umurumda değil. Tehlikeli, korkutucu bir yaratığa dönüşsen de ve beni hatırlamayacak kadar kendini kaybetsen de umurumda değil."

Meg ona dönüp hüznü ve özlem dolu bir gülümsemeyle bakıyor. "Ama benim umurumda," diyor sessizce.

Sözleşmeyi ve gezi planını gözden geçirdiğim bilgisayarım-dan başımı kaldırıyorum. Phoenix, Memphis, Pittsburgh ve bir düzine şehir daha; hiç gitmediğim yerler. Bu kadar çok fuar olduğunu bilmiyordum. Emerald City ve San Diego'yu duymuştum ama meğer her hafta sonu ülkenin bir yerinde mutlaka bir tane oluyormuş.

"Nome," diyorum koltuğun karşı tarafından, elimden geldiğince kibar bir tonla, "bu dizinin... kötü olduğunu düşünmeye başlıyorum."

“Çünkü bölümleri yanlış sırayla izliyorsun,” diyor, YouTube’da Mexley En İyi Anlar, 4/10 başlıklı videoyu gözyaşları içindeki Meg’in on yıl önceki Finn’i öpmesine birkaç saniye kala durdururken. “Bu sahne üçüncü sezonun ortalarından. Evet, Caleb teknik olarak dizinin başrolüydü falan ama Hux ve Meg... Eh, onların ilişkisi benim için çıtayı çok yükseltti. Benim için şeytani bir doğaüstü şirketle savaşmaya niyeti olmayan kimseyi istemiyordum.”

“Bu diziyi bu kadar sevdiğini bilmediğime inanamıyorum.” Onun bir kurt adam dizisine sardığını kabaca hatırlıyorum ama belki de aramızdaki iki yaş fark yüzünden bunu çocukça bulup diziye olan ilgisinin üzerinde durmamıştım.

“Sanırım eskiden diziyi sevdiğim için utanıyordum ama şimdi diyorum ki boş ver. Ben tam bir Mexley çöplüğüyüm ve bununla gurur duyuyorum.” Ekranı işaret ediyor. “Gerçek hayatta da sevgiliydiler. Finn ve Hallie.”

Bunu araştırmalarımın biliyorum. Finn, hiçbir önyargım olmamasını sevdiğini söylemişti ama hiçbir şey bilmeden bu işe başlama fikrinden nefret ediyorum. Hem, internet Finnegan Walsh’la dolu: röportajlar, sahne arkası dedikoduları, bir düzine köpekle poz verdiği ve bu kadar tatlı olmasının adil olmadığı *Entertainment Weekly* dergisinin kapak çekimleri...

Artık onun otuz dört yaşında ve Reno doğumlu olduğunu ve kariyerine yalnızca yarım sezon süren *Dad in Training* adlı bir aile durum komedisinde başladığını biliyorum. O dizi iptal edildiğinde o çoktan *The Nocturnals* dizisi için seçilmişti. Hallie Hendricks’le birkaç yıl boyunca, ikinci sezondan dizinin bitişine kadar çıkmış. İkisinin birlikte çekilmiş fotoğraflarına itiraf etmek istemeyeceğim kadar uzun bir süre boyunca baktım. Kırmızı halı davetlerinde neredeyse insanüstü derecede çekici göründükleri ya da The Coffee Bean’de veya Runyon Canyon’da yürüyüş yaparken paparazzilere yakalandıkları fotoğraflara. Teen Choice Awards’da çekilmiş, Hallie’nin üstünde DİKKAT, ISIRABİLİRİM yazan bir tişört olan fotoğrafa. Finn o zamanlar gözlük takıyormuş, kırmızı halıda bile; tıpkı dizideki karakteri gibi.

Dedikodu sitelerinde bahsedilen kişiyle gerçek hayatta tanıştığım birini bağdaştırmak çok tuhaf geliyor. Hem de gerçek hayatta çok farklı iki durumda tanıştığım biriyle.

Sonuçta, bu konuyu yalnızca hafta sonumun geri kalanı boyunca düşündüm. Mesleki açıdan bir çıkmaza girmiş durumdayım; bu çok net. Yine adımın geçmeyeceği bir kitap yazıyor olabilirim ama bu işin havası biraz daha farklı. Finn'le seyahat etmek yeni, öngörülemez ve tamamen konfor alanımın dışında bir deneyim olacak. Rahatlık hissini sevmiş olsam da –ya da en azından ona alışmış olsam da– bir değişikliğe ihtiyacım var. Saatlerce hareketsiz bir şekilde bilgisayarımın başında kamburum çıkmış bir hâlde oturup paragraf üstüne paragraf yazmaya devam edemem. Üstelik, gerçekçi yanım bu parayı geri çeviremezken, idealist yanım da Finn'in söylediklerini düşünmeden edemiyor: Kariyerimin bu noktaya evrileceğini hayal etmemiştim. Eğer otel odasında geçirdiğimiz o talihsiz anları unutup profesyonel kalabileceğimize inanıyorsa, ben de inanabilirim.

Stella'ya işi kabul ettiğimi söylememin üzerinden bir saat bile geçmeden herkesin dahil olduğu bir e-posta zincirine eklendim. Finn ise bana özelden bir e-posta attı:

Projeye katıldığın için mutluyum, Chandler. Bence birlikte harika bir kitap yazacağız.

Sevgiler,

Finn

Resmi. Kısa. "Sevgiler, Finn" ifadesinde ölçülü, neredeyse pasif-agresif bir mesafe vardı.

Noemie'ye tek gecelik ilişkimin Finn olduğunu söylemedim ve bu da Finn'le Hallie Hendricks'i defalarca kez öpüşürken izlerken biraz garip hissettiriyor. Belki de cumartesi günü söylediği şeyi ciddiye alıyorumdur: *Sen unutabilirsen, ben de unutabilirim*. Belki de artık ona ne kadar hayran olduğunu bildiğim için Finn'in Noemie'nin gözündeki imajını bozmak istemiyorumdur.

Çünkü burada muhtemelen etik bir sınır var ve biz daha birlikte çalışmaya başlamadan o sınırı aştıysak, şey...

Noemie kanepede bacak bacak üstüne atıyor, eşofmanının üzerindeki bir tüy parçasını eliyle silkeliyor. "Hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmadık farkında mısın?"

Bu doğru. Aslında, uzun bir süre boyunca ayrı kaldığımız zamanları saymak için tek elimin parmakları yeterli olur: İlkokuldayken ikimizin ailesiyle birlikte çıktığım tatil, onun yaz kampına gittiği haftaya denk gelmişti ve ben de o tatilde eğlenmeyi reddetmişim çünkü herkesin bir eşi varken benim yalnız olmam haksızlık gibi gelmişti. Sonra üniversitede, Noemie'nin anneleri Sarah Teyze ve Vivi Teyze onu iki haftalığına Avrupa'ya götürdüğünde ben de onlarla gitmek istesem de *Seattle Met* dergisindeki stajım daha önemli gelmişti. Bu yüzden röportajları yazıya dökmekle ve onun fotoğraflarına iç geçirerek bakmakla yetinmişim; hissettiğim şeyin kıskançlık mı, yalnızlık mı yoksa her ikisi de mi olduğunu asla anlayamamışım.

Yine, ondan gerçeği sakladığım için kendimi epey kötü hissediyorum.

"Şimdiden özledim seni," diyorum içtenlikle. Birkaç yıl önce onunla birlikte yaşamaya başlamak sadece ruh sağlığımı kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda bana, ne kadar çok ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten utandığım bir konforu da sağladı. Kelimenin tam anlamıyla eve dönmek gibi hissettirmişti. "Ve aileme göz kulak olursun, değil mi?"

Noemie ne kadar endişelendiğimi bilir. "Her pazar akşamı onları sağlıklı, düşük kolesterolü bir yemeğe davet edeceğim. Gösterişsiz ama şık olacak."

"Mükemmel, teşekkürler. Ve..." diye devam ederken birkaç gün önce sürdürdüğüm lavanta rengi ojeyi yolmaya başlıyorum. Tırnaklarıma oje sürmezsem kaygıdan onları lime lime edene kadar kemiririm. "Eğer işin berbatlaşırsa ve konuşmak istersen, sadece bir mesajla bana ulaşabileceğini biliyorsun. Minnesota'da ya da Tennessee'de olsam bile."

Başını sallıyor ama göz teması kurmaktan kaçındığı dikkatinden kaçmıyor. Klasik Noemie kaçıışı. Bir hamlede televizyonu kapatıp kanepeden kalkıyor. “Mini kişileri fırına atmam lazım.”

“Ben de valizimi hazırlamayı bitirmeliyim sanırım. Tabii sana yardım etmemi istemezsen?”

Noemie bu akşam, ben yarın sabah erkenden yola çıkmadan önce, bir Chandler’a-iyi-şanslar partisi veriyor. Bir hafta önce hayatım tamamen sıradandı ama şimdi uyanık geçirdiğim saatlerin çoğunu bir ünlüyle geçireceğim. Bazen heyecanlanıyorum, bazen korkuyorum ama genellikle sadece kusmak istiyorum.

Noemie elini sallayarak beni geçiştiriyor. “Söz konusu bile olamaz. Bu *senin* partin.” Bana gözlerini kısarak bakıyor. “Aslında valiz hazırlamak istemiyorsun, değil mi?”

“Böyle bir şey için nasıl bir valiz hazırlanır bilmiyorum!” Sözlerimi sahte bir sızlanmayla noktalıyorum. “On şehir ve en az dört farklı iklim için nasıl valiz hazırlanır?”

“Kat kat giyin?”

Gözlerimi devirip merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Valizim – otuz bir yaşında olup hâlâ kendi bavuluma sahip olmadığım için annemden ödünç aldığım antika ve siyah valiz– odanın ortasında ağzı açık ve taşmak üzere bir hâlde duruyor. Annem bir keresinde siyah valizlerin çalınma olasılığının en yüksek olduğuna dair bir makale okuduğu için valiz rengârenk ve soyulmaya yüz tutmuş hippie çıkartmalarıyla kaplı: HAVALI KAL ve ZİHNİNİ ÖZGÜR BIRAK, barış işaretleri ve retro çiçekler. Joe’ya çok seyahat etmediğimi söylerken yalan söylememiştim. Annemler ve teyzelerim hep Oregon Sahili’ne yapılan araba gezilerini uçak seyahatlerine tercih etmişti ve Noemie’yle ben de birlikte olduğumuz sürece gayet mutluyduk. Instagram’da gördüğüm, *deniz meltemi* ve *rose gold* gibi renk isimleriyle pazarlanan o şık valizlerden bir tane sipariş etmeye birkaç kez çok yaklaşmışım ama onları götüreceğim bir yer hiç olmamıştı ve bu hep bana lüks bir harcama gibi gelmişti. Bir gün, hayat standartlarım ve maaşım o seviyeye ulaştığında alabileceğim bir şey. İşim hep buradaydı, sevdiğim herkes de öyle.

Başka bir yere gitmem için herhangi bir sebebim yoktu.

Kulaklıklarımı taktım ve müzik zevkim bile hâlâ Kuzeybatı'ya takılı kalmış durumda olduğundan son ses Bikini Kill açıp valizimi hazırlamaya koyuldum.

Bir saat kazaklar, tişörtler ve fazla sayıda çorap ve Noemie'nin makyaj abonelik kutusundan çıkan harika bir nemlendirici arasında göz açıp kapayıncaya dek geçiyor. En sevdiğim serinin son kitabını –bir simit dükkânı çalışanının nasıl amatör bir dedektife dönüştüğünü anlatan kitaplardan biri– da atıyorum valize ve kot ceketimi Finn'in otel odasında unuttuğumu ancak onu valize koymak için ararken fark ediyorum. Mükemmel derecede yıpranmıştı ve aşırı yumuşaktı... şimdiyse onun yasını tutmam gerekiyor.

"Kaç adet vibratör fazla sayılır?" diye bağıryorum Noemie'ye bir kulaklığımı çıkararak. Cevap gelmeyince vibratörlerden birini çekmeceye geri koyuyorum. "Eğer sormak zorunda kalıyorsa, çok mu fazla demek oluyor?"

"Ah... Chandler? Wyatt burada!" diyor Noemie, merdivenlerden hızla yukarı koşarken. LELO marka vibratörümü bir giysi yığınının üzerine bırakıyorum.

"Lütfen bana, Wyatt'ın zevk verme aygıtlarından oluşan ordum hakkındaki bağrışımı duymadığını söyle?"

"Ah, kesinlikle duydu." Noemie saçının yarısı düzleştirilmiş, diğer yarısı karmaşık bukleler içinde telaşlı bir hâlde kapımın eşiğinde beliriyor.

Evet, Wyatt'ı ben çağırdım. Evet, bu muhtemelen aptalca bir hareketti. Ama eğer bu, onu birkaç ay boyunca son görüşüm olacaksa, bir kapanış istiyorum; kapanış her neye benziyorsa artık.

Odamdan çıkarken aynadaki yansımama göz ucuyla bakıyorum ve hızla, parti için giymeyi planladığım siyah tişört elbiseyi üzerime geçiriyorum. Saçımın hâline somurtarak kısa sarı tutamları elimle düzeltmeye çalışıyorum.

Wyatt mutfakta, sanki buzdolabında zaten üç tane yarısı yenmiş humusumuz yokmuş gibi elindeki kabı sallayarak, "Humus getirdim!" diye bağıyor. Beni görünce, "Hey," diye çenesiyle selam verir gibi yapıyor ama göz teması kurmaktan kaçınıyor. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Onu görünce midemde bir kıpırtı hissetmeyi hiç sevmiyorum. Omuzlarına dökülen dağınık siyah saçları, artık bedenime gayet aşına olan dolgun dudakları... Yıllarımı onun hayalini kurarak geçirdim; benim kadar gazeteciliğe tutkuyla bağlı olan bu adamın. Ya da en azından ben Wyatt'ın öyle bir adam olduğunu sanıyordum. O da benimle aynı anda *The Catch*'ten kovulmuştu ama sonra gidip *Tacoma News Tribune*'da çok arzulanan bir muhabirlik işini kapmıştı. Bu ortak işten çıkarılmanın bizi daha da yakınlaştıracığını düşünmüştüm. Ve sanırım bir noktada yakınlaştırdı da ama sonra ağustos ayında yaşananlar bizi tamamen ayırdı.

Şehri terk etmenin cazibesinin bir kısmının da bu olduğunu inkâr edemem. Aramızdaki bu garip durumla yüzleşmek yerine aramıza birkaç bin kilometre koyacağım.

Döndüğümde, ona olan takıntım tamamen geçmiş olacak.

"Evet, şey, tabii ki." Wyatt dirseğini kaşırken zorlama bir kahkaha atıyorum. *Evet, şey, tabii ki*: Kaygılıların mantrası. Bir de *hayır, şey*, var. "Seni görmek güzel."

Noemie bizi mutfaktan kovduğu için oturma odasına geçiyoruz. Wyatt, koltuk üzerindeki galeri duvarını derinlemesine inceliyormuş gibi yaparken ben kahve masasındaki tabaktan havuç ve kereviz seçmek için gereğinden fazla zaman harcıyorum.

Birlikte olduğumuz gece, aramıza giren bu soğukluk yüzünden sanki aylar önceymiş gibi geliyor. Onunla iyi bir ikili olacağımızdan o kadar emindim ki... İkinci sınıfta, yurt katımda bir bit salgını olmuştu ama gazetecilik etiği dersimiz için beni çalıştıracığına söz vermişti –sürekli dava isimlerini karıştırıyordum– ve salgının umurunda olmadığını, bana yardım etmeye yine de geleceğini söylemişti. Elbette o da bitlendi. Adı Lice Knowing

You* olan bir tedavi merkezinde beraber kafanızdan bit ayıklatmak kadar insanı birbirine yakınlaştıran bir şey yoktur. Kafa derimizi kaşıyarak yolmamaya uğraşırken patlattığı şakalar onu daha da çok sevmeme sebep olmuştu. Hem fedakârdı hem de zekiydi ve ben çağdaş dünyanın yeni güçlü gazeteci çifti olacağımızı hayal ediyordum. Ephron ve Bernstein'ın modern bir hâli gibi. Sadece bu sefer ilişkide aldatma olmayacaktı.

Geçmişimi biliyor, tamamını ve beni hiçbir zaman yargılamadı. Üçüncü sınıfta kürtaj olduğumda, kapıma bir sıcak su torbası ve paket servis hediye kartı bırakmıştı. Yeni ilişkilerimde yapmak istediğim gibi, ona bir şeyleri açıklamak zorunda kalmadım. Bu yüzden doğru zamanlama için endişelenmem gerekmedi. Çünkü böyle bir karar aldığım için memnun olsam da bunu birine ilk defa anlatırken tedirgin hissediyorum.

Bir parçam, beni Wyatt kadar iyi tanıyan birini asla bulamayacağımdan hep korkmuştur. Beni her yönümle kabul edecek birini.

Wyatt şimdi bana dönerken elindeki fırınlanmış mercimek krakeriyle oynuyor. "İyiyiz, değil mi?" diye soruyor. "Yani... beni davet ettiğine göre, benden tamamen nefret etmiyorsundur herhalde?" Ardından gözlerini kocaman açtığı, yalvaran bir bakış atıyor ve hain bir parçam hâlâ bu bakışı çok sevimli buluyor.

Bir dilim salatalığı *sriracha* humusuna batırıyorum. "Murder She Wrote maratonu yapmak istediğimde şikâyet etmeyen tek kişiden nasıl nefret edebilirim ki?" Gülüyor ama ben ona katılamıyorum. "İyiyiz." Bu bir yalan. "Sadece biraz..." *Kafam karışık. Utanıyorum. Bir açıklamaya ihtiyacım var.* "Hazmetmeye çalışıyorum," diyerek sözümü bitirirken Wyatt'a karşı hiç dik durup duramadığımı, bunun benim için yeni bir şey olup olmadığını düşünüyorum.

Rahatladığını belli eden derin bir nefes veriyor. "İyi. Çünkü bana kızgın olduğunu düşünseydim kendimi bok gibi hisseder-

* "Lice" kelimesi, İngilizcede "bit" anlamına gelir. Burada yazar, "nice knowing you" (tanıştığınıza memnun oldum) ifadesindeki "nice" kelimesini, yazımı ve telaffuzu oldukça benzer olan "lice" kelimesiyle değiştirerek bir kelime oyunu yapıyor. -yhn

dim. O kadar uzun süredir arkadaşız ki böyle bir şey aramıza giremez.”

Harika. Bu konuyu da netleştirdiğimize sevindim.

Yine de eğer bu kadar iyi arkadaşsak, neden bana daha anlamlı bir açıklama yapmadığını merak etmeden edemiyorum. Yetişkin hayatım boyunca içten içe özlemine çektiğim adamın aslında tam bir zampara olmadığına dair bir teyit almak fena olmazdı.

“Peki bu Finn Walsh meselesi ne?” diye soruyor ben fazla gü-rültülü bir şekilde havuç kemirirken.

Noemie, elinde birkaç tepsıyla salona giriyor. “Fırınlanmış *brie*, *feta* dolgulu domatesler ve mini kişler.” Her şeyi sehpanın üzerine, üç tane mumun yanına bırakıyor. “Sanırım bugünkü temamız peynir?”

Biraz *brie* alıp en sevdiğim camgöbeği koltuğa geri otururken, “Bundan daha iyi bir uğurlama düşünemem,” diyorum. O koltuk önümüzdeki birkaç ay boyunca boş kalacak.

“Finn Walsh’tan mı bahsediyordun?” diye soruyor Noemie, Wyatt’a dönerek. “Çünkü istersen onun hakkında bir *TED Talk* bile yapabilirim..”

Ve tam olarak dediğini yapmaya başlıyor. Müdahale ettiği için minnettarım. Daha da minnettar olduğum şeyse, kapının yeniden çalması.

“Geç kaldığımız için üzgünüz,” diyor annem, uzun gri saç-larını omzunun üzerinden geriye atarken. Gerçekten görülmeye değer bir manzara ve insanlar sürekli ona övgüler yağıdırıyor. “Baban bugünün bulmacasını bitirmek zorundaydı.”

“Ve Chandler’ın bunu anlayacağını biliyordum,” diyor ba-bam, beni tek koluyla sarılarak kendine çekerken. Bastonla yürümeye başladığından beri böyle sarılıyor. Ona her sarıldığımda bedeninin biraz daha küçüldüğünü düşünmemeye çalışıyorum.

Ancak başka insanların gözünden bakınca annemle babamın yaşlandığının farkına varabiliyorum. Çoğu arkadaşım babamı henüz bastonla görmedi ve her ne kadar ikisi de defalarca halledebileceklerini söyleseler de ben ceketlerini alıp rahat etmelerini

sağlamak için koştururken Wyatt'ın gözlerinin bir anlığına büyüdüğünü fark ediyorum.

Annemle babam hâlâ çocukluğumu geçirdiğim evde yaşıyor; Seattle'ın kuzeyindeki şirin bir bungalovda. Onlar özgür ruhlu lise âşıklarıydılar ve yirmili ve otuzlu yaşlarını dünyayı gezerek geçirmişlerdi. Zamanında onlar yeterince seyahat ettikleri için de ben onlarla pek gezme fırsatı bulamadım. Ben doğduğumda kırklı yaşlarının ortasındalardı, şimdiyse seksene yaklaşıyorlar. Annem beni okuldan almaya geldiğinde insanların "Anneannen mi?" demesine ya da babamın geçirdiği diz ameliyatından sonra arabanın ön camındaki engelli park kartına şaşkın şaşkın bakan insanlara alışmışım. Çocukken bile Noemie'nin evinde çok zaman geçirirdim çünkü onun anneleri, benim annemle babamın enerjisinin yetmediği çoğu şeyi yapabiliyorlardı.

Bu yolculuğa çıkacak olmamın onlar için endişelenmeme sebep olduğunu inkâr edemem.

"Lev, Linda. Uzun zaman oldu," diyor Wyatt, sırtarak. "Şimdi gerçek bir parti oldu işte!"

"Yaşlı bir adamın egosunu okşamayı iyi biliyorsun," diyor babam, Wyatt'ın omzuna vurup içimde rahatsız edici bir hissin oluşmasına sebep olurken. Wyatt'ın sevdiğim yönlerinden biri de buydu: Ailemle çok iyi anlaşırdı, onlar da onu çok severdi. Yirmili yaşlarım boyunca her doğum günü yemeğime katıldı –hep "gerçek" yaşıma özel sayı şeklinde mumlarla gelirdi– ve tüm Yahudi bayramlarında bizimle olurdu. Ailem dindar olmasa da Pesah'ı mutlaka büyük bir sofrada kutlardık. Hatta geçen yıl annem ona büyükannesinin meşhur matza çorbasının tarifini bile vermişti.

Dur artık, diye uyaniyorum kendimi çünkü bunların hiçbirini onu unutmama yardımcı olmuyor.

Annem Trader Joe's'dan aldıkları bez çantadan bir şey çıkarıyor. "Senin sevdiğin şu *elote** cipslerinden getirdik," diyor bana. "Acıkırsan diye."

* Meksika sokak lezzeti *elote*'den (soslu ve baharatlı köz mısır) esinlenen; mısır, peynir, misket limonu ve baharat aromalı cips. –yhn

“O kadar uzun süreliğine gitmiyorum.” Ama yine de paketi alıyorum çünkü bu cipse gerçekten bayılıyorum. “Zaten neredeyse her eyalette bir Trader Joe’s var. Noemie’nin herkese sonsuza dek benden kurtulacağını falan söylemiş olduğundan endişelenmeye başladım.”

Babam onunla arka bahçeye çıkmamı istiyor. Ben de gevşek basamağa takılıp düşmesin diye koluna uzanıyorum. Dokuz yüzüncü kez elini kaldırıp iyi olduğunu söylüyor.

Bir sigara çıkardığında gülümsememi zar zor saklıyorum. Washington’da yasal hâle gelmeden önce bile ailem marihuana ile haşır neşirdi. Şimdilerde daha çok tıbbi amaçla kullanıyorlar ama yetmişlerinin sonlarında olan, şişe dibi gözlüklü ve bembeyaz saçlı babamı ot içip kafayı çekerken görmek bana hâlâ komik geliyor.

İkram ettiğinde başımı iki yana sallıyorum. “Uçağım erken. İçersem sabah uyanmak istemem.”

Başını sallayıp bir nefes çekiyor, etrafa o tanıdık topraksı koku yayılıyor. “Şimdi,” diyor babam, ikimiz verandadaki hasır sandalyelere otururken, “senin bu yolculukta kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyüdüğünü biliyorum ama—”

“Yoksa cinsellik hakkında bir konuşma mı yapacaksın? Bunun için biraz geç kalmış olabilirsin.”

Babam kaşlarını kaldırıyor. “Bu ailede endişelenen tek kişi sen değilsin, anlarsın ya.” Bir nefes daha çekiyor. “Açıkçası, dizisini birkaç yıl önce izlemeye başladık. İlginç geldi, üçüncü bölümünden sonra da resmen bağımlısı olduk.”

Sadece bakakalıyorum. “Ne kadarını izlediniz?”

“Hepsini,” diyor gülerek. “Sana söyledim; bağımlılık yapıyor. Tabii ki onun gerçek hayatta büyük ihtimalle televizyondakinden çok daha farklı biri olduğunu biliyoruz. Ama bu Hollywood tiplerinden ne çıkacağı belli olmuyor. Bu Hux iyi biri mi?”

Annemle babamın onu benden önce tanıdığı gerçeğini sindirmeye çalışırken, “Finn,” diye düzeltiyorum babamı nazikçe.

“Haftalık grup seks partilerini saymazsak, pek bir skandalı yok gibi görünüyor.” Başımı iki yana sallıyorum. “Baba, başımın çaresine bakarım. Bu sadece işin bir parçası.”

“Ve bu işi gerçekten istiyor musun?”

Bu saldırgan bir soru değil, sadece bilmek istiyor.

“Yazmayı seviyorum,” diyorum sadece çünkü hayatımda başıma her ne gelirse gelsin bu hâlâ doğru. “Ve daha önce böyle bir şey yapmadım. Bu iyi bir fırsat.”

Annem kayar kapıyı açıyor. “Noemie, Cards Against Humanity’yi* çıkarıyor,” diyor. “Siz ikiniz olmadan başlamamızı istemezsiniz diye düşündüm.”

“Asla kaçırmam!” diyor babam. “Umarım partideki kimse kaybetmeyi sorun etmez.”

Ve o anda, içeri girip oyuna başladığımızda, annem ağzını kapatarak gülerken, babam kasten en arsız kartları seçmeye çalışırken buradan ayrılmanın zor olacağını fark ediyorum. Wyatt erkenden ayrılıyor, Noemie’nin anneleri ellerinde bir torba daha *elote* cipsiyle uğruyor ve anlıyorum ki hayatımda en çok sevdiğim insanlar şu an bu evin içinde. Beni yıllardır burada tutan şey de buydu zaten. Sahip olduğum bu küçük ama sevgi dolu çevrem. Aralık ayma kadar onlarsız nasıl yaşayacağım bilmiyorum.

Noemie kolunu sırtıma doluyor, başını omzuma yaslıyor. Ben daha dengemi sağlayamıyor gibi görünürken yetişkinliğe çoktan kök salmış kuzenim. Onun işten sonra sessiz, boş bir eve döndüğünü hayal etmeye çalışıyorum ve bir anda içimde bir boşluk hissi oluşuyor.

Ama belki bu yolculuk ikimiz için de iyi olacak.

Eğer bunun böyle olacağını yeterince çok düşünürsem, belki sonunda inanmaya başlarım.

* Cards Against Humanity, oyuncuların kasıtlı olarak saldırgan ya da absürt cevaplar kullanarak kartlarda yazan cümlelerdeki boşlukları doldurdıkları bir kart oyunudur. —yhn

BİLİNMEYEN NUMARA

11.07

Merhaba Chandler. Güvenli bir şekilde vardığını umuyorum?

BİLİNMEYEN NUMARA

11.09

Eğer henüz numaramı telefonuna kaydetmediysen diye söylüyorum, ben Finn Walsh. Yani bu konuda bir baskı yok, illa kaydedeceksin diye bir beklenti de yok. Sadece bilmeni istedim. Bu benim numaram. Yani, orada oturup sana mesaj atanın kim olduğunu merak etme diye.

BİLİNMEYEN NUMARA

11.12

[mesaj silindi]

BİLİNMEYEN NUMARA

11.14

Portland'a hoş geldin?

PORTLAND, OREGON

Uçak pistte ilerlerken Finn'in mesajlarına bakıyorum ve numarasını telefonuma kaydediyorum. Seattle'dan Portland'a uçuş o kadar kısaydı ki *The Nocturnals*'ın ilk bölümünü ancak bitirebildim. Dizi, doğaüstü olayların üniversitenin ilk gününden itibaren baş gösterdiği küçük bir New England kasabasında geçiyor çünkü çoğu öğrencinin bilmediği şey şu ki, birinci sınıflardan en az biri bir kurt adam ve arka bahçelerinde iyiy-le kötü arasında yüzyıllardır süregelen savaş iyice kızışmaya başlıyor. Finn'in karakterinin yalnızca birkaç repliği var; onu kütüphanede görüyoruz çünkü onu bir inek olarak tanıtmanın en garanti yolu, bir kitabı okurken uyuyakalmış bir şekilde göstermek. Kütüphane kapandıktan sonra uyandığında, ani bir ürpertiyle irkiliyor. Bir huzursuzluk hissi. Etrafında ters görünen bir şey yok gerçi... ta ki dışarı çıkıp tozlu koridor-da onu takip eden pati izlerini görene kadar. Kapanış jeneriği. Telefonumdaki Finn, profesyonel davranmak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. Teoride buna karşı olmamalıyım ama bunun kasıtlı bir çaba olduğu o kadar belli ki. Gece boyunca, uçak korkusuyla ve yeni bir işe başlama endişesiyle uyuyamadığım sırada şu kararı verdim: Bu seyahat rahatsız edici olmak zorunda değil. Bana oldukça nadir ve açıkçası inanılmaz bir fırsat sunuldu. Ve Maddy'nin kitabında keyfini çıkaramadığım her şeyi burada telafi edeceğim.

Bu ruh hâlim, otele giriş yapıp odamın kapısını açana kadar

sürüyor. Lüks bir yer beklemiyordum ama yatağın etrafında yürüyecek yer yok denecek kadar az, banyoda duş perdesi bile yok ve odadaki tek priz, nedense gardırobun içinde.

Pozitif kal, diye kendimi telkin ediyorum ve telefonumu şarj etmek için lambalardan birini fişten çıkarıyorum.

Burada sadece birkaç gece kalacağım için el çantamı boşaltıyorum ama büyük bavuluma dokunmuyorum. Sonra yıllar önce bir ikinci el dükkânında bulduğum, biraz bol olduğu için sadece uyurken giydiğim eski bir Harley Quinn tişörtünü geçiriyorum üzerime. Ama tişört, bugün giyinmek için mükemmel görünüyor. Tişörtü yüksek bel kotumun içine sokuyorum, üstüne pamuklu bir ceket giyiyorum, sonra onu bol kesim bir oduncu gömleğiyle değiştiriyorum, ardından tekrar cekete dönüyorum ve yatağa uzanıp derin bir nefes almaya çalışıyorum.

Bu etkinliklerde Finn'in gölgesi gibi hareket etmem gerekiyor; o panelden imzaya, sonra tekrar panele dönerken onun peşine takılacağım. Onun hayranlarıyla nasıl iletişim kurduğunu gözlemleyeceğim. Onu tanımam gerekiyor. Sadece kişiliğini değil, *konuşma tarzını*, davranışlarını, favori kelime kalıplarını da öğrenmem gerek. Bunlar, kitap üzerinde çalışmaya başladığımda onun sesiyle yazabilmem için önemli. Bugün erken saatlerde bir hayran buluşması vardı, bu yüzden onu öğleden sonraki paneline kadar göremeyeceğim. Teorik olarak bugün pek stresli geçmeyecek.

Hafta boyunca derlediğim birkaç sayfalık araştırmam ve internet sitesi linklerim var ama onun kafasındaki planı öğrenmeden kitap için bir taslak oluşturmayacağım. Bazı yazarlarımın kitaplarının formatıyla ilgili net fikirleri vardı ya da önceden bir editörle taslak üzerinde çalışmış oluyorlardı ancak Finn'in henüz bir editörle çalışmadığını biliyorum. Bu kitabın onun için önemli olduğunu söyledi. Bir yön çizdiğini varsaymak zorundayım.

Günlük harcırahım Uber için yeterli olmasına ve paramı kullanmamda ısrar edilmesine rağmen kongre merkezine on iki dakikalık bir yürüyüş için araç çağırmak bana mantıklı gelmiyor.

Rose City Comic Con, ECCC'den daha küçük ama içeri girdiğimdeki kalabalığa ve beni neredeyse ezecek olan stormtrooper'a hazırlıklı değildim. İkimiz de defalarca birbirimizden özür diledikten sonra durup etrafı incelemeye koyuluyorum. Her yer renk ve gürültüyle dolu, tam bir duyu bombardımanı. Katılımcılar haritaların üzerine eğilip stantların önünde ürün ve çizgi roman almak için sıraya girerken pelerinler bir o yana bir bu yana savruluyor. Ve her yerde, *ama her yerde* fotoğraf çektiren insanlar var. Ünlülerin imza alanı başka bir bölümde olsa da ana atriumda *drag queen* Black Widow büyük bir kalabalığı etrafına toplamış durumda. Yanında da pamuk şekeri tonlarında üç Chewbacca, iki de *Star Trek* kostümlü köpek var; köpeklerden birinin *Spock* kulakları bile var. Anime karakterleri, video oyunu karakterleri, hatta tüm vücudu gümüş rengine boyanmış, *küçücük* bir mayo giymiş bir adam bile var.

Buradaki enerji çok farklı, bunu ânında hissedebiliyorum. Buradaki herkes, Marvel, *Doctor Who* ya da *The Nocturnals* gibi hayranı oldukları şeye tutkuyla bağlı. Ve bu da kendimi, itiraf etmek istediğimden çok daha uzun bir süre boyunca, keşke ben de bir şeyi bu kadar sevebilseydim diye hayal ederken bulmama neden oluyor. Eskiden bu yazı yazmaktı, daha sonra gazetecilik... ama şimdi yıllar önce kalbimde ayırdığım o alan, yeni bir Word belgesi kadar bomboş.

Basın alanına gidip yaka kartımı alıyorum, boynuma asıyorum ve kendimi profesyonel biri gibi hissediyorum, ta ki nereye gideceğimi bilmediğimi fark edene kadar.

"Affedersiniz, Salon E'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyorum bir Dalek'e.

Ters yönde, bir yürüyen merdivenin yukarısını gösteriyor. "Hemen aşağıda. Saat ikideki panele gideksen erkenden gitmen iyi olur. *The Nocturnals* oyuncularının katıldığı paneller hemen doluyor." Sonra, hantal metal kostümünü kalabalığın içine sürerken bağıyor: "*Yok et!*"

Görünüşe göre Dalek haksız değilmiş. Salona etkinliğin baş-

lamasına beş dakika kala varıyorum ve ancak arka sırada bir koltuk bulabiliyorum. Kısa lavanta rengi saçlı ve Rose City tişörtlü bir moderatör mikrofona yaklaşırken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor.

“İyi günler, PDX!” diye bağıyor. Salonda coşkulu alkışlar kopuyor. Herkese sorularını panel sonrasında gerçekleştirilecek olan soru-cevap bölümüne saklamaları ve bazı genel kurallara uymaları gerektiğini söylüyor: Fotoğraf çekmek serbest ama flaş kullanmak yasak, huzursuzluk çıkaranlar dışarı alınacak.

“Ve şimdi, panelistlerimize Rose City tarzında kocaman bir hoş geldiniz diyelim! Onu tanıyorsunuz, onu seviyorsunuz, lise günlüğünüze adını defalarca karaladınız: Karşınızda Finn Walsh!”

Seyircinin verdiği tepkiye hiç hazır değilim. Finn sahneye koyu kot pantolon, orman yeşili bir hırka ve üzeri ne olduğunu anlayamadığım sembollerle dolu bir tişört giyinmiş bir şekilde çıkıyor. Kalabalığa içtenlikle el sallarken gözlerinde bir parıltı var. Seyirciler de ona resmen *kükreyerek* karşılık veriyor, hatta ayağa fırlayanlar bile var. Yanımdaki kız... ağlıyor mu? Finn’in Seattle’daki hâliyle şimdiki hâli arasında dağlar kadar fark var. Sanki daha kibirli, sadece yüzlerce çığlık atan hayranınızın olmasının sağlayabileceği bir özgüvene sahip gibi. Daha mı uzun görünüyor, yoksa ben sadece daha uzakta olduğum için bana mı öyle geliyor? Yüzü tıraşlı, yukarıdan gelen parlak ışıklar kızıl-kahve rengindeki saçlarını parlatıyor. Sahnedeki pembe pofuduk koltuğa oturup uzun bacaklarını uzatıyor.

Mexley videolarını ve *The Nocturnals*’ın bir bölümünü izlemiş olabilirim ama bu Finn tam önümde –ya da en azından on metre ötemde– canlı bir performans sergiliyor. Ve açıkçası, bu işte çok iyi.

Moderatör, diğer iki panelisti tanıtıyor: Bir süper kahraman dizisinde bir hükümet ajanını canlandırmış olan Lizzy Woo – ama ben onu Noemie’yle yıllar önce bayılarak izlediğimiz bir romantik komedideki âşık barista olarak tanıyorum. Ve Jermaine

Simmons, HBO'da yayınlanan bir denizkızı dizisinde oynamıştı ama dizinin sadece bir sezonunu izleyebilmiştik çünkü şaşırtıcı şekilde hiç seksi olmaması bizi hayal kırıklığına uğratmıştı. "Bu HBO," demişti Noemie, "neden kimse soyunmuyor?"

Bu âna kadar kendimi ünlü biri karşısında heyecanlanan biri olarak görmemiştim. Maddy ile tanıştığımda ondan biraz çekinmiştim ama bu da onunla pek fazla iletişim kuramamış olmamdan kaynaklanmıştı. *Bachelor* yarışmacım Amber Yanofky'ın -sezonunda rekor sayıda Amber olduğu için profesyonel olarak Amber Y ismini kullanmaya başlamıştı- yanındaysa kendimi hemen rahat hissetmiştim. Ama şu an Lizzy ve Jermaine'i izlerken, resmen kusursuz göründükleri gerçeği beni çok etkiliyor. Sanki doğaüstü güzellikler ki panelin konusu zaten doğaüstünün pop kültürü üzerindeki kalıcı etkisi olduğu için bu, duruma gayet uygun.

Finn, Lizzy ve Jermaine sahnede kelimenin tam anlamıyla büyüleyiciler; seyircileri defalarca güldürüyorlar. Noemie'nin geçen yıl doğum günümde hediye ettiği ve çok güzel olduğu için bugüne kadar kullanmaya kıyamadığım Rifle Paper Co. setinden çiçek desenli bir defteri açıyorum. Bu seyahat risk almakla ilgili olduğundan defteri de yanımda getirmek mantıklı gelmişti. Setin bir parçası olan kalemle sayfalara vururken bu adamın teknik olarak kendisinin yazmadığı bir anı kitabımı neden yazmak istediğini, neden öğle yemeğinde o kadar gizemli davrandığını merak ediyorum.

Elbette herkes kendinin özel olduğuna, bir kitabı dolduracak kadar hayat deneyimine sahip olduğuna inanmak ister. Derin ve anlamlı hikâyelerinin raflardan kapış kapış gideceğine inanırlar. Ama tecrübelerime göre, bu çoğu zaman doğru değil. Yayıncıların, Amber'm *Neden Diye Sormayın: Ve Konuşmaktan Bıktığım Diğer Şeyler* kitabı için büyük umutları vardı. Çok fazla kitap bastılar ve binlercesi çöpe gitti.

"Senin hikâyen ne?" diye mırıldanıyorum boş sayfaya bakarken.

Panel soru-cevap bölümünün ardından sona erdiğinde, Finn'in

kırmızı bir perdenin arkasında kaybolduğu sahneye doğru ilerliyorum.

“Merhaba, şey... basıncanım?” diyerek yaka kartımı kaldırıyorum.

Güvenlik tişörtü giyen bir adam yaka kartıma dikkatlice bakıyor. “Buyur geç,” diyor.

Sahne arkasında Finn, Jermaine ve Lizzy ikram masasına yaslanmış, Finn su şişesinden uzun bir yudum alırken kendi aralarında konuşuyorlar. Üçü sohbet ederken yanlarına yaklaştığım için biraz çekingen bir şekilde el sallıyorum. Finn bakışlarını bana çevirdiğinde bir an için beni tanımayacağından korkuyorum.

Ama sonra dudakları hafifçe yukarı kıvrılıp beni yanına çağırınca omuzlarımdaki gerginlik de biraz olsun azalıyor.

“Chandler,” diyor sıcak ve samimi bir ses tonuyla. “Gelemediğini sandım. Seni göremedim.”

“Arka sıralardan fark edilmem zor olurdu zaten.”

Finn kaşlarını çatıyor. “Senin için ön sırada bir yer ayrılmıştı. Arkaya saklanmana gerek yoktu.”

“Ah, özür dilerim,” derken yüzüm ateş gibi yanıyor. Daha ilk günden hata yapmaya başladım bile. “Haberim yoktu.”

Finn ise çoktan başka bir konuya geçmiş durumda. “Jermaine, Lizzy, bu Chandler Cohen.”

“Memnun oldum,” diyor Jermaine o havalı İngiliz aksanıyla.

Lizzy, taşlarla süslenmiş tırnaklarıyla bir yabanmersizli keke uzanırken bana hafifçe el sallıyor.

“Merhaba, aman Tanrım, muhtemelen bunu sürekli duyuyorsunuzdur ama *Arbor Day*’e bayılmıştım,” diyorum. Ünlü birinin karşısında normal davranabileceğimi düşünmüştüm. Ama işte buradayım ve kelimeler boğazıma diziliyor.

Yanımda Finn gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

Lizzy’nin yüzü parlıyor. “Aslında pek duymuyorum! Çok teşekkürler.” Sonra gözlerini deviriyor. “Buradaki çoğu kişi sade-

ce *Renegades* kostümümün çekimler boyunca nasıl düşmediğini soruyor.”

Jermaine küçük bir çatal kullanarak bir kırmızı biber çubuğunu ranch sosuna batırıyor. “Hayranlar acımasız olabiliyor,” diyor ağzı doluyken. “Denizkızı anatomisi hakkında kaç soru aldığımı bilmek istemezsin.”

Noemie’yle tam da bu konu hakkında felsefi tartışmalar yaptığımızı söylememeye karar veriyorum.

“Beş dakikaya bir imza etkinliğim var,” diyor Lizzy parlak siyah saçlarını savurarak. “Harika bir paneldi. Memphist’te görüşür müyüz?”

“Ben orada olmayacağım ama Pittsburgh’da olacağım,” diyor Jermaine.

“Bense ikisinde de olacağım,” diyor Finn, sözlerini dramatik bir *hayatım bu işte* omuz silkmesiyle süslerken.

Jermaine kıkırdıyor. “Sen bu fuar işini bırakamıyorsun, değil mi?”

Finn bana anlam veremediğim bir bakış atıyor. “Aynen öyle,” diyor. “Bu benim işim.”

Akşam yemeğinde, “Sanırım bunu daha önce söylemeliydim,” diyorum Finn’e, garson bize beyaz peynirle süslenmiş ve içinden cacık damlayan iki falafel dürümü getirdikten sonra. Portland’ın Hawthorne semtindeki bir Akdeniz restoranındayız, tatlı butiklerle ve popüler kafelerle dolu bir yer. Fuar çılgınlığından yeterince uzakta ve Finn’e biraz nefes alması için alan sunuyor. “Ama bu aslında benim ilk fuarımdı.”

Finn gözlerini kırıştırıyor. “Ciddi misin? Emerald City’ye bile gitmedin mi?” Başımı iki yana sallayınca soruyor: “Peki en çok neyi sevdi?”

“Ben... sadece senin paneline gittim. Biraz kayboldum, az kalsın yetişemeyecektim.”

Onunla birbirinden oldukça farklı geçen iki buluşmamızdan

sonra şimdi böyle sakın bir şekilde karşılıklı oturuyor olmamız bana hâlâ garip geliyor. Özellikle de bugün sahnede ne kadar canlı ve enerjik olduğunu gördükten sonra. Şimdiyse o kadar durgun ki Tek-Gecelik-İlişki Drew tamamen farklı bir insanmış gibi geliyor. Belki de öyleydi zaten. Hırkasının kollarını dirseği-ne kadar sıvamış, duruşu daha rahat ama bu *gerçek* bir rahatlık mı yoksa rol mü, emin değilim.

Yarına kadar imza ve fotoğraf çekimi olmadığı için bu aslında bizim esas birbirimizi tanıma zamanımız gibi bir şey. Wikipedia ve IMDb'deki boşlukları doldurup Finnegan Walsh'ın gerçekte kim olduğunu öğrenmem için bir fırsat.

Bana biraz hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyor. "Çok daha fazlası var aslında," diyor çatalıyla bir parça falafel alırken. "Yarın erken gitmeye çalış. Artist Alley'yi gez. *Nocturnals* hayranı olmadığını biliyorum" —bunu söylerken dudakları alaycı bir şekilde yukarı kıvrılıyor— "ama mutlaka ilgini çekecek bir şeyler vardır."

Dürümümünden bir ısırık alıyorum. "Doksanlardan kalma *riot grrrrl** gruplarına bayılırım?"

"İster inan ister inanma, müzikle ilgili de çok fazla şey bulabilirsin." Yüzünde güven verici bir gülümseme var. Restoranın loş ışığında bile, muhtemelen yakından gördüğüm en yakışıklı insan olabilir ve buna alışabilecek miyim bilmiyorum. "Senin için bir şeyler buluruz. Bir hatıra."

Ah, tamam. Tabii. Teşekkür ederim." Nedense Finn'le birlikte fuarın içinde dolaşp hatıralık bir şey seçtiğimizi hayal etmekte zorlanıyorum. Kesinlikle insanlar etrafını sarar. Muhtemelen *buluruz* kelimesini lafın gelişi söylemiştir.

Aramızda bir sessizlik oluyor. Birbirimizi tanımadığımız o geceki doğal sohbetin yerini şimdi garip bir mesafe almış gibi, sanki ikimiz de rol yapıyoruz. Neyse ki yanımıza kendi yaptıkla-

* ABD'nin Kuzeybatı Pasifik bölgesinde başlayan bir yeraltı feminist punk hareketi. Anti-kapitalist politikaları, asi rock müziği ve DIY (kendin yap) felsefesini bir araya getiren bu hareket, dünya çapında oldukça etkili olmuş ve üçüncü dalga feminizmde önemli bir rol oynamıştır. —yhn

rı Mexley tişörtlerini giymiş üniversite çağındaki birkaç kız gelip bu garip ânı bölüyor.

"Hux? Oliver Huxley?" diyor birisi, diğeri hemen dirseğiyle kızı dürtüyor. "Aman Tanrım, pardon. Finn! Merhaba! Paneline katıldık. *Harikaydı.*"

"Bir fotoğraf çekebilir miyiz?" diyor diğer kız. "Yani... fuar alanında bunun için ödeme yapıldığını biliyorum ama bu bizim bütçemizi biraz aşıyordu." Kızarıyor. "Ama burada karşımıza çıkacağımı hiç düşünmemiştik!"

"Pardon, pardon, sormamalıydık belki de..."

Ama Finn çoktan ayağa kalkmış bile. "Tabii ki, memnuniyetle. Tişörtlere bayıldım bu arada."

Ben de işe yarar biri olmak için can atarak yerimden fırlıyorum. "Ben çekerim!"

Ve ben, Hux, yani Finn, yani gerçek bir Rose City Con yıldızı ile bu tatlı kızların fotoğrafını çekerken, boyumdan büyük bir işe kalkışmış olabilir miyim diye düşünmeden edemiyorum.

Burası gerçekten bana göre değil ve bunu Finn'e de açıkça söyledim. Belki de *The Nocturnals* hakkında panelde söylediklerinin en azından yarısını anlayacak biriyle çalışsa daha iyi olurdu.

Onunla bir buçuk hafta önce yatmamış biriyle.

Sakin ol, diyorum kendi kendime, kaygımın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak. *Sonuçta seni seçti. Bir şekilde.*

Kızlar gittikten sonra konuşmanın gidişatını ben belirlemeye karar veriyorum. "Peki... şu kitap meselesi," diyorum *harissa* ketçabına bir patates kızartması batırarak. "Kitabın nasıl bir yapısı olmasını istediğini bilmek benim için faydalı olur. Sevdiğin ve ünlülerin anılarını anlatan kitaplar var mı? Kendi kitabının benzer bir tarzda olabileceğini düşündüğün kitaplar?"

Düşünmek için biraz duraksıyor. "Ali Wong'un kitabını gerçekten beğenmiştim."

"Ah, evet çünkü sen de bu kitabı Asyalı Amerikalı bir komedyenin hayat hakkında kızlarına yazdığı mektuplar şeklinde kurgulamak istiyorsun, değil mi?"

“Muhtemelen öyle yapmamalıyım. Judy Greer’ın anı kitabı nasıl?” diye soruyor. Okuduğumu ve çok sevdiğimi söylüyorum. “Uçakta dinliyordum. Araştırma amaçlı,” diye ekliyor göz kırparak. “Kitabın kronolojik olmayan, birbirine bağlı hikâyeler şeklinde olması fikrini seviyorum. Yani, sadece ‘doğdum, okula gittim, oyunculığa başladım’ şeklinde değil.”

Başımı sallayarak onaylıyorum, bunu not alırken o göz kırpışın üzerimde bıraktığı garip hissi düşünmemeye çalışıyorum. “Bunu kesinlikle yapabiliriz. Belki her bölüme geçmişteki rollerinden bir replikle giriş yapabiliriz?”

“İşte bu!” derken yüzünde memnun bir ifadeyle arkasına yaslanıyor. “Senin tam da ihtiyacım olan kişi olduğumu hissetmiştim.”

Bu sözlerin taşıdığı çift anlamdan dolayı yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyorum çünkü tam olarak *bu*, konuştuğumuz şey, benim iyi olduğum şey. Bu yüzden buradayım.

Yemeğin yarısına geldiğimizde, yapı konusunda ikimiz de oldukça emin hâle geliyoruz. Finn, bölüm ayırmaya değer, hem kişisel hem de mesleki birkaç konu belirliyor. *The Nocturnals* seçmeleri. Çok ünlü bir oyuncuya, “Peki siz kimsiniz?” diye sorma hatasına düştüğü ilk Hollywood partisi. Evini neredeyse yakmasıyla sonuçlanan tofu hindisi girişimi. Ayrıca bu bölüm, vejetaryenliğinden detaylı bir şekilde bahsettiği bir kısım da içerecek. Karanlık sırlar yok ama zaten bu kitap hakkındaki ilk ciddi konuşmamız olduğu için böyle bir beklentim yoktu.

Her ne kadar kendimi en rahat hissetmem gereken yerde olsam da sadece bir hafta önce bir kitapçının önünde beni öptüğü gerçeğini kafamdan çıkaramıyorum.

“Bu fazla olmaz mı?” diye soruyor, tüm işlerini –*The Nocturnals* dahil– olabildiğince izlemem gerektiğini söyledikten sonra. “Seni fazla yormak istemem.”

Sessizce yerin dibine geçiyorum. Bu kadar bariz bir imayı fark etmemesi resmen suç.

Ve işte o anda anlıyorum ki ona karşı bu şekilde davranmaya devam edemem.

Çünkü Finn tamamen profesyonel bir tavır takınıyor olsa bile aramızdaki geçmiş, boğazımda sıkışmış pamuk, ciğerlerimi sıkan bir yumruk gibi. Göz göze geldiğimiz her an, omurgamdan yukarıya doğru bir elektrik akımı yükseliyor ve beni kapıya nasıl yasladığını hatırlıyorum. O telaşlı elleriyle vücudumu tekrar, tekrar ve tekrar keşfedişini.

Bütün o aksiliklere rağmen, Finn beni çok az insanın tanıdığı kadar iyi *tanıyor*. Ve şimdi karşımda dururken beni hiç o şekilde tanımamış gibi davranıyor.

Eğer bu gerginliği aşamazsam, bu kitabı yazamayacağım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe dönüyorum. "Sanırım... konuşmamaya karar verdiğimiz şey hakkında konuşmamız gerekebilir?" Sesimin cümlelerin sonuna doğru tizleşmesinden nefret ediyorum ama konuşmaya devam ediyorum. "Unutacağız demiştik ama gerçekten sorun olmayacağından emin olmak istiyorum. Aynı sayfada olduğumuzdan." Gergin bir kahkaha atıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla galiba."

Ela gözlerinin üzerime kilitlenip beni dikkatle incelemesine, bakışlarının tüm ağırlığıyla yüzleşmeye hazır değilim. Bugün fuarda gördüğüm tüm kılıçlardan daha keskin elmacıkkemiklerine. Finn'in lens taktığını tahmin ediyorum ama *The Nocturnals* dizisinde neden gözlük taktığını şimdi anlıyorum. Aksi takdirde, eskiden genç kızların sevgilisi olan Ethan Underwood'un canlandığı kurt adam Caleb Rhodes, başrolü onunla paylaşmak zorunda kalabilirdi. Yüzüm kızarıyorsa bunun tek sebebi, cuma gecesinin tekrar tekrar kafamda dönüyor olması. Vücudumu nasıl incelediği. Üzerimdeki ağırlığı. Bütün o kayganlaştırıcı ve *aah*, işte orası.

"Bunun profesyonel ilişkimizi etkilemesi gerektiğini düşünmüyorum," diyor sonunda. "İki iş arkadaşının bir geceliğine akıllalmaz bir şekilde sevişmesinde ne var ki?"

Boğazıma bir kalamata zeytini kaçıyor ve kendimi şiddetli bir

öksürük krizinin içinde buluyorum. Su bardağıma ulaşmaya çalışırken bardağı deviriyorum ve buzlar masaya dağılırken soğuk su Finn'in tabağına ulaşıyor ve falafelini ıslak, üzgün bir yığma çeviriyor.

Eğer Finn ve ben geçmişimizle bu şekilde başa çıkmaya devam edersek bu turnede gittiğimiz her restorandan atılmamız işten bile değil.

Garsonlardan biri, ellinci ömrümün ortasında masaya geliyor, Finn'e en kısa sürede yeni bir tabak getireceğini söylüyor. O da sorun olmadığını belirtmeye çalışırken, ben yer yarılrsa da içine girsem diye düşünüyorum.

Nihayet kendime geldiğimde, bu konuşmayı yeniden kapatma şansım olduğunu fark ediyorum. Hepsini silip atabilirim.

Ama onun yerine düşünmeden, ölümcül bir hata yapıyorum. Âdeta doğrudan boğazımı hedef alan gümüş bir kurşun.

"Akıllalmaz," diye yineliyorum. "O seks gerçekten de aklını başından mı aldı?"

Finn'in kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Senin almadı mı?"

"'Almak' kelimesini kullanmayı kesmemiz lazım."

"Ciddiyim, Chandler," diyor ve yüzünün her santiminden bu ciddiyeti belli oluyor. Otuz saniye önce bu konuyu konuşmak istemiyordu ama şimdi fazlasıyla ilgili. "Bu yüzden... bu yüzden mi gittin yani? Bütün gün bunu düşündüm, seninle ve Joe'yla öğle yemeğinde buluştuktan sonra bile." Sesi dengeli. Kısık ama endişeli. Ardından elini boğazına götürüp zorlukla yutkunuyor. "Eğer seni kıracak bir şey yaptıysam ya da Tanrı korusun, sana zarar verdimsem—"

"Bana zarar vermedin," diyorum hemen sözünü keserek. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Yanaklarım alev alev yanarken bakışlarımı tabağıma çeviriyorum. Amacım sadece aramızdaki gerginliği gidermekti. *Gerçekleri öğrenmek istememiştim.* "Ben... hiçbir şey söylemeden gittiğim için özür dilerim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, biliyorsun ve sanırım nasıl davranacağımı bilemedim."

Şimdi bu konuşma tehlikeli bir şekilde gerçeğe yaklaşmaya başlıyor ve oyuncularla pek fazla deneyimim olmasa da birine yatakta çok da iyi olmadığını söylemenin hazır olmadığım bir tepki yaratabileceğini seziyorum.

En iyi ihtimalle bu projeden kovulurum. En kötü ihtimalle sektörde kara listeye alınırım.

Garson ekstra cacıkla dolu yeni bir dürümle masaya geliyor. Finn yeni dürümüne göz ucuyla bile bakmıyor, etrafa göz gezdirip kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmaya çalışıyor. Sonra, alçak ve tereddütlü bir sesle soruyor: "Yani senin için... iyi değil miydi?"

Dilimin ucunda onlarca yalan dönüp duruyor ama bir tanesini bile seçemiyorum.

Sessizliğim beni ele veriyor.

"Vay canına." Arkasına yaslanıyor, elini yüzünde gezdiriyor, yeni yeni çıkmaya başlayan kızıl sakalında kaydırıyor. "O kadar kötü müydü?"

"Hayır, hayır, hayır," diye atlıyorum hemen. Restoran çok kalabalık değil ama bir anda herkes bizi dinliyormuş gibi hissediyorum. Sanki üzerimde neon bir tabela parlıyor: BU ÖLÜMLÜ, SEVİLEN BİR OYUNCUYLA YATTI VE ONUN YATAKTA BERBAT OLDUĞUNU SÖYLEMEYE CÜRET ETTİ.

"Ama öyle sesler çıkardın ki..." Finn cümlesini tamamlamıyor, parçalar onun için yerine oturuyormuş gibi görünüyor. Zorlamayla çıkardığım nefesler. Sahte orgazm. Kaçış.

Tırnaklarıma bakıyorum, evden ayrılmadan önceki gece sadece kaygımı bastırmak için sürdüğüm turuncu ojemi kazıyorum. İşte böyle öleceğim, diye geçiriyorum içimden: Finnegan Walsh'a, bir tabak falafel eşliğinde yatakta iyi olmadığını söylerken.

"Sanırım buna oyunculuk diyebiliriz."

Gerçekten şaşırmış gibi görünüyor. "Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmedi sanırım."

"Tabii çünkü çoğu kadın onlara dokunduğun anda zevkten kendini kaybediyor, değil mi?"

Dudakları seğiriyor. "Bazen bunun olması için üç koca saniye geçmesi gerekiyor." Şaka yapmasına rağmen gözle görülür şekilde içine kapanıyor, yanakları kızarıyor, omuzları düşüyor. Paneldeki Finnegan Walsh değil bu. Karşımdakinin hangi Finnegan Walsh olduğundan emin değilim. "Üzgünüm, Chandler. Bir şeyleri daha farklı yapabilirdim. Bana söyleyebilirdin."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Denedim."

Finn daha da kızarıyor.

"Bak, önemli bir şey değil," diyorum, durumu kurtarmaya çalışarak. "İnsanlar sürekli kötü seks yapıyor. Bir kereye mahsus tuhaf bir andı ve bu tamamen aramızda kalacak." Artık konuyu açık açık konuştuğumuz için bu işten sıyrılmanın bir yolunu göremiyorum. Ama o gece kötü olan tek şey onun performansı değildi. O yüzden buna odaklanmaya karar veriyorum. "Sanırım o bagaj rafına bacağımı çarptığım an her şey bitmişti zaten."

Bir mucize sonucu, o da bana ayak uyduruyor. "Muhtemelen ben sutyenini çıkaramayınca da son noktayı koymuş olduk." Kendiyle dalga geçer gibi gülüyor ve beni de gülümsetiyor. İkimizin de bunu komik bulması biraz içimi rahatlatıyor. "Vay be. Sanırım o gün hiç formumda değildim. Çünkü şimdi o geceyi düşününce... tam bir fiyaskoydu, değil mi?"

"Kesinlikle öyleydi. Ve bunu kanıtlayacak bir morluğum var." Kot pantolonumu sıyırıp ona baldırımındaki morluğu gösteriyorum.

Elini alına vuruyor. "Tanrım, çok üzgünüm. Senin suçun değildi. Sen... sen harikaydın." Bunu söylerken göz göze geliyoruz. Hiç kırpmadığı gözleri uzun kirpikleri arasında sabit. "Cidden."

Gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum, elim soğuk su bardağıma, sonra yanaklarıma gidiyor; umarım kızardığımı fark etmez. Öpüşmeden önceki hâlini hatırlıyorum bir anlığına. Kitapçıya geri dönmekten önceki o hâlini. Sohbetimizin rahatlığını, flörtümüzü, en hassas yaralarımızı birbirimizle rahatça paylaşmamızı, ki bunu en yakınlarımla bile yapmamışım.

Daha önce kimseyle bu kadar çabuk bağ kurmamıştım.

“Yani... sorun yok?” diyorum, o da başını sallıyor.

“Bu konuyu açmana sevindim,” diyor. “Artık bu konuyu kapatıp kitaba odaklanabiliriz.”

“Harika.” Kelimeyi, tüm gece boyunca ilk kez doğru düzgün alabildiğim bir nefesle tamamliyorum.

“Harika,” diye tekrar ediyor o da.

Ama eğer her şey yolundaysa neden yemeğin kalanında ki-taptan yüzeysel bir şekilde bahsediyor? Paneli anlatıyor ama omuzları düşmüş, kahkahaları yapmacık. Fuardaki tüm o özgüvenini yaptığım tek bir konuşmayla göçertmiş gibiyim.

Sanırım *utanıyor*.

“Hâlsizim,” diyor garson hesabı getirdiğinde. “Otele dönüp yarına kadar dinlenmek istiyorum. Uber paylaşalım mı, yoksa başka planların mı var?”

“Ah—” Ses tonundaki bu ani değişimi sindirmeye çalışırken duraksıyorum. “Ah, hayır. Ben de otele dönebilirim.”

Seattle’da karar verdiğimiz gibi her şeyi unutup yaşananları gülerek geçiştirmeye daha fazla devam edemem. Belki güçlü durmaya çalışıyor ama Finn beyaz bir erkek ve az da olsa ünlü. Muhtemelen egosu tamir edilemeyecek şekilde kırıldı. Çünkü ben tam bir aptalım.

Otele dönerken arabada yaptığımız o içi boş sohbetler sırasında –“aya bak” ve “vay canına”– bir şeyi acı verici bir netlikle anlıyorum.

Beni kovacak.

MTV HABERLERİ

HAFTA SONUNUN ÖNE ÇIKAN HABERLERİ

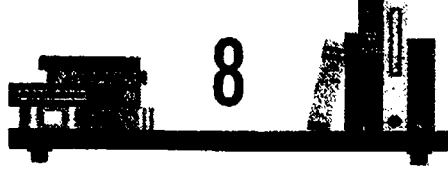
Televizyonun en seksi ineği Finn Walsh, yirmi birinci yaş gününü Hermosa Beach'teki The Spot'ta ekrandaki partneri ve gerçek hayattaki kız arkadaşı Hallie Hendricks ile kutladı.

Bu özel yaşla ilgili planları sorulduğunda Walsh, büyük ihtimalle geceyi fazla uzatmayacağını söyledi. "Çılgın bir şey yok," diyerek Hendricks'e gülümsedi. "Sadece en sevdiğim insanla kanepede film keyfi yapacağım."

Koyu yeşil halter yaka elbisesinin içinde göz kamaştıran Hendricks, sevgilisinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu dünya için fazla iyi, öyle değil mi?"

İkinci sezon başladığından beri ayrılmaz bir ikili olan çift, kamusal alanda neredeyse hep birlikte görülüyor. Yakında bir evlilik haberi gelir mi sorusuna Walsh kahkahayla karşılık verdi.

"Yok, bunun için çok genciz," dedi. "Şimdilik sadece keyfimize bakıyoruz."

PORTLAND, OREGON

"*The Nocturnals* hayatımı değiştirdi. *Sen* hayatımı değiştirdin. Diziyi dokuz kere baştan sona izledim; orijinal DVD setlerinin hepsi bende var. Ayrıca senin sayende biyoloji okumaya karar verdim." Kızın tişörtünde BEN SIRADIŞI OLMAYI TERCİH EDERİM yazıyor; anladığım kadarıyla bu, dizinin sloganı hâline gelmiş. Hux bunu ilk kez birinci sezonda söylemiş, ardından Meg ona normal bir ilişki yaşayabilmesi için başka birini bulması gerektiğini söylediğinde tekrar etmiş.

Finn gülümseyerek fotoğrafı imzalarken bir görevli de bu sırada kızıdan 125 dolar alıyor. "Onur duydum," diyor içtenlikle. "Çok teşekkür ederim. Favori sezonun hangisi?"

"Kesinlikle üçüncü sezon," diyor kız. "Sen ve Meg o kar fırtınasında mahsur kalmıştınız ya, sonra seni o diğer kurt sürüsünden korumak zorunda kalmıştı... O sahneyi her ay mutlaka izliyorum."

"O sahne, hayatımda en çok üşüdüğüm andı," diyor Finn imzalı fotoğrafı geri uzatırken, ardından fotoğraf çekimi için ayağa kalkıyor. "Ama buna yüzde yüz değdi."

Finn, Rose City Comic Con arka fonunun önünde onunla poz verirken, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diye çığlık atıyor kız.

Ben de Finn'in masasının arkasında oturuyorum, kucağımda bir defter var. şimdiye kadar yazdığım her şey fazlasıyla sıradan. *Hayranlarıyla konuşmayı seviyor. Herkese gülümsüyor. Üçüncü sezo-*

nu çekmekten keyif almış. Her an biri gelip gazetecilik diplomamı elimden alabilir.

Finn sokakta gören herkesin tanıdığı cinsten bir ünlü değil; Seattle'da başımıza böyle bir şey gelmemiştir. Akşam yemeği için bu kadar göz önünde bir yer seçmesine şaşırmışım ama masamıza uğrayan kızların dışında kimse dönüp de Finn'e bakmamıştı. Ama burada, âdeta bir tanrı gibi. Kostümler, diziden replikler içeren tişörtler, dizideki sevgilisiyle kendi isminin birleşiminden oluşturulmuş çift isimleriyle süslenmiş pankartlar, onunla tanışınca ağlayan ya da donup kalan hayranlar... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Tüm bu olanlardan hâlâ biraz etkilenmiş durumdayım ve bu hissin bir gün geçip geçmeyeceğini de bilemiyorum. Finn'in bu ortama alışmasının ne kadar sürdüğünü ya da bütün bunların ona her zaman normal gelip gelmediğini de bilmiyorum.

Şu âna kadar beni kovmamış olması hâlâ şaşırtıcı. Ama bugün bir gariplik var onda, tabii bir haftadır tanıdığım kadarıyla. Dün geceki konuşma ve odamdaki klimanın çalışırken çıkardığı vızır vızır ses yüzünden uyuyamadım. Başta otelde kendimi yalnız hissedeceğimden endişeleniyordum ama şu an kaygıdan başka bir şey hissedemiyorum.

İlk günün nasıl geçti?! diye mesaj atmış Noemie ama ona ilk günümün aynı zamanda son günüm olabileceğini söylemeye gönlüm elvermedi. Wyatt'tan hâlâ bir ses yok, arkadaşlığımıza ne kadar bağlıysa artık. Temsilcimden bir e-posta, ailemden birkaç mesaj. **Finn televizyondaki kadar tatlı mı?** diye soruyor babam. **Yeterince yiyor musun?** diyor annem. **Elote cipsni yemeyi unutma**

Hiçbirini hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

İmza etkinliği biterken lavabodan döndüğümde, Finn'in Seattle'daki otel odasında unuttuğum kot ceketimin sandalyemin üstünde durduğunu görüyorum.

Ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

"Chandler," diyor, elini sandalyemin arkasına koyarken. Gün boyunca ilk kez benimle göz teması kuruyor. "Biraz yürümek ister misin?"

Kendimizi Portland'ın sahil şeridinde, Willamette Nehri boyunca uzanan, ağaçlarla çevrili bir kaldırımında buluyoruz. Akşamın erken saatleri, güneş ufukta alçakta duruyor ve başımızın üstünde sonbahar yaprakları süzülüyor. Bir ay içinde hepsi yere düşmüş olacak.

"Kuzeybatı'yı seviyorum," diyor. "Ama aralarında bir rekabet var, değil mi? Portland'la Seattle arasında?"

"Sanırım öyle?" Bu soru beni hazırlıksız yakalıyor. Oldukça yakın bir zamanda geri kazandığım kot ceketime daha da sıkı sarınıyorum. "Bazı spor takımlarının arasında, bir rekabet var. Bir de bazı insanlar yaşadıkları şehirden ötürü üstünlük kompleksine kapılabiliyor. Ama ikisinin de harika yemekleri, doğası, müzik sahneleri var..."

"Kuzeybatı müziğini seviyorsun." Bu bir soru değil, daha çok bir tespit.

"Tanıştığımızda şu Sleater-Kinney tişörtünü giyyordun."

"Sever misin?"

Omuz silkiyor. Bugün üzerinde mavi ekoseli bir gömlek ve gri, özelliksiz, sanki bir algoritma tarafından tasarlanmış gibi duran spor ayakkabılar var. "Adını *duyduğum* ama hiç *dinlemediklerim* arasında."

"Mutlaka *All Hands on the Bad One*'ı dinlemelisin. Sanırım hayatım boyunca en sevdiğim albüm. Olympia'da bir indirim kutusunda bulmuştum, ilk dinlediğim albümleri olduğu için görüşüm biraz taraflı olabilirim ama... bana çok özel gelmişti." Duraksıyorum. Belki de bunun sırası değil ama konu Sleater-Kinney olunca dayanamıyorum.

"Buradaki insanların müzik konusunda bu kadar seçici oluşuna bayılıyorum."

"Burası müzik züppesi olmak için mükemmel bir yer." Eğer beni bu şekilde süründürmeye devam edecekse, acımı uzatacağına yara bandını bir anda sökmesini tercih ederim. Bu küçük konuşma, ardından ne geleceğini bildiğim için dayanılmaz geliyor.

Kuzenimin evindeki odam. Moral bozucu banka hesabım. Kocaman bir soru işaretiyle dolu bir gelecek.

Yarımızdan bebek arabası süren bir kadın geçiyor; saçının altı tıraşlı, kolları dövmelerle dolu genç bir Portland annesi. Bakışları Finn'in üzerinde bir anlığına duraksıyor, sonra aniden başka tarafa bakıyor. Belki bakarken yakalandığı için utandığından, belki de onun düşündüğü kişi olmadığına kendisini ikna ettiğinden. Belki de eve gidip gerçekten onu görüp görmediğini öğrenmek için onu internette araştırarak.

"Yani, Kuzeybatı şehirleri hakkında konuşmak güzel ama," diyorum, "beni kovacaksan bunu bir an önce yapar mısın?"

Finn yürümeyi bırakıyor. "Seni kovmak mı? Neden öyle bir şey yapayım ki?" Etrafımıza bakıp yalnız olduğumuzdan emin oluyor. Bunu yıllar içinde alışkanlık hâline getirip getirmediğini merak ediyorum. Belki de o kadar tanınmış biri olmamasına rağmen mahremiyetinin olmamasına alışmış artık. Dizi yayındayken ise bu onun için çok zor bir durum olmuştur. O dönem hakkında söyleyeceklerini deli gibi merak ettiğimi şaşırarak fark ediyorum.

"Şöyle bir şey var," diyor, alçak bir sesle. "Aslında bana gerçeği söylediğin için bir nebze memnunum."

Öyle şaşkınım ki cevap veremiyorum. Kesin yanlış duydum.

"Yani, evet, inanılmaz utandım mı? Dün gece yer yarılrsa da içine girsem dedim mi? Kesinlikle. Ama dürüst olman... ne bileyim, ferahlatıcıydı."

Hah.

Bunu hiç beklemiyordum.

"Yaşananları gerçekten unutabiliriz," diyorum, hâlâ bu durumu nasıl yöneteceğimi bilemeden. "Dediğimiz gibi, yarı iş arkadaşları arasmda olan tek seferlik bir şeydi ve seni kızdırmak istememiştim—"

"Kızgın değilim," diyor sakın bir şekilde. Derin bir iç çekiyor. "Odama döndüğümde... gurur duymadığım bir şey yaptım. Eski sevgililerimden birini aradım."

“Yaptığın bir seks aramasının detaylarını duymama gerek yok.”

Gözleri kocaman açılıyor. “Sadece *konusmak* için aradım,” diyor, dehşet içinde. “Hâlâ yakınız; sık sık konuşuyoruz. Ben de kalan azıcık gururumu bir tarafa bırakarak ona sordum. Birlikteyken nasıldı diye. Ve Hallie” —öksürüyor— “o da bu konuda hiçbir zaman tam anlamıyla memnun olmadığını söyledi.”

Nutkum tutuluyor. *The Nocturnals* dizisindeki sevgilisini canlandıran eski kız arkadaşı Hallie Hendricks’i arayıp onu yatakta tatmin edip edemediğini sormuş.

Ve Hallie ona *hayır* demiş.

“Bu... bu sadece iki kişi,” diyebiliyorum sonunda, neden bunu benimle paylaştığını anlayamadan. Bir sınırı daha geçmiş bulunuyoruz. “Hem o bir oyuncu sonuçta. Yani muhtemelen durumu olduğundan, şey, daha gerçekçi göstermeyi başarmıştır.”

“Başka birkaç kişiye daha mesaj atmış olabilirim,” diyor ensesini kaşırken. Mahcup görünüyor. “Biraz alkol de almış olabilirim. Ne yazık ki pek de gurur duyulacak bir ânımda değildim. Ve sonrasında işler daha da kötüleşti.” Gözlerini kaldırıp bana bakıyor, yüzü yeniden kızarıyor. “Görünen o ki, partnerim kim olursa olsun, kimsenin tam anlamıyla... aklını başından alamamışım.” Dünkü konuşmadan alıntı yapar gibi özellikle o kelimeleri söylemesi kasıtlı olmalı. Sonra kuru, inanamayan bir kahkaha atıyor. “Tanrım, bunları sesli söylediğime inanamıyorum.”

Egosuna böyle bir darbe indirildikten sonra erkeklerin sinirlenmesini beklerdim ama Finn daha çok kafası karışmış gibi görünüyor.

“Kimseye söylemeyeceğim,” diyorum kararlı bir şekilde. “Kitaba da yazmayacağım.”

Bu sadece onu daha da güldürüyor, sonra kahkahası bir iç çe kişe dönüşüyor. “Şimdiden gözümde canlandı. *Kız Arkadaşımızı Yatakta Nasıl Kurt Gibi Ulutursunuz... Gülmekten.*”

“Ânında çoksatanlar listesine girer.”

O yine inlerken bu sefer ben de gülmeye başlıyorum; ona değil, içinde bulunduğumuz durumun saçmalığına gülüyorum.

“Üzgünüm,” diyor, yüzünü eliyle silip toparlanarak. “Seni tekrar bu konunun içine çekmek istememiştim. Sadece... gerçekten minnettarım. Dürüst olduğun için. Bu garip mi?”

“Rica ederim?” Onun soru sorar tonunu taklit ediyorum. “Bu öyle herkesin hemen iyi olduğu bir şey değil. Zamanla öğreniliyor. Ayrıca her yeni partnerle birlikte bazı şeyleri... aslında her şeyi yeniden öğrenmek zorundasın.”

“Doğru.” Bir an sessizleşiyor, suyun üzerindeki bir tekneyi izliyor. “Bunu sorduğuma pişman olabilirim ama... biraz detay verebilir misin?” Sorduğu sorudan hemen pişman olmuş gibi yüzünü buruşturuyor. “Eğer senin için sorun olmazsa tabii.”

Düşünüyorum. Zaten konunun içine bu kadar girdik ve eğer bu birlikte olacağı bir sonraki kız için faydalı olacaksa...

“Şey...” diye söze başlıyorum ve ne kadar detaya inmem gerektiğini kafamda tartıyorum. “Orgazm olmadığımı zaten biliyorsun. Sanırım her şey biraz aceleye getirilmiş gibi geldi? Sonra olayın büyük bir kısmı boyunca üzerinde yatmak zorunda kaldığım şu kayganlaştırıcı gölü var. Müstehcen konuşma kısmı üzerinde de biraz çalışabilirsin.” Finn’in yüz ifadesi daha da ekşiyor. “Onun dışında, ikimiz de karşı tarafın neyi sevdiğine pek dikkat etmiyorduk.”

“Sen dikkat ediyordun,” diyor yumuşak bir sesle, *sen* kelimesinin altını çizerek. “Fark ettim.”

Penisini elimle kavradığımda gözlerini kapatışı aklıma geliyor ve yüzüm ısınıyor. *Lütfen*, demişti.

“Hallie de benzer bir şey söyledi,” diyor ve kot pantolonundan telefonunu çıkararak bulunduğumuz âna geri dönmemi sağlıyor. “Aslında tam olarak şöyle dedi: ‘Bazen sanki vajinamda kaybettığın bir şeyi arıyormuşsun gibi geliyordu. Sürekli arıyordun ama asla bulamıyordun.’ Ve sonra... eh, bu biraz komik sayılır. Başka bir eski sevgilim soruma cevap olarak ağzı fermuarla kapanmış bir emoji gönderdi. Ardından yüzünü elleriyle kapatan bir maymun emoji.”

“Yani demek istediğin, seni iyi bir gününde yakalamışım.”

Kollarını iki yana açıyor, telefonunu Willamette Nehri'ne fırlatmaktan son anda vazgeçiyor. "Bilmiyorum! Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok!"

Yanımızdan geçen bisikletli bir adam yumruğunu havaya kaldırıyor. "Hiçbirimizin yok, dostum," diyor ve Finn ona cevap olarak isteksizce yumruğunu havaya kaldırıyor.

Bisikletli uzaklaşınca ve yeniden nispeten yalnız kalınca, "Umutsuz vaka değilsin," diyorum Finn'e. "Benim de geçmişimde fazlasıyla utanç verici anı var. Ve bunu kırılğan, yaralı erkekliğiyle ilişkilendirmemiş olman da büyük bir artı."

"Partnerlerimin iyi vakit geçirmesini istiyorum. Ya da en azından, iyi vakit geçirmediğinde bunun nedenlerini dürüstçe konuşabilmemizi."

Ve komik olan ne biliyor musunuz? Onunla hiç de iyi vakit geçirmemiş olmama rağmen bu sözler içime oturuyor.

"Sağlam bir başlangıç noktası." Korkuluğa yaslanıp kollarımı üzerine koyuyorum. "Kadınlar... biraz daha zor tatmin oluyor ve bunu ifade etmek de her zaman kolay değil. Öyle basınca direkt orgazm olduğumuz bir düğmemiz yok."

Başını hafifçe öne eğerek yaklaşırken yutkunuşunu izliyorum, rüzgâr saçlarını alnına savuruyor ve gömleğinin yakasını hafifçe açıyor.

"Peki nasıl yapacağım?" diye soruyor, elini korkuluğa koyup yanıma gelirken. Sesi çok alçak, neredeyse fısıltı gibi ve aramızda bir adımlık mesafe olsa da kulağımın dibinde konuşuyormuş gibi hissediyorum. Sesi neredeyse tenimde yankılanıyor. "Seni nasıl orgazma ulaştırabilirim?"

Boğazım bir anda kuruyor. Şu an tüm Willamette Nehri bile beni bu susuzluktan kurtaramaz.

"Bu, dün gece söylediğimiz her şeyin tam tersi gibi geliyor." Gülmeye çalışıyorum ama ciğerlerimde yeterince hava yok. Belki de tüm Oregon eyaletinde bile yoktur.

"Öğrenmek istiyorum." Saçındaki dağılmış bir tutamı düzeltmeye çalışıyor ama rüzgâr tutamı hemen geri savuruyor.

“Gece yarısına kadar Google’daydım ama bir süre sonra her şey birbirine karışmaya başladı. Ve bu araştırmadan sonra karşıma çıkacak hedefli reklamlar beni biraz korkutuyor.”

Derin, titrek bir nefes alıyorum; kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Çünkü bu konuşmanın belki de en korkutucu yanı, ona gerçekten anlatmak *istemem*. Omurgamdan yukarı doğru çıkan o heyecan hissi alışılmadık ama baştan çıkarıcı, göz ardı edilemeyecek kadar yoğun. Belki de birbirimizi zaten çıplak gördüğümüz için bunu konuşmak daha kolay geliyor. Belki de bu yürüyüşe işten kovulacağımı düşünerek çıktığım için kovulmamam ve arkasından yaşanan her şey bana mucize gibi geliyor.

Sebebi ne olursa olsun, konunun üstüne gidiyorum.

“Varsayımsal olarak konuşursak... yavaş başlaman gerektirdi.” Sesim birden boğuklaşıyor, bulunduğumuz halka açık ortam için fazla cüretkâr bir hâl alıyor. Sesimi alçaltınca Fınn bana daha da yaklaşıyor. “Kadın ne kadar tahrik olursa, orgazma ulaşması da o kadar kolay olur. O heyecanı artırmak, neyi sevdiğini öğrenmek için zaman harcamak çok önemli. Sor ona. Belki ellerini tercih eder, belki ağzını. Belki de belirli bir şekilde dokunulmayı seviyordur. Ya da daha da iyisi, ondan sana göstermesini iste.”

Bu sözler üzerine ağzı hafifçe açılıyor ve nefesi de kısacık bir an için kesiliyor. Bunu neredeyse fark etmiyorum bile ama bu konuşmanın benim için olduğu kadar onun için de heyecan verici olduğuna dair o küçücük ipucu, içimde bir yerlerde şimşek gibi çakıyor.

“Bunu yaptın mı?” diyor. “Birine gösterdin mi?”

“Evet,” diyorum, olabildiğince sakın bir sesle. “Mastürbasyon her zaman yalnız yapılan bir aktivite olmak zorunda değil. Ya sen?”

Başını iki yana sallıyor, o inatçı saç tutamı yine alnına düşüyor. “Ben genelde oldukça kolay uyarılırım.”

“Fark ettim,” diyorum ve bu sözüm, dirseğiyle omzuma hafifçe dokunmasına neden oluyor. “Dinlemelisin. İletişim muhtemelen işin fiziksel kısmından bile daha önemli.” Aslında fiziksel

dirseğinin fiziksel omzuma yeniden değmesi hiç de fena olmazdı. "Bir kişide işe yarayan şeyin herkeste işe yaramasını bekleyemezsin."

"Ben herkesi sormuyorum." Bakışları gözlerime kilitleniyor. "Seni soruyorum."

Tanrım. Göz teması kurmaya devam edersem şuracıkta alev alarak yok olacağım.

"Birinin vücuduma dikkat ettiğini hissetmek hoşuma gider," diyorum, parmaklarımı korkuluk boyunca ileri geri kaydırırken. O da gözleriyle parmaklarımı takip ediyor. "Nefesime, ufak hareketlerime. Nereelerde daha gergin, nereelerde daha gevşek olduğuma."

Başını sallıyor. Bana doğru bir adım atıyor; göğsüyle aramda sadece birkaç santim var.

"Ve bana yaptığı şeylerden keyif aldığı açıkça belli olduğunda buna bayılıyorum. Beni boşalmaya yaklaştırmanın onu da boşalmaya yaklaştırmaması... bu inanılmaz derecede seksi geliyor." Nabzım kulaklarımda uğulduyor, neredeyse nehrin sesini bastıracak kadar güçlü. "Uzun sürmesinde sakınca yok ve karşı tarafın da bunu umursamadığını bilmek isterim. Çünkü ne kadar uzun sürerse, o kadar çaresiz hâle geliyorum, vücudum o kadar çok arzu ediyor ki... sonunda o eşiği geçtiğimde hissettiklerim çok daha güzel oluyor."

Şimdi gözümde canlanıyor: Bu sefer farklı bir otel odasında-yız, Finn'in eli bacaklarımdan arasında ve ben ona tam olarak ne yapmasını istediğimi anlatıyorum. Bu ânı uzatır, olabildiğince uzun sürmesini sağlardım ki bu sayede vücudumdan zevkin her bir damlasını alabilsin.

Göğsünün inip kalkışını izliyorum, bu noktaya nasıl geldiğimizi bile anlayamıyorum. Benim nefes alışlarım da daha sert, daha yoğun.

"Tanrım," derken nefesini veriyor. Korkuluğun üstünde eli, neredeyse benim elime değecek kadar yakın. Şu anda birbirimize dokunursak neler olacağını kestiremiyorum. Tanıştığımız

geceden beri bulanıklaşan o çizgiyi aşar mıyız, emin değilim.
"Keşke—"

Cümlesini yarıda kesiyor ve ben tek kelime etmeye cesaret edemiyorum. O cümlelerin devamını öğrenmek için bağışlanamaz şeyler yapabilirim.

Konuşmaya devam etmek yerine duruşunu düzeltiyor, elini indiriyor, birkaç adım geri çekiliyor. Biraz daha rahat nefes alabiliyorum ama bu daha iyi olduğu anlamına gelmiyor.

"Seninle bu konu hakkında konuşmanın neden bu kadar kolay olduğunu bilmiyorum ama öyle," diye devam ederken sırtını korkuluğa yaslıyor, aramızda makul bir mesafe bırakıyor. "Belki de bu konu hakkında bir şeyler söyleyen ilk kişi olduğun içindir. Sanırım fikrine güveniyorum."

"Ne yani, tekrar yatağa atlayalım da sana birkaç taktik mi göstereyim?"

Kafamda bu kulağa tam olarak bir şaka gibi geliyor. Tuhaf bir konuşmanın ortasında yapılan hafif yollu bir espri gibi. Ama sözler ağızından çıkar çıkmaz aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyorum.

Dünyanın ekseninde bir kayma. Başını hafifçe bana doğru çevirmesi. Gözlerini tamamen, yoğun bir ilgiyle kırpması.

Bu sözlerin şaka olduğunu anlamadığını, "Bunu yapar mıydın?" diye sorduğunda anlıyorum.

Kalbim göğsümün içinde paramparça oluyor. İki soru da bizimle beraber kaldırımda canlı, nefes alan şeylermiş gibi havada asılı kalıyor. Akli başında her yanıt dilimin ucunda bekliyor. *Ne, tabii ki hayır, çok saçma, sadece şaka yapıyordum...*

Ama bana öyle bir bakıyor ki artık ben bile şaka yapıp yapmadığımdan emin değilim. Çünkü az önce sözünü yarıda kestiğinde... *Keşke... bir şansım daha olsa demek üzere gibiydi...*

Benimle.

"Yani... sana seks dersi mi vermemi istiyorsun?" diyorum bu cümlelerin ağızından çıkar çıkmaz kulağa ne kadar saçma geleceğinden emin bir şekilde.

Hafifçe, utangaç bir şekilde omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum," diyor, sesi gülme ile ciddiyet arasında bir yerde takılmış. "Belki de ihtiyacım olan şey budur."

Artık gerçeklikten tamamen kopmuş durumdayım. Sanki fuar merkezinde yer alan ve robotlar, iblisler ve şaka gibi olmayan şakalarla dolu bir fantazi evrenine düştük.

"Yani... belki de fazla içtik ya da güneş çarptı ya da..." Başımı göğşe çeviriyorum ve hafifçe titriyorum.

"Chandler. Gayet de ayıgım. Ve hava en fazla on beş derece."

Derin bir nefes almaya çalışıyorum. Belki onu mantığımı kullanarak ikna edebilirim. Belki de kendimi nehre atabilirim. Her ikisi de bu konuşmayı sonlandırmanın makul yolları gibi geliyor. "Gerçekten böyle bir şey için uygun olduğumu mu düşünüyorsun? Sana... yatakta daha iyi olmayı öğretmek için?"

"Benimle seviştin ve bu kötü geçti. Bunu senin için iyi hâle getirebilmek istiyorum." Boğazını temizliyor. "Gelecekteki, varsayımsal *senler* için."

On beş derece, yeni elli derece olmalı çünkü kelimenin tam anlamıyla tepeden tırnağa yanıyorum. "Onu anladım."

"Ve şey..." Dudaklarının kenarında hafif bir kıpırtı. "İnsan cinselliği üzerine yan dal yaptığını söylemiştin."

Aman Tanrım. Bunu gerçekten de ona söylemiştim. Çünkü yakın zamanda da açıkça görüldüğü üzere, ben büyük bir aptalım.

Zihnim yine o geceye dönüyor ama sonuna değil; asansörü beklerken parmağını sırtımda yukarı aşağı kaydırmasının verdiği heyecanı, otoparkta ilk kez öpüşmemizi... Kulağıma inleyişi, bana duyduğu isteği saklamayışı.

İlk anda aramızda bir kıvılcım vardı; evet, sonra sönmüş olabilirdi ama oradaydı.

Senden bu kadar hoşlanmam çok saçma.

Profesörlerimin, çalışmalarınızı sınıf dışında da uygulayabilirsiniz derken kastettikleri şeyin bu olduğunu hiç sanmıyorum. Belki ona birkaç *podcast* önerebilirim ya da cinsellik yanlısı videolara –benim de kendimi tatmin ederken sık sık kullandığım, ka-

dınların gerçekten keyif aldıkları belli olan türden- yönlendirebilirim. Çünkü böyle videolar var. Sadece bulması biraz daha zor. Bu videolardan bazılarının şu an zihnimden geçiyor olması, üstelik Finn karşımda durup bu tamamen akılalmaz şeyi bu kadar büyük ciddiyetle konuşuyorken, bacaklarımı istemsizce birbirine bastırmama neden oluyor.

“Bir kitap yazmak için buradayız,” diyorum. Gerçi şimdiye kadar pek yol aldığımız da söylenemez.

Finn birkaç adım geri çekiliyor ama onu hâlâ yanı başımda hissedebilmem inanılmaz. Asansörde. Otel odasının kapısında.

Seni nasıl orgazma ulaştırabilirim? “Seni zorlamayacağım,” diyor nazikçe. “Eğer bunu istemiyorsan, seni tamamen anlarım. Bunu istemediğini şimdi söylersen, bu konuyu bir daha asla gündeme getirmem. Söz veriyorum.”

Zor yutkunuyorum, ona bunun her açıdan kötü bir fikir olduğunu söylemeye hazırım. Etik açıdan yüzlerce sorun var ve bunun yan dalımı uygulamaya dökmek anlamına geldiğini eklemiyorum bile.

Ama yine de...

Karşımda, önümüzdeki birkaç ay boyunca yan yana olacağım bu yakışıklı adam duruyor. Aslında altın değerinde bir fırsat bu. Muhtemelen aklım başımda değil çünkü hayatımın en kötü seksini yaşattığı hâlde hâlâ ondan bu kadar etkileniyor olmamın başka bir açıklaması olamaz. Ama belki de bu hissi bastırmam gerekmiyordur.

Belki de bu hissi kabullenebilirim.

Son birkaç yıl, beni hiçbir yere ulaştırmayan bir sürü birikimle dolu bir deneyim oldu. Hayatım, dizüstü bilgisayarım ve Seattle bataklığına batmış hâlimden ibaretti. Arada sırada arkadaşlarım ve ailemle görüşmek dışında bir şey yapmıyordum. Beni bir türlü geri sevmeyen işime çok bağlı olduğum için randevularımı iptal etmiş ve fırsatları kaçırmıştım. Tuhaf bir şekilde Finn’e yatakta yardım etme fikri cezbedici geliyor; bu *eğlenceli* olabilir. Kendime tekrar tekrar yasakladığımı, para ya

da enerji bulamadığım ya da Wyatt'a takılı kaldığım için kaçtığım türden bir şey.

İnsan cinselliğini beni büyülediği ve ilgimi çektiği için seçmiştim zaten: tarih, politika, toplumsal ve kültürel beklentiler. Fiziksel düzeyde, bedenimin yapabildiklerini ve kendimi başka birine tamamen kaptırmayı seviyorum. Wyatt'la yatmadan önce, birkaç yıldır kimseyle yakınlaşmamıştım ve belki de bu yüzden o kadar harika hissettirmişti. Çünkü düşünmeyi bırakmış, sonucu felaket de olsa on yıllık bir arzuya teslim olmuştum.

Finn'le tanıştığım geceki hâlimi düşünüyorum. Düşünmeden hareket eden, gözü kara hâlimden ne kadar hoşlandığımı. Hep kendimi öyle biri olmadığımı inandırmıştım. Ama belki de öyle biri olabilirim.

Hayatım boyunca, "anı yaşamak" benim için pek mümkün olmadı.

İşte şimdi tam da o anın içindeyim.

"Sanırım... sanırım sana birkaç tüyo verebilirim," diyorum. Bu belki de hayatımda yaptığım en aptalca şey olacak ama en azından *bir şey* yapmış olacağım. Eğer bu Wyatt'ı unutmama yardımcı olursa, bu da işin bonusu olur.

Ayrıca, Finn'in yatağına girecek bir sonraki kadın için de iyilik yapmış olacağım. O kadınla Şabat gününde beraber olursa, o zaman bu daha da çok sevap demek.

Finn'in şaşkınlığı, dudaklarının kıvrımından ve göz kenarlarındaki çizgilerden net bir şekilde okunuyor. Ama kendini çabucak toparlıyor, doğruluyor ve saçlarını eliyle geriye doğru tarıyor. "Şey. Vay be. Yani... bu konuşmanın buraya varacağını hiç düşünmemiştim."

"Ben de," diyorum gülerek. "Şimdi ne olacağına dair hiçbir fikrim yok."

"El sıkışsak mı?" diye soruyor, elini uzatıyor ama hemen geri çekiyor. "Yok, bu garip oldu." Boynunun arkasını kaşıyor. Bu, Noemie'nin bana gösterdiği kampüs balosu videosunda, Hux'ın hayatında gördüğü en güzel kişinin Meg olduğunu ve onunla

dans etmezse öleceğini söylediği sahnede yaptığı hareketin aynısı. Gerçek hayatta, bu hareket çok daha tatlı çünkü gerçek olabilir.

“Belki sarılabiliriz?” diye öneriyorum. Şu an için kucaklaşma masum bir hareket gibi görünüyor. Bir arkadaşla ya da profesyonel bir iş arkadaşı ve yarı cinsel deney ortağıyla paylaşılacak bir şey gibi.

Yüzü gevşiyor ve kollarını açıyor. Göğsüm onunkine değdiği anda içimde bir şeyler çözülüyor. Rahatlama mı, beklenti mi, tatmin mi, bilmiyorum. Belki de sadece kokusuna, toprak ve baharatın o hoş karışımına verdiğim bir tepki bu. Ellerimi boynunun arkasında birleştiriyorum, parmak uçlarım sıcak tenine değiyor. Aklımın mantıklı kısmı *Sen bittin* diyor bana. Ama onu dinlemeye karar veriyorum. O nefesini verirken sesi bedenimden yankılanıyor, elleri sırtımın altına yerleşiyor, başparmağı omurgamdan yukarıya titreşimler gönderiyor.

Bugün erken saatlerde hâlâ aramızda var olan o yarı-profesyonel sınır artık resmen yok.

Düzenleme
Ny.ozlem

SADECE BENİM TİPİM

İÇ MEKÂN – GO FONT YOURSELF* OFİSİ – GÜNDÜZ

EMMA, konferans odasında CHARLIE ile birlikte.

Emma ona şaşkınlıkla bakarken, Charlie sakın ve net bir şekilde konuşur.

EMMA

Anlamıyorum. Bütün bu tasarımlar, mükemmel yazı tipleri...
Yine de terfi almak istemiyor musun?

CHARLIE

*Charlie ona doğru ilerler, Emma'nın elini tutar.
İkisinin de elleri mürekkep içindedir.*

Çünkü mesele hiçbir zaman terfi değildi, Emma. Anlamıyor musun? Yaptığım her yazı tipi tercihi –her glif, her çizgi, her harf uzantısı– hepsi *senin içindi*.

* “Go font yourself”, İngilizcede “Go fuck yourself” (Git kendini becer) ifadesine gönderme yapan; “fuck” yerine “font” (yazı tipi) kullanılarak yapılmış esprili bir kelime oyunudur.

PHOENIX, ARIZONA

Ertesi sabah uyandığımda büyük bir pişmanlık duymayı bekliyorum. *Ne yaptım ben, bunun olması mümkün değil, bu tamamen çılgınlık* gibi düşüncelerin zihnime hücum etmesini. Ama Finn bir araba çağırıp bavulumu taşımama yardım ettiğinde, ben arka koltuğa yerleşirken bana bakıp gülümsediğinde... o pişmanlık gelmiyor.

Havalimanı güvenliğinden geçerken, 100 ml'lik kaplarla dolu çantamla cebelleşirken, şampuan şişem her yere dökülüp ulaştırma güvenlik idaresi görevlisiyle bire bir zaman geçirmeme sebep olduğunda da gelmiyor.

Uçuşumuz iki saat ertelendiğinde ve Finn beni havalimanının bekleme salonuna götürüp salata barından bir şeyler alırken, bir kiraz domatesi düşürüp yanındaki kadının ıspanak kâsesine yüzüstü düşmesine yol açtığında ve bu yüzden bekleme salonundan derhal atıldığımızda da gelmiyor.

Uber bizi Phoenix'in bir banliyösünde bulunan, önümüzdeki birkaç günü geçireceğimiz şirin bir eve bıraktığında da gelmiyor. Arizona'nın en büyük çizgi roman ve pop kültürü fuarı olan Canyon Con'a kadar burada kalacağız.

Ve sonunda, altı saatlik seyahatten sonra nihayet baş başa kaldığımızda –Seattle otel odasından bu yana ilk kez gerçekten yalnız kaldığımızda– da hâlâ pişmanlık hissetmiyorum. İnanılmaz garip hissediyorum, evet. Ama pişman değilim.

Finn'in yüzündeki gergin tebessümden onun da aynı şekil-

de hissettiği çıkarımını yapıyorum. Araba yolculuğu, havalimanındaki bekleyiş ve uçuşun ardından, gömlek kolları buruşmuş, gözleri hâlsizliğini biraz ele veren bir hâlde –ki bu da o uzun kestane rengi kirpiklerinin daha da öne çıkmasına yardımcı oluyor– olması ve çekici görünmesi tamamen haksızlık. Buna karşılık, benimse Arizona’ya iner inmez kâküllerim hava durumuna isyan edercesine alnuma yapıştı.

“Ee,” diyor Finn, etrafına bakınarak. “Ben gidip çantamı boşaltayım.”

Sırt çantamı yere bırakıyorum. “Evet, ben de.”

Kaldığımız Airbnb, iki yatak odalı, iki banyolu, ortak mutfaklı minimalist bir ev. Her yerde EVCİL HAYVAN YASAK, MİSAFİR YASAK, PARTİ YASAK yazılı tabelalar var. Eve uçakla geri dönüp sonra fuar için tekrardan uçmaktansa bizi bu eve yerleştirmek daha ucuza geldi. Garip bir şekilde bu iş, Portland’da yaptığımız plan için de oldukça uygun. Tabii bir oyuncuyla yatakta daha iyi olması için birlikte olmayı kabul etmek ne kadar “uygun” olabilirse. Zaten sürekli seyahat ediyoruz, aynı otellerde kalıyoruz. Hesap vermemiz gereken herkes ya New York’ta ya da LA’de.

Dün gece uyumadan önce, Finn’e önerimin asla bu kadar ileri gitmemesi gereken bir şaka olduğunu ve elimizdeki işe ve kariyerlerimize zarar vermemek için birbirimize dokunmamamız gerektiğini söylemenin yollarını düşündüm. Ama sonra bu, kulağa o kadar da cazip gelmemeye başladı. Ben de bunun üzerine işin etik boyutunu kafamda evirip çevirmeye başladım. Gerçi üniversitedeyken her ne kadar Wyatt bana yardım etse de gazetecilik etiği en iyi olduğum ders değildi. Belki de dikkatim hemen dağılıyordu. Ama bu, Seattle’daki o radyo istasyonunda yaşananlardan daha kötü olamaz. Hani şu iki sunucunun, flört *podcast*leri uğruna bir ilişkileri varmış gibi yaptıkları olaydan bahsediyorum.

Ve bakın, sonunda her şey onlar için bile yoluna girdi. Cinsiyetçi patronları kovuldu, hatta gazetecilik çevresinden duyduğuma göre ikisi yakın zamanda evlenmiş.

Finn'le aramda olan şeyin öyle bir yöne gittiği yok tabii. Sadece böyle şeylerin her zaman felaketle sonuçlanması gerekmediğini söylemek istiyorum. Finn haz verme sanatında daha becerikli biri olurken ben de yıllar sonra ilk kez kendime eğlenmek için izin vermiş olurum; ikimiz de bu işten zarar görmeden kurtulabiliriz.

Yine de valizimi boşaltmak, duş almak, hatta simit dükkânıyla ilgili romanımın bir bölümünü okumak için oyalanıyorum. Klima garip sesler çıkardığı için bir tayt ve çizgili bir sweatshirt giyiyorum. Yüzüm için bugüne dek yaptığım en uzun cilt bakım rutinini uygulayıp saçlarıma biraz deniz tuzu spreyi sıkıyorum. Noemie'ye, ailemi kontrol etmeyi unutmaması için mesaj atıyorum ve o da anında bir başparmak emojiyle mesajımı yanıtlıyor.

Öğleden sonra mutfakta belirlediğimde Finn'in bütün tabakları ve çatal bıçakları bulaşık makinesine dizdiğini görüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Finn öyle irkiliyor ki elindeki tabağı düşürüyor.

"Şey, pardon, seni korkutmak istememiştim."

"Hayır, hayır. Sorun yok." Zarar görmemiş tabağı yerden alıp hafif teatral bir hareketle bana uzatırken yüzü bembeyaz. "Sadece... her şeyin temiz olduğundan emin olmak istedim. Ne olur ne olmaz."

Sessizlikte, klimanın çıkardığı metalik tıkırtılar sanki tepemizde helikopter filosu varmış gibi hissettiriyor. Bu durumun sadece tabakların temizliğinden ibaret olmadığını düşünmeye başlıyorum ama bunu ona söylemiyorum. Eğer Finn'in benimle paylaşmak istediği, kitapta yer almasını istediği bir şey varsa bunu bana hazır olduğunda söyleyecektir. En azından öyle umuyorum.

Yüzünü benden saklamak istercesine hızla bulaşık makinesine dönmesinden, bu konuyu konuşmaya hazır olmadığı sonucuna varıyorum.

"Hiç sorun değil," diyor aceleyle. "Bir şeye mi ihtiyacın var? Senin için elimde yıkayabilirim ya da —"

“Hayır,” diyorum Nalgene marka şişemi kaldırarak. “Devam et. Sadece biraz su almak için gelmiştim. Bir de klimanın durumuna bakabilirim ama neyin bozuk olduğunu anlayabileceğimden emin değilim.”

Bulaşık makinesine bir deterjan kapsülü atıp kapağını kapatıyor. Makinenin vızıltısı mutfakı dolduruyor ve klimanın uğultusuyla beraber ortama garip bir sakinlik katıyor.

“Eğer hazırsan—” diye başlamamla onun, “Ben de şey hakkında düşünüyordum—” demesi bir oluyor.

İkimiz de hemen konuşmaktan vazgeçiyoruz. Finn konuşmam için işaret ediyor, ben de derin bir nefes alarak cesaretimi topluyorum. “Sadece şey diyecektim, eğer yerleştirdiysen, benim odamda başlayabiliriz?”

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkıyor. “Şey... kitap üzerinde çalışmaya mı?”

Kitap. Tabii ki kitap. “Hayır, yani... onu burada da yapabiliriz elbette,” diyorum ve yüzüm yanmaya başlıyor.

Finn’in menajeriyle önceden ayarlanmış bir telefon görüşmesi var. Görüşme bulaşık makinesiyle aynı zamanda bitiyor, ben de makineyi boşaltıyorum. Ev hâlâ buz gibi olduğundan bir çift çorap daha giymek zorunda kalıyorum.

Kapı zili çaldığında Finn yanımdan geçip kapıyı açıyor. “Biraz market alışverişi yapmıştım,” diye açıklıyor.

“Ah. Teşekkür ederim.”

Poşetleri mutfak tezgâhına taşıyor, biz de mutfakın içinde birbirimize çarpmadan dolaşmaya çalışıyoruz. “Eğer acıktıysan bir şeyler hazırlayabilirim. Vejetaryen yemeğe itirazın yoksa tabii.” Klimanın gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kalıyor.

“Hiç itirazım olmaz!” diye bağıyorum.

Tam o anda ev bir kez daha gürültüyle sarsılıyor ve klima tamamen bozuluyor.

Dolaplarda birkaç vantilatör buluyoruz, dışarıdaki havanın çok sıcak olduğunu fark edip kapatmadan önce bütün pencereleri açıyoruz. Dışarı çıkmayı düşünüyoruz ama banliyöde olduğumuz kafamıza dank ediyor ve çağırdığımız ilk beş Uber sürücüsü yolculuğu reddedince vazgeçiyoruz. Mecburen dayanacağız.

Ben şort ve askılı bir tişörte geçiyorum, kısa saçlarıma rağmen sürekli ensemdeki teri siliyorum. Finn gri tişört ve spor şort giymiş, tezgâhta benim için bir kâse taze meyve duruyor. O yemek yaparken, ben de ona soğan doğrarken bile kolayca cevaplayabileceği basit sorular soruyorum.

Nocturnals'dan önceki kariyerinden bahsediyor çünkü oyuncu seçimi süreci internette bolca belgelenmiş durumda. Rivayete göre, on dokuz yaşındaki Finn seçmelerden birinde yapımcılardan biri ona Hux gibi dışlanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayıp anlamadığını sormuş. O da Elflerden, Orklardan ve Hobbitlerden bahsetmeye başlamış. Bunların konuyla nasıl bir ilgisi olduğundan tam olarak emin değilmiş ve bir nefes almak için durduğunda her şeyi batırdığından eminmiş. Ama tam tersi olmuş: O kadar kusursuz bir Oliver Huxley havası vermiş ki onu seçmemeleri imkânsızmış. Tüm röportajlarda, kararın bu şekilde verildiği söyleniyor.

"Reno'da büyüdüm," diyor, tavada cızırdayan fermente soya fasulyesine tuz serperken. "Bunu zaten biliyorsun. Oyunculuk seçmelerine gitmek için LA'ye arabayla gittim. İlk başta birkaç reklamda oynadım. Sonra ilk sezon bitmeden iptal edilen bir durum komedisinde Bob Gaffney'nin çocuklarından birini canlandırdım. Yine de Zach'le tamşmamı sağlayan şey o dizi oldu." Bob Gaffney: Düşük seviyeli şakalarına rağmen üç farklı televizyon programı kapmayı başarmış ve her birinde kendisinin bir versiyonunu oynayan, herkes tarafından sevilen bir stand-up komediyeni. Finn'in rol aldığı *Dad in Training*'den birkaç kesit izledim ve beş saniyeden fazla dayanamayıp kapattım.

"Bu kısa bir yolculuk değil," diyorum.

Finn omuz silkiyor. "Sekiz saat, trafik varsa on."

“Peki neydi seni buna iten şey?”

“Oldukça sade bir çocukluk geçirdim,” diyor. Kelimelerini dikkatle seçiyor gibi. Sebzeleri karıştırıyor. “Geleneksel. En azından babam öyleydi ama bu benim dünyaya bakışımla pek örtüşmüyordu. Annem ise sadece sorun çıkmasını isterdi. Babam ben on altı yaşına geldiğimde evden taşındı, boşanma evraklarını anne-me posta yoluyla gönderdi. İkisinin evde yaptığı kavgalar... garip gelebilir ama beni oyunculığa iten şey buydu. Ortaokulda seçmeli bir tiyatro dersi almak zorunda kaldım, başta nefret edeceğimi sanmıştım ama *çok sevdim*. Başka bir dünyaya kaçmak gibiydi, bir süreliğine başka biri oluyordum. Hele ki o kişi insan değilse ya da başka bir gezegende yaşıyorsa, daha da iyi geliyordu.”

“Bunu anlayabiliyorum,” diyorum yumuşak bir sesle. Evde yaşadığı sıkıntılardan kaçmak için tiyatroya sığınmış genç bir Finn’i hayal etmeye çalışıyorum.

“Çocukken *Yüzüklerin Efendisi*’ne hayran olmam da bu yüz-dendi,” diyor. “Tabii ne kadar çok istesem de Orta Dünya’da yaşayamıyordum ama *yaşıyormuş* gibi yapabiliyordum ve birdenbire tek istediğim şey bu oldu. Bir süre Reno’dan LA’ye gidip geldim, sonra on sekizime bastığımda tek başıma LA’ye taşındım.” Bana bir budala gibi sırtarak bakıyor. “Sonra da saçma sapan, iğrenç derecede ünlü oldum. Paparazziler tarafından saldırıya uğramadan posta kutumu bile kontrol edemiyordum.”

Bu sözlerine gülüyorum ama aslında direkt olarak sormadan sormaya çalıştığım şey, *The Nocturnals* dizisi yayındayken yaşadığı o heyecanı hâlâ kovalayıp kovalamadığı. Yeniden gündemde olmayı arzulayıp arzulamadığı.

Ve bunu istemenin kötü bir şey olup olmadığı.

Yemeğe oturduğumuzda ev mis gibi kokuyor.

“Gerçekten çok lezzetli olmuş,” diyorum lokmalarımın arasında. “Hiç bu şekilde hazırlanmış soya fasulyesi yememiştim.” Fasulyeyi marine edip fıstık sosuyla pişirmiş ve yanında kabak ve havuç salatasıyla servis etmişti.

“Ah, beni özel şefi olan klasik bir Hollywood ünlüsü sanmış-

tın, değil mi?" diyor. "Ama birincisi, o kadar zengin değilim. İkincisi, yemek yapmayı seviyorum. İnsanı rahatlatıyor. Babam vejetaryenlikten pek anlamazdı, bu yüzden erken yaşta kendi yemeğimi yapmayı öğrenmek zorunda kaldım. Ve... her şeyi kontrol edebildiğim zaman kendimi daha iyi hissediyorum."

Ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum ama şu an bu konuyu açmak için doğru zaman gibi gelmiyor.

"Ben ancak bir şeyleri bir araya getirebilirim, yemek yapamam," diyorum. "Bir tortilla ve bir poşet rendelenmiş peynirle neler yapabileceğimi tahmin bile edemeyeceğinden eminim."

Finn soya fasulyesinden küçük bir parça kesiyor. Bin tane vantilatör çalışıyor olmasına rağmen, favorileri terlemiş, gri tişörtünün yakası ise diğer yerlerinden daha koyu bir renge dönmüş. "İstersen sana bazı temel şeyleri öğretebilirim. Zaten benim için o kadar çok şey yapıyorsun." Sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Yani... bu illaki karşılıklı bir şey olacak diye bir şey yok. Tabii sen öyle istiyorsan başka."

Onu neredeyse durdurmak istemiyorum, yanakları hoş bir pembeye dönerken konuşmaya devam etmesine izin vermek istiyorum. Bu, gün boyunca anlaşmamızın ilk kez bahsi geçişi ve bu konuyu ilk onun açması bir nebze rahatlatıcı oluyor.

"Sanırım hâlâ ne istediğime karar vermeye çalışıyorum."

Yavaşça çiğniyor, düşünceli. "Vazgeçmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye soruyor. "Vazgeçmeyi düşünüyorsan sorun değil. Gerçekten, hiç sorun değil."

"Hayır. Ya sen?"

Bakışları dudaklarıma kayıyor. "Hiç düşünmüyorum."

Yanaklarım bir anda ısındığında bunun klimasızlıktan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

Birbirimizi hâlâ pek iyi tanımadığımızı fark ediyorum. Üstelik ben onu tanımak için para alıyorum, onun beni tanuması için değil. Salatadan bir lokma alıyorum, soğuk sirke yükselen vücut ısını bastırmaya yetmiyor. "Belki önce lojistik konuları konuşsak, her şey daha az garip olur?"

"Lojistikten daha seksi bir şey yoktur." Kaşlarımı kaldırıncı he-
men çatalını sallayarak geri adım atıyor. "Pardon. Devam et lütfen."

"Kimsenin bundan haberi olmaması gerekiyor," diyorum, o
da hararetle başını sallayarak onaylıyor. Eğer bu işe gerçekten
girişeceksek, neyin ne olacağını baştan netleştirmeliyiz. "Kitap
her şeyden önce gelmeli. Muhtemelen daha öncesinde aramız-
dakiler bitmiş olur ama seyahat bittiğinde bizim aramızdakiler
de bitecek. Herkes kendi yoluna gidecek ve kimseye bir şey an-
latmayacağız." Çatalımı kalan fıstık sosunun içinde döndürüyö-
rum. "Korunma tartışmasız bir konu. Ve rıza tabii ki."

"Bana uyar."

"Eğer birimiz, her ne sebeple olursa olsun, vazgeçmek ister-
se bunu yapabilir," diye devam ediyorum. "Ayrıca bu her gece
olmayacak. Hatta her gece olmaması iyi bile olur. Çünkü kitap
birinci önceliğimiz olmalı. Eğer birimiz istemiyorsa, konu orada
biter. Sebep sunmak zorunda değil."

"Dürüst olmak gerekirse, her gece 'performans' göstermem
pek mümkün olmazdı zaten," diyor. "O yüzden bu kural iyi
oldu." Sonra ekliyor: "İkimiz de rahatsız olduğumuzda bunu
söyleyebilecek kadar rahat hissetmeliyiz."

"Bir güvenli kelime mi belirlesek?" diye soruyorum. Başını
sallayıp tabağına bakıyor.

"'Soya fasulyesi' nasıl?"

Gülümsüyorum. "Olur. Soya fasulyesi olsun. Ayrıca bence
kendi odalarımızda uyumalıyız. İşler... karmaşılaşmasın diye." Ağ-
zımdan çıkana kadar bunun doğru kelime olup olmadığı-
dan emin olamıyorum. Ama eğer gerçekten bir İlişki Kızı'ysam,
biriyle birlikte olup onunla bir ilişki yaşamamak aklımı karıştırı-
rak o kişiye aşırı bağlanmama sebep olabilir. O yüzden, en baş-
tan önlemimi alacağım.

Finn düşünceli görünüyor, sanki daha önce bu konuyu hiç
düşünmemiş gibi. "Tamam," diyor. "Mantıklı."

Ellerime bakıyorum, turuncu renk ojemden kalan birkaç inat-
çı kalıntıyı koparmaya başlıyorum. Bu sadece sıradan bir seks.

İnsanlar bunu sürekli yapıyor. Ben de yaptım. Hem de tam olarak bu kişiyle.

"Bir şey daha," diyorum. "Bir taslak hazırladım? Dersler için? Uçakta?"

"Ben *Ted Lasso* izlerken mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallıyorum. "Sadece 'birkaç tüyo' vereceğim konusunda anlaştığımızı biliyorum ama işimizi kolaylaştırır diye düşündüm. Anı kitabı için de aynı şeyi yapıyoruz sonuçta, o yüzden..."

Bu sözler onu gülümsetiyor. "Bu harika bir şey. Hem çok etkilendim hem de bayağı meraklandım."

Telefonumda biraz gezindikten sonra telefonu ona uzatıyorum. "Henüz bitmiş değil. Ne üzerinde çalışmak istediğimize veya neye daha çok ihtiyaç duyduğumuza göre güncelleyebiliriz."

Her şey mantıklı görünüyor, en azından bana öyle geliyor. Öpüşmeyle başlayacağız, sonra yavaş yavaş farklı ön sevişme türlerine geçeceğiz. Oral seks ve müstehcen konuşma gibi özel konular için Roma rakamlarıyla numaralandırılmış bölümler var. Âdeta bir cinsel eğitim müfredatı.

"Bu..." diye konuşmaya başlıyor Finn, ekrana bakarak.

Panik olmaya başlıyorum. Yine abarttım. Klasik Chandler Cohen, her şeyi fazla düşünüyor.

"...oldukça kapsamlı," diye tamamlıyor sözlerini. "Vay canına. Gerçekten uygulandım diyebilirim."

Nefesimi yavaşça veriyorum. Bu, bir bakıma kalan endişelerimi azaltmak için yaptığım bir şeydi. Ama en önemlisi, bunu yapmak bana doğal gelmişti. Ben bir yazarım; her yazıma bir taslakla başlarım ve her iyi kitabın olayların üzerine inşa edileceği düzgün bir başlangıca ihtiyacı vardır. Hemen en heyecanlı kısma atlayamazsınız. Özellikle Finn'in, hikâyenin başlarında biraz zaman geçirmeye ihtiyacı var.

"Sana gönderirim," diyorum. "Bazı diyagram linkleri de var, ayrıca çok sevdiğim *podcast*ler ve 'sexfluencer'ların bir listesi..."

ve evet, sen sormadan söyleyeyim, böyle bir şey gerçekten var. Ayrıca her seansta hem bir sohbet bölümü hem de pratik kısmı olabilir diye düşündüm.” Belki olaya biraz fazla akademik yaklaşıyor olabilirim. “Yani... eğer bu sana fazla resmi gelmiyorsa. Bu sayede her şeyi konuşabilir ve duruma alışabiliriz.”

Finn itiraz etmiyor. Sadece telefona, sonra tekrar bana bakıyor ve dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. “Bir Google Dokümanı’ndan bu kadar tahrik olabileceğimi düşünmezdim.”

Yemek bulaşığını kaldırdıktan ve dişlerimi yaklaşık yedi dakika boyunca fırçaladıktan sonra, yarım saat içinde odamda buluşmaya karar veriyoruz. Eski bir televizyon yıldızıyla planlanmış bir öpüşmeye nasıl hazırlanılır bilmiyorum ama ağız hijyeni başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor.

Bu, aslında geçmişimizi sil baştan yazmak için bir şans. Kendimi bocalarken bulursam, hazırladığım detaylı bir taslak olduğumu kendime hatırlatmam yeterli. Yedek planım olduğu sürece anın tadını çıkarabilirim.

Çünkü bunu yapabilirsem, Seattle’a başım dik, omuzlarım rahat bir şekilde dönebilirim. Risk almaktan korkmayan, konfor alanının dışına çıkmış, yepyeni bir kadın olarak.

Zihnimdeki motivasyon konuşması kapının çalınmasıyla bölünüyor.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum ve ânında Finn’in tıraş losyonunun odunsu, baharatlı ve sıcak kokusuyla yüz yüze geliyorum. Lacivert bir tişört giymiş, çilli yanakları pembeleşmiş, saçları duş sonrası hâlâ ıslak. Bir anda kendimi daha az temiz hissediyorum, saçımı düzeltip umarım fazladan sürdüğüm deodorant etkisini kaybetmemiştir diye düşünüyorum.

“Merhaba,” diyor, benim hissettiğimden en az yüz kat daha kendinden emin bir şekilde.

“Merhaba. Evin bu tarafına hoş geldin. Ne yazık ki burası da diğer taraflar kadar sıcak.”

“Benim için sorun değil.”

Yatağa doğru ilerlerken dudaklarında belli belirsiz bir gü-

lümseme var. Yaklaşık on saniye boyunca sessizlik içinde yan yana oturuyoruz.

Ta ki ben kahkahalarla gülmeye başlayana kadar. "Affeder-sin. Gerçekten, seninle ilgisi yok."

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor. "Gerçekten. Eğer is-temiyorsan—"

Düşünmeye fırsat bulamadan, beynim beni durduramadan eğilip onu öpüyorum. İlk geceki gibi, korkusuzca.

Doğrusu kötü öpüşen biri değil. Sadece ilk birkaç saniye bi-raz acemice geliyor ama sonra ikimiz de rahatlıyoruz, öpüşme derinleşiyor. Diş macunundaki nane tazeliği, ağzının sıcaklığı. Tanıdık bir şey var bunda; sanki birbirimizi yeniden keşfediyoruz.

İlk geri çekilen o oluyor ve bunu öyle bir hızla yapıyor ki ne-fesim kesiliyor.

"Nasıldı?" diye soruyor, hafifçe sırtarak.

"Fena değildi." Oda etrafımda dönüyor, kendime gelebil-mem için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Bir sonraki öpüşmemizde elleri vücudumda gezinmeye baş-lıyor. Biri belimi kavırıyor, sonra kalçama kayıyor, diğeriye göğüslerime doğru ilerliyor. Tıpkı ilk seferde olduğu gibi fazla aceleci davranıyor. Bu kötü olduğu anlamına gelmiyor, sadece benim için her şey biraz hızlı ilerliyor.

Aşağı kayan elini nazikçe yukarı, belime yönlendiriyorum. Ne demek istediğimi anlıyor ve diğer elini de göğsümden çekip kucağına bırakıyor. Ama ellerini ne yapacağını bilemediği her hâlinden belli.

"Bana dokunabilirsin," diyorum yumuşak bir sesle ve sözler ağzımdan çıkana kadar bunu ne kadar çok istediğimi fark etmi-yorum bile. "Ama bazı bölgeleri dışarıda bırakalım."

"Muhtemelen en eğlenceli olanların hepsini."

Sırıyorum. "Biriyle birlikteyken, sadece uzuvlardan ibaret-mişim gibi hissetmek istemem. Ayrıca bazen partnerin, senin aklına gelmeyen bir yerine dokunulmasından keyif alabilir,"

diyorum. “En önemli şey, onun verdiği tepkilere dikkat etmek. Bu” —ikimizi işaret ediyorum— “iletişim olmadan yürümez.”

Yüzünü buruşturuyor. “Sen bunu yapmaya çalışıyordun. İlk gecemizde. Ve teoride anlıyorum. Ama o ânın içinde bunu yapmak pek kolay olmuyor.”

“Ama buna değer,” diyorum ona. “Bunu defalarca kez söyleyeceğim ama beklemek gerilimi artırır. Karşımdakinden ne kadar etkilenmiş olursam olayım, nadiren hemen her şeye hazır olurum.”

Söylediklerimi sindirmeye çalışırken başını sallıyor. “Peki,” diyor, bir sonraki cümlesini söylerken sesindeki neşeli ve başlamaya hazır ton, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor: “Nelerden hoşlandığını öğreneceğim.”

Eğiliyor ama beklediğim gibi beni öpmek yerine dudaklarını hafifçe alnıma dokunduruyor. “Bu nasıl?”

“Tatlı. Çok tatlı.”

Yanağıma bir öpücük konduruyor. “Peki bu?”

“Her yeri deneyecek misin —”

Dudakları boynumda gezinmeye başlayınca cümlem yarıda kalıyor; başparmağı kulağımın kıvrımlarını takip ediyor, nefesim daralıyor. *Ah*. Vücudumdaki titreme artık tam anlamıyla bir sarsıntıya dönüşüyor. Vücuduma değen dudaklarından gülümsemişliğini hissedebiliyorum, sonra kulak mememi ağzına alıyor ve dili neredeyse hiç çıkarmadığım altın küpeme dokunuyor.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyor —gerçi Finn’le birlikteyken bir sonraki hareketinin ne olacağını kestirmeye çalışmaktan vazgeçmeliyim sanırım— dişlerini kulağımın kenarına hafifçe sürtüyor ve bu, omurgamdan başlayıp bedenimin derinliklerine kadar ulaşan bir zevk dalgası gönderiyor.

Ve lanet olsun ki *inliyorum*.

“Eh,” diye fısıldıyor kulağıma, bunu tekrar yapmadan hemen önce, “bu güzel bir sürpriz oldu.”

Ona tutunuyorum, daha da yakınlaşmaya çalışıyorum, hem devam etmesini istiyorum hem de bir yandan başka bir şeye

geçmesini diliyorum çünkü bu his neredeyse fazla güzel. Hiçbir gariplik yok, sadece onun sıcaklığı, kokusu ve hafiflik hissiyle gelen tatlı bir baş dönmesi var.

Yavaşça, şükürler olsun ki, bedenimi keşfetmeye devam ediyorum, ben de böylece nefesimi toparlayacak zaman buluyorum. Parmaklarını sırtımda, kürekkemiklerimin çevresinde gezdiriyor, her şey tişörtümün üstünden. Yanlışlıkla kalçama değdiğinde "özür dilerim" diye fısıldıyor ve tekrar sırtıma dönüyor. Gözlerimi kapatıp dokunuşunu hissediyorum. Uzun zamandır kimse beni bu kadar acele etmeden, sadece neyi sevdiğimi anlamaya çalışarak keşfetmemiştir.

Elimi tuttuğunda göz göze geliyoruz. Elimini dudaklarına götürüyor, bileğimin içine bir öpücük konduruyor. Sonra diğer bileğime de aynı şeyi yapıyor. Hareketlerinde öyle bir yumuşaklık var ki nefesim kesiliyor.

"Talimatlara uymakta... gerçekten iyisin," diyorum çünkü bu doğru. Belki de Finn çabuk öğrenir ve kitabı bitirmeden önce bu süreci tamamlarız.

"Bunu bana birkaç kez söyleyen bir yönetmen olmuştu," diyor, sonra yatağın üstünde pozisyonunu değiştirerek çıplak dizlerimi hafifçe öpüyor.

Dizlerimi yatağa doğru çekmeye çalışırken, "Ahhh," diyorum ve gülüyorum.

"Gıdıklanıyor musun?"

"Hayır."

Sonunda dudakları tekrar dudaklarıma dönerken ben de üstüne çıkıyorum, bacaklarımı kalçalarının iki tarafına yerleştiriyorum. Şortu uyarılmışlığını hiç gizleyemiyor ve vücudumu ilk kez ona bastırduğымda bu tamamen bir kazaydı, yemin ederim.

"Bu sorun değil, değil mi?" diye soruyor, sanki bu hareketi başlatan kendisiymiş gibi endişeli. Elini sırtımda gezdiriyor, atletimin askısını takip ediyor.

Bu, bugünün planında yoktu ama...

Ellerini kalçalarıma götürüyorum ve ona bir kez daha sürtü-

nerek *evet* diyorum. Bu sürtünmeyle birlikte inliyorum ve o da kendi iniltileriyle karşılık veriyor. Tanrı spor şortlarını korusun. Kontrolü dönüşümlü olarak ele geçiriyoruz; bazen o yönlendiriyor beni, bazen ben ritmi belirliyorum. Sertliğine sürtündükçe beni daha sıkı kavıyor, bir eli ensemden, diğeriyle belimde. Üzerimdeki her şey terden sırılsıklam ama ikimiz de bunu umursamıyoruz.

"Gördün mü?" diye nefes nefese soruyorum. "Üstümüzü bile çıkarmadan ne kadar eğlenebiliyoruz."

Yarı kapalı gözkapakları, dağınık saçları ve kızarmış yanakları, onun da bundan zevk aldığını açıkça gözler önüne seriyor.

"İçindeyken çıkardığın o sesler var ya," diyor, ağzı köprücük kemiğimde. "Seattle'da. O sesleri gerçekten çıkarmanı sağlamak için sabırsızlanıyorum."

Karnımın alt kısmında tatlı bir sızı hissediyorum. Ona, belki de o müstehcen konuşma dersine hiç ihtiyacımız olmayacağını söylemek üzereyim ve içimden, birlikte olduğumuz o ilk gece bu yaptıklarını yapsaydı ne olurdu diye merak etmeden edemiyorum.

Ama bu, geçmişini yeniden yazmak değil.

Bu sadece alıştırma.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," diyorum, bu farkındalığın yarattığı şok etkisi beni gerçekliğe döndürüyor. Çünkü Finn'in burada birlikte olduğu kişi ben değilim; ben sadece gelecekteki gizemli bir kadının yerine geçen biriyim. Gerçek birinin bu rolü devralmasını bekleyen bir yedeğim.

Ben ondan uzaklaşırken Finn hemen duruyor. "Öyle mi?" diyor.

"Bence bu kısmı öğrendin. Harika bir performans. On üzerinden on bir."

Bakışlarını bir süre boyunca üzerimde hissediyorum ama ben gözlerimi onun göğsünün inip kalkışına çeviriyorum ve bu bile vücudumun ısınmasına sebep olmaya başlayınca, bakışlarımı sade beyaz yorgana çeviriyorum. Görüş alanımın kenarlarında

parlayan yıldızları gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ona biraz daha sürtünmeye devam etseydim, muhtemelen tamamen kendimden geçeceğim gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

“Teşekkür ederim,” diyor. “Bunu söylemek garip değilse tabii?”

“Bence tüm bu olanlar garip,” diyebiliyorum. “Ama... rica ederim.”

Birkaç saniye daha gergin bir sessizlik oluyor. “Sanırım koşuya çıkacağım,” diyor sonunda. “Hava yeterince serinlemiş gibi.”

O çıktıktan sonra, nefes alışım normale dönene kadar birkaç dakika boyunca yatağın üzerinde öylece uzanıyorum. Uzaktan, klimanın yeniden çalışmaya başladığını duyuyorum ama vücudum soğumayı reddediyor.

Birinci ders düşündüğümünden çok daha heyecan vericiydi. Ondan etkilendiğim kesin, zaten ilk gece onunla otele gitmem de bunun kanıtı. Belki de devam edip her şeyi bir günde tamamlamalıydık, böylece Phoenix, Arizona’nın dışındaki bu Airbnb’de bulunmamızın gerçek sebebine odaklanabilirdik.

Ama buraya çalışmaya geldik.

O yüzden dizüstü bilgisayarımı alıp *The Nocturnals*’ı açıyorum ve ikinci bölümü izlemeye başlıyorum.

THE NOCTURNALS ÖZEL BÖLÜMÜ GELİYOR: ARALIK'TA YENİDEN BULUŞUYORLAR

Entertainment Weekly

Kurt adamlar geri dönüyor.

Hayranların favorisi olan TBA Stüdyoları dizisi *The Nocturnals*, on yıl aradan sonra stüdyo seyircisi önünde çekilecek iki saatlik özel bölümle ekranlara geri dönüyor. Ana oyuncu kadrosunun tamamı onaylandı: Ethan Underwood, Juliana Guo, Finn Walsh, Hallie Hendricks, Bree Espinoza ve Cooper Jones.

The Nocturnals'ın en iyi on bölümü listemizi görmek için [buraya](#) tıklayın.

Seride Caleb Rhodes karakterine hayat veren Ethan Underwood, yeni filmi *Deathrace*'in setinden, "Bu harika bir his," dedi. "Tüm ekibi yeniden bir arada görmek için can atıyorum."

Yeniden buluşma bölümü 10 Aralık'ta Pasifik Saati ile saat 21.00'de internetten izlenebilecek.

ST. PAUL, MINNESOTA

Cehennem, valiz bandında başını döndürecek kadar çok valizin bulunması ve hiçbirinin senin olmamasıdır. Daha doğrusu annenin valizi.

“Yok,” diyorum Finn’e. “Şu etrafı uyarı bandıyla sarılmış olan valiz en az yirmi kez döndü. Benimki gelmiyor.”

“Buradadır mutlaka,” diyor, kaşlarını çatarak telefonunu cebine koyarken. Yeniden buluşma haberi bu sabah yayınlandı ve Finn’in sosyal medya hesapları şu an çok kaotik. Havaalanına gelmeden önce Airbnb’de birkaç tane röportaj yapmıştı. “Üstünde bir sürü çıkartmalar olan değil mi? Hani şu hippie çıkartmaları olan?”

Başımı sallayarak onaylıyorum. Bandın üzerindeki ekranı işaret ederken sesim çatlıyor: “Şimdi sıradaki uçuştan gelen valizleri boşaltacakları yazıyor.”

Finn paniğe kapılmaya başladığını fark etmiş olmalı ki sesi sakin ve rahatlatıcı bir tona bürünüyor. “Merak etme, hallederiz. Benim başıma onlarca kez geldi. Havayolu şirketi her seferinde valizimi bulmayı başardı. Valizlerin çoğu eninde sonunda sahiplerine geri dönüyor.”

Haklı mı bilemiyorum ve o *eninde sonunda* kelimesi bana güven vermiyor. Ama en azından bununla tek başıma uğraşmak zorunda değilim. Önce valizim başka bir bantta olabilir mi diye kontrol ediyoruz ki maalesef yok. Sonra havayolu şirketinin kontuarına yöneliyoruz. Orada bagaj fişimi veriyorum ve par-

lak mavi etek-cekectakımı giymiş bir kadın sistemden bilgileri kontrol ediyor.

“Hmm,” diyor yazarken. “Phoenix’ten çıkmış görünüyor ama burada sisteme düşmemiş. Bir tarama hatası olmuş olabilir...” Bana bir form uzatıyor. “Bu formu doldurmanız gerekiyor.”

Valizle ilgili bilgileri hızla yazıyorum.

Kadın yüzünde gergin bir tebessümle, “Sizi arayacağız. Geçiken valizlerin çoğu yirmi dört saat içinde bulunuyor. Umuyoruz ki bu Twin Cities seyahatinizin keyfini çıkarmanıza engel olmaz!” diyor.

“Bu sürede ona yardımcı olmanızın bir yolu yok mu?” diye soruyor Finn.

“Evet, elbette.” Görevli, havayolu logolu bir acil durum kiti uzatıyor bana: İçinde sabun, şampuan ve diş macunu var.

“Teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkürler,” diyorum, çantayı bir can simidiymiş gibi kavrarken.

Neyse ki elektronik eşyalarımı kabin bagajına koymuştum ama kayıp valizde bir haftalık kıyafet vardı: En sevdiğim tişörtlerim, bolca yedek çorap, saç bakım ürünlerim ve –evet, kabul ediyorum– çok sevdiğim bir nemlendirici vardı. Ve... Aman Tanrım, vibratörüm de o çantadaydı.

Tişörtlerle bu kadar da duygusal bir bağ kurmamam gerektiğinin farkındayım ama Finn beni havaalanındaki mağazalara yönlendirip yedek kıyafetler bulmamda yardımcı olurken bile bir şeylerin ters gittiği hissinden bir türlü kurtulamıyorum.

Ve böylece, tamamen doğaüstü olaylara adanmış bir fuar olan Supercon’a, aceleyle yapılmış bir kurt adam makyajı ve üstümde MINNESOTA’DA BİRİ BENİ SEVİYOR yazılı bir tişört giyinecek hazırlanıyorum. Çünkü tüm bu valiz karmaşasından sonra, Finn bu fuara kostümsüz katılırsam dışlanmış hissedebileceğimi söyleme küstahlığında bulunuyor. En azından bunu söylerken utanmış gibi davranma nezaketinde bulundu.

Otele giriş yaptıktan sonra FaceTime’da Noemie’ye, “Bilmi-

yorum ya," diyorum. Yüzümü bir o yana bir bu yana çevirip ona ucuz makyajımı ve otel yakınlarındaki ucuzluk mağazasından aldığım kulakları gösteriyorum. "Snapchat'teki o eski köpek filteri gibi görünüyorum."

"*Aşırı tatlı* görünüyorsun." Noemie telefonu bir yere yaslamış, arka planda mutfakta dolanıp duruyor. "Meg'den bile sevimlisin. Ne olur o bölümü izlediğini söyle bana?"

"Dün izledim," diyorum. Ve kabul etmeliyim ki güzel bir bölümdü: İlk sezonun Cadılar Bayramı sırasında, Meg'in gerçek bir kurt adam olduğuna –ki o zamanlar bu gerçeği çok az kişi biliyordu– bir gönderme yaparak kurt adam kılığına girdiği bölüm.

"Of, keşke seninle birlikte izleyebilseydim. Özledim seni."

Onunla konuşmak ve Finn'le olan her şeyi ona anlatmamak garip geliyor. Phoenix'teki geri kalan zamanımız olaysız geçti. O tek öpüşme seansı ikimizi de biraz rahatlatmış olmalı, her ne kadar ertesi sabah en az üç kat fazla kızarmış olsam da. Kitap konusunda çok az ilerleme kaydettik, daha çok kariyerinin temellerine odaklandık. Ama o günden beri ikimiz de bir adım atmadık. Sanki tüm kontrolü bana bırakmış gibi ve bu hoşuma gidiyor.

"Bu arada yeni polisiye kutusu geldi," diyor Noemie, "Açmak için senin gelmeni beklememi ister misin?"

"O benim favorim, biliyorsun. Evet lütfen, dayanabilirsen tabii."

Pis pis sırıtıyor. "Elimden geleni yapacağım."

Telefonu kapattıktan sonra Finn'le lobide buluşuyorum. Beni görünce gülümsüyor; yüzü saf ve içten bir ifadeyle aydınlanıyor, onu daha önce hiç böyle görmediğime eminim. "Chandler Cohen," diyor. "Müthiş görünüyorsun. Üstelik Minnesota tişörtüne rağmen."

İltifatına rağmen elimi yüzüme götürüyorum. Aniden fark ediyorum ki üstümde Hallie Hendricks'in –yani Finn'in eski kız arkadaşının– canlandırdığı karakterin kostümü var. Finn'in, Hallie ile aynı rolü üstlendiğim için böyle giyindiğimi düşünmesini istemem. Çünkü Finn ve Hallie arasındaki her şey gerçektir. Bizim aramızdakilerse değil.

Nocturnals hayranlarını daha önce hafife aldıysam, bu öğleden sonra yaşananlar tam anlamıyla gözümü açıyor ve kaybolan bagaj stresinden uzaklaşmama da yardımcı oluyor. Finn, etrafı hayranlarla çevrili olduğu için koridorda zar zor ilerleyebiliyor.

Sahne arkasında beni dizinin yaratıcısı Zach Brayer'la ve Sofia karakterini canlandıran Bree Espinoza ile tanıştıyor. Sofia, ikinci sezonda Hux'a zorbalık yapan ama sonradan arkadaşı olan Caleb'in diğer aşkını canladırması.

Kadronun geri kalanı başka fuarlarda medya programlarına katılmakla meşgul. Caleb'i oynayan Ethan Underwood dizinin tartışılmaz başrolüydü. Juliana Guo, başına buyruk, kimseye eyvallahı olmayan popüler kız Alice Chen rolündeydi. Cooper Jones: Caleb'm eğlenceli arkadaşı Wesley Sinclair'i canlandırmıştı. Ve tabii ki Hallie Hendricks. Hepsi kasımda New York'taki Big Apple Con'da bir araya geleceğinden her birinin halkla ilişkiler ekibi, görünürlüğü artırmak için etkinliği bu şekilde planlamış.

"Sanırım bu işi gerçekten yapıyoruz, ha?" diyor Bree sahne arkasında. Uzun boylu, bronz tenli, dişleri inci gibi parlıyor ve üstünde sevimli bir kareli elbise var. Alice asi bir karakterse, Sofia tam zıddıydı; iyi huylu, sıradan bir tipti. Kadroya özellikle Alice'e rakip olması için eklenmişti. Genç kadınlar kendi aralarında bir sidik yarışına girmezse buna bir gençlik dizisi denemez. Calice hayranları –Caleb ve Alice'in hem başkalarına hem de birbirlerine karşı ne kadar acımasız olabildiklerinin altını çizmek için bazen Callous* olarak anılıyorlar– Caleb/Sofia hayranlarından daha kalabalıklar. Bunun sebebinin kısaltmalarının daha akılda kalıcı olması olabileceğini düşünüyorum.

"Sanırım," diyor Finn, su şişesinden bir yudum alarak. "Sen iyi misin?"

Bree omuz silkiyor. "Sosyal medyam kâbus gibi ama alıştım artık. Yine de Sofia'dan bu kadar nefret edilmese iyiydi." Başını iki yana sallıyor. "Alice'i aldatan kişi Caleb olmasına rağmen

* "Callous" kelimesi İngilizcede "duyarsız, nasır tutmak, katılaşmak" gibi anlamlara gelmektedir. -yhn

onların arasına girdiğim için ölüm tehditlerine *benim* maruz kalmam ne garip... Yıllar sonra bile."

"Tanrım," diyorum, "bu cidden korkunç."

"Alıştım demek istemem ama..." Elini sallayarak konuyu geçiştiriyor.

Bree ve Zach çalıştıkları yeni bir pilot bölüm üzerine konuşmaya başlıyor. Zach'in daha yaşlı, tecrübeli biri olmasını beklemiştim ama Finn'den yalnızca birkaç yaş büyük. Üzerinde kanvas bir ceket, koyu renk bir kot ve yüzünde de birkaç günlük sakal var.

O sırada bir görevli bize yaklaşıyor. "Sanırım panel için bir moderatörümüz eksik," diyor. "Yanlışlıkla kapasitemizden fazla rezervasyon yapmışız. Ama merak etmeyin, yerine birini bulacağız."

Zach beni işaret ediyor. "Peki ya o? Panel sırasında yapacak bir işi var mı?"

Gözlerim kocaman açılıyor ve hemen Finn'e dönüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "O buraya fuarda çalışmak için gelmedi. O bir gazeteci." Bunu söyleme şekli, mesleğimi olduğundan çok daha ciddi bir şeymiş gibi gösteriyor. Bu da bende bu tanıma layık olma isteği uyandırıyor.

"Müthiş. Röportaj deneyimi de var öyleyse."

Finn gözlerime bakıyor. "Hayır diyebilirsin, Chandler."

Birkaç gün önce onun yataktaki hâlini hatırlıyorum. Alnıma, yanağıma, bileğime öpücükler kondururkenki tatlılığı. Gerçek değilse bile -Finn'in hangi versiyonunun gerçek olduğundan hiçbir zaman emin olamasam da- içindeki o tatlılık şimdi de orada. Bana göz kulak oluyor ve bu, bir erkekten beklemediğim bir şey olsa da hoşuma giden nazik bir hareket.

"Başka kimse yoksa..." Eminim ki o kadar kötü olmayacak. Kalabalık karşısında konuşmayı sevmem ama sonuçta bu insanlar buraya beni izlemek için gelmedi. "Yapabilirim. Sadece dizinin tamamını izlemedim."

"Sorun değil," diyor Bree. "Sorular hazır. Muhtemelen bizi susturamayacaksınız bile."

Bu anda, sırf seyirciyle aramda ek bir koruma katmanı görevi göreceği için kurt adam makyajıma şükrediyorum.

“Tamam,” diyorum, pişman olacağımdan neredeyse emin bir şekilde. “Yaparım.”

Pişmanlık, sahneye çıkmak için adım atmamla birlikte içime işlemeye başlıyor.

Organizasyon görevlisi bana yapmam gerekenleri hızlıca anlattı. Meğer sadece bir kâğıttan soruları okumaktan biraz daha fazlasını yapmalıymışım. Süreyi takip etmem, işaretleri kollamam, seyirci sorularına geçişi yönetmem gerekiyormuş.

Işıklara gözlerimi kısarak bakıyorum, midem boğazımda bir yerlerde gibi.

“Şey. Merhaba.” Seyirci her geçen saniye daha da huzursuzlanıyor sanki. “*Nocturnals* buluşması için ne kadar heyecanlısınız, ha?”

Salon tezahüratlarla inliyor.

Ellerim tuttuğum kâğıtla birlikte titriyor. İlk görevim basit: *Nocturnals*’ın ürkütücü *punk-rock* tarzı tema müziği eşliğinde herkesi sahneye davet etmek.

Sonra hepimiz sahnedeki siyah deri sandalyelere oturuyoruz.

Sorular oldukça basit başlıyor. “Yeniden buluşmada en çok neyi dört gözle bekliyorsunuz?” diye soruyorum.

“Kesinlikle Ethan’ın saç çizgisinin ne kadar gerilediğini görmeyi,” diyor Bree ve herkes gülüyor. “Hayır, aslında herkesle yeniden aynı odada olmayı dört gözle bekliyorum. Bu dizide oynamak benim için kariyerimin en eğlenceli deneyimlerinden biri olmuştu ve bu işi yaptığımız için gerçekten çok şanslıydık.”

Finn bacak bacak üstüne atıyor, mikrofonu ağzına yaklaşıyor. “Kesinlikle öyle. Çoğu gençlik dizisi lisede geçtiğinden burada bir risk almıştık. *Nocturnals* ise üniversiteye odaklandığı için biraz daha karanlık olabiliyorduk, biraz daha derine inebiliyorduk ve herkesin kendisinden bir şeyler bulabileceği temaları işleyebiliyorduk. Kötü yaratıklarla savaşırken bile.”

“Mesela artan okul harçları gibi,” diyor Zach ve seyirciler bir kez daha kahkahalara boğuluyor.

Soru kâğıdına baktığımda nasıl telaffuz edeceğimi hiç bilmediğim bir soru gördüğümde kalbim deli gibi atmaya başlıyor: *Üçüncü sezonda Loup-Garou Birliği ile savaşmak nasıldı?*

Soruyu doğru düzgün okuyamayınca seyircilerden tek tük gülüşmeler yükseliyor. Seyircilerden biri, “*Loup-garou* diye okunuyor!” diye bağılıyor ve yüzüm kıpkırmızı oluyor.

“Benim de onu doğru telaffuz etmem epey zaman almıştı,” diyor Finn, bana kısa bir bakış atarak. Bunu sırf kendimi daha iyi hissetmem için söylüyor olsa da ona minnettarım. “Birliğin, hayranların en sevdiği kötü adamlar olduğunu biliyorum ve kamera önünde onlarla olmak da aynı derecede eğlenceliydi. Senaryoları sadece birkaç bölüm önceden okuyorduk, bu yüzden olayların nasıl sonuçlanacağını biz de bilmiyorduk. Ayrıca yirmi birinci bölümdeki kovalamaca sahnesinde bir kasımı incittiğimden eminim.”

Seyircilerin soru sorma sırası gelene kadar birkaç soru daha cevaplıyoruz. Mikrofonun başına geçen ilk kişi bir Örümcek Adam maskesi taktığı için sesi boğuk çıkıyor.

“Pardon, tekrar edebilir misin?” diye soruyor Zach.

“Şunu soruyordum,” diyor adam maskesini çıkararak, “sizce—”

Sorusunun kalanı seyirciden gelen çığlıklar arasında kayboluyor çünkü mikrofonun önünde duran kişi Ethan Underwood, yani Caleb Rhodes’un ta kendisi. Finn, Bree ve Zach ağızları açık bir hâlde ona bakıyor; kimsenin onun geleceğinden haberi yoktu.

“Ethan!” diyor Bree. “Burada olduğuna inanamıyorum. Umarım o maske saçınla ilgili söylediklerimi duymanı engellemiştir.”

Ethan gamzeli bir gülümsemeyle cevap veriyor. Onda tam bir başrol oyuncusu havası var ve Ethan da bunun farkında. Üzerinde siyah kot pantolon ve bir beden küçük gibi duran krem rengi yakası düğmeli bir tişört var, sanki pazularını sergilemek için özel seçilmiş bir kıyafet gibi. Son zamanlarda sadece vasat

ama gişede başarı sağlamış ve bir sonraki erkekler-savaş-makinelerine-karşı tarzı filmde rol almasını sağlayan aksiyon filmlerinde oynuyor. Ve evet, itiraf etmeliyim, birkaçım izledim. Hatta Finn'in adını öğrenmeden önce onunkini bildiğimi de eklemeliyim.

"Şu saç çizgim mi?" diyor, başını eğerek seyirciye göz kırptırıyor. "Yaşlanma süreciyle barıştım. Artık *olgun* biriyim."

"Görmeden inanmam," diyor Finn, tuhaf ve donuk bir sesle.

Ethan sahneye zıplıyor, bir gönüllü hemen onun için fazladan bir sandalye getiriyor ama Bree sandalyesini onunla paylaşmayı teklif ediyor ve böylece ikisi bir sandalyeye sıkışıyorlar ve seyirciler buna bayılıyor.

"Görünüşe göre bugün salonda bolca Sofia hayranı var!" diyor Ethan gülerek.

Finn'in çenesinde bir kas seğiriyor. Ethan'dan hoşlanmadığı çok belli.

Seyirci içinse durum tam tersi. Ön sıralarda bir kız çoktan ağlamaya başlamış bile.

"Şey—" Seyircilerin soru sorduğu kısma geçtiğimizi hatırlamadan önce elimdeki kâğıtla boğuşuyorum.

Ama Ethan çoktan kontrolü eline almış, mikrofona doğru yaklaşan Oakhurst Üniversitesi *sweatshirt*'lü kadını işaret ediyor.

"Evet, merhaba, vay canına," diyor kadın kekeleyerek. "Burada olduğunuza inanamıyorum!"

"Bu bir soru muydu?" diye soruyor Ethan ve bu birkaç kişinin gülmesine neden olsa da bu sözlerinde beni rahatsız eden bir şey var. Kendini beğenmişlik gibi.

"Ah evet, pardon!" Kadın birkaç derin nefes alıyor. "Aslında bu iki parçadan oluşan bir soru. İlki şu: Bazılarınızın ilk seçmelere farklı roller için katıldığını biliyorum. Eğer başka birini oynamak zorunda kalsaydınız, kimi oynamak isterdiniz? Ve ikinci kısmı da şu: Sizce sizi en iyi kim canlandırırdı?"

Finn konuşmak üzere ağzını açıyor ama soruyu ilk cevaplayan Ethan oluyor. "Benim için Caleb ya da hiçbiriydi. Hux için

de okuma yapmamı istediler ama o karakter *bana* pek uymuyordu, anlarsınız ya?" Finn'e dönüyor. "Ama sen de Caleb için seçmelere katılmıştın, değil mi?" Finn başını sallıyor.

"Bana uygun bir rol değildi," diyor. "Kendimi Hux rolüne daha yakın hissetmiştim."

"Sizce nasıl olurdu?" Ethan elini kulağına götürüp seyirciye soruyor. "Rolleri değişseydik, dizimiz yine de tutar mıydı?"

Salon kahkahalarla çalkalanırken Finn'in yüzü kızarıyor.

Ethan kalan seyirci sorularını da cevaplıyor, bense onu bölmeye cesaret edemiyorum. Ancak sahne önünde bir gönüllü belirdiğinde Ethan, "Sanırım artık süremiz doldu. Panelinize davetsiz misafir olarak katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler, aralık ayında hepinizi ekran başında görmek istiyoruz!" diyor.

Sahne arkasına geçtiğimizde bile kalabalığın tezahüratlarını duyabiliyorum.

"Akşam yemeği yiyip *Nocturnals* sonrası rollerinden biraz daha konuşmak ister misin?" diyorum, valizimle ilgili havayolu şirketinden haber olup olmadığını kontrol ettikten sonra. Hâlâ bir gelişme yok. "Ya da hâlâ aklın kurt adamlardaysa, onu da konuşabiliriz."

Finn'in yüzü düşüyor. "Ah... Bree ve Zach ile plan yapmıştım. Ethan da geliyor sanırım."

"Sorun değil, seni doğal ortamında görmek belki benim için iyi olur. Seni onlarla konuşurken izleyerek pek çok şey öğrenebilirim."

Sonra bana tuhaf, üzgün bir bakış atıyor.

"Davetli değilim, değil mi?" Bunu bir soru olarak sormuyorum.

"Aslında mesele Ethan. Daha önce basınla kötü deneyimleri olmuş."

"Anladım. Tamam. Cidden sorun değil!" Bunu biraz fazla hevesli bir şekilde söylüyorum ve vedalaştıktan sonra, onun tekrar hayran kalabalığına karışmasına izin veriyorum.

Onunla sadece bir hafta geçirdim, bana hiçbir şey borçlu de-

ğil. Hele ki iş arkadaşlarıyla akşam yemeği davetini hiç değil. Otomatik olarak davet edileceğimi düşünmem çok saçmaydı.

Gidişini izlerken göğsümde oluşan sızıyı nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, belki de sadece kayıp valizimin yarattığı strestir. Bu yüzden telefonumu çıkarıyorum.

Bu akşam? Akşam yemeğinden sonra? diye mesaj atıyorum.

Belki canı istemez ya da çok yorgun olur. Ve bu sorun değil; o kuralları koymamızın bir sebebi vardı.

Yine de koridorun ortasında durup mesajımı okurken gözlerinde oluşan o yumuşak anlayış kıvılcımını fark ediyorum. Ekranımda cevabı belirdiğinde omurgamda hafif bir ürperti hissediyorum.

Bu akşam.

ST. PAUL, MINNESOTA

Oyuncu arkadaşlarıyla geçirdiği bir gecenin ardından Finn, tam anlamıyla bitkin görünüyor: Saçı dağınık, yanakları kızarmış, omuzları hafifçe düşmüş. Acaba bu, uzun zamandır görüşmediğin eski lise arkadaşlarınla takılmak gibi bir his mi, yoksa dört yıl boyunca aynı baskının altında olmanın kurduğu daha derin bir bağ mı var aralarında?

Otel odası benimkine tıpatıp benziyor. Sıradan mobilyalar, minimalist dekor, üzerinde buğday tarlası olan bir tuval baskı.

Komodindeki su şişesine uzanıyor, yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Saat onda bu kadar yorgun hissetmek için fazla gencim," diyor, şakaklarındaki kırışmış saçlara elini götürerek. "Üstelik Arizona'ya göre bir saat ilerideyiz."

"Bu işlerde pek bir düzen yok gibi." Ayakkabılarını çıkarıp kapıyı kapatıyorum. "Hep ülkenin bir ucundan öbür ucuna savruluyorsun."

"Genelde öyle."

"Sirkadiyen ritmin için bu büyük bir kâbus olmalı."

"Bazen ama alışıyorsun."

Yılın büyük kısmını farklı otellerde uyanarak, farklı fuar merkezlerine giderek, seni hep aynı nedenle görmek isteyen farklı hayranlarla karşılaşarak geçirmek nasıl olurdu diye düşünmeye çalışıyorum.

Sonra bir şey dikkatimi çekiyor. "Valizim!" Bir koltuğa yaslanmış, her ne kadar eski ve hippie çıkartmalarıyla kaplı olsa da

odanın aşırı parlak ışıkları altında âdeta ısıldayan valizimin yanına koşuyorum. "Aman Tanrım, ne kadar güzel. Fermuarları, cepleri falan... hep bu kadar güzel miydi? Nasıl...?"

"Yaklaşık on dakika önce getirdiler," diyor, umursamaz görünmeye çalışarak. "Menajerime birkaç telefon ettirdim. Meğer havayolu şirketindeki üst düzey biri büyük bir *Nocturnals* hayranıymış."

Elimi valizin üstünde gezdiriyorum. "Bunu yapmak zorunda değildin. Teşekkür ederim."

Eliyle geçiştiriyor. "Sadece birkaç mesaj attım."

"Yine de. Hem bunu hem de o kot ceketini düşününce artık kayıp giysilerin azizi falan olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Endişelendiğinde yaptığını fark ettiğim gibi ensesini kaşıyor. "Sadece bu gezi senin için kötü geçsin istemiyorum." Bunu söylerken benimle göz göze gelmiyor.

Hayır diyebilirsin Chandler.

Bu kitabı yazmam için bana yalvaran kişi olarak kendini biraz sorumlu hissediyor belli ki. Ama sesindeki ani yumuşaklığın neden içimde bir yeri sızlattığını bir türlü açıklayamıyorum. Konuyu değiştirme isteğimi artıran bir sızı bu.

"Akşam yemeği nasıldı?" diye soruyorum. Aynı zamanda bu küçük konuşmaların, kaçınılmaz olanı geciktirme çabası olduğunun farkındayım. Evet, bunu sadece ikinci kez yapıyoruz ama bir noktada bu gizli görüşmeler daha doğal hissettirmeye başlamalı. "Birkaç saatliğine seninle üzerimizde ne kadar kıyafet kalacağı belirsiz şekilde kıvranacağım" havasından çıkmalı artık.

"Ethan bazen fazla oluyor," diyor. "Restoranda ön masada ısrar etti, halbuki biz diğerleriyle gizli kalmak istiyorduk. Doğal olarak her şey Ethan Underwood gösterisine dönüştü." İçinden homurtuyla güler gibi yapıyor ama aslında olanları hiç komik bulmadığı her hâlden belli. "Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım. Sanırım özlememişim."

"Hayal edebiliyorum." Dördünü hayranlar tarafından kuşatılmış bir hâlde, Ethan'ıysa yalnızca bir başrol oyuncusuna özgü

bir şekilde ışıldarken hayal etmeye çalışıyorum. Finn'in böyle bir şeyi hiç isteyip istemediğini tekrar merak ediyorum.

"Senin akşamın biraz daha az gösterişli geçti umarım?"

Omuz silkiyorum. "Ailemle görüntülü konuştum, biraz kitap okudum." Ve hesabıma yatan avansın ilk yarısını kutlamak için oda servisini arayıp bir dilim *cheesecake* istedim.

"Peki ailen nasıl?"

Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü bunu gerçekten merak ediyor gibi soruyor. "İyiler. Emekli olduklarından beri her yıl beşer yeni hobi edindiklerine yemin edebilirim. Annem bir kart oyunu liginde katıldı, babam da kuşlara iyice merak saldı. Ve tabii beni çok özleyiyorlar ama bunu da atlatırlar."

"Tabii." Yüzünde hafif bir tebessümle düğmelerini çözdüğü siyah kanvas ceketini sandalyenin arkasına asıyor. Ardından ne yapacağım bilemeyen biri gibi kısa bir duraksama yaşıyor. Gözleri yatağa kayıyor, sonra bir bacağını diğerinin üstüne atarak ayakta durmaya karar veriyor. "Bu arada, bugün gerçekten çok iyiydin."

Kasıtlı bir inlemeyle karşılık veriyorum. "Bütün havayı bozdun. Anne babamdan sonra hava kaldıysa tabii."

"Ciddiyim! Sahneye çıkıp bunu yapmak hiç kolay değil, özellikle önceden hazırlık yapmadıysan. Hem Loup-Garou Birliği – üçüncü sezondaki gizli Fransız kurt adam avcılarının ismi– zor bir kelime."

"Sıkı *Nocturnals* hayranları seninle aynı fikirde olmayabilir ama yine de teşekkür ederim." Boğazımı temizleyip hırkamın düğmesiyle oynamaya başlıyorum. "Peki. Bu geceki dersimiz."

"Ah, evet. Bakalım ne demişsin" —telefonunu çıkarıyor—
"'Orta Seviye Ön Sevişme: Dokunuşu Titreşime Dönüştürmek.'"

"Yaratıcı olmaya çalışıyordum."

Gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Orta seviyeye terfi ettiğim için kendimle gurur duyuyorum."

Sırıtarak yatağa doğru ilerliyorum. "Sadece öğretmenle yattığın için." Yanıma oturuyor ve ayak bileğini dizinin üzerine yer-

leştiriyor. Sonra ellerini birbirine kenetliyor; cinsel aydınlanmayı bekleyen yetişkin bir adamın mükemmel görünüşü. Eğer gerginse, bunu çok iyi saklıyor. Bir dahaki cinsel eğitim anlaşmamı bir oyuncuyla yapmayacağım. Ya da en azından daha az yetenekli bir oyuncuyla yapacağım.

Çünkü *The Nocturnals*, *Lucky Us* ve hatta o meşhur yılbaşı filmini izlerken bir şey öğrendim:

Finnegan Walsh *iyi* bir oyuncu.

Sahne partnerlerini dikkate alışı, beden dilinin odadaki herkese uyum sağlaması, ifadelerindeki incelik, duyguları küçük mimiklerle yansıtabilme yeteneği. Ve gözleri, dizide gözlüğünün arkasına saklanan o güzel ela gözleri, her zaman yumuşak, tatlı ve meraklı bakıyor. Artık neden bunca insanın Hux'a âşık olduğunu anlıyorum.

"Daha ileri gitmeden önce," diyorum, "klitoris hakkında konuşmalıyız."

Finn kızarıyor. "Evet, şey... orası benim için biraz sıkıntılı bir bölge gibi görünüyor."

"Yalnız değilsin." Ses tonumu yumuşak tutuyorum, burayı onun rahatça konuşabileceği bir alan hâline getirmek istiyorum. Rahatça soru sorabileceği. Ona bunu açıklamak heyecan verici, özellikle de nasıl dinlediğini görünce. Başka koşullarda kelimeler boğazıma takılırdı ama onun yanında her şey nedense çok daha kolay geliyor.

Çantamdan içinde birkaç diyagramın çoktan hazır olduğu bilgisayarımı çıkarıyorum. Boş zamanlarımda biraz araştırma yapıyordum; çoğu sadece bilgilerimi tazeleme amaçlıydı ama arada sırada yeni bilgiler de ekliyorum. "Klitorisin görünen kısmı vulvanın üst tarafında, iç dudakların birleştiği yerde bulunur. Üstünü örten deriye klitoris başlığı denir; bu deri, klitoris uyarıldığında geri çekilip klitorisin daha fazla kısmı açığa çıkarır. Ama aslında klitorisin büyük kısmı içeridedir." Diyagramlardan birini gösteriyorum. "Ayrıca inanılmaz bir yapı. Vücuttaki sadece zevk için var olan tek organ."

Finn beni başını sallayarak dikkatle dinliyor, gözleri ekrana kilitlenmiş.

İlk cinsel deneyimlerimi hayal eden bir ergenken, birinin bana dokunacağını ve sonra *sihirli* bir şeylerin olacağını sanıyordum. Ama beklentiyle gerçeklik arasındaki fark çok büyük olabiliyor. İlk birkaç partnerim benim kadar tecrübesizdi, ben de ne istediğimi nasıl dile getireceğimi henüz bilmiyordum. Nasıl göstereceğimi de.

Şu an Finn'le bunları yapacağımı hayal etmemiştim ama burada oturdukça kendime olan güvenim artıyor.

"Toplumun kadın bedenini tarih boyunca nasıl ele aldığı düşünülünce bu şaşırtıcı olabilir ama kadınların cinsellikten aldığı zevk üzerine yapılan araştırmaların çoğu oldukça yakın tarihli," diyorum. "Mesela... uyarılınca klitorise kan akışının arttığını ve dokunun şiştiğini, temelde erekte olduğunu hiç bilmiyordum."

"Tanıdık geldi," diye gülüyor. Ben de ona katılmadan edemiyorum. Belki de kızıl olduğu için yanakları hâlâ pembe renktedir.

"Şimdiye kadar her şey tamam mı?" diyorum, o da başparmağını kaldırarak yanıt veriyor.

"Ben sadece... azıcık bile seksi bir şey hakkında konuşurken kızarmadan duramıyorum," diyor. "Meg'le olan sahnelerimde bana ne kadar çok makyaj yapmaları gerektiğini bilsen inanamazsın."

İkisinin arasında geçen seks sahnesini düşününce ben de kızarıyorum. Dizide henüz o kısma gelmedim ama Mexley'nin videolarından birinde sahneyi görmüştüm: Beraber bir *centaur*'u aradıkları, ormanda bir çadırda geçen, görüntünün kararmasıyla son bulan ama çok güzel çekilmiş bir sahne. Meg'in koyu saçları, Finn'in ateş gibi kızıl renkteki saçları, onun üst bacağı, Finn'in çilli karnı...

Kendimi daha az seksi bir şey düşünmeye zorluyorum ama sonradan fark ediyorum ki tam da şu anda resmen ona klitoris hakkında bir ders veriyorum! Gülmemek için yanağımı ısıyorum.

“Klitorisın konumu nedeniyle sadece vajinal penetrasyonla orgazma ulaşmak zordur,” diye devam ediyorum. “Klitoris vajinanın içinde bulunmadığından klitorisi olan çoğu kişi başka şekilde uyarılmaya ihtiyaç duyar.”

Konuşmadan önce uzun bir süre bekliyor. “Şu âna kadar izlediğim her seks sahnesi bunun tam tersini söylüyormuş gibi geliyor.”

“İşte buna ataerkil bakış açısı diyoruz.” Parmağımı ekranın üstünde gezdiriyorum. “Acele etme. Hemen klitorise yönelme. Önce bir parmakla başla, sonra farklı teknikler dene: Etrafında yavaş daireler çizebilirsin, hafifçe vurabilirsin, sağa sola doğru nazıkçe ovabilirsin. Aldığın tepkilere göre yavaş yavaş hızını artırabilirsin. Partnerinle iletişim kur, ona nasıl hissettiğini sor. Sonra bir parmak daha ya da dilini ekleyebilirsin.”

“Sen bunu mu seviyorsun?”

Bacaklarımı biraz daha birbirine bastırırken, “Yavaş yavaş baştan çıkarılmak hoşuma gidiyor,” diye itiraf ediyorum.

Yutkunuyor. “Not aldım.”

“Kayganlaştırıcı neredeyse her zaman her şeyi daha iyi hâle getirir. Herkes farklıdır tabii ama genellikle nazık olman gerekir. Klitoris çok hassas ve onu doğrudan uyarmak bazen fazla yoğun gelebilir.” Dudaklarını birbirine bastırıyor, çenesindeki bir kas seğiriyor. Benim nefes alışlarım ise oldukça hızlanmış, özellikle de bilgisayarımın ekranını nasıl okşadığımı fark ettiğimde iyice hızlanıyor. “Her şey bitiş çizgisine doğru çılgınca bir koşu gibi hissettirmek durumunda değil. Öyle anlar yaşadım ki adam boşalıyor ve o geceki görevini tamamlamış gibi davranıyor. Ben ise orgazm olmamış bir hâlde uzanıyorum.”

“Tanrım. Artık tüm olayı *kısa tutmak* için bu kadar çabalamamın sebebini bile hatırlamıyorum.” Yatağın üstünde hafifçe kıpırdıyor ve ancak o zaman dizlerimizin değdiğini fark ediyorum. “Öyleyse önce kadın boşalmalı,” diyor. “Daha seks başlamadan.”

“Kesinlikle katılıyorum. Ama bence senin seks dediğinde kastettiğin şey doğrudan penetrasyon.” Elimle odanın genelini

işaret ediyorum. "Burada yaptığımız her şey seks, en azından bana göre öyle. Seksin tek bir tanımı olmamalı ve penetrasyon da her zaman nihai hedef olmak zorunda değil."

"Evet, haklısın. Bu mantıklı," diyor. "Yani sen hiç zevk almıyor musun? Şey... penetrasyondan?" Elini utangaç bir şekilde yüzüne götürüyor. "Şimdiye kadar bir konuşmada bu kelimeyi ilk defa bu kadar çok duyuyorum."

Gülümsememi zor bastırıyorum. "Zevk alıyorum ama benim için senin için olduğu gibi asıl olay o değil." Yüzünde suçlu bir ifade beliriyor. "Pornodaki gibi değil. Gerçi seve seve sana önerebileceğim feminist pornolar da var. Ya da filmlerdeki, dizilerdeki gibi değil. Sadece rasgele ileri geri hareket ederek insanları boşaltamazsın ama izlediğimiz her şey sanki bunun tam tersi doğruymuş gibi gösteriyor. Bu işin bir inceliği var."

"Seksle alakalı tüm ipuçlarını pornodan aldığımı söylemiyorum ama... genç yaşta izleyince ister istemez akılda kalıyor. Muhtemelen müstehcen konuşmayı da izlediğim pornolardan öğrendim." Sonra bana daha önce görmediğim bir zayıflıkla bakıyor. "Ya her şeyi doğru yaparsam ve yine de onu tatmin edemezsem?"

"Bu gayet olası."

"Ben de 'Öyle bir şey asla olmaz Finn, yakında bir seks dehası olacaksın' gibi bir şey söylemeni bekliyordum."

Ona bir yastık fırlatıyorum. "Peki, diyelim ki onu tatmin edemedin. Bu ilişkinin biteceği anlamına gelmez. Sadece başka şeyler denemen gerekir. Oyuncaklar da harika olabilir. Seks her zaman nihai hedef olmak zorunda değil, hele ki... penetrasyon." Bu sefer ben kelimeye takılıp gülüyorum. Neden komik olmasın ki? Dizim yeniden onun dizine yaslanmış ama ikimiz de geri çekilmiyoruz. "Yol boyunca harika duraklar var, acele etmeye gerek yok. Ayrıca belki de o duraklar asıl olaydır. İlişkiye göre değişir. Ama asıl önemli olan iletişim. Neyin işe yaradığını anlamının tek yolu bu. Biri memnun değilse, diğerkinin bunu bilmesi gerek."

Tüm bu sözlerimi dikkatle dinliyor. “Bunu sevdim,” diyor, sesi bir ton düşüyor. Sonra eli dizime iniyor, başparmağıyla yavaşça daireler çiziyor. “Aslında bunların hepsi hoşuma gitti. Bu, şimdiye kadar gördüğüm tüm sağlık derslerinden daha bilgilendiriciydi.”

“Böyle olmasına sevindim,” diyorum, “çünkü artık bence uygulamalı kısma geçmeye hazırız.”

Elimi onun elinin üstüne koyuyorum ve ona yaklaşmak çok doğal geliyor. Bana dokunmasını sabırsızlıkla bekliyorum ki bu Orta Seviye Ön Sevişme dersinde teşvik edilen bir şey. Bu kez öpüşmemiz yumuşak başlıyor. Keşif amaçlı gibi. Finn, elini çene hatlarımda gezdiriyor, ben ürperince gülümseyip bunu tekrar yapıyor. Sonra kulağıma eğilip Phoenix’te yaptığını tekrar ediyor.

“Hâlâ iyi mi?” diyor, ben titrerken.

Gözlerimi kapatıp evet diye mırıldanıyorum. Vücutlarımız kaldıkları yerden devam etmek ister gibi. Öpüşmek artık yetmiyor. *Daha fazla*, diyor bedenim, kalçamı ona bastırırken. *Daha fazla*, diyor o da beni üstüne çekerken. Öpüşmemiz derinleşiyor, daha aceleci bir hâl alıyor.

Bu işi herhangi bir beklentin olmadan, herhangi bir bağlılık olmadan yapmak *eğlenceli*. Ne sabah ne olacak diye kaygım var ne de birimiz bundan daha fazlasını isterse diye. Beynimi kapatmak düşündüğümünden daha kolaymış.

Ayrıca panellerdeki Finn’e kıyasla onun sadece bana ait olması çok özel. Bu hâlini sadece ben görüyorum; en azından şimdilik.

Yaşadıklarımızın gerçek olmadığını bilsem de kotunun altındaki sertlik oldukça tatmin edici.

Ona karşı ileri geri hareket ediyorum, fermuarıyla uğraşıyorum ve pantolonu yere düştüğünde o da benimkini çıkarmama yardım ediyor. Üzerimizdekiler de pantolonlarımızın üzerine düşüyor.

“Yavaş,” diye hatırlatıyorum ona, her ne kadar kendi ellerim hiç de yavaş olmasa da. “Beni kışkırt.”

Sutyenimi çıkarmak için uğraşırken homurdanarak, "Artık bunu nasıl yapacağımı biliyorum," diyor ve yüzünde memnun bir sırıtışla sutyenimi çıkarıyor. "Tanrım. Göğüslerin *müthiş*. Seattle'da onlara yeterince ilgi gösteremedim sanırım. Bunun için çok üzgünüm."

"Ah, öğreniyorsun." Dilini meme ucuma değdirince kahkaham bir inlemeye dönüşüyor. "Daha çok. Lütfen," diyorum, o da hemen dişleriyle karşılık veriyor. Midemde bir sıcaklık oluşurken elimi saçlarına geçiriyorum.

Bu sefer fazla hızlı gitmiyor. Meme uçlarım sertleşene ve ben onun altında titreyene kadar yalayıp emiyor, hafifçe dişliyor. Elleri yavaşça kalçama kayıyor. "Sana dokunabilir miyim?" diyor kulağıma. Dudakları tenimde kayıyor. Tüm vücudum sıcacık olmasına rağmen bir titreme daha geliyor.

Başımı sallıyorum ve iç çamaşırlarımın üzerinden bana dokunduğunda hafifçe inliyor.

"Sanırım bir şeyleri doğru yapıyorum," diyor elini ıslak çamaşırın üstünde ileri geri gezdirirken. Parmağını çamaşırlarımın içine soktuğunda tereddüt ettiğini hissediyorum, nereden başlayacağını bilmiyor.

"Burası," diyorum ve ikimiz beraber o hassas noktayı bulana kadar ona elimle rehberlik ediyorum. Hafifçe elimi sürüyorum. "Hissediyor musun?"

"Sanırım. Evet... evet, hissediyorum." Sert bir nefes veriyor. "Ah. Evet, hissediyorum."

"İyi misin?"

"Sadece on beş yıllık beceriksizliğim üzerime çöküyor."

Ona kolaylık sağlamak için iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Elmacık-kemiklerinden çenesine kadar geriliyor. Dokunuşu nazik, tam da tarif ettiğim gibi. Kararsız ve bunda inkâr edilemez bir seksilik var. Tüm vücudum gevşiyor, kontrolü yavaş yavaş ona bırakıyorum.

"Evet?" diyor nefesim hızlanınca. *Evet* diyorum nefes nefese.

Ama sonra çok yavaşlıyor ve o ritmi kaybediyorum. Hayal kırıklığımı yutuyorum.

Yaklaşık on beş dakika boyunca bu böyle gidiyor; hazzı yaklaşıp geri düşerek.

“Üzgünüm. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum.” Alnını siliyor.

“Başka bir şey mi denesek?” Hazırladığım ders planından sapmış olacağız ama bu sapma gerekli olabilir. “Mesela... nasıl boşaldığımı sana göstersem?” Bu fikir bedenimde bir baskı yaratıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Bunu planlamamıştım ama birdenbire bu, hem garanti bir orgazm hem de mükemmel bir eğitim fırsatı gibi görünüyor.

Ve onun beni izlediğini düşünmek çok hoşuma gidiyor.

Kafasını eğiyor, gözlerinde merak var. “Buna kesinlikle karşı değilim.”

“Ergenlik fantazinin gerçek mi oluyor?” diyorum koluna hafifçe vurup.

“Galadriel kılığına girersen belki,” diyor. Etrafına bakınıyor. “Termostatı ayarlamamı ister misin? Çok sıcak ya da çok soğuk olmasını istemiyorum. Çünkü şey, termostatın işlevi bu zaten. Çok soğuk ya da çok sıcak olmamanı sağlamak.” Eliyle saçlarını karıştırıyor. “Çok mu garip davranıyorum şu an? Çünkü emin ol, bundan çok keyif alacağım.”

“Evet,” diyorum gülerken. Yanaklarım ısınıyor. “Ama bu çok tatlı.”

Yatağa uzanıyorum ve başımı yastığa yaslıyorum. Tüm damarlarımdan elektrik akarken oda bir anda yirmi derece ısınıyor gibi. Belki de termostatı düşürmesini söylemeliydim. Evet, beni çıplak olarak görmüştü ama o zaman bunun sadece tek gecelik bir şey olacağını düşünüyordum. Vücudumun tüm detaylarını öğrenmeye çalışmıyordum.

Titrek bir nefes veriyorum ve elim karnımdan aşağıya iniyor. Göbek deliğimin üzerinden. Yavaş başlıyorum, kendi ritmimi bulana kadar devam ediyorum. Tüm farkındalığımı elimin altındaki sıcaklığa odaklanmış durumda. Vücudum gergin, dizlerim neredeyse birbirine değiyor. Parmağımın her hareketiyle bacaklarımın gevşediğini hissediyorum.

Finn'in tepkileri beni cesaretlendiriyor. Boştaki elimi yukarı kaydırıp göğüslerimi kavradığımda gözkapakları titriyor. Niha-yet bacaklarımı tamamen ayırıp dizlerimi yatağın üzerine bıraktığımda kalbim deli gibi atarken, bir eli çarşafları kavlıyor, eklem-leri bembeyaz kesiliyor. Sadece yanımda olmasının beni bu kadar azdıracığını tahmin etmiyordum. Tepkilerinin bu kadar yoğun olmasını beklemiyordum.

Biraz gevşiyorum ve yandaki komodine uzanarak biraz kay-ganlaştırıcı alıyorum. Tahmin ettiğimden bile daha iyi hissetti-riyor ve hafif bir inleme koyuveriyorum. O da benimle birlikte inliyor.

Başladığımızdan beri en ufak hareketine, çıkardığı en kısık sese bile dikkat ediyorum. Yarım bir nefes alabilir ve tüm vücu-dumla bunu hissedebilirim. Gözlerimi ondan ayırsam bile o ka-dar *yanımda* ki izlendiğimi aklımdan çıkaramıyorum. Ayrıca Finn beni sadece izlemiyor, incelendiğimi de hissediyorum. Finn tam bir başarı meraklısı. Nefeslerinin sesi, göğsünün inip kalkışı ve hatta birkaç adım ötemde olsa da hissettiğim vücudunun *sıcaklığı*.

Parmağımı içeri sokup o ıslaklığı klitorise taşıyorum. Sertçe yutkunuyor, âdemelması titriyor.

"Çok seksi gözüküyorsun," diyor. "Tabii bunu söylememde bir sakınca yoksa."

"Evet. *Tanrım*." Gözlerini neredeyse hiç kırpmazken kol kas-larının kasılışını izliyorum. Onun, *ben* kendimi kaybetmek üzere olduğum için kendisini kaybetmek üzere oluşu, kendini tutma-sı... O kadar çekici ki. Sözler, ben düşünmeden ağzımdan çıkı-veriyor. "Benimle beraber kendine dokunur musun?"

Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Öyle mi?"

Bunun için ölüyorum, demiyorum. Onun yerine sadece başımı sallıyorum.

Yanıma geliyor. Kısık sesle bir küfür savuruyor. Sonra bir eli-ni iç çamaşırına götürüyor ve kendine dokunmaya başlıyor. Do-kunduğu anda hafifçe inliyor ve daha fazla dayanamayacakmış gibi iç çamaşırını çıkarıp atıyor.

Eliyle penisini kavrarken rahatlamayla dolu bir nefes veriyor. Kapısını çaldığım andan beri kendini tutuyormuş gibi gözüken yüzündeki ve vücudundaki o gerginlik azalıyor. *Çok güzel.* Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, yumruğunun ritmik hareketlerine, boynundaki kaslara ve köprücük kemiğindeki tere bakıyorum. Parmaklarım hızlanıyor. Omuzlarım iyice yatağa gömülüyor.

Boğazından boğulmak üzereymiş gibi bir ses çıkıyor. "Lanet olsun, gelmek üzereyim," diyor.

"Sorun değil—" diye söze başlıyorum, ona kendini bırakabileceğini söylemek istiyorum.

"Hayır. Seni beklemek istiyorum."

"Ben... ben de çok yakınum."

Hareketleri sertleşiyor. Dişlerini gıcırdatıyor.

Vücudumun kasılmaya başladığını hissedince sol kolumla yüzümü örtüyorum. Bu orgazmın getireceği rahatlamaya nefes almaktan daha fazla ihtiyaç duyuyorum. Yalnızca birkaç saniye uzaktayım ve içimdeki her şey patlamaya hazır.

Sonra aynı anda, birlikte zirveye ulaşıyoruz. Haz içimden mükemmel bir neon dalga misali akıp gidiyor. Finn'in boğazından vahşi bir inleme çıkarken ben de çığlık atıyorum. O an her şey siliniyor. Sadece bedenim ve o saf haz, o çaresiz his kalıyor. Finn yanımda kendini kaybederken boştaki eliyle baldırımı sıkıyor.

En az bir dakika boyunca birlikte, zorlukla nefes alıyoruz. Yüzlerimiz kızarmış. Bacaklarımız uyuşmuş.

Sonra bana dönüyor, parmakları belimi okşarken gözkapakları ağırlaşmış.

"Lanet olsun," diyor tatlı ve kendine inanamayan bir sesle. "Bunca zaman her şeyi ne kadar yanlış yapmışım."

TWITTER

@nocturnalsfanpage

Artık resmi: The Nocturnals beşinci sezon için anlaşma YAPMADI. Kulağa kötü geliyor ve evet, biz de sizin kadar üzgünüz.

@mexley5ever

bir dilekçe falan var mı? bunun olmasına izin veremeyiz! on iki yaşımdan beri izliyorum, resmen hux ve meg ile büyüdüm! #bensıradışıolmayıtercihederim #thenocturnalsıkoru

@ultimate_caleb_rhodes_stan

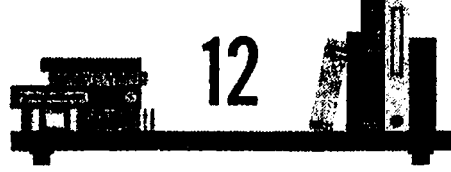
mezuniyetle birlikte bunu sonlandıracaklarını söylemişlerdi biliyorum amaamaama O KADAR ÇOK SORUM VAR Kİ. Caleb ve Alice birlikte olmaya devam ediyor mu? Hux'ın serumu gerçekten işe yarıyor mu? ve 3.Sezon 17. bölümdeki o yaban domuzu NEYDİ? #thenocturnalsıkoru

@calicecalicecalice

şimdiden onları özlemeye başladım offffffff

@justiceforsofiaperez

Az önce bir dilekçe yayınladım. LÜTFEN imzalayın!!! Bizi görmezden gelemezler, değil mi?? #sofiaicinadalet

MEMPHIS, TENNESSEE

“Basılı medya ölüyor,” demişti gazetecilik hocalarımdan biri dersin ilk gününde ve sınıfta tedirgin bir fısıltı dalgası, *Seattle Times* staj başvuruları kadar hızlı bir şekilde yayılmıştı. “Mezun olup hemen bir yerel gazetede işe başlayacak, orada otuz beş yıl çalışıp emekli olacaksınız diye bir şey yok.”

Oysa hocanın kendisi tam olarak bunu yapmıştı.

Bir el havaya kalktı. “Anlamıyorum,” dedi iki sıra yanımdaki bir çocuk. “Bize bölümümüzü değiştirmemizi mi söylüyorsunuz?”

Hoca başını salladı. “Hiç de bile,” dedi sakın ama kararlı bir sesle. “Sadece biraz daha çok çalışmanız gerekecek. Biraz daha çok yönlü olmanız. Yenilikçi olmanız.”

Bunları söylediğinde muhtemelen Photoshop kullanmayı öğrenmekten falan bahsediyordu, Finnegan Walsh’a erotik eğitim planı hazırlamaktan değil.

Yolculuğumuzun ikinci haftasındayız ve ben kendimi ekstra aktivitelerimize öylesine kaptırdım ki buraya gelmemizin asıl nedenini unuttum: Finn’in kitabını yazmak. Tamam, bazı boş günlerimde kafelerde oturup şimdiye kadar aldığım notları çözümlemeye çalıştım, Finn ise otel odasında yılbaşı temalı romantik komedi senaryosu okuyarak ya da... boş vaktinde neler yapıyorsa onları yaparak zaman geçirdi. Ama bu hafta sonu yapılacak fuar için Memphis’e vardığımızda, ondan daha fazla bilgi alma konusunda kararlıyım.

Bundan emin olmak için de çalışmak için en az seksi yerlerden birini seçtim: Hilton DoubleTree'deki bir konferans salonu.

Dizüstü bilgisayar açık, not defteri açık, ses kayıt cihazı çalışıyor. Hiç taviz yok.

"Dün gece biraz Sleater-Kinney dinledim," diyor Finn ben daha ilk sorumu sormadan. Telefonunu masanın ortasına bırakıyor ve tanıdık bir müzik çalmaya başlıyor. En sevdiğim albüm olan *All Hands on the Bad One*'ın açılış parçası. "Haklıymışsın, bayağı iyilermiş."

O kadar beklenmedik ki ne diyeceğimi şaşıırıyorum. "Sen—ah. Şey, güzel," diyorum tam bir aptal gibi. Boğazımı temizliyorum. "Yani sevindim. Yeniden bir araya geldiklerinde çok mutlu olmuştum ama Janet Weiss olmadan eskisi gibi değiller."

"Davulcu. 2019'da ayrıldı... sanırım?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Belli ki biri Wikipedia'da gezintiye çıkmış."

Omuz silkip masadaki otel kalemlerinden biriyle ritme eşlik ediyor. "Onları sevdiğini söylemiştin. Ben de merak ettim."

Buna nasıl tepki vereceğimi tam olarak bilemediğim için konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Beni *riot grrrl* ile oyalamaya çalışıyorsan bu işe yarayabilir, o yüzden kitaba odaklansak iyi olur."

Müziği kapatıyor. "Hazırım," diyor, saçını geriye atarak ve ânında dik bir pozisyona geçerek. "Sor bakalım."

İşe kolay sorularla başlıyoruz: *Nocturnals*'ın kamera arkası hikâyeleri, karakter araştırmaları. Birkaç gün önce Minnesota'da yaptıklarımızdan sonra profesyonel rollerimize rahatça dönebilmemize seviniyorum.

"Bir süre hep inek rolleri oynadın," diyorum. "*Nocturnals*'ta tabii, *Lucky Us*'da da" —orada hâlâ ailesiyle yaşayan bir ortaokul fen öğretmenini canlandırıyor — "ve *Just My Type*'da da." Burada da ter içinde kalmadan hoşlandığı kızla konuşamayan bir yazı tipi tasarımcısıydı.

"Bir de tutmayan bir dizi denemesi vardı," diyor. "Sosyal an-

lamda beceriksiz bir grup muhasebeciyi konu alan bir sitcom. Sürükleyici bir televizyon işiydi yani! Komik olan şu ki, bu roller bana o kadar çok benziyordu ki aslında tiplere bile sayılmazlardı. Hux karakteri bana çok da uzak değildi. Sadece bilim yerine Tolkien ve mitolojiye meraklıyım.” Sonra utangaç bir ifadeyle gözünün altına dokunuyor. “Reklam ajansım çekim dışında da şeffaf çerçeveli gözlük takmamı istemişti, halbuki gözlük takmaya ihtiyacım yoktu.”

“Yok artık. Ciddi misin?”

Başını sallayıp gülüyor. “Çok saçma, değil mi? Ama o zamanlar sırf o işe sahip olduğum için şükreliyordum. Şimdi işlerin nasıl kesildiğini görünce, daha da çok şükretmeliydim belki.”

“Bunun üzerine bir bölüm yazabiliriz,” diyorum. “İnek stereotipi, Hollywood’un bunu bazen nasıl küçümsediği bazen de nasıl bir fetiş hâline getirdiği üzerine.”

Finn’in bu kadar coşkulu tepki vereceğini beklememiştim ama gözleri hemen parlıyor. “Evet! Bayıldım.”

Finn’in Reno’dan LA’ye geçişini konuşurken klavyede parmaklarım âdeta uçuyor. Bana ilk kez halk içinde tanındığı ânı anlatıyor.

“Valley’deki bir Ralphs’daydım. Sepetim bir sürü korkunç şeyle doluydu: *Pop-Tart*, dondurulmuş soğan halkaları, tek başıma yemek için aldığım kocaman ithal peynirler. Yirmi yaşında ve ilk defa yalnız yaşayan birinin alışverişi işte. Benden en fazla bir iki yaş genç olan iki kız bana bakıp duruyordu, ben de aldığım şeyleri yargıladıklarını sandım, sepetimi gizlemeye çalıştım. Sonra otoparkta yanıma gelip Finn Walsh olup olmadığımı sordular. O kadar şok olmuştum ki arabamı nereye park ettiğimi unuttum. Sırf arabamı bulabilmek için on beş dakika boyunca otoparkta dolanmak zorunda kaldım.”

“Peki bu nasıl bir histi?” diye soruyorum kafamda oluşan resme gülümseyerek. “Tanınmak, ilk kez yalnız yaşamak?”

“Rüya gibiydi. Dürüst olmak gerekirse hâlâ alışamadım. Bu aralar insanlar beni eskisi kadar sık tanımasalar da dizi yayın-

dayken her yere şapka ve gözlük takıp gizlenerek giderdim. Şimdi hiçbirisiyle uğraşmıyorum. Nadiren böyle bir şey olduğunda da *Stranger Things*'deki çocuklardan birinin arkamda olduğunu ve aslında ona baktıklarını düşünüyorum." Bu söyledikleriyle bugüne kadar gördüklerim örtüşüyor. Onu sadece o dünyanın içinde olan insanlar gerçekten *tanıyor*. "Şunu netleştirmeliyim galiba: İlk başta birkaç ev arkadaşım vardı ama gündüzleri seçmelere gidiyor, akşamları restoranlarda çalışıyorlardı. O yüzden neredeyse hiç karşılaşmazdık. Birinci sezon bitince kendi daireme taşındım. Harika bir histi. Zaten uzun süredir kendi ayaklarımın üstünde duruyordum, bünyemdeki Pop-Tart'lardan arındıktan sonra da düzenli olarak yemek yapmaya başladım. Fırsat buldukça Reno'ya annemi ziyarete gittim."

Klavye tıkırtıları aramızdaki boşluğu doldurmaya devam ediyor. "Ailenle ilgili daha fazla şey duymak isterim," diyorum temkinli bir şekilde. Babasıyla ilgili söylediklerini hâlâ unutmadım ve onu ziyaret ettiğinden de bahsetmedi.

Masaya elindeki kalemle birkaç kez daha vuruyor. "Bir bakalım... Ben lisedeyken boşandıklarını zaten biliyorsun. Annem eskiden hastanede muhasebe işindeydi ama şimdi haham oldu."

"Ciddi misin? Harika! Bunu kitaba koyabiliriz, değil mi? Ve lütfen ona domuz eti yediğimi söyleme."

"Seni yargılamaz," diyor. "Ayrıca birkaç haftaya tanışırsınız zaten. Biggest Little Comic Con'a gittiğimizde Reno'daki eski evimde biraz vakit geçireceğiz."

"Tam bir altın madeni."

"Onunla gurur duyuyorum. Devasa bir kariyer değişikliği yaptı ve yeniden okula dönmesi gerekti. Ama bunu hep yapmak istiyordu ve başardı da."

"Peki *Ms. Mistletoe* hakkındaki görüşü ne?"

Gülüyor, kalemi bana fırlatır gibi yapıyor. "Parası çok iyiydi! Ayrıca Noel sahnesinde dikkatli bakarsan arka planda bir yedi kollu şamdan olduğunu görebilirsin."

"Vay canına, güzel temsil."

Bu onu kahkahaya boğuyor, gözlerinin kenarı kırışıyor. “Bunu da kitaba koymak istiyorum. Sadece o hüzünlü şamdanı değil –gerçi o da harika bir bölüm başlığı olurdu– genel olarak dini inancımı.”

Başımı sallayarak not alıyorum. “Peki ya baban?”

Yüzü sertleşiyor. “Şu aralar nerede, bilmiyorum. Genelde sadece benden bir şey istediği zaman ortaya çıkıyor.”

“Ah... üzüldüm.”

“Üzülme,” diyor elini sallayarak ama bu konuda anlatmadığı çok fazla şey olduğunu hissediyorum. “Aslında rahatlatıcı bir şey bu. Yaptıklarımın memnun mu, yoksa bunu çocukça bir vakit kaybı olarak mı görüyor diye endişelenmemek. Seçmelere ilk katıldığında bana söylediği şey buydu çünkü.” Dudaklarını birbirine bastırıyor. “Neredeyse hiçbir konuda anlaşılamadık. Siyaset, para, hayatımı neye adamam gerektiği. Acı dolu, mutsuz bir adamdım ve etrafındaki herkesin onun gibi hissetmesini görev edinmişti.”

Sonra annesinden bahsetmeye devam ediyor. Annesinin, Purim Bayramı’nda sinagogdaki kadınları *The Nocturnals* karakterleri gibi giyinmeye ikna ettiği o harika hikâyeyi anlatıyor. Elbette fotoğraf kanıtı istiyorum.

“Bu kitabı yazmak istemenin sebebi bu değilmiş gibi bir his var içimde,” diyorum, telefonunu ona geri uzatırken. Bana gerçeği anlatmaya *çok yakın*, bunu hissedebiliyorum; ufacık bir dürtme yetecek.

Daha derin bir konu hakkında konuşacağı zaman yaptığını fark ettiğim gibi bir şey söylemeden önce biraz durup düşünüyor. Doğru kelimeleri bulmak için zaman ayırması açıkçası hoşuma gidiyor. Çoğumuz ilk aklımıza geleni hemen söylemeye alışkınız.

“*The Nocturnals* dizisinde oynadığım süre boyunca,” diyor sonunda, “medya sürekli kiminle çıkıp çıkmadığım üzerine konuşuyordu. Gerçek hayatta yatakta karakterim kadar tatlı ve cömert olup olmadığımı. Gerçek hayatta da nasıl bir asosyal olduğum

hakkında konuşmak istiyorlardı ve Tolkien hakkında bu kadar çok şey bilmem çok komik değil miydi? Tam bir iyi çocuktum, değil mi? Gerçekte kim olduğuma dair en ufak bir fikri olmayan tüm bu okurlar için ne kadar da harika bir erkek arkadaş olurdum! Bu sürekli mercek altında olma durumu, özellikle kadın oyuncular için daha da zordu. Ve bu çok acımasızcaydı.”

“Ben... böyle düşünmemiştim,” diyorum dürüstçe. O bu kadar içten konuşurken ekrana bakmak doğru gelmiyor. Bilgisayarımı yana itiyorum ve kontrolü ses kayıt cihazıma bırakıyorum.

Finn konuşurken nefes alış hızlanıyor, masaya doğru eğiliyor, her kelimesinin kayda girdiğinden emin olmak istiyor. “Sonra da diziyi yerden yere vurmaktan keyif almaya başladılar. Hollywood böyle işte, değil mi? Gençlere yönelik ne varsa küçümsenir. Ağzımdan çıkan her kelimenin sonrasında nasıl yanlış yorumlanacağını düşünmek zorundaydım. Her şey, saatlerce düşünülmüş bir cümle bile, beş saniyelik bir alıntıya indirgenebiliyordu. Düşündüğümü söyleyemiyordum. Gerçek hayatta bile karakterimin dışına çıkamazdım. İnsanlar Hux’ı görmek istiyordu, beni değil. Bu kitap, insanlara gerçekte kim olduğumu gösterebilmem için bir fırsat. Hepimizin istediği şey bu değil mi zaten? Konuşabilmeyi, üretebilmeyi ve başkalarının bizi gerçekten dinlemesini?”

Ah. Vay canına. Bu adam beni çözmüş olabilir.

“Sonra her şey... bitti. Diziyi seviyorum. Hayranları da,” diyor. “Ama bazı oyuncular otuzuna yaklaşmıştı ve hâlâ on sekiz yaşındaki karakterleri canlandırıyorlardı. Garip bir şekilde uzatılmış bir ergenlik gibiydi bu. Ve bu yeniden buluşma...” Sözlerini yarıda kesiyor. Söyleyeceklerini tartıyor. “Ünlü olmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. O seviyedeki şöhretin insanlara ne yaptığını gördüm. Juliana... eh, büyük ihtimalle haberleri okumuştur.”

Okumuştum. Paparazzilerin onun bağımlılığını ve rehabilitasyon sürecini belgelemesi, aşırı zayıf olup olmadığını tartışmaları ve bu sefer ne kadar süre ayık kalabileceği üzerine yapılan spekülasyonlar. Hepsi korkunçtu.

“Ve bunlar sadece magazin sitelerine yansıyanlar,” diyor. “Bu iş çok acımasız olabiliyor.”

“Ama buna değer mi?” diye soruyorum. “Tüm bu saçmalıklara?”

Bunu bir süre düşünüyor. “Buna değdiği için mi yoksa başka yeteneğim yok diye mi buna tutundum, bilmiyorum. Belki de yok. Ama eşsiz bir şey bu. İnsanların önem verdiği bir sanat yaratıyorsun. Onları mutlu ediyorsun, onlara ilham veriyorsun ya da bazen sadece gerçeklikten kaçmalarını sağlıyorsun. Belki de insanlar, yaptığın işle daha önce senin hiç aklına gelmeyen bir şekilde bağ kurabiliyor ve bu büyülü bir şey. Kamera karşısına geçtiğimde, karakteri olabildiğince inandırıcı hâle getirmek haricinde hiçbir şey için endişelenmem gerekmiyor ve bu da inanılmaz bir rahatlama sağlıyor. Büyük roller almasam da yapabildiğim sürece bunu yapmaya devam etmek istiyorum. ‘Prestijli’ roller olmasa da. Belki bir gün yapımcılık ya da yönetmenlik de yaparım. Ama şu an bir özel hayatımın olmasını seviyorum. Aslında en çok ilgilendiğim konu ruh sağlığı.”

Bu beni hazırlıksız yakalıyor. Kitabı yazmak istemesinin arkasındaki motivasyonun Hollywood ya da ailesi olduğunu sanmıştım. Ama bunun, henüz sormadığım birkaç soruyu cevapladığını da inkâr edemem.

Ellerine bakıyor, parmaklarını birbirine geçiriyor. “Bunu sana söylemek için doğru zamanı bekliyordum çünkü bunun kitabın odak noktası olmasını istiyorum ama belki de tek bir doğru zaman yoktur.” Yarım bir gülüş atıyor, bunun onun için ne kadar çaba gerektirdiği yüzünden belli. “Gördün mü? Yapmak istediğim şey aklımdakini direkt, olduğu gibi söylemekken yine oyalanıyorum. Pekâlâ.” Derin bir nefes alıyor. “Oldukça şiddetli bir obsesif kompulsif bozukluğum var.”

“Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim,” diyorum olabildiğince nazik bir ses tonuyla. Yemeklerini incelemesi. Yemeği elleleriyle yemektense çatal bıçak kullanmayı tercih etmesi.

“Bunun hakkında konuşmak pek kolay değil,” diyor. “Ço-

cukluğumdan beri var. İlaç kullanmaya ve şu anki terapistimle çalışmaya başlamadan önce çok kötü bir hâldeydim.” Elini ensesine götürüyor, bana bakmadan önce gözleriyle etrafı tarıyor. “Takıntılarım çoğunlukla mikroplar, kirlenme, küf gibi şeylerle ilgili. Çoğunlukla yemekle ilgili. Bir şey azıcık bile kirliyse yanında duramam. Ya da en azından eskiden öyleydim. Restoranlarda yemezdim çünkü ne kadar temiz olduklarından hiç emin olamazdım ve hastalanmaktan korkardım. Yemekleri çöpe atardım. Eğer herhangi bir şekilde kötü kokuyorlarsa temiz çarşafları bile yeniden yıkardım. Suyu boşa harcadığım için suçluluk duyardım ki bu da kaygımı artırırdı.”

“Uzun süre ailemden sakladım,” diye devam ediyor. “Özellikle de babamdan. Bana duygusal şiddet uyguladığını anlamam için yıllarca terapi almam gerekti. Bize hiç el kaldırmadığı için her şey yolundaymış gibi geliyordu ama her konuda bir fikri vardı ve sen farklı düşünürsen bağırış çağırış başlardı. Yemek israfından nefret ederdi. Bu yüzden son kullanma tarihi yaklaşan ya da en ufak bir şekilde herhangi bir sebepten –ne bileyim, koruyucu bir madde yüzünden falan mesela– rengi değişmiş herhangi bir şey varsa o evden çıkana kadar beklerdim ve sonra onu çöp kutusunun dibine atardım. Sonra nerede olduğunu sorduğundaysa yedim derdim. Bazen ailemin durumumu fark etmesinden o kadar korkardım ki yiyecekleri sokağın sonundaki çöp konteynerine götürürdüm.”

“Tanrım,” diyorum sessizce. Genç Finn’in bu kadar korkmuş ve yalnız hissetmesi içimi burkuyor. “Bu zor olmuş olmalı. Çok üzgünüm.”

“Zamanla bunda ustalaştım.” Acı bir gülümseme. “Bazen eldiven takmam, sonra hemen duş almam gerekirdi tabii. Ve sonunda ailem tabii ki ne yaptığımı anladı. Babam çıldırdı. Annemse sanırım ondan korktuğu için sesini çıkaramadı. Babam... babam bana sadece kendime gelmem gerektiğini, deli gibi davranmayı bırakmamı söyledi. Bir de ‘kimsenin seni bunları yaparken görmesine izin verme,’ demişti.” Finn’in nefes alışları

huzlanıyor, yumruğunu masaya bastırıyor. "Ben de öyle yaptım. Takıntıların arkasından gelen zorunlu davranışlarım şekil değiştirdi. Bütün boş vaktim başkaları fark etmeden kendimi güvende hissetmenin yollarını bulmakla geçti. Tabakta bir leke varsa aç olmadığımı söyledim. Okuldaki eski çarşafı ve battaniyeleri atar, Hanukah paramla yenilerini alırdım. Babamı memnun etmeyi *o kadar çok* istiyordum ki... ve bunu yapabilmemin tek yolu da onun düşündüğü gibi o berbat evlat olmamaktan geçiyordu."

Onu daha fazla rahatlatılabilmeyi dileyerek, "Finn. Sen asla berbat biri *değilsin*," diyorum kararlılıkla.

Başını iki yana sallıyor. "Çoğu zaman öyle hissediyordum. Babam evden gidene kadar annemle de pek bir ilişkim yoktu ve iyi ki gitti. Gerçi en kötü olduğum zaman *Nocturnals'*ın son sezonuydu. Dizinin devam etmeyeceğini öğrenmiştik. Bir sonraki işimi ayarlamak konusunda çok endişeleniyordum çünkü benim dışımda herkesin sıradaki projesi belliydi. Kendime çok baskı uyguluyordum. Yeni aldığım evin ödemelerini yapabilecek miydim bilmiyordum. Kontrol edebileceğim tek şey evin ne kadar temiz olduğuydu. Kendimi korkunç bir döngünün içinde buluyordum. Evi baştan sona temizliyor, yeni aldığım tabakların kutusunu açtığımda kötü bir koku aldığıma yemin ederek tabakları iade ediyor ve hiçbir şey yeterince temiz gelmediği için sürekli çamaşır yıkıyordum. Bütün bunların sonucunda da elektrik faturam çok yüksek gelmeye başladı ve bu da stresimi artırdı. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Final bölümü yayınlandıktan sonra yardım almaya başladım. Aslında bunu Hallie önermişti."

"Bu harika," diyorum içtenlikle. "Ben de terapiye gidiyorum. Yaygın anksiyete bozukluğum var. Muhtemelen hayatım boyunca vardı ama yardım almaya ancak yirmilerimin ortasında başladım. Birkaç aydır gitmiyorum. Gerçi belki de gitmeliyim? Ama terapiyi çok seviyorum."

Başını sallıyor. "Yani beni anlıyorsun."

"Hepsini değil ama bir kısmını." Sonra birden aklıma geliyor.

“Peki ya seks? Sormamda bir sakınca yoksa... çünkü sonuçta şey, epey bir dokunma söz konusu.”

“Terapide bunun üzerinde de çok çalıştım,” diyor. “İlk başlarda oral seks biraz zordu ama yıllardır herhangi bir sıkıntı yaşamadım.”

“Eğer rahatsız oluyorsan, kesinlikle—”

“Hayır. Yapmak istiyorum. Becerilerim şu anda, şey, biraz yetersiz kalıyor olsa bile... yapmayı seviyorum.” Sesi öyle içten ki, boğazımda bir yumru hissediyorum. Hilton DoubleTree’de benim fark edemediğim, gizli bir erotik enerji var mı diye merak ederken boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkunuyorum. Kadınlara oral seks yapmaktan hoşlanan pek çok erkek tanıyorum ama onun böyle sıradan bir şekilde bunu kabullenmesi...

Neyse ki ben üzerinde daha fazla düşünmeden konuyu değiştiriyor. “Bu yüzden diğer hayalet yazarlarla yapamadım,” diyor. “Onlara tam olarak açılabileceğimi hiç hissetmedim; bu tarz konuları onlarla rahatça konuşamazdım. Ayrıca artık eskisinden çok daha iyiyim. Ellerimi yemek yemek için kullanmasam da restoranlara gidebiliyorum. Son zamanlarda terapide bunun üzerine çalışıyorum. Umumi tuvaletlerden olabildiğince kaçınıyorum ama eskisi gibi her ay çarşaf yenilemiyorum. Düşük seviyede, yönetilebilir bir hâlde. Ama bazen yüksek stresli durumlar... durumu kötüleştirebiliyor,” diyor gülerek. “Ve şanslısın ki bu tarz durumların çoğunda sen de yanımdaydın. Bunu herkese anlatmam,” diye ekliyor. “Ya sen?”

“Duruma göre. Yakınsak anlatırım.” Kulağa sanki aramızda özel bir yakınlık olduğunu ima etmişim gibi geldiğinden bunu söylediğime hemen pişman oluyorum.

Ama Finn sadece başını sallıyor. “Artık öyle olmasın istiyorum. Hayatımın çoğunu saklanarak, yalan söyleyerek, rol yaparak geçirdim. Bu kitabın *Nocturnals*’ın kamera arkasındaki eğlenceli anlarla ilgili olmasını istiyorum, evet. Ama bundan daha çok OKB’ye yönelik damgalanma ve Hollywood’daki ruh sağlığı

konusu hakkında olmalı.” Sesi daha güvenli çıkıyor, göz göze geliyoruz. “Kitaptan gelecek tüm geliri, oyunculara ruh sağlığı desteği sağlayacak bir vakıf kurmak için kullanmak istiyorum. Yeni başlayanlar, sektördeki, herkes. Kimsenin, para veya damgalanmanın ihtiyaç duydukları yardımı almalarının önünde bir engel olduğunu hissetmesini istemiyorum.”

Ona sadece bakakalıyorum. Az önceki özgüvenin yerini şimdi utangaçlık almış.

“Ne?” diyor, endişeyle kaşlarını çatıyor. “Neden öyle bakıyorsun? Kötü bir fikir mi sence?”

“Hayır. Asla değil.” Bilgisayarımı tekrar açıyorum, kalın harflerle VAKIF yazıyorum. “Bence... bu müthiş bir fikir, Finn. Gerçekten.”

Yanaklarına pembe bir renk geliyor. “Bu fikri sadece ekibim ve birkaç potansiyel bağışçıyla paylaştım. Ama istersen sana iş planını gösterebilirim.”

“Daha fazla Google Dökümanlar mı? Evet, lütfen.”

Pis piş sırtıyor ama memnun olduğu belli. Yüzünden anlayabiliyorum, bu proje onun bebeği.

“Sadece kurt adam dizisinde oynamış o adam olmak istemiyorum artık,” diyor cüretkâr bir şekilde. “Bunu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama büyük bir şey olmadığı sürece... sıkışıp kalacağım.”

Sıkışıp kalmak.

“Anlıyorum,” diyorum sessizce. Bunu yaşamamış olabilirim ama sıkışıp kalma hissini biliyorum. “Belki bu ikimiz için de o büyük şeydir.”

Havluya sarınıp Finn’le otel havuzunda –havuzda biraz mola vermenin bize iyi geleceğini söylemişti– buluşmaya giderken bunu gönlüsüzce yapıp yapmadığımdan artık tam olarak emin değilim. Bir şekilde son anda mayo getirmeyi akıl etmiştim. Kuzeybatı Pasifik’te yaşayan insanların güneşin yüzünü göstereceğini umarak mayo almalarına benzer bir hevesle beş yıl önce aldığım siyah bir bikini.

Finn koyu mavi şortuyla çoktan havuzun orada, 200 metre sırtüstü yüzme yarışma hazırlanıyormuş gibi kenarda esneme hareketleri yapıyor. Etraf doğru düzgün aydınlatılmışken onu hiç üstsüz görmemiştim. Kaslı biri değil; bunu zaten biliyordum. *Nocturnals* dizisinde oynarken çok zayıftı ama şimdi biraz daha kalıplanmış. Omuzlarında, sırtında, kalçalarında çiller var, renkli küçük girdaplar gibi görünüyorlar.

“Çorap mı giyiyorsun?” diye soruyor inanamaz bir hâlde.

Çoraplı ayaklarımı sokuşturduğum Birkenstock’larım gözüyle bakıyorum. Üstelik herhangi bir çorap da değil, en sevdiğim çift: Her tarafı somurtan suratlarla kaplı olan. “Bak, bu konuşmayı bu kadar erken yapmak istemiyordum, hatta belki de hiç yapmak istemiyordum. Ama ben hep üşürüm ve çıplak ayak hissini sevmiyorum. Ayağımda çorapla yüzecek hâlim yok.”

Finn başını iki yana sallıyor. “Üzgünüm, anlamıyorum. Sen net bir şekilde insan kılığına girmiş bir uzaylıyken neden benim hakkımda bir kitap yazıyoruz ki?” Yaklaşıyor, elini omzuma koyarken bana ciddi bir bakış atıyor. “Burada yalnız mısınız? Kendi gezegenindekiler senin için endişeleniyor mu?”

Havluyla ona vurmaya çalışıyorum ama o huzla kenara çekiliyor. “Hepimizin tuhaf huyları vardır, tamam mı?”

“Havuzdan çıktıktan sonra giymediğin sürece sorun yok.”

“Canavar değilim.” Tam olarak bu iş için çantama koyduğum ekstra çorapları bilmesine gerek yok.

Havuza doğru yürüyor ve bana abartılı bir şekilde kaşlarını kaldırdıktan sonra dibe dalıyor. Sudan çıktığında sırtarak gözlerindeki suyu siliyor ve saçını arkaya doğru yatırıyor.

“Dur tahmin edeyim, *The Nocturnals*’daki cesur bir sualtı kurtarma sahnesi için yüzmeyi öğrendin,” diyorum Finn kollarıyla suyu yararken. Bu konuda uzman değilim ama yüzme stili gayet iyi gözüküyor.

Başını iki yana sallıyor. “*Aquamarine 2: Boy Out of Water.*”

“O filmin bir devam filmi olduğunu bilmiyordum.”

“Evet, büyük ihtimalle de olmamalıydı. Hem eleştirel hem de ticari açıdan başarısız oldu ama yüzme dersleri bayağı iyiydi.”

Telefonumu havuzun kenarına bırakıyorum, suya atlamadan önce ailemden mesaj gelmiş mi diye kontrol ediyorum.

"Bil diye söylüyorum," diye sesleniyorum kelebek stili yüz-meye başlayan Finn'e. "Sanırım on yıldır yüzmedim." Başımınla CANKURTARAN YOK yazısını işaret ediyorum.

"Çok şanslısın. Birçok kalp masajı dersi almıştım. Ne kadarını hatırlarım bilmiyorum ama kesinlikle hayatını *kurtarıyormuşum gibi görünebilirim.*" Havuzun etrafına göz gezdiriyor. "Bu otellerin hiçbirinin bir kişiliği yok, değil mi? Memphis'te ne kadar vaktimiz kaldı? Belki yarın biraz dışarı çıkarız. Etrafı keşfederiz."

"Çalışmamız lazım. İki gün daha kalacağız, sonra perşembe günü Denver'a geçeceğiz."

"İkisini de yapabiliriz." Bana doğru yüzüyor. Kaşlarında ve kirpiklerinde su damlacıkları var. "Daha önce hiç gelmediğin bir yerdeyiz. Merak etmiyor musun? Belki yaratıcılığımıza iyi gelir."

Bu, konfor alanımdan çıkmak için gelmeyi kabul ettiğim bir gezi olduğu için pes ediyorum. Telefonuma bir kez daha bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Ah... evet, kusura bakma. Annem geçen hafta kolonoskopi yaptırmıştı, sonucunu bekliyorum."

"Otel havuzuna çorapla inen birini yetiştirmiş insanları merak ettiğimi söylemeliyim."

"Harika insanlar. Sağlıklı beslenen hippiler; esrar içiyorlar. Hatta annemin Grateful Dead'in peşinden konser konser dolaştığı bir dönem olmuş, ben doğmadan çok önce," diyorum. "Emekli olmadan önce babam büyük şirketlere sürdürülebilirlik danışmanlığı veriyordu, annem de ilkokulda müzik öğretmeni-ydi. Ama biraz yaşlandılar. Sanırım onlar hakkmda çok endişeleniyorum, onların istediğinden daha çok. Ama kendime engel olamıyorum."

"Yaşlı derken..."

Dudaklarımı büzüyorum, kendimi vereceği tepkiye hazırlıyorum. "80'e yaklaştılar. Okula giderken çocuklar onları hep benim

dedem ve anneannem sanıyorlardı. Şimdi bir yetişkin olduğum için onların eskiden olduklarından ne kadar farklı göründükleri ara sıra kafama dank ediyor ve bu beni çok korkutuyor." Sesim yumuşuyor. Etrafımız havuzun filtresinin uğultusuyla doluyor.

"Ben de aynı bu şekilde hissederdim," diyor. "Kolay olmasa gerek."

Sesinde yeni bir şey var, beni konuşmaya teşvik eden bir yumuşaklık.

"Sanki her yıl endişelenmem için yeni nedenler ortaya çıkıyor gibi. Hava eksilere mi inecek? Sonra yollar buzlu olduğunda arabadan inerken onlara bir şey olur mu diye endişeleniyorum. Görüşleri nasıl, refleksleri? Araç kullanmaları güvenli mi? Ve..." Biraz duraksıyorum, acaba çok mu fazla şey paylaştım diye düşünüyorum. Noemie dışında kimseye bu kadarını anlatmadığım kesin. "Yardıma ihtiyaçları olsa bile bunu benden saklamak için ellerinden geleni yaparlarmış gibi geliyor. Çünkü bana rahatsızlık vermek istemezler."

Bir keresinde ben endişelenmeyeyim diye babamın cilt biyopsisi yaptırdığını bana haber vermemişlerdi. Bu, muhtemelen doğru bir karardı çünkü annem mesajlaşırken sonuçların iyi çıktığını ağzından kaçırdığında ve bana geri mesaj atmadığında onu art arda beş kez aramıştım. Sonunda beni geri aradığında neden bu kadar endişelendiğimi anlamadığını söylemişti.

"İyi insanlar," diyor Finn. "Çok belli."

"Bana ve benim tuhaflıklarına tahammül ettikleri için mi?"

"Hayır. Onları anlatışından belli. Sektör, çocuklarını çok hızlı büyümeleri için zorlayan korkunç ebeveyn hikâyeleriyle dolu. Sanırım uzun süredir ailesini içten bir şekilde seven ve onlarla iyi anlaşılan birine rastlamamıştım."

Sonunda annemden mesaj geliyor ve omuzlarımı gevşetiyorum: "hr şey nrml 🍷 babanla ben ktlama yapıcz"

Telefonu havuzdan uzağa itiyorum ama çok uzağa değil. "Her neyse, ailem hakkında her şeyi bilmene gerek yok."

"Ya ben Bay ve Bayan Cohen'i merak ediyorsam?" Suda sırtüstü uzanıyor ve bana bir kedi gibi sırtıyor. "Eğer sadece ben

konusursam bu epey sıkıcı olur. Ben de seninle ilgili bazı şeyleri bilmek istiyorum.”

Sonra yüzerek uzaklaşıyor ve bana doğru su sıçratıyor.

MEMPHIS, TENNESSEE

Memphis, âşık olması kolay bir şehir ve ben de neredeyse şehre ânında âşık oluyorum. Zengin bir tarihe ve kültüre sahip, *canlı*. Güneş, tuğla binaların sıralandığı sokaklar boyunca peşimizi bırakmıyor, ensemizi ısıtıyor ve tüm şehri kehribar rengine boyuyor.

Sun Studio'yu geziyoruz ve Finn, güya Elvis'in ilk şarkısını kaydetmek için kullandığı mikrofona tutarken fotoğrafımı çekmek için ısrar ediyor. Fotoğrafı bana gösterdiğinde gözlerimi deviriyorum. Direkt kameraya bakıyorum ve çok ciddi gözüküyorum: Omuzlar geride, çene sıkı, serbest elim kalça hizasında yumruk hâlinde. "Bağımsız *riot grrrl* solo albüm kapağın hazır," diyor sırtarak.

Sonra İnsan Hakları Müzesi'ne ve Beale Caddesi'ne gidiyoruz. Beale Caddesi neon tabelaları ve hediyelik eşya dükkânlarıyla biraz turistik bir tuzak gibi geliyor. Ama biz de zaten turistiz. Otantik Memphis barbeküsü yemek için oturduğumuzda –Finn jak meyvesi yiyor– Finn şimdiye dek gördüğüm en rahat hâlinde. Çilleri güneşle belirginleşmiş, gözleri parlak, yıpranmış bir kot ve üzerinde MORDOR FUN RUN, bu yazının altındaysa daha küçük harflerle ONE DOES NOT SIMPLY WALK* yazan bir tişörtle oturuyor.

* Anlamları sırasıyla, MORDOR EĞLENCE KOŞUSU ve İNSAN ÖYLECE YÜRÜYEMEZ. Burada yazar, *Yüzüklerin Efendisi*'ne gönderme yapıyor. "One does not simply walk" cümlesi, Boromir karakterinin, serinin film uyarlamasında söylediği "One does not simply walk into Mordor" [Mordor'a öylece yürünemez/girilemez] ünlü repliğine atıfta bulunmaktadır. –yhn

Mekân tahta masalarıyla, duvarlardaki *country* müzik yıldızlarının eski posterleriyle ve hoparlörlerden çınlayan Johnny Cash'in sesiyle samimi bir yer. Tüm bunlar bana da biraz rahatlayabilirmişim gibi hissettiriyor. Finn otellerin boğucu olduğunu söylediğinde haklıymış. Dün ekiplerimize bir taslak gönderdik ve şimdi de biraz etrafı keşfetmeye hakkımız varmış gibi geliyor. Tekrar yazmaya başlamadan önce onlardan onay bekliyoruz.

Kareli masa örtüsünün üzerinden barbekü sosuna uzanıyorum. "Sos bir yerden tanıdık geldi. Kuzenim bu sosu bir kere sinde bir barbekü sosu aboneliği kutusuyla almıştı." Finn bana şaşkın bir bakış atınca durumu ona açıklıyorum. "Her ay sürpriz bir kargo gelmesini seviyor. İçeriği çok önemli değil, yeter ki açabileceği bir paket olsun. Bu sosu da çok sevmişti; gitmeden önce ona bir şişe alacağım."

"Sen ve kuzenin çok yakınsınız," diyor düşünceli bir tavırla. "Ondan çok fazla bahsediyorsun."

Başımı sallıyorum. "Noemie ile birlikte büyüdük. Aynı okullara, aynı üniversiteye gittik, hatta o daha pragmatik ve finansal açıdan istikrarlı bir yol olan halkla ilişkilere yönelene kadar aynı bölümde okuduk. Ayrıca onunla yaşıyorum. Kardeş gibiyiz açıkçası."

"Eskiden bir kardeşim olsun isterdim." Çatalını lahana salatasına batırıyor. "Ama en azından Krishanu vardı ve bir süreliğine yapışık ikizler gibiydik." Ondan birkaç gün önce bahsetmişti: Çocukken en yakın arkadaşı olan, hâlâ Reno'da yaşayan, lisede İngilizce öğretmenliği yapan Krishanu Pradhan. "Onunla da birkaç hafta sonra tanışacaksın."

"Sabırsızlanıyorum. Umarım senin hakkında yüz kızartıcı hikâyeleri vardır."

"Büyük ihtimalle epey çoktur."

"Finnegan Walsh çekimde değilken ya da yolda değilken ne yapıyor?" diye soruyorum. "Gerçek hayatın nasıl geçiyor?"

"Bu benim gerçek hayatım," diyor sakince.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, hayır, hayır. Gerçek hayat

demek evde kimse yokken spagetti sosunu tabaktan yaladığın, çıplak dolaştığın veya duşta işediğin zaman demek. Okuyucular bunu istiyor.”

“Duşta işememi mi istiyorlar?”

“Mecazi anlamda, evet.”

Dolly Patron şarkısı çalarken Finn bir süre düşünüyor. “Aslında çok sıkıcı. Bol bol yemek pişirmek, bol bol kitap okumak. Bazen annemle veya Krishanu ile görüntülü konuşmak.” Omuz silkiyor. “Aralıkta çıkacak yeni bir Hallmark filmi çektim ama kitabı bitirmeye odaklanmak istediğim için üzerinde çalıştığım başka bir şey yok. Komik olan şu ki, evdeyken yolculuk yapmayı özliyorum. Ve tabii ki, yoldayken de istediğim tek şey eve dönmek oluyor.”

Bu sözlerinde, kasıtlı olsun ya da olmasın, bir kırgınlık var. İki seçenek de çok derin bir yalnızlık hissi uyandırıyor: Evde tek başına veya etrafında oynadığı karakteri tanıyan ama kendisini tanımayan insanların olduğu bir yolculukta.

“İşte tam da bu yüzden bu işi aldım,” diyorum, cennetten kopup gelmiş domuz etimden bir lokma alırken. “Daha önce Seattle’dan hiç çıkmamıştım.”

“Demek ülke çapında seyahat edeceğini söyleyen herhangi birinin kitabını yazma işini kabul ederdin,” diyor. Mısır ekmeğinden bir parça kesiyor ve artık neden böyle yaptığını bildiğim için bakmamaya gayret ediyorum. “Hayalet yazarlığa nasıl başladın?”

“Bir şekilde önüme çıktı aslında.” İş ilanını, Stella’yı, Amber Y’nin kitabını yazışımı ve daha az tatmin edici diğer iki kitabı anlatıyorum. Gizlilikten ötürü birinin kim olduğumu keşfetmesinden ve başımın belaya girmesinden nasıl korktuğumu. İkinci kitabın yarısına gelene kadar anksiyeteden nefes alamayışımı. Bir keresinde, insanların Amber Y’nin hayalet yazarının kimliğini deşifre etmeye çalıştıkları bir Reddit başlığı bulmuştum ve kitabı benimle ilişkilendirebilecek herhangi bir şey olmadığından emin olsam da bir saat boyunca sosyal medyayı taramıştım. Ne

rasgele bir kâğıt parçası ne de bilgisayarımın ekranını büyütüp *Neden Diye Sormayın*'dan bir paragraf bulabilecekleri bir fotoğraf vardı. Yine de o başlığa bakmak bile sanki gizlilik sözleşmem bir kâğıt öğütücüsünün üstünde duruyormuş gibi hissettirmişti.

"İlk tanıştığımızda," diyor, sanki henüz yeni aklıma gelmiş gibi, "kariyerinde bir kriz yaşadığını söylemiştin. Bu senin hayalindeki iş değil sanırım."

Bunu unutmasını ümit ediyordum. "O gece... şey, Maddy DeMarco'nun kitabı için oradaydım; artık sebebini anlamışsındır. İmza için sıra bana geldiğinde ona tam adımı söyledim... ama o kim olduğumu bile bilmiyordu." O anda kalbimin nasıl kırıldığını hatırlarken dün gece yanımda getirdiğim soluk mavi ojeyle yeniden boyadığım tırnaklarıma bakıyorum ve başparmağımdaki ojeyi kazımaya başlıyorum. "Benimle tanıştığında bu kadar perişan olmamın sebebi buydu."

Finn sadece gözlerini kırptırıyor ve anlamaya çalışıyor. "Sen onun için o kitabı yazdın ama o senin kim olduğunu bilmiyor muydu?"

"Süreç boyunca onunla pek konuşmadım. Bu işi de bu yüzden kabul ettim; seninle gerçekten çalışma fırsatım olacağı için." Bunu tamamen profesyonel anlamda söylediğimi bildiğinden emin olsam da yüzüm ısınıyor.

"Bir şeyler söylemeliydin. Ona kendini bok gibi hissettirmeliydin."

Omuz silkiyorum. "Belki. Ama sadece oradan çıkmak istedim." Kendime engel olamayıp gülüyorum. "Ve senin sayende bunu yaptım. Farklı şekillerde." Tesadüf, kader, evrenin bir şakası: Her neyse şu an bunun için inanılmaz minnettarım. Bu iş şu ana kadar yaptıklarımdan çok farklı ve şu anda tam da böyle bir şeye ihtiyacım vardı. "Hayalindeki iş diye bir şey yok sanırım. Önce biraz daha hafif şeylerle başlamak isterdim; içerik üreticiliği, *reality* yıldızları gibi. Sonra daha derin şeylerin üzerinde çalışabilecektim. Daha fazla... özü olan şeyler üzerinde."

"Ben bu yelpazede nereye düşüyorum peki?" diye soruyor.

Parmağını masada gezdiriyor. "Bir oyuncu olduğum için herhangi bir derinliğe sahip olamayacağımı düşündün mü?"

"Ben... Hayır." Böyle sorguya çekilmeye, odağın üzerimde olmasına alışkın değilim ve belki de bu durum, ona karşı biraz daha empati duymamı sağlamalı. "Şey... belki ilk başta. Kendini ekranda görebilmek için biraz ego sahibi olmak gerekir, değil mi?"

Finn omuz silkiyor. "Bazıları için bu iş egolarını tatmin etmenin bir yolu olabilir elbette ama ben çocukluğumdan beri oyunculuğu seviyorum. Çoğumuz bu mesleği, sanata karşı hissettiğimiz saf sevgimizden yapıyoruz."

"Daha önce de yanıldığım oldu," diyorum. "Bahsettiğim *reality* yıldızının benim düşündüğümünden çok daha fazla anlatacağı şey vardı. Ama tabii sonra da neyin önemli neyin önemsiz olduğuna kim karar veriyor diye düşündüm. Belki benim için önemsiz olan bir şey, bir başkası için önemli olabilir."

"Şimdi de benim gizli derin kişiliğimi su yüzüne çıkarmaya çalışıyorsun."

Göz göze geldiğimizde, Minnesota'da yatakta omuz omuza hâlimiz aklıma geliyor. Finn'in boğazı tavana dönük ve o kalın sesiyle gelmek üzere olduğunu söylüyor.

"Gerçekten," diyor, boş sepeti kenara iterek. "Harika bir iş çıkarıyorsun." Sonra bir şeyi fark etmiş gibi: "Tüm bu hayalet yazarlık işi... hiç kendi kitabını yazmak istemedin mi?" diye soruyor.

Yüzüm alev alıyor ve boş su bardağıma uzanıyorum. Sonra kaygılı bir şekilde garsonu arıyorum.

"Ah. İstiyorsun."

"Yani. Herkes istemez mi? Büyük Amerikan romanı gibi bir şey yazmayı?" Gülererek geçiştirmeye çalışıyorum. Uzun zamandır bunu sesli söylememiştim. Bu hayal, ben ona nefes alacak bir yer bile tanıyamadan ölüp gitmişti. Bir hobi bile değil artık. Hatta Seattle'dan çıktığımdan beri o belgeyi açmadım bile.

"Eskiden istiyordum," diyorum. "Ama artık değil. Şimdi..." İkimizi işaret ediyorum. "Böyle şeyler yapıyorum."

Bu konuyu uzatmak istemediğimin farkında olmalı ki daha fazla zorlamıyor. Yine de dün sabah havuzda söylediği cümle bir sözmüş gibiydi: *Ben de seninle ilgili bazı şeyleri bilmek istiyorum.*

Ama benim sınırlarım var.

Ayrıca benim hayatımla ilgili konuşmalar ikimize birer maaş çeki kazandırmayacak.

“Merak ettiğim bir şey var,” diyor Finn, öğle güneşine çıkar çıkmaz gözlüğünü takarken. Bir saat sonrasında hâlâ imlecini bilgisayarım-daki o dosya klasörünün üzerinde gezdiriyormuş gibi hissediyorum. Başımı salladığımda yine kelimelerini seçmek için duraksıyor, kirli sakallı çenesini kaşıyor. “Bundan senin çıkarın ne? Bana verdiğin ‘birkaç ipucu’ senin için ne ifade ediyor?” Bu sözler yürüdüğüm kaldırımda donakalmama sebep oluyor. “Düşünüyorum da bunu sırf iyi kalpliliğinden ötürü yapıyor olamazsın.”

Keşke yüzünü görebilseydim, özellikle de güneş yanaklarımı kızartırken. Bu benim için yazdıklarım üzerine konuşmaktan çok daha kolay. “Sanırım benim de kendimce nedenlerim vardı. Uzun yıllar boyunca en yakın arkadaşlarımdan birine âşıktım,” diye başlıyorum ve garip bir şekilde bunu itiraf etmek çok da zor gelmiyor. “Wyatt. Üniversiteden beri ondan çok hoşlanıyordum ve hislerim asla kaybolmadı. Başkasıyla çıkar, ayrıldım ve sonra intikam almak istercesine ona karşı olan hislerim alevlenirdi.”

Finn başını sallıyor, araya girmiyor.

“Seninle tanışmadan birkaç hafta önce... onunla birlikte oldum. Ve bir anda hayallere kapılıp –tabii o zamanlar bunların hayal olduğunu bilmiyordum– harika bir çift olacağımızı düşünmeye başladım. Ondan o kadar çok, o kadar çok hoşlanıyordum ve o kadar sabırlı davranmıştım ki sanki artık her şey yerine oturuyormuş gibi gelmişti.” Bu karanlık bir sır değil tabii ama o anları tekrar yaşamak da pek keyifli değil. “Ta ki bana böyle bir şey olmayacağını söyleyene kadar. Ben bir ‘ilişki kızıymışım’ ve o da bir ilişki istemiyormuş.”

“Bu ne demek oluyor?” diyor Finn. “İlişki kızı?”

İlişki geçmişimi düşünüyorum. Justin, lisedeki erkek arkadaşım ve aynı zamanda ilk birlikte olduğum erkek; toplamda altı dakika sürmüştü. David, üniversitenin ikinci yılında çıktığım, hamile kaldığımda ve kürtaj yaptırmaya karar verdiğimde bana destek olan kişi. Ayrılmamızın tek sebebi bir dönem yurt dışına gidecek olması ve ikimizin de uzak mesafe ilişkisi yaşamak istemeyişimizdi. Tabii bir de Knox vardı, orgazm olmamı sağlayan ilk erkek, bu da diğerlerine karşı daha cesur davranabilmemi sağlamıştı: Yirmilerimde farklı farklı ilişki uygulamalarından tanıştığım pek çok erkek, dört ila on sekiz ay süren ilişkiler... ta ki hepsi bitip tekrar Wyatt'ı özlemeye başlayana kadar.

“Sanırım ben hiç öylesine birileriyle takılmadım. Şimdiye kadar.” Tekrar başparmağımı kazıyorum, mavi ojemini bir kısmını yoluyorum. “Bir yandan haklı aslında. Sadece bunu ondan duymak, beni bu kadar iyi tanıyan ve bu kadar çok hoşlandığım birinden duymak çok kötü hissettirdi. Ben ilişki kızıyordım... ama o benimle bir ilişkisi olsun istemiyordu.”

İlk defa bu kelimeleri söylüyorum. Çünkü gerçek bu, öyle değil mi? Eğer benimle olmak isteseydi ne kızı olduğumun bir önemi kalmazdı.

Finn'e kısa bir bakış atıyorum, eğer bunların normal insan problemleri olduğunu düşünüyorsa hepsini bir kenara bırakmaya niyetliyim. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum. Ama tekrar konuşmaya başladığında sesi ciddi çıkıyor.

“İlişki insanı olmanda yanlış olan bir şey yok. Ya da olmamanda,” diyor Finn yumuşak bir sesle. “Dizinin ilk yıllarında insanlarla herhangi bir bağ kurmadan takıldım. Bununla gurur duymuyorum. Hatta sekste ne kadar kötü olduğumu düşününce o zamanlar öyle davrandığım için şimdi daha da pişmanım. Ama gençtim, deneyimsizdim ve boyumu aşan şeylere girişmiştim.” Sırıtmaya çalışıyor. “Belki de hevesim bunları telafi etmiştir.”

Bu beni güldürüyor. “Sadece Hollywood'dan insanlarla mı çıktın?” diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Bu sektörden olmayıp da sektörü *anlayabilen* birisiyle karşılaşmadım," diyor. "Stresli olabiliyor tabii ama iki insan da bu stresi anlayabildiğinde başa çıkmak kolaylaşıyor."

Söyledikleri çok mantıklı ama yine de bu sözlerin neden midemde garip bir his uyandırdığını açıklayamıyorum.

"Wyatt'a karşı hâlâ hislerin var mı?" Finn'in sesi saklamaya çalıştığı bir merakla kaplı. Cevabın ne olduğunu umursamaması gerektiğini düşünüyormuş ama aynı zamanda da cevabımı öğrenmeyi çok istiyormuş gibi.

"Emin değilim," diyorum dürüstçe. En azından bir haftadır onu düşünmediğim doğru ki bu güzel bir farkındalık. Ayrıca artık gelmeyen mesajlar için telefonumu kontrol etmiyorum. "Hâlâ aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüğümünden değil, olamayacağını biliyorum. Ama bu hisler bir gecede silinmedi. Ve bu işi kabul etmemin nedenlerinden birinin bu olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum."

"Üzgünüm. İşler istediğin gibi gitmediği için üzgünüm." Sesi çok içten geliyor, ondan duymaya alışık olmadığım bir sempatiyle dolu. Güneş gözlüğünü başının üzerine takıyor ve o anlayışı kaşlarının yumuşak kavisinde, çenesinde görebiliyorum. Bakışları bana o kadar çok odaklanmış ki aniden beni bu şehirden çıkarıp bir otel odasına götürüyor.

Sorusunu hâlâ cevaplamadım ama cevaplamak üzereyim.

"Sonra Maddy'nin etkinliğine gittim ve kariyerim de yanlış bir yöne gidiyor gibi hissettim. Sanki hiçbir şeyde başarılı olamıyormuşum gibi. Yani benimle tanıştığında bu noktadaydım: En dipte değildim ama hayatımın çok kötü bir dönemindeydim. Ezelden beri kariyerime odaklanmıştım ama yine de kariyerimde istediğim yere varamıyordum. Aşk hayatımsa tamamen Wyatt'ın etrafında dönüyordu. Sanırım o dersler hakkında şakalaşmaya başladığımızda ben de kendime eğlenmek için biraz alan tanıyabileceğimi düşündüm."

Gözlerini gözlerimden ayırmıyor. "Peki öyle oldu mu?" diye soruyor. "Eğlenceli?"

Minnesota anıları tekrar bir sıcak hava dalgası yaratıyor bedenimde. Minnesota, Phoenix ve belki bu gece, herhangi bir teslim tarihi olmadan, erken uyanmak zorunda olmadan. Bana biraz daha yaklaştığını hayal etmediğimden eminim.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımla onaylıyorum. "Ve sanırım daha da güzel olacak."

Çünkü neon pembe tabelasmda MEMPHIS EROTİK BUTİĞİ yazan bir dükkânın önünde duruyoruz.

"Nedense bunu planladığını düşünüyorum," diyor Finn gülererek. "Şu hazırladığın Google Dökümanlar'da bir yerlerde olmalı. Çok küçük harflerle yazılmış."

Finn beyzbol kepini düzelterip gözlüğünü geri takarken ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. Kendini gizliyor. "Gerçekten mi? Memphis, Tennessee'deki seks mağazası çalışanlarının Oliver Huxley'yi tanımasından mı endişeleniyorsun?"

"Hey. Bizim hayranlarımız oldukça çeşitli ve umuyorum ki sekse olumlu bakıyorlar."

"Bunda utanacak bir şey yok." Şapkasını kapmak için bir hamle yapıyorum ama o kaçırıyor. "Hadi ama."

Gönülsüzce şapkasını ve gözlüğünü çıkarıyor. Yine de içeri girerken gözlerini kaçırdığını fark ediyorum, porno yıldızlarının vücut parçalarından esinlenerek yapılmış oyuncaklara bakıyormuş gibi yapıyor. Finnegan Walsh, üstünde Mordor tişörtüyle bir seks mağazasında. Daha da müstehcen ürünlerin, BDSM bölümünün ve şişme bebeklerin önünden geçerken yanakları çok tatlı bir şekilde kızarıyor. Bu sırada ben her tarafa bakıyorum, hem derslerde kullanabileceğimiz bir şey var mı diye hem de ilginç geldiği için. En iyi seks mağazaları açık ve kapsayıcı mekânlardır ve içlerinden birine girmem çok uzun zamanımı almıştı.

Raftan bir şişe kayganlaştırıcı alıyorum. "Her zaman lazım."

"Hı hu." Finn başıyla başka bir vitrini işaret ediyor. Yavaş yavaş gevşediğini görebiliyorum. "Bu ne işe yarıyor?"

"Titreşimli göğüs ucu kısıkcı? Adından belli değil mi?"

"Ah. Sanırım bunlara biraz çalışmam gerekecek." Isınan bir

kayganlaştırmacıya doğru ilerliyor. "Bu tarz bir şeye alışabilirim gerçi."

Karnımda bir heyecan dalgası hissediyorum. "Öyle mi? Hadi bunu alalım."

Yüzünde ilginç bir ifadeyle beni izliyor. "Bu konularda çok rahatsın." Elini saçlarının arasından geçirirken sesi neredeyse etkilenmiş gibi çıkıyor. "Bu konulardan konuşmak. Burada olmak."

"Sanırım okulun da etkisi oldu," diyorum. "Ve... pratik de yaptım denebilir. Eğer bu konuda kendimi rahat hissetmezsem başkasına ne istediğimi söyleyemeyeceğimi biliyordum," diyorum. Ona kurnaz bir gülümsemeyle bakıyorum. "Partnerine ne istediğini söylemek, insanı güçlendiriyor. Ve rahat olmak, seksi olmamak demek değil."

"Artık bunu kesinlikle biliyorum."

Dün bu düşünce aklıma gelmişti, bugün de onu doğrulamış oldu: Birbirimize karşı daha açık davranıyoruz. Her şeye rağmen Finn ve ben sadece seks partnerleri veya hayalet yazar ve yazardan daha fazlası olabiliriz: *Arkadaş* olabiliriz.

Vibratörlerin olduğu rafa geldiğimizde evdekine benzer bir klitoris masaj cihazı seçmeden önce ürünlere birkaç dakika göz gezdiriyorum. "Buna ne dersin?"

"Ben... saygılı bir şekilde bakıyorum."

"Beraber deneyebiliriz diye düşünüyordum."

"Ve şu an *çok daha* saygılı bir şekilde bakıyorum."

Vibratör, kayganlaştırmacı ve çeşitli prezervatiflerle (aromalı, kabartmalı, ultra hassas) kasanın önüne ilerliyoruz. Kasadaki orta yaşlı kadın ürünleri okuturken bize samimi bir selam veriyor, Finn'le göz göze geldiğinde elindeki barkod okuyucuyu düşürüyor.

"Aman Tanrım, Finn? Finn Walsh?" diyor güneyli aksanıyla. "İçeri girdiğinde gözlerim bana oyun mu oynuyor diye düşündüm ama gerçekten sensin, değil mi?"

Finn'in duruşu bir anda dimdik oluyor. Kapıya bakıyor, san-

ki ne kadar kısa sürede kaçabileceğini hesaplıyor gibi, sonra da bunun imkânsız olduğunu fark ediyor.

Elini yarım yamalak sallıyor. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kadın ellerini ağzına götürüyor. "Aman Tanrım, gerçekten sensin! Ben Tamara, buranın sahibiyim, hoş geldiniz! Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Gerçi" —boynunu uzatıp elimdekilere bakıyor— "kız arkadaşın zaten çoksatanlarımızdan seçmiş bile!"

"Ah... o benim..."

"Ben onun..."

Tamara bize göz kırpmıyor. "Merak etmeyin, kimseye söylemem." Sonra bir çığlık atıyor. "Yeniden buluşmaya bu kadar az süre kalmışken çok yoğun olmalısın! Yeniden buluşma haberini duyunca öyle bir çığlık attım ki kocam neredeyse kalpten gidiyordu."

"Biz de çok heyecanlıyız."

Bu ânı yaşamak bana tarifsiz bir zevk veriyor.

"Fotoğraf çekebilir miyiz? Hep ünlülerin fotoğraflarını astığım bir duvarım olsun istemişimdir ama buraya o kadar da çok ünlü gelmiyor. Belki de ilk sen olacaksın!"

"Ne büyük şans," diyor Finn, ruhsuz bir sesle. "Elbette."

Tamara sevinçle telefonunu çıkarıyor.

"Seni öldüreceğim," diyor Finn dişlerinin arasından.

"Çivili dildoyla mı yoksa deri kırbaçla mı?"

"Hangisi daha yavaş ve acılıysa onunla."

"Kulağa bayağı fetiş gibi geliyor." Dükkân sahibi telefonunu Finn'e doğrultunca Finn'i dürtüyorum. "Şimdi gülümse."

DİZİ SAHNESİ
THE NOCTURNALS,

Sezon 2, Bölüm 18: “Kötü Bir Şey, Çılgın Bir Şey”

İÇ MEKÂN – OAKHURST BİYOLOJİ LABORATUVARI –
GÜNDÜZ

PROFESÖR DONOVAN, mikroskopun arkasında, test tüpleri, beherler ve röntgen filmleriyle çevrili bir laboratuvar masasında oturmaktadır. CALEB RHODES, rahat bir şekilde masaya yaslanmış, OLIVER HUXLEY ise gergin bir hâlde yanında beklemektedir.

PROFESÖR DONOVAN

Tüm deneylerimin de gösterdiği gibi, onun DNA'sını tamamen değiştirip köpeklerle özgü özelliklerini yok edecek bir şey yok. Ne yazık ki bu, geri döndürülemez bir süreç.

CALEB

Ben de ona bunu söyleyip duruyorum. Sadece bu bilimsel konularda pek iyi değilim. Ayrıca kurt adam olmak pek de kötü bir şey değil. Bence bu konuda oldukça iyiyim?

Caleb ulumaya çalışır ama öksürük krizine girer.

Yani. Çoğu zaman.

HUX

Bu senin için değil, Caleb. Bu... başkası için.

CALEB

Onun fikrini sordun mu, Hux? Belki önce buradan başlamalısın, ne dersin?

HUX

Şey, hayır. Ama sence seçme şansı olsaydı, gerçekten bunu mu isterdi?

CALEB

Hux'a yaklaşır, parmağını göğsüne doğrultur.

Doğaüstü seviyede güçlüyüz, hızlıyız ve gece görüşümüz var. Bir mil öteden yapılan konuşmaları duyabiliyorum. Yaralandığımda kendimi iyileştirebiliyorum. Ve övünmek gibi olmasın ama bu bir gerçek: hepinizden daha güzeliz. Daha parlak saçlar, kusursuz bir cilt, iri kaslar. Kim istemez ki bunu?

HUX

Onun ne istediğini sen nereden bileceksin?

CALEB

Çünkü onu dönüştüren benim.

MEMPHIS, TENNESSEE

Günbatımıyla birlikte aramızdaki enerji değişiyor. Yoğunlaşıyor. Kolum defalarca kez Finn'in koluna değiyor, Finn ise elini belime koyduğunda bir süreliğine elini indirmeyi unutuyor. Sahilde kısa bir yürüyüşten sonra otele geri dönmek için hazır olup olmadığını sorduğumda nefes nefese *evet* deyişi kalbimin ritmini değiştiriyor. Eylül sonuna göre dışarısı epey sıcak, nemli hava ciğerlerimi dolduruyor, adımlarımı biraz dengesiz atmama sebep oluyor. Alkol yok, beynime doğrudan giden sürekli bir haz dalgası var.

Işıkları açıp seks mağazasından aldığımız torbayı yatağın üstüne boşaltıyorum. Oldukça kayıtsız bir şekilde komodinin üstünde duran gizem romanını ters çeviriyorum. Utandığımdan değil ama *The Sourdough Slayer** da dünyanın en seksi başlığı sayılmaz.

Sonraki dersimiz oral seks olacaktı ama neden işleri biraz daha heyecanlı hâle getirmeyelim? Planımdan sapmış olacağız ama bu gerekli.

Finn'in istiflediklerimize bakışından benimle aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum. "Hepsini denemezsek yazık olmaz mı?" diyor, dokulu prezervatifi eline alarak. "Her şeyin çalıştığından emin olmalıyız."

"Tamamen katılıyorum."

Vibratöre uzanıp paketini açıyor. "Bunu kullanmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?"

* (İng.) *Ekşi Maya Katili*. -yhn

“Yavaş başla,” diyorum. Oysa bana dokunmasını sabırsızlıkla bekliyorum. “Bunun dışında... istediğin gibi oynayabilirsin.”

“Niyetim tam olarak bu,” diyor. Sonra vibratörü komodinin üstüne bırakıp bana odaklanıyor. “Yakında,” diye ekliyor. Yatağa oturup yanındaki yere eliyle vuruyor. Küçük bir yönlendirme ama kontrolü eline alması ve ne yaptığını bilmesi bedenimi heyecandan kıvrandırıyor.

“Bugünü sevdim,” diyor, saçımı okşayarak. Parmaklarının nazik dokunuşuyla gözlerim kapanıyor. Diğer eliyle çenemi kavıyor ve başparmağı, altdudağıma nazikçe bastırmadan önce çene hattımda geziniyor. “Teşekkür ederim. Bana bu zevki yaşattığın için. Belki ben de biraz eğlenebileceğimi unutmuşum.”

“Bu senin için eğlenceli değil mi?” Dudaklarımı aralayıp teninin tuzlu tadını tadıyorum. Başparmağını birkaç kez yaladıktan sonra ağzıma sokuyorum.

Ben onun başparmağını emerken Finn inliyor, saçlarımdaki eli yumruk hâline geliyor. “Bence bunun benim için nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorsun.” Nefes nefese bir hâlde başparmağını ağzımdan çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. “Ama bu gece senin gecen.”

Onunla tartışamayacak kadar azgınım.

Özgüveninin arttığını görmek çok hoşuma gidiyor. Seattle’daki ilk gecemizden bile daha hızlı bir şekilde kıyafetlerimizi çıkarıp atıyoruz: Tişörtler, kotlar, kemerler, iç çamaşırları yerde bir yığın oluşturuyor. Kürekkemiklerinin arasında, tam ortada olmayan bir ben keşfediyorum. Sonra Finn yan dönüp bana bakıyor, güzel ve kararlı bir şekilde bedenimi inceliyor.

Bu da çok hoşuma gidiyor, bana karşı bu açlığı. Bu yüzden ona söylüyorum. Çünkü konu tamamen iletişim.

“Öyle mi? Çünkü buna tüm gece boyu devam edebilirim, sen de istersen,” diyor, tembel bir gülümsemeyle.

Gülerek başımı iki yana sallıyorum ama elini baldırımdan yukarı doğru kaydırıp gerçekten koymasını istediğim yere doğru yaklaştırdığında nefesim kesiliyor.

Eğer bu ilk seferimiz olsaydı, parmaklarını kıvrımlarımın arasına kaydırduğında hissettiği kayganlığın da kanıtladığı gibi, bu kadar muhtaç hissetmekten utanırdım. Bedenimin çıkardığı seslere verdiği tepkilerin bağımlısı olabilirim. Zorla çıkan nefesi. Yüzünün boynuma yaptığı baskı.

Ama hevesli bir hâlde ve bir anda çok hızlı ilerliyor.

“Daha nazik,” diyorum, birkaç parmağımla kolunu dürterek. “Daha yumuşak.”

“Doğru, doğru. Özür dilerim.” Dokunuşu bir kuştüyü gibi hafifliyor. Gözlerimi kapatıp omuzlarını kavıyorum. İşte orası.

Dün gece dikkatini verdiği belli çünkü şimdi benim hareketlerimi kopyalıyor, parmaklarını dairesel hareketlerle gezdiriyor. Odaklanmış bir hâlde, hızını ve uyguladığı baskıyı tepkilerime göre ayarlıyor.

“İyi mi?” derken elini klitorisime sürüyor ve titriyorum. Başım la onaylıyorum ve pürüzlü bir sesle *evet* diyorum. Onu teşvik etmek için kalçamı sallıyorum. Tekrar ve tekrar yapıyor. Keyif veren kısa sataşmalar. Sonra ısıtıcı kayganlaştırıcıya uzanıyor ve elini baldırlarıma kaydırmadan önce kayganlaştırıcıyı ellerini birbirine sürterek ısıtıyor. Tenime temas ettiğinde haykırıyorum, tüm o sıcaklık beni hazza gittikçe daha da yaklaştırıyor.

“Nefesimi kesiyorsun,” diyor göğsüme doğru ve diliyle göğüs ucumu yakalıyor. Başta hafifçe, sonra sertçe emiyor ve parmağını içime sokuyor. Birkaç kez parmakladıktan sonra elini yukarı doğru kaydırıyor ve bastırıyor, sürüyor ve etrafında geziniyor ve *aman. Tanrım.* Arada bocalasa da o kadar iyi hissettiriyor ki ona sıkıca tutunuyorum. Özellikle nefesimi tuttuğumu fark edip hızlandığında.

Özellikle de komodindeki vibratöre uzanırken.

Ama vibratörü direkt bacaklarımın arasına yerleştirmiyor. Yaramaz bir gülümsemeye açma tuşuna basıyor. Bana doğru eğilip vibratörü ağzıma yaklaştırıyor ve bir süre orada tutuyor. Titreşimlerin ağzımda çıkardığı mırıltı biraz gıdıklasa da çok keyifli bir his veriyor. Sonra boynuma kaydırıyor. Silikon tenime

yumuşak ama gittikçe daha da çok haz veren patlamalarla dokunuyor.

"Bu... bu gerçekten çok iyi," diyorum. Ne kadar iyi hissettirdiğini biliyormuş gibi sırtıyor.

Göğüslerime geldiğinde vibratörü sertçe göğüs ucuma sonra diğerine bastırmadan önce biraz oyalanıyor. Sırtım geriliyor, tüm kaslarım kasılıyor. *Daha aşağı. Lütfen.*

Vibratörü karnımdan geçirirken biraz gıdıklanıyorum ama beklentinin verdiği heyecan bunu bastırmaya yetiyor. Bedenim bana haz vermesini o kadar çok istiyor ki boşalmadan önce titreyerek onu sımsıkı sarmak istiyorum.

Kalçamı öne doğru çıkarıyorum. Onu biraz daha aşağıya doğru yönlendirmek için elimden geleni yapıyorum. Ne yaptığı-
mın tam olarak farkında ama yemi yutmuyor.

"Yavaş gitmemi söylemiştin," diye mırıldanıyor, vibratörü olmasını istediğim yerden uzaklara, daha yukarıya götürürken.

Boğazımdan bir inleme çıkıyor. "Yavaşlığı siktir et. Beni yalvartma."

Sadece gülüyor ve beni azdırmaya devam ediyor. Karnım. Tekrar göğüslerim. Göbeğim. Çok hoşuma gidiyor ama aynı zamanda nefret ediyorum. Onu boğazlamak ve kafasını bacakları-
mın arasına bastırmak istiyorum.

"Yalvarman hoşuma gidebilir," diyor.

Sonunda, *sonunda* vibratöre kayganlaştırıcı sürmek için bir ara veriyor ve bacaklarımdan arasına yerleştiriyor. Rahatlayarak bir nefes veriyorum. Ardından nefes nefese inliyorum.

Hızını biraz artırıyor.

Hızı, baskıyı ve yeri değiştirdikçe ağzımdan açık saçık şeyler dökülüyor. Hepsi inanılmaz iyi.

"Durma," diyorum tam yerini bulduğunda. "*Tanrım*— lütfen—"

"İmkânı yok," diye hızla yatıştırıyor beni. Onun da nefesleri daha hızlı ve sık.

Omurgamda başlayan o ateşi hissedebiliyorum. Bu sefer ola-

cak, onunla; bundan eminim. Yumruğumu çarşafa gömüyorum. Aklımı okumuş gibi hızını biraz daha artırıyor, ta ki yalnızca bedenim, bu his ve bana doğru eğilebilmek için ağırlığını ayarlayış kalana dek. Daha hızlı. *Evet.*

İçimde bir şey yırtılıyor, göğsümden bir inilti kopuyor. Mükemmel bir rahatlama, bedenimi sarsan, yavaşça inleten ve saçını çekmeme sebep olan. Vibratörü tutan eli gevşiyor ve titremeleri benimle birlikte yaşıyor.

Bitkinim. Konuşamayacak hâldeyim. Belki o da ne diyeceğini bilemiyor çünkü ağzı tembel bir gülüşle yukarı doğru kıvrılıyor ve az önce yaptığı gibi eliyle yüzümü kavıyor. Bu kez çenemi tutarken büyük bir saygıyla yapıyor bunu ama bunu hayal ediyor olmalıyım. Orgazm sonrasında birbirine yakın hissetmek doğal bir şey. Memphis Erotik Butiği'nin de yardımıyla hayatında ilk defa bir kadını orgazma ulaştırmış olabilir.

"Chandler," diyor kısık bir sesle. Ama adımdan sonrakileri duymuyorum. Birkaç kez göz kırpmıyor ve gözkapaklarındaki çilleri görece kadar yakınındayım. Oliver Huxley'yi haftalarca izledikten sonra, Finnegan Walsh'ın hâlâ okuyamadığım bazı yüz ifadeleri olduğunu fark ediyorum.

Çenemin altına parmağını koyuyor ve beni kendine çekiyor. Dudaklarımız buluştuğunda öpüşünün yumuşaklığına şaşıyorum. Dudaklarının dudaklarıma fırça darbesi gibi yumuşakça değişine.

Sonra, kıyafet öbeğinin altından bir yerden bir telefon çalıyor. Finn'inki.

Finn telefona uzanmak için bir hamle yapmıyor. "Mesaj bırakırlar," diyor. Yine de telefon bizi birbirimizden uzaklaştırdı; dudaklarım hâlâ onunkinin dokunuşuyla yanıyor.

Telefon susuyor ama hemen ardından benimki çalmaya başlıyor.

"Ben açsam—" diyorum. O da onaylayarak başını sallıyor. Yataktan sendeleyerek çıkıyorum, tişörtler, kemerler ve iç çamaşırları arasında telefonu anyorum. Telefonumu cebimin o kadar

dibine itmeme gerekli miydi gerçekten? Kadın kot pantolonlarının cepleri sadece bir telefonun üçte birini sığdırabilecek şekilde tasarlanıyor ve bu bir trajedi ve...

"Editörümüz arıyor," diyorum. Finn yatağın kenarına atılıyor, iç çamaşırını giymeye çalışırken ben de telefonu hoparlöre alıp tişörtümü aceleyle, ters giyiyorum. Çıplak şekilde iş görüşmesi yapamam ve ikimizi birden aradırsa, önemli bir şey olmalı.

"Merhaba, Nina," diyorum. Finn de arka plandan merhaba diyor.

"Harika —birliktesiniz!"

Dudaklarımı bastırıyorum. Sertçe. "Hı- hı."

Finn pantolonunu giyinmek için yatakta pozisyonunu değiştiriyor; bir bacağı pantolonda, diğerini altına kıvrımış.

"Bu kadar geç bir saatte aradığım için üzgünüm," diyor neşyle. "Ama çok heyecanlandım. Bu akşam çıkardığınız ana hatları okudum ve bayıldım. Bence ikiniz doğru yoldasınız."

Omuzlarım gevşiyor. Finn başparmağını havaya kaldırıyor.

"Bunu duymak harika," diyorum.

"Chandler çok çalıştı. Uzun saatler boyunca," diyor Finn kaşlarını kaldırarak. "Gece geç saatlere kadar."

Yumruğumu dudaklarıma bastırırken onu dürtüyorum.

"Bu konuşmayı projeye resmi olarak yeşil ışık yaktığımız şeklinde yorumlayabilirsiniz," diyor Nina. "Taslağı okumak için sabırsızlanıyorum."

"Çok teşekkür ederiz," diyorum ve Finn de tekrarlıyor. "Hemen çalışmalara başlayacağız."

Telefonu kapattığımda oda sessizleşiyor. Saatin henüz çok geç olmadığını fark ediyorum. Devam edebileceğimizi.

"Biraz uyumalıyız," diyorum onu ayartmak yerine. "Böylece sabah erkenden yazmaya başlayabiliriz," diyorum.

"Haklısın. Tabii." Finn gömleğini ararken gözü yerdeki vibratöre ilişiyor, yanakları kızarıyor.

"Bu arada, harika iş çıkardın. Başardığımızı hissetmiştim."

Sonra sözlerinin çift anlamlı olduğunu fark ediyor. Yüzünü buruşturuyor. "Neden yazı işlerinde bu kadar çok çift anlam var?" diyor ve bu söylediğine güldüğümde sesim kulağa içi boş gibi geliyor.

Finn'in *sadece Hollywood'dan insanlarla sevgili olduğunu* kendime hatırlatıyorum çünkü bunu unutmamam önemli gibi görünüyor. Eğer sadece takılıyormuş gibi olduğumuzu unutursam kendime hemen o konuşmayı hatırlatacağım. Ben o dünyadan değilim. Bitti, bu kadar.

Yine de neden bilmiyorum ama onu kapıya kadar geçirirken aramızdakilerin kesintiye uğramasına minnettarım.

Ve neden hâlâ iki taslakta da bu kadar ilerlemişken, dudaklarının dudaklarımdaki o nazık dokunuşunu düşünmeden edemediğimi bilmiyorum.

FINN WALSH: HERKESİN İNEK SEVGİLİSİ

BuzzFeed

Nedense *The Nocturnals* dizisini alfa kurt adam Caleb Rhodes rolündeki Ethan Underwood'un gereksiz üstü çıplak pozlarını görebilmek için değil ama tatlı, kararlı ve inanılmaz bir inek olan Oliver Huxley, yani Hux için izlemeye devam ettik. Görünen o ki Hux da gerçek hayattaki Finn Walsh'tan pek de farklı değil.

Anlatılanlara göre, Finn bu rolü seçmelerde Elfçe konuştuğu için almış – evet, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki uydurulmuş dil. Bu da yetmezmiş gibi, sağlam bir kaynaktan öğrendiğimize göre, çekim aralarında Hux'ın biyoloji kitabını okuduğunu ve hatta Hux'ın olabildiğince gerçekçi konuşabilmesi için gerçek bir bilim insanına danıştığını da biliyoruz. Bayıldık!

Siz Finn Walsh hakkında ne düşünüyorsunuz? Gözlüklü mü gözlüksüz mü? Ve tüm bu kızıl saçlarıyla, sizce her yeri kızarıyor mudur?

DENVER, CO

Finn yanında mı? Az önce fuar personeli aradı, Finn'in yirmi dakika önce giriş yapması gerekiyordu. Telefonlarını da açmıyor.

Finn'in menajeri Joe Kowalczyk'ten gelen mesaja kaşlarımı çatarak bakıyorum. Otel lobisindeyim, birlikte Rocky Mountain Expo'ya geçmek için Finn'in aşağı inmesini bekliyorum. Bu sabah ona gönderdiğim, otelin kahvaltısının sade yoğurt ve ham bir muzdan ibaret olduğuyla ilgili mesajıma da cevap vermedi. Herhalde çok ilgi çekici bir yorum olmadığı için görmezden gelmiştir diye düşünmüştüm.

Bin yıllık yorucu telefon fobime rağmen onu arıyorum. Ama cevap yok.

Bu çok tuhaf.

Dün gece giriş yaptığımızda odası benimkinin tam karşısındaydı. Yorgun gözüküyordu, gerçi beş katı merdivenle çıkmayı tercih ettiğimiz için bu normaldi. Sekiz tane valizle asansör bekleyen ailenin arkasında sırada beklemekten daha iyiydi. Erken yatacağını söylemişti. İstemeyerek de olsa sabah geç kalkması garip olmazdı. Ama anksiyetem, bir otel odasında başına gelebilecek her türlü kazayı sıralamaya başlıyor.

Asansör yeterince hızlı değil, yine merdivenleri tercih ediyorum.

Nefes nefeseyim. Önce hafifçe kapıyı çalıyorum. Belki fazla hafifçe. "Finn?" diye sesleniyorum ve bekliyorum. Cevap yok.

Belki de banyodadır. Ya da hâlâ uyuyordur. Ama kesinlikle yerde bilinçsiz bir şekilde yatıyor olamaz. Panik olmama gerek yok. Panik yapmamış sesim iyice yükseliyor, kapıya daha sert vurmaya başlıyorum. "Finn? Orada mısın?"

Kapıya o kadar sert vuruyor olmalıyım ki birinin kapıya geldiğini duymuyorum bile. Kapı birden açıldığında ben de sendeleyerek içeri giriyorum. Dengemi bulup başımı kaldırarak ona bakmam birkaç saniyemi alıyor.

Ve işte orada. Yüzü, sanki üzgün bir büyücüymüş gibi sarındığı battaniyenin altında kaybolmuş.

"Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım var," diye mırıldanıyor arkasını dönüp yatağa geri dönmeden önce. Oda dağınık, valizleri odanın ortasma saçılmış.

"Ah... hastasın," diyorum sessizce.

"İyiym. Dediğim gibi sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var." Ardından tüm vücudu titriyor. "Burası soğuk mu yoksa bana mı öyle geliyor?"

Gülüşüm boğazıma takılıyor. Bariz bir şekilde iyi değil. "Yok, hayır. Bugünkü programı iptal ediyoruz. Dinlenmen lazım."

Saçları dağınık, yüzü solgun bir şekilde bana bakıyor. Gerçekten perişan görünüyor. Ünlüler: Tıpkı bizim gibiler! "Ama onca insan... Beni bekliyorlar. Onlara bir söz verdim."

"Anlayışla karşılarlar. Herkes hastalanabilir. Daha önce hiç hastalık izni almadın mı?"

Öyle bir bakıyor ki belki de gerçekten hiç almamış olabileceğini düşünüyorum. Noemie'yle ortak bir noktası.

"Yatağa dön." Birbirine girmiş çarşafı işaret ediyorum. "Ben fuarı haberdar edeceğim."

Oda kartını komodinden alıp Joe'ya ve fuar yetkilisine mesaj atmak için koridora çıkıyorum. Finn'in özürlerini ilettiğini ve bugün katılamayacak kadar hasta olduğunu yazıyorum. İşim bittiğinde Finn'in odasına geri dönüyorum.

"Hey," diyorum yatağa doğru yaklaşırken. "Her şeyi hallettim. Bir şeye ihtiyacın var mı? Ne gibi belirtilerin var?"

"Mmm," diyor, battaniyeye daha da sıkı sarılıyor. "Her yerim. Ağrıyor."

"Bu grip olabilir. Aşağı inip birkaç şey alacağım, tamam mı?"

İtiraz etmek için ağzını açar gibi oluyor ama bunun çok fazla enerji gerektireceğini fark edip vazgeçiyor. "Öyle diyorsan."

Yarım saat ve elli dolarlık bir alışverişten sonra, aldıklarını Finn'in odasındaki masaya yerleştiriyorum.

"Otel mi soydun?" diye soruyor.

Bir ilaç kutusunu alıyorum, bir şişe suyun kapağını açıyorum. Neon renkli bir Emergen-C paketini içine döküyorum. "Ne kadar hızlı iyileşirsen, o kadar çabuk işe dönebiliriz. Hani şu kaçırdığına bu kadar üzüldüğün şeye."

"Doğru." İlacı alıyor, yudumlayıp yutarken hafifçe ürperiyor. "Sen muhtemelen gitmelisin," diyor. "Şehri gez. Seni hasta etmek istemem."

Elimle geçiştiriyorum. "Bağışıklığım güçlüdür. Ayrıca birbirimize o kadar yakındık ki bulaşacak bir şey varsa çoktan bulaşmıştır." Bu bilimsel olarak ne kadar doğru bilmiyorum ama kulağa öyle geliyor ve Finn'in karşı çıkmasını durdurmak için de yeterli oluyor.

Çünkü durum şu ki onu burada yalnız bırakıp şehri gezmek düşüncesi bir kez bile aklımdan geçmedi.

"Eğer eminsen... o zaman bana eşlik etmene itiraz etmem. Teşekkür ederim." Bu pes edişi o kadar tatlı ki sanki içten içe gitmememi umuyormuş gibi. "En azından kitap üzerine çalışabiliriz ya da—"

Bir iç çekişle gülüyorum. İki gün önce yazmaya başlamıştım, ses kayıtlarımızı dinleyip Finn'in tarzını yakalamaya çalışıyordum. Bunu hâlâ tam başaramadım ve bu yüzden de onunla daha fazla vakit geçirmek iyi olacak. Kitap için. "Finn. Hayır. Bugün izinlisin ve bu tartışmaya açık değil. Biz geri kalanlar gibi boş boş televizyon izleyemez misin?"

"Sen seç," diyor ben kumandayı alıp açma tuşuna basarken. "Artık dizi izlemek bile eskisi gibi keyif vermiyor."

"Şey... benim kurt adamlar hakkında izlediğim bir dizi var."

İnliyor. "Hangi bölüm?"

"İlk sezonun finali."

Bir süre sessiz kalıyor. Sonra, "Gerçekten iyi bir bölümdür," diyor.

"O zaman izliyoruz. Ama kamera arkası yorumları istiyorum."

Yatağın boş tarafına ve koltuğa bakıyorum. Koltuğu çekebilirim ya da —

Finn en azından şu anda zihnimde neyi tartıştığımı anlayabilecek kadar akli başında. "Buraya oturabilirsin," diyor, yatağı işaret ederek. "Mikroplarımı dert etmiyorsan tabii."

Temkinli bir şekilde, yüksek bel kot pantolonum ve küçük limon desenli çoraplarımla yatağa uzanıyorum. Sonra diziyi açıyorum ve dizinin yıldızlarından biriyle *The Nocturnals*'ı izlemenin tuhaflığına hazırlanıyorum. O kadar ilginç derecede evcimen bir hava var ki neredeyse televizyondaki insanın yanımda peçeteye sümkürdüğünü unutuyorum.

Birinci sezon finali, kurt adamlar ve onları yok etmek isteyen insanlar arasındaki savaşla birlikte sonra ererken ve ikinci sezonun fragmanı otomatik olarak başladığında hiçbir şey söylemiyor. Birinci sezonun finalinde Alice'e aşkını ilan eden Caleb'ın, yeni kız Sofia'ya kapılışını izliyoruz. Hux, Meg'le arkadaşlık kuruyor ve anlamını yeni öğrendiği "arkadaşlık bölgesi"nden* çıkmanın yollarını havalı çocuk Wesley'den öğrenmeye çalışıyor.

"Geriye dönüp bakınca biraz problemli bir sahneymiş," diyor Finn, Wesley dehşete kapılmış Hux'a harekete geçmesi, kıza duygularını açıklaması ve hayır cevabını kabul etmemesi gerektiğini söylerken. İkimiz de son tavsiyeyi duyunca yüzümüzü buruşturuyoruz. "Yani, belki birazdan fazla. Sonuçta 2000'lerin sonlarıydı. Ve Tanrı'ya şükür ki o tavsiyeye kulak asmıyorum."

Hux, Meg'in etrafında bocalayıp durmaya devam ediyor.

* Friend zone. -yhn

Meg'i inanılmaz derecede kötü giden bir ders çalışma randevusuna çağırıyor: devrilen kitaplar, dökülen kahveler, Meg'in uzun saçlarının sandalyenin arkasına takılması. Ta ki Meg'in uzun süredir rekabet içinde olduğu vampir grubundan bir kız sahneye girene dek. Meg bu noktada Hux'ın onun bir kurt adam olduğunu bildiğinden habersiz ve bölümün sonunda Hux'ı vampirlerden kurtardığında ikisi uzunca birbirlerine bakıyorlar: *Artık Meg de biliyor ve bölümün sonunda hem endişeli olduğunu hem de rahatladığını izleyiciye hissettirmeyi başarıyor.*

"Bu sahneyi neredeyse otuz kez çekmek zorunda kaldık çünkü Hallie'yle ben durmadan gülüyorduk," diyor Finn. "Halbuki ciddi bir sahne olması gerekiyordu. Açıkçası Zach bizi oracıkta kovacak zannetmiştim."

Bundan sonra ne olacağını görmek için ne kadar sabırsız olduğuma bakılırsa, bu karakterlere biraz bağlandığımı itiraf etmeliyim sanırım.

Hux ve Meg, duygularını itiraf etmekten iki bölüm daha kaçınıyorlar ve Finn neredeyse uyuyakalmak üzere. Her ne kadar bekliyor olsam da kapı çalındığında irkiliyorum. Mümkün olduğunca sessizce kalkıp siparişi alıyor ve masaya koyuyorum.

"O da ne?" diye mırıldanıyor uyku sersemi bir hâlde Finn.

"Üzgünüm, uyumaya devam edebilirsin," diyorum. "Matzo çorbası. Annemler ben hastayken hep bu çorbadan yapardı. Annem bunun hastalığa iyi geldiğine dair yemin ediyor."

"Matzo çorbası mı söyledin?"

"Vejetaryen," diyorum, onu temin ederek. "Tavuk suyu yok."

Ağzının kenarından başlayarak yavaşça tüm yüzüne yayılan gülümsemeyi beklemiyordum. Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Bana karşı çok iyi davranıyorsun. Beni çürümeye terk edebilirdin," diyor kaşını kaldırarak.

"Çürüyüp gitmek yok." İki çorba kabının da kapağını açıyorum.

“Sanırım daha fazla kendimi izleyemeyeceğim,” diyor şu anda yüzünün görüntüsünün donmuş bir hâlde bulunduğu televizyonu işaret ederek. “Daha fazlasını kaldıramam.”

Televizyonu kapatıp yatağa tekrar sokuluyorum. Kaşığımı çorbama daldırıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde Washington’daki gibi Colorado’da da aynı rahatlatıcı tada sahip.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde matzo çorbamızı içiyoruz. Öğleden sonra, ekim ayının serin güneşi gölgelerimizi yatağın üzerine düşürüyor. Onunla böyle zaman geçirmek güzel. Şüphesiz onu böyle solgun ve burnu tıkalı hâlde görmek Mems’his’teyken editörümüzün telefonunun o garip öpücüğümüzü bölmesinden hemen önce hissettiğimi sandığım şeyleri silecektir.

“Genç Chandler neler izlerdi?” diye soruyor Finn, başıyla televizyonu işaret ederek.

“Hmm. Genç Chandler’ın zevkleri çeşitlilik gösteriyordu ve biraz çağıdıydı. Kitaplarla başlayan bir Agatha Christie dönemim vardı. Sonra tüm uyarlamaları da izlemem gerekti. Ama benim gözümde kitaplar her zaman daha iyiydi.”

“Hiç okumadım,” diye itiraf ediyor. “En sevdiklerini anlatır mısın?”

Anlatıyorum. Miss Marple’ı, Hercule Poirot’yu ve çocukken biraz ondan hoşlandığımı. En sevdiğim kitabı olan *Ve Sonra Hiçbiri Kalmadı*’yı, spoiler vermeden anlatıyorum. Yavaş yavaş bilgisayarımdaki o dokümana doğru ilerliyoruz.

“Büyürken onu taklit etmeye çalıştım,” diyorum çünkü bu gerçeği paylaşmak kalbimin derinlerinden bir yerden sökülüyormuş gibi gelmiyor. “Yani onun gibi yazmaya çalıştım.”

“Öyle mi? Chandler Cohen, hayali karakterleri mi öldürüyordu?” Bana dönerken gülümsüyor. “Biliyor musun, bunu anlayabiliyorum. Öfkeni bu şekilde dışa vuruyorsun. Biri sana yanlış mı yaptı? Onu kitabında öldürüyorsun.”

“Tam olarak haksız sayılmazsın,” diyorum. Ergenlik dönemin ilk denemelerinden biri olan *Sulak Mezarlar*’da, boğularak ölen kurbanlardan birini beşinci sınıfta matematik sınavında

benden kopya çeken bir kızıdan ilham alarak yazmış olabilirim. “Yarlışı ellere geçseydi gençliğimde tuttuğum günlüğüm çok endişe verici görünebilirdi. Ama kanlı şeyleri fazla sevmem. *Cozy mystery** diye bir tür var, duydun mu?”

“Sıcak çikolata eşliğinde şömine başında okuduğun polisiye kitaplar mı?”

“Keşke. Ama hayır, bu kitaplarda gizem, profesyonel olmayan bir dedektif tarafından çözülüyor. Sonunda her şey açıklığa kavuşur ve ana karakterlerden hiçbiri ölmez. Anksiyeteme çok iyi geliyorlar. Kitapta hiç şiddet olmuyor –ayrıca seks de yok ki bu biraz üzücü– ve genelde küçük bir kasabada ya da şirin bir sahil köyünde geçer. Ayrıca müthiş başlıkları vardır. Mesela yemek yapma yarışmasının jürilerinden birinin zehirlendiği *The Quiche of Death* ya da müşterilerinden birini öldürmekle suçlanan bir çay dükkânı sahibi hakkındaki *Live and Let Chai*.” Bir süreliğine düşünüyorum. “Gerçi *hepsi* yemekle ilgili kelime oyunları içermiyor ama çoğu öyle.”

Sadece beni izliyor, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade var.

“Ne oldu?”

“Uzun süredir seni böyle coşkulu görmemiştin,” diyor. “Bunları gerçekten seviyorsun.”

Birden utanarak başımı hafifçe ondan uzağa çeviriyorum. “Rahatlaticılar, eğlenceliler ve korkunç derecede bağımlılık yapıyorlar. Sonunda her zaman kötü adamın yakalanacağını bilirsin. Ama artık yalnızca okuyorum.”

“Neden yazmayı bıraktın?” diyor. “Kurgu kitap yazmayı yani.”

Derin bir nefes alıyorum. Bu soruyu bekliyordum. “Bırakmadım aslında. Sadece çok uzun bir ara verdim.” Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, yatak örtüsüyle oynuyorum, yastığımı kabartıyorum. Bu sırada da Finn devam etmem için bekliyor.

* Küçük ve sevimli bir ortamda geçen, minimum şiddet içeren ve amatör bir dedektifin yer aldığı, polisiye ve gizem kitaplarına göre daha neşeli bir kurgusu olan edebi tür. –yhn

“Klasik hikâye işte. Çoğu insanın sevdiği şeyi yapmayı bırakmasıyla aynı nedenden ötürü; pek mümkün değildi. Yayınlanmaya çalışmak her şeyi şansa bırakmak demekti. Hobi olarak daha mantıklıydı ama gazeteciliğe odaklanmaya karar verince... o hobi sönüp gitti.” Başımı sallıyorum çünkü ben vazgeçeli uzun süre oldu. “Ama sorun değildi. Çünkü hâlâ sevdiğim şeyi yapıp düzenli bir maaş alabiliyordum.”

Ama maaşlar nadiren düzenli ve çok uzun süredir kendi hikâyem yerine başkalarının hikâyelerini anlatıp duruyorum.

“Ayrıca,” diye devam ediyorum. “Artık yayıncılık meselesine çok hâkimim; her şey hep gelecek seneye bakmakla ilgili. Her zaman sonuca odaklanıyorsun, sürece değil. Yazmaktan keyif almayı unutmak kolay.”

Söylerken bunun doğru olduğunu fark ediyorum. Yazmak benim için bir iş olmuş artık, tutku olmaktan çıkmış.

Yüzü düşüyor. “Bundan keyif almıyor musun?”

“Hayır, hayır, hayır,” diye düzeltiyorum aceleyle. “Aslında uzun zamandır ilk defa bundan keyif alıyorum.” Bir anlığına yüz hatları yumuşadığında vibratörle geçirdiğimiz o geceki endişe verici hissiyat tüm gücüyle geri geliyor. Parmağını çenemin altına yerleştirip beni nazikçe öpüşü... o an yaşadıklarımızın gerçek olmadığımı kolaylıkla unutabilirdim.

“Dürüstçe söyleyebilirim ki,” diye başlıyor, çorba tabağını komodinine koyup çarşafarla oynarken, “uzun zamandır bir turda bu kadar eğlenmemiştim.”

“Sanırım bunun otel odasında yaşadıklarımızla bir ilgisi olabilir?”

Finn gülüyor, gerçek gülüşü olduğunu öğrendiğim o canlı ve cırtlak sesle. Paneller için sakladığı biraz daha keskin olan gülüşü değil. Bu daha tatlı. Daha yumuşak. “Tabii ki bunun etkisini yadsıyamam. Ama son zamanlarda pek dışarı çıkmadığımı söylerken kendimden bahsediyor olabilirdim. Son zamanlarda genelde oteldeydim ve bazen de biraz macera istersem oda servisinden bir şeyler sipariş ediyordum.”

Gözleri kapanmaya başlıyor, kelimeleri boğuklaşıyor. İlaç etkisini gösteriyor. "İşte böyle," diyor elini koordinasyondan yoksun bir şekilde sallayarak. "Bu kitap yayımlansa da hiçbir şeyin değişmeyebileceğini biliyorum ama..."

"Değişecek," diyorum kararlı bir şekilde. Hem yazımın kalitesine hem de Finn'in anlatacağı hikâye gücüne inanıyorum. Çünkü gerçekten, gerçekten de inanıyorum.

"Bazen merak ediyorum. Bu kadar yıl sonra ben de herkes gibi geçerliliğimi korumaya mı çalışıyorum? Sadece bunu yaparken biraz farklı bir yöntem kullanıyorum." Yastığa geri yaslanıyor, artık başım dik tutamıyor. "Herhangi biri o vakıf işini umursar mı? Çünkü... ben aslında bir hiçim."

"Bu kesinlikle doğru değil. Üç saat boyunca o hiç dediğin adamın Oakhurst Üniversitesi'ni savunuşunu izledik. Ayrıca bu kadar küçük bir okul için öğrenci ölümlerinin sayısı şok edici derece yüksek." Bu laubali tavrım dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasını sağlıyor. "Bak, OKB hakkında düşündüğümünden çok daha fazla şey öğrendim. Senin söyleyecek önemli şeylerin var ve birçok insan bu konu hakkında ilk kez bir şeyler okuma fırsatını yakalayacak. Bazıları için de belki de ilk kez birisi onların yaşadıklarını kelimelere dökmüş olacak. Belki de bu, yardım almaları için ihtiyaç duydukları itici güç olacak; yalnız olmadıklarını bilecekler."

Yavaşça başını sallıyor, her şeyi sindiriyor. "Teşekkürler. Her şey için," diyor, kolumu okşamak için elini öylesine uzatıp beceremeyerek. "Ciddiyim. Sen olmasaydın ben şimdiye çoktan hastalıktan eriyip bitmiştim."

Finn'in bunu söyleme şekli, daha önce başka birinin onunla böyle ilgilenip ilgilenmediğini merak etmeme neden oluyor.

Ya da onun kendisiyle ilgilenilmesine izin verip vermediğini.

"Elbette," diyorum ve boğazım aniden kuruyor.

Kafası yastığın bir tarafından sallanıyor. Bu ilaçların ikimizin de düşündüğünden daha kuvvetli olduğu açıkça belli. "Chandler, Chandler, Chandler. Benimle çalışmak çok zor olmalı. Bana nasıl katlanabiliyorsun inanamıyorum."

“Maaşımı alıyorum da ondan.”

Gözlerini kocaman açıyor ve bana sertçe bakıyor. Bakışlarının ağırlığı beni olduğum yere çiviliyor. “Bunu sana söylemem lazım amaaaa... senden hoşlanan biri var.”

Bunu, sanki dördüncü sınıfta teneffüsteymişiz ve bir arkadaşından bir mesaj iletiyor gibi ruhsuz bir sesle söylüyor.

“Ha, ha,” diyorum. “Yani pek ortak arkadaşımız yok o yüzden—”

“O kişi benim,” diyerek durumu netleştiriyor, başparmağını ve işaretparmağını kaldırarak. “Sadece miniminnacık biri hoşlandı. İlk tanıştığımızda.”

“Ben de senden hoşlandım, seninle otel odasına gelmemin sebebi de buydu zaten.”

Sırtışı derinleşiyor ve parmağını ileri geri sallıyor. “Ondan sonra,” diyor. “Sadece o ilk sefer değil. Biraz Portland’da sonra belki Arizona’da da.” Burnunu kırıştırıyor. “Profesyonelliğimizi korumamız gerektiğini biliyorum ama belki... belki şu anda da.”

Boynumu uzatarak masaya bakıyorum ve yanaklarımın kızardığını fark etmemesini umuyorum. “Bu ilaçtan ne kadar aldın sen?”

“Ciddiyim, Chandler Cohen.” Yatakta bana doğru dönüp yaklaşıyor, uzun kirpikleri, çilleri ve dağınık saçlarıyla. Gözleri kapanmaya başlasa da hâlâ muhteşem gözüküyor.

“Ama... ama bunu *yapamazsın*,” diyorum sanki bunu inkâr ederek gerçekleri değiştirebilirmişim gibi. *Yapamazsın*. Otuz saniye önceye geri sarıp ilişkimizin hâlâ mantıklı olduğu noktaya döneceğiz. Çünkü bunun böyle olmaması gerekiyordu.

Yatağın kenarına kaymak için bedenimde kalan tüm gücü kullanıyorum, o kadar hızlı hareket ediyorum ki neredeyse düşüyorum. Gerçek değil bu. Bu tamamen kimyasal bir şey, Finn’in beyni onu seviştiği insana karşı bir şeyler hissettiğine ikna etmeye çalışıyor. O ilaçların üstünde bir uyarı olmalıydı: OKSİTO-SİNLE KARIŞTIRMAYIN.

Birbirimizi birkaç kez çıplak görmüş olmamıza rağmen sözle-

ri aklımda kalıyor, kalbimi sarıyor ve orada, daha büyük bir şeye dönüşebilecekleri kalbimde kök salıyor. Bu sözlerde korkutucu bir tatlılık var, otel odamızın kapısını kapattığımızda orada olmayan bir tatlılık ve masumiyet.

Ve belki şu anda da.

“Yapamazsın, mapamazsm.” Başka bir enerji patlaması yaşıyor gibi görünüyor ve yatakta oturur pozisyona geçiyor. “Sen... çok zekisin. Çok nazıksın. Ayrıca giymemen gereken zamanlarda çorap giyiyorsun ve beni seks mağazasına götürüyorsun ve insanların birbirini zehirli pastalarla öldürdüğü kitaplar okuyorsun.” Bana, kalbimin göğsümde kabarmasına sebep olan bir kırlıganlıkla bakıyor. “Çok güzelsin, tatlısın, şirinsin ve sanırım bu kelimelerden bazıları aynı anlama geliyor. Bir de senden acayip hoşlanıyorum ve işte böyle.” Kollarını açarak ve geniş, çılgın bir gülümsemeyle sözlerinin altını çiziyor.

Sonra esniyor, kafası yastığa geri düşüyor ve ânında uykuya dalıyor.

Şey... hassiktir.

MIAMI, FLORIDA

Maddy DeMarco'nun yüzü, havalimanı kitabevindeki Çalışan Seçkileri masasından bana sırtıyor. Benimle dalga geçiyor gibi. Kapağın üzerindeki altın etikette *New York Times* Çoksatanı! yazıyor.

"Chandler?" diye sesleniyor Finn.

İç çekerek Maddy'yi orada bırakıyorum ve uçağımızı kaçırmayalım diye acele ediyorum.

Miami'deki fuar inanılmaz büyük ama kabul etmeliyim ki zihnimde hepsi birbirine girmeye başlıyor. Daha çok imza, bir başka panel, kurt adam kız arkadaşına âşık olan, kurgusal biyoloji öğrencisi karakteriyle tanışmak için gelen sıra sıra hayranlar.

Taslağımızı yazmadığım her an Alaska Airlines'm uçuş takip ekranını çılgınca yeniliyorum. Çünkü dün gece, odama bile varmadan önce Noemie'ye bir yardım çağrısı attım. Finn'in itirafı aklımı alt üst etmişti.

"Altı saatlik bir uçuş olduğunu ve yapman gereken milyonlarca şey olduğunu biliyorum ama..."

"Chandler," demişti Noemie beynimdeki kaosla hoş bir tezat oluşturan sakin bir sesle. "Önemi yok. Geliyorum. Yarın sabah ilk iş uçuyorum." Bu, Noemie'nin halkla ilişkiler krizi çözmede uzmanlaşmış versiyonuydu; tam da ihtiyacım olan versiyonu.

Sabah boyunca Finn'in söylediklerini zihnimde mantıksızlaştırmaya çalıştım: İlaçlar onun beynini bulandırmış olmalıydı. Belki de başka bir anlamda demiştir. *Sen harikasin!* gibi? Ya da

sadece kibarlık yapıyordu. Hastalandığında seninle ilgilenen kişiye ondan hoşlandığını söylemek âdettendir.

Tek iyi haber Finn'in benim *cozy mystery* üzerine yaptığım tirattan sonra konuştuklarımızın çoğunu hatırlamıyor gibi görünmesi. Ya unutmuş ya da saklamayı çok iyi başarıyor. Ama ben tam bir enkaz hâlindeyim ve sonraki durağımızın Reno olması her şeyi daha da karmaşık bir hâle getiriyor çünkü Reno'da Finn'in annesiyle ve çocukluk arkadaşıyla tanışacağım.

Dün gece yaşanan hiçbir şey mantıklı değildi. Aslında bugün onu *daha az* çekici bulmam gerekirdi ama ne yazık ki hiç de öyle olmadı. Bu sabah elinde dün onunla ilgilendiğim için bir fincan teşekkür kahvesiyle kapımı çaldığında yüzüm kızarmamalıydı.

Çünkü ikimizden birinin diğerine karşı hislerinin olması felaketten başka bir şey olamaz.

Finn fotoğraflar için poz verirken, sırtıp çok çekici davranırken, hoşlantıların geçici olduğunu hatırlatarak kendimi telkin ediyorum. Ayrıca bunun geçici bir şey olduğunu daha en başından söylemiştik. Daha fazlasına dönüşür ve kötü biterse, işimizi riske atmış olurum ve böyle bir işi tehlikeye attığım için asla kendimi affedemem.

Kitap bittiğinde zaten yollarımız ayrılacak. Hiçbir bağ, hiçbir duygu yok.

"Noemie ismini yazabilir misin? Şu şekilde yazılıyor: N-o-e—"

"Nome mu?" Ağzımdan çıkan ses, ancak bir terodaktilin çıkardığı sesle kıyaslanabilir. Sandalyeden fırlayarak kalkarken sandalyenin ayaklarından korkunç bir ses çıkıyor. İşte orada, imza sırasının sonunda, bana sırtıyor. "Gelmişsin!"

Ona sarılmaya çalışırken neredeyse bir yığın Finnegan Walsh vesikalığını deviriyorum. Altı saatlik bir uçuştan sonra bile kusursuz görünüyor: atkuyruğu yapılmış siyah saçlar, hiç kırışmamış bir keten pantolon. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Seni seviyorum." Onu bıraktığımda Finn'e gözlerinden kalpler fışkırarak bakıyor.

"İşte ünlü Noemie," diyor Finn. Kuzenim bayılacak gibi görünüyor.

"Ona benden mi bahsettin?" diyor fısıltıyla.

"Sadece utandırıcı şeylerden." Tabii buraya geleceğini, spontane bir tatil yapmak ve biraz güneşlenmek istediğini de söyledim; beyaz bir yalan.

Finn elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum."

"Gerçekolduğunainanamıyorum," diyor tek nefeste kuzenim. "Sıradayken havalı olmaya çalışıyordum ama... Aman Tanrım. Sen *osun*. Yani o sen. Ve gerçek hayatta yüz kat daha tatlısın. Televizyonda tatlı olmadığından değil de. Yani—" Derin bir nefes alıyor, kendini toparlamaya çalışıyor, yanakları kızarıyor. "Vay canına. İşte bu yüzden evden çıkmama izin vermemelisiniz."

Finn gülüyor. "Teşekkür ederim. Aslında evden çıktığın için oldukça memnun oldum."

"Yıllardır Chandler'a *The Nocturnals*'ı izletmeye çalışıyordum," diye devam ediyor Noemie ve duruşunu düzeltiyor.

"Seninle görüşeceğini söylediğinde neredeyse ölüyordum. Hollywood'un sana hak ettiğin değeri hiçbir zaman vermediğini düşünüyorum. Daha iddialı, daha ilginç rollerde oynamalıydın."

Finn bana imalı bir bakış atıyor. "Sonunda yeteneklerimi takdir eden birileriyle olmak harika." Bunu normal bir yüz ifadesiyle söyleyebiliyor oluşu da bu yeteneğinin bir kanıtı.

"Ah, hadi ama," diyorum gözlerimi devirerek ve kolumu sallayarak odayı gösteriyorum. "Tüm bunlar ne zannediyorsun?"

Finn gülümsemesini bastırarak tüm dikkatini yeniden neredeyse erimek üzere olan kuzenime çeviriyor. "Chandler bana aylık kutu aboneliklerine çok düşkün olduğunu söylemişti," diyor ve Noemie başını sallayarak onaylıyor. Finn telefonunu çıkarıyor ve birkaç fotoğrafı kaydırıyor. "Birkaç yıl önce ben de kokteyl kutularından birine abone olmuşum. Doğru düzgün içkilerimin olmasının tek sebebi bu."

"Buna ben de abone olmuşum! Harikaydı."

İkisi abonelik kutularını tartışarak muhabbete dalıyorlar. Tüm bu olanlar gerçekdışı, en iyi arkadaşım ve Finn... her neyimse artık. *İş arkadaşı* demek kulağa pek doğru gelmiyor ama kulağa doğru gelen başka bir şey de yok. Noemie'nin bizim hakkımızda bilmediği onca şey varken...

Çünkü bu yardım çağrısı aslında Noemie'ye bu gezi boyunca olan her şeyi anlatmamı gerektiriyor.

"Yarın final bölümünün özel bir gösterimi var, iki bölüm arka arkaya verecekler; benim ve Cooper'ın yorumlarıyla," diyor Finn. "Eğer hâlâ burada olacaksan elimde VIP biletler var..."

Noemie ağzı açık bakakalıyor. "Ciddi misin? Bu müthiş olur. Hatta müthişten de öte olur. Teşekkür ederim!"

Buna şaşırmamalıym. Finn kibar bir insan. Cömert. Yine de bu teklifi göğsümde garip bir his uyandırıyor.

Noemie'nin burada olduğu için daha da minnettar olmamı sağlayan bir his.

Noemie ve ben akşamı deniz kenarında geçiriyoruz, elimizde hafif kokteyllerle gözümü kısıp güneşi izliyoruz. Finn'den uzak olmak nefes almamı kolaylaştırırsa da kafa karışıklığının azalmasına yardımcı olmuyor.

"İzin alabilmene hâlâ inanamıyorum," derken iskeleden beş dolara aldığım hasır şapkayı takıyorum. Seattle'da şimdi en az beş kat giyinip dolaşırdım. "Yoksa..." derken birden sert bir nefes alıyorum. "Bu sonunda işi bıraktığın anlamına mı geliyor?"

Noemie şezlongunu ayarlamaya kendini kaptırmış gibi yapıyor. "Tam olarak öyle değil," diyor. "Ben, şey, iki yeni müşteri aldım?"

"Noemie."

Yüzündeki hüznü gülümseme, bana gazetecilikten vazgeçtiğini söylediği zamankiyle aynı. Halkla ilişkilerin ona daha uygun olduğunu, gazetecilik sektörünün onu korkuttuğunu. "Biliyorum. İstifa edeceğim. Bu projeden sonra. Söz veriyorum." Margaritasından bir yudum alıyor. "Haydi. Dökül bakalım. Beni buraya sadece özlediğin için çağırmadığını biliyorum."

Bir süre sessiz kalıyorum, havlunun yıpranmış kenarıyla oynuyorum. Plaj biraz boşalmış, aileler güneşten yanmış çocuklarını topluyor, yirmili yaşlarında insanlar okyanusu bırakıp gece hayatına yöneliyor. "Durum karışık." Gün boyu bu sırrı taşımak o kadar ağır gelmişti ki bu yükün altında ezileceğimi sanmıştım. Geçen yıl Noemie'nin beni sürüklediği hamak yogasında öğrendiğimiz derin nefeslerle toparlanmaya çalışıyorum. "Eylülde takıldığım adamı hatırlıyor musun? Finn'le tanışmadan ve bu işi almadan hemen önce?"

"Hayatının en kötü seksiydi."

"Doğru. Ayrıca hatırlarsan ilk başta Finn'in kim olduğunu bile bilmiyordum..." Susuyorum, Noemie'nin noktaları birleştirmesini umut ediyorum ki yüksek sesle söylemek zorunda kalmayayım.

Sandalyesinde dönerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hayır. Hayır. Değil — Chandler bana ikisinin aynı kişi olmadığını söyle."

Havlumu başımın üzerine atıyorum. "Bana sahte bir isim vermişti. Seattle'daki öğle yemeğine kadar ikimiz de birbirimizin kim olduğunu bilmiyorduk."

"Yani Oliver Huxley'yle yattın," diyor yavaşça. "*Vay. Canına.*"

"Emin ol ortada *vay canına* dedirtecek hiçbir şey yoktu," diyorum, havlu sesimin bir kısmını yutarken.

Noemie yaklaşıp havluyu başımın üzerinden çekiyor ve inanıyormuşçasına kafasını sallıyor. "Üzgünüm, beynim Finn Walsh hakkında varsaydığı her şeyi yeniden yazıyor. Rüyalarımla tarçınlı keki hakkında varsaydığı her şeyi. Şok içindeyim."

"Hiç kimseye anlatamamak beni öldürüyordu."

"Ve yine de bu kitap üzerinde çalışmak mı istedin? Her şey yolunda mı peki? Çünkü seni çok özledim ama bu işi yapıyor olmana çok ama çok seviniyorum."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ederek pipetimi ısıyorum. "Bu konuda konuşmamaya karar verdik, yaşananlar geçmişte kaldı dedik. Ama sonra o gecenin benim için nasıl geçtiğini anlattım ve bu, yatakta kendini geliştirmesi için ona öneri-

ler vermem gibi bir şakaya dönüştü ya da belki de hiçbir zaman şaka olmamıştı. Ve şey...”

“*Finnegan Walsh’a seks dersleri mi veriyorsun?*” Noemie neredeyse şezlongundan düşüyor. “Seninle akraba olduğum için hiç bu kadar mutlu ve şaşırılmış hissetmemiştim.”

“Ve ben de hayatımda hiç başkasına karşı böyle bir açlık hissetmemiştim. Ne kadar çok zaman geçirirsek o kadar çok onunla olmak istiyorum. Korkunç ve azgın bir paradoks. Bu yaptığım en aptalca şey olabilir mi?”

“İkinizin birlikte çalışmanızın etik açıdan ne kadar doğru olduğu tartışılır ama... bilmiyorum. Seni asla yargılamam. Sadece JNCO marka kot pantolon giyindiğin dönem hariç.”

“Onu sonuna kadar hak ettim zaten.”

Sesi yumuşuyor, az önceki çılgın enerjiden eser yok. “Korunuyorsun, değil mi?” Başımı sallıyorum. “Affedersin ama bu olayı asla aşamayacağım.”

“Aşmak zorundasın çünkü tavsiyene ihtiyacım var.” Piña coladamın dibini pipetle karıştırırken tüm cesaretimi topluyorum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. “Birkaç gece önce, bana benden hoşlandığını söyledi. Soğuk algınlığı ilaçlarının etkisi altındaydı. Şimdi söylediklerini hatırlamıyormuş gibi görünüyor, o yüzden ben de bunları unutup geçmeli miyim? Çünkü fiziksel olarak bunu yapamayacak durumdayım.”

Noemie bir süre sessiz kalıyor. “*Sen ondan hoşlanıyor musun?*” Sesinde yargılama yok, sadece nazik bir merak.

Seattle’daki o ilk gece aklıma geliyor. O anki o kıvılcım... daha önce kimseyle böyle hissetmemiştim.

“Bunun bir önemi yok,” diyorum kısık bir sesle, “çünkü uzun vadede bir yere varacağı yok. Sektör dışından biriyle çıkmıyor ve kitap da önceliğimiz olmalı.”

Üstelik Wyatt’ın beni reddedişinin acısı hâlâ çok taze. Onu bir süredir düşünmüyor olmam rahatlatıcı olsa da –en azından geceleri uykusuz kalacak kadar düşünmemem– kalbimin tekrar böyle bir süreci kaldırıp kaldıramayacağından emin değilim.

“Şimdi bir şey söyleyeceğim ama kızmanı istemiyorum,” diyor Noemie, kolunda oluşmaya başlayan güneş yanığına bakarken. “Aynısını kendim için de söyleyebilirim ama bence bazen risk almaktan kaçırıyorsun.”

Onun beni cesaretlendirmesini bekliyordum. *Sen de bir nevi sektörün içindesin* demesini veya sorusuna cevap vermediğim için beni sıkıştırmasını. O yüzden cevap vermek için biraz zamana ihtiyacım oluyor.

“Evet, haklısın. Bu projeyi kabul etmemin sebeplerinden biri de buydu zaten. Annemler bu gezi için çok endişeliydi. Sen de öyle. Ve evet, belki hayatım boyunca hep aynı şehirde, aynı insanlarla yaşadım. Belki en yakın arkadaşlarımdan biriyle sevgili olmaya çalıştım ve işler korkunç bir hâl aldı. Ama bu şu ana kadar evden en uzun süre uzak kalışım, neredeyse tamamen tek başımayım ve *mutluyum*, Nome. Panik atak yok, varoluşsal yalnızlık yok. Hatta çoğu gün cilt bakım rutininin tamamını yapıyorum.” Kirpiklerimi kırıştırarak ellerimi çenemin altına koyup neredeyse sivilcesiz yüzümü gözler önüne seriyorum. “İyiymi yani. Hatta *gayet iyi gidiyorum* denebilir.”

“Tüm bunlar güzel,” diyor Noemie. “Ama demek istediğim tam olarak bu değildi. İşten çıkarıldığından beri hayatının zorlaştığını biliyorum. Anlıyorum. Şu anda kariyerini kendi adıyla değil, başkalarının adıyla yazarak devam ettiriryorsun. Eminim ki bazı insanlar hayalet yazarlığı seviyor olabilir ama senin mutlu olmadığını *biliyorum*. En son ne zaman kendi kitabını açtın?”

Bunları kötü niyetle söylemediğini biliyorum ama sözleri sinirime dokunuyor. Uzun yıllardır yıpranmış ve incelmış sinirime. “Belgeyi sık sık açıyorum.”

“Peki ya en son ne zaman üzerinde çalıştın?” diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Sessizliğe gömülüyorum. Gözlerim ufuk çizgisine kilitlenmiş, maviye dönen alacakaranlığı izliyorum.

“Biz küçükken en mutlu olduğun anların kendin için bir şeyler yazdığın zamanlar olduğunu hatırlıyorum,” diyerek devam

ediyor ve aniden bir anı beliriyor zihnimde. Noemie her zaman ilk okurum olmuştu. Bir bölümün çıktısını alıp sokağın karşısına koşarak ona götürmeyi çok severdim. Yazılarımı asla düzeltmez, beni eleştirmezdi; sadece *daha fazlasını* isterdi. “Seni burada görmek beni çok mutlu ediyor. Muhteşem bir kitap yazacağından da eminim. Ama bazen kendini istediklerinden bilerek alıkoyuyormuşsun gibi geliyor. Hepsi bu.”

Neden herkes geçmişimi gündeme getiriyor, anlamıyorum. Ben bunu geride bıraktım; Noemie’nin de bırakabilmesi gerek. Hayalet yazarlık belki hayalimdeki iş değil ama hiç değilse başarılı olup olmayacağımı bilmediğim bir şeye atılmaktan çok daha az korkutucu.

Ama yine de nasıl olurdu diye hayal etmek için kendime izin veriyorum. Farklı bir hayat, başka bir kariyer. Sadece bir süreliğine. Saatlerce olay kurgusuna ve karakterlere kafa patlatmak. Kendi gizemimin içinde kaybolmak. Bir kitap kapağı. Bir imza günü.

Kendi yazdığım sayfaları ellerimde tutmak ve sonunda yarattığım bir şey için *gurur duymak*.

Sadece gözlerimi kapatıp, cesaretimi toplayıp o adımı atmak. Ne kadar zor olabilir?

“Anlıyorum,” diyorum, biraz dişlerimi sıkarak da olsa. “İyi ki geldin. Seni seviyorum.”

Kolunu omzuma atıyor. “Ben de seni seviyorum. Özellikle de bu gizli, karanlık sırrını öğrendikten sonra daha da fazla seviyorum.”

Eşyamızı toplayıp otele doğru yürürken Noemie’nin haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum: Finn’le işbirliğimizin bir sonu var ve acı gerçek şu ki o noktaya geldiğimde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu proje, bana o noktaya geldiğimde ne yapacağıma karar vermemde yardımcı olacaktı güya.

Eğer bu doğruysa, neden cevaplardan her zamankinden daha uzak hissediyorum bilmiyorum.

THE CATCH ARŞİVLERİ, 2017

BU MEVSİMDE OKUMALIK 5 *COZY MYSTERY* KİTABI ÖNERİSİ

Hazırlayan: Chandler Cohen

Cozy mystery türünü çok seviyorum. Sıradan biri bir suçu çözüyor, bazen havalı bir dedektife dönüşüyor ve bazen hikâyenin sonunda âşık oluyor. En güzeli de ana karakterle birlikte gizemi çözüyormuş gibi hissedebilmeniz ve kitabın sonunun fazlasıyla tatmin edici olması. Bu tür sizin için yeniyse ya da yıllardır *cozy mystery* okuyorsanız işte bu kış battaniyenize sarılıp okuyabileceğiniz beş favori kitabım!

BİR ÖR, İKİ ÖLDÜR – C.B. MARQUEZ

Briar Beach Örgü Kulübü serisinin ilk kitabında, dükkânın en sadık müşterilerinden biri, bir yumak iplikle boğulmuş olarak bulunur.

EKMEKÜSTÜ ÖLÜM – ROSE RUBIN

New England'da bulunan küçük bir kasabada, dünyaca ünlü krem peynir tarifiyle birisi oynadığı için bir aşçı zehirlenerek ölür. Bolca kelime oyununa hazır olun.

BODRUMDAKİ CESET – TOYA LEGRAND

Bir kütüphaneci, kütüphanesinin bodrum katında bir ceset ve yanında cinayetle ilgili ipuçlarının olduğu kapağı açık bir kitap bulur. O kitaptaki ipuçlarıyla cinayeti çözmeye çalışır. Yardımcısı ise çekici bir müşteridir.

REÇELLERE GÖMÜLÜ – NATALIE CHANG

Bir pasta şefi, küçük kasabasının yıllık çilek festivalinde işlenen bir cinayeti araştırır. Bonus: Kitapta reçel tarifleri de bulunuyor.

HEM YAZMIŞ HEM OYNAMIŞ – EŞİ BENZERİ OLMAYAN ANGELA LANSBURY İLE

Aslında bu bir televizyon dizisi olduğu için burada biraz hile yapmış oluyorum ama kitap uyarlaması da var ve başroldeki karakter bir gizem yazarı. Bu yüzden bence listede olabilir. Jessica Fletcher bu türün efsanelerindendir ve ona karşı söylenen olumsuz hiçbir şeyi kabul etmiyorum.

RENO, NEVADA

“Burası daha sıcak olur sanmıştım.”

“Reno hakkında yaygın bir yanlış kanı bu,” diyor Finn annesinin evinin önünde arabadan inerken. Montumu sıkıca kapatıyorum. “Burası Vegas değil. Sierra Nevada Dağları’nın hemen yanında bir çöl. Yazları kavurucu sıcak, kışları buz gibi ve karlı oluyor.” Ayakkabılarıma bakıyor. “Bugün kaktüs desenli çorap seçmişsin?”

“Temaya uygun olsun istedim.”

Noemie VIP gösterimi ve panel için birkaç gün daha kalıp uzaktan çalıştı. Dün öğleden sonra onunla vedalaşıp Nevada’ya uçtuk. Finn, ayrılırken binlerce selfie çekinerek onu memnun etti. Sonra ona aralık ayındaki yeniden buluşma çekimi için bir bilet hediye etti; kuzenimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

“Nome çok iyi biri,” dedi bu sabah uçakta. “Neden yakın olduğunuzu anlayabiliyorum.”

“Benden çok seni gördüğü için heyecanlıydı. Ama sorun değil, seni affediyorum.”

Bir an duraksadı. Sonra, “Ona anlattın, değil mi?” diye sordu. Ona attığım bakıştan ne kadar şaşırdığımı anlamış olmalıydı. “Kızgın değilim,” diye ekledi elini kaldırarak. “Bunun olacağını tahmin etmiştim.”

“Söz veriyorum, tek kelime etmez.”

“Sana güveniyorum,” dedi sakın bir sesle ve her nedense o iki kelime tüylerimi diken diken etti. Memphis’ten beri seks dersle-

rine devam etmedik ve artık özlüyor muyum yoksa biraz mesafe koyduğumuz için memnun muyum emin değilim. Büyük ihtimalle ikisi birden.

Noemie'yle konuşmamızdan sonra Finn'in ilaç etkisindeyken yaptığı itirafı unutmak için elimden geleni yapmaya karar verdim. İkimiz için de en iyisi bu.

Önce Chihuahua'ları görüyorum; avlunun önünde bir sürü köpek var. Çene hizasında biten siyah saçları olan orta yaşlı bir kadın arabaya yaklaşıyor.

"Finnegan!" diyor, köpekler kadının arkasından koşarak geliyor, hepsi de çılgınca kuyruklarını sallıyor. Siyah, beyaz ve ten renginden oluşan bir kasırgaya benziyorlar.

Finn kucağına köpeklerden birini alarak annesine sarılıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Anne, merhaba. En son görüşmemizden bu yana kaç tane sahiplendin?"

Annesi abartılı bir şekilde dudak bükerek, "Sadece bir tane..." diyor. Sonra bana doğru eğilerek "İki," diye fısıldıyor.

Beyaz bir köpek dibime geliyor, ben de eğilip onu seviyorum. "Bu, şey, çok fazla köpek," diyorum tam bir aptal gibi.

"Hepsini barınaktan sahiplendim," diyor Finn'in annesi. "Önce bir taneyle başladım, sonra yanında oynayabileceği bir arkadaş olursa mutlu olur diye düşündüm ve şey, işte bu şekilde bu noktaya geldik. Şimdi onlarsız bir hayat düşünemiyorum." İki tanesini kucağına alıyor. "Öyle değil mi? Minik burunlarınız ve küçük mükemmel patilerinizle beni kandırdınız." Sonra bana elini uzatıyor. "Ben Sondra. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de Chandler. Bizi ağırladığınız için teşekkür ederim."

Finn köpeğin çenesinin altını kaşıyor ve kafasına öpücükler konduruyor. "Kararımı verdim. Bu sefer gerçekten de Los Angeles'a geri dönmüyorum."

"Köpekler sabah altıda seni kahvaltı için uyandırdıklarında görürüm seni," diyor Sondra, oğlunun saçlarıyla uğraşarak. "Böyle gözükmesi için birine para mı veriyorsun?"

"Evet, büyük ihtimalle çok fazla para veriyorum," diye mırıl-

danıyor Finn. Ardından bana dönerek, "Evde iki sene boyunca saçımı resmen mantar şeklinde kesti, o yüzden onun yorumlarına güvenemiyorum," diyor.

"Ve sinagogdaki yaşlı teyzelerin her biri saçını överdi," diyor Sondra, oğlunun yanaklarına vurarak.

"Lütfen resimleri olduğunu söyleyin," diyorum ve Sondra olduğuna dair beni temin ediyor.

Annesi köpekleri –Freddie, Waffles, Moose, Galileo ve Duchess– tanıttikten sonra eve geçiyoruz. Tek katlı, çiftlik tarzında, canlı desenli perdeleri ve yumuşacık, rahat mobilyaları olan bir ev. Annesi mutfakta koşturup duruyor, su bardakları çıkarıyor ve masaya bir tabak kurabiye koyuyor. Fakat bunlar sıradan kurabiyeler değil: İçinde çikolata parçaları, M&M's, kuruyemiş ve marshmallow olan çılgın hamur parçaları. Finn'in çocukluğuyla ilgili yazacağımız bölümlerde burayı hakkıyla anlatabilmek için her detayı zihnime kaydetmeye çalışıyorum.

Finn'in gözleri parlıyor. "Hatırlamışsın."

"Elbette. Her zaman," diyor annesi, memnun bir şekilde. Aralarında belli ki bir esprisi var.

"Ben çocukken hep yapardık bunları," diyor Finn. "'Her şeyden biraz' kurabiyesi, yani mutfakta ne varsa içine katılanlardan. Hâlâ en sevdiğim kurabiye bu. En iyi tatlı bu. Bu kadar." Peçeteyle bir kurabiye alıyor. Annesi buna tepki bile vermiyor.

Finn'e hak veriyorum, kurabiyeler gerçekten de harika. "Bu patates cipsi mi?" diyorum çiğnerken.

"Daha çıtır olması için," diyor Sondra. "İkiniz bugün ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Chandler'a biraz buraları göstermek istiyorum. Eskiden takıldığım mekânları falan. Kitap için," diyor Finn. "Ayrıca cumartesi sabahı da Şabat ayinine katılmamız gerekiyor."

"Harika. En iyi tavrımı takınacağım. Kitap nasıl gidiyor peki?"

Finn'le birbirimize bakıyoruz. "Chandler beni olduğumdan çok daha ilginç gösteriyor," diyor.

“Zaten yeterince ilginçsin,” diye ısrar ediyorum. Neden bilmiyorum ama bu evde bana baktığında yüzüm ısınıyor. Bakışlarımı, daha güvenli bir seçenek olan Sondra’ya çeviriyorum. Bir aydır yolda vakit geçirdiğim adam hakkında ona bir sürü soru sormak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. “Oyuncu olmak istediğini söylediğinde şaşırdınız mı?”

Sondra bir kurabiye daha alıyor, sonra tezgâha yaslanıyor. “Biraz. Özellikle de sektörün ne kadar dengesiz olduğunu bildiğim için. Ama her zaman oyunculukla ilgiliydi. Okulda tiyatroya başlamadan önce bile akşam yemeklerinde en sevdiği kitaplardan sahneler canlandırırdı.”

Finn eliyle yüzünü ovuşturup sızlanıyor. “Bunu tamamen unutmuştum.”

“O zaman bazılarını videoya aldığımı da unutmuşsundur.”

Daha da sızlanıyor.

“Bu çok tatlı,” diyorum. “Tuzluk ve biberliği sahne dekoru olarak kullandın mı? Belki de çatal-bıçakları seslendirmişsindir?”

“Şu an sadece zalimlik ediyorsun. Ama evet. Evet, yaptım.” Ardından annesine dönüyor. Annesinin bu sahneyi izlerken gülümsediğini görünce, içimden ona ikimizin arasında hiçbir şey olmadığını söylemek geliyor. En azından ciddi bir şey olmadığını. “İlk sen okuyacaksın, söz veriyorum. Editörümüzden sonra.”

Sondra elini Finn’in omzuna koyuyor. “Benim hakkımda istediğini yazabilirsin, biliyorsun. Sadece... şey, endişeleniyorum. Bir kere yayımlandı mı, geri dönüşü yok. İnsanlara ne anlattığından emin olman gerekiyor; geri alamıyorsun.”

Finn bir parça kurabiyeyi yutuyor. “Biliyorum,” diyor kısık bir sesle ve gözleri bir anlığına bana kayıyor. “Ben de ne kadarını anlatmak istediğime karar vermeye çalışıyorum.”

Finn bana evi gezdiriyor ve ben aile fotoğraflarının önünde oyalanıyorum. Babası fotoğraflarda yok, onun yerine Finn’in çocukluk ve gençlik yıllarına ait kareler var. Bahsettiği o mantar kafa saç kesimi de var ve saç kesimi onda şaşırtıcı şekilde sevimli

durmuş. O yaşlı Yahudi teyzeler haklıymış. Diş telleri, kötü kıyafet seçimleri, oyuncu arkadaşlarıyla pozları. Annesi de fotoğraflarda yer alıyor, arkadaşlarıyla ve köpekleriyle. Her köpeğin üzerine adının işlendiği bir yatağı bile var.

Sonra kendi odasının önünde duruyor. "İçeri girmeden önce," diyor ciddi bir tonda. "Bilmen gereken bir şey var. Çocukken *Yüzüklerin Efendisi*'ne takıntılıydım."

"Bunu zaten biliyorum. Hatta bu, bana ilk söylediğin şeylerden biriydi."

"Evet ama *bilmek* farklı *görmek* farklı." Yüzü ciddileşiyor. "Artık Kıyamet Dağı'nın eteklerindesin. Geri dönmek için çok geç değil."

Göğsünü hafifçe itiyorum. "Fazla abartıyorsun. Eminim o kadar kötü değildir."

Mağlup olmuş gibi omuz silkip kapı koluna uzanıyor. "Unutma, bunu sen istedin."

Ve kapı açıldığında ağzım açık kalıyor.

"Lütfen şu an aklından neler geçtiğini söyle," diyor Finn, arkamdan. "Bu sessizlikle başa çıkamayabilirim."

"Eh, öncelikle, bence tüm kitabı baştan yazmamız gerekiyor. Elimizdeki her şeyi çöpe atmalıyız."

Başını eğip sahte bir kasvetle, "Bunu söylemenden korkuyordum," diyor.

Burası tam anlamıyla bir Orta Dünya *türbesi*. Duvarlar film posterleriyle ve Elfçe yazılar ile onların çevirilerinin yazdığı kâğıtlarla kaplı. Bir rafta aksiyon figürleri dizili, küçük bir Ork ordusu var. Odayı dolaşıp Tolkien kitaplarıyla dolu rafına doğru ilerliyorum. Bu konuda ona takılsam da aslında bunu gerçekten çok seviyorum. Finn'in sahip olduğu, benimse peşinde olduğum o tutkuyu. Bir insanı kendi dünyasında görmek çok kıymetli bir şey. Küçük Finn'i hayal ediyorum, repliklerini çalışan, önce Elfler ile yaşamının, sonra da Hollywood'un hayalini kuran Finn'i.

Babasından saklanan.

Kaçışını planlayan.

Sonra dolabın altından çıkan kahverengi pelüş terlikleri fark ediyorum.

“Aman Tanrım. Bu bir Hobbit kostümü mü?”

“Veeee artık çıkıyoruz,” diyor, beni kapıya doğru yönlendirmeye çalışırken.

“Hâlâ üstüne oluyor mu? Giyer misin? Söz veriyorum, bir daha senden asla bir şey istemeyeceğim —”

Kapıyı arkamızdan kapatırken hâlâ gülüyorum.

Resmi Finnegan Walsh Reno Turu, bizi ilkokulunun, ortaokulunun ve lisesinin bulunduğu ve kumarhanelerle dolu şehir merkezinden geçirerek, Finn’in “iyi Taco Bell” olarak ilan ettiği şubeye uğramamızla devam ediyor.

“Hafta sonları hep burada takılırdım,” diyor, bir alışveriş merkezinin otoparkına park ettiğimizde. Barnes & Noble’ı gösteriyor. Yanında ise camlarında kocaman KAPATTIĞIMIZ İÇİN HER ŞEYDE İNDİRİM tabelası asılı bir oyun mağazası var. “Orada da takılırdım. Tipik bir banliyö çocuğu işte, doksanların sonu, iki binlerin başı.”

“Büyümek için fena bir yer değilmiş,” diyorum Meksika fasulyeli *burrito*’mdan bir ısırık alırken. Sonra bir acı sos paketini yırtıp üstünde gezdiriyorum.

“Gerçekten de fena değildi,” diyor. “İnsanlar yeterince kibar dı, Las Vegas’a da hiç ilgi duymadım. Ayrıca Tahoe Gölü buradan bir saatten kısa mesafede.”

“Buraya sık sık gelir misin?”

“Yeterince sık değil,” diyor. “Her birkaç ayda bir. Reno’da ki bu fuara hep katılırım. Bir hayran olarak gittiğim ilk fuardı.” Otoparka bakıyor. “Burayla ilgili güzel anılarım var ama pek de güzel olmayanlar da var. Babamı tamamen silemiyorum.”

“Çok üzgünüm. Bundan çok daha iyisini hak ediyordun.”

Farklı insanlar olsaydık, uzanıp elini tutardım. Bir hayalet yazar olarak yapabileceğimden çok daha iyi bir şekilde onu teselli ederdim.

Ama ben sadece bir hayalet yazarım. O yüzden ikinci *burrito*'mu açıyorum.

Finn'in annesinin evine vardığımızda saat neredeyse dokuz olmuş ama vücudum başka bir saat diliminde kalmış gibi hissediyorum. Sondra mutfak masasının başında, cumartesi sabahı yapacağı Şabat konuşmasının detayları üzerinde çalışıyor. Galileo kucağında, diğer köpeklerse oturma odasında battaniyelerin ve köpek yataklarının üzerine uzanmışlar. Yarın kitap üzerinde çalışacağız, cumartesi ise oldukça yoğun geçecek: ayin, fuar, Finn'in arkadaşlarıyla buluşma.

Gözkapaklarım ağırlaşıyor ama Finn burada kalıyor diye benim de burada kalacağımı varsaymak istemiyorum, o yüzden valizimi koridorda bırakmıştım. "Affedersiniz, Uber için adresi alabilir miyim?" diye soruyorum.

Finn lavaboda su doldurmadan önce bardağını incelerken duraksıyor. "Uber'e neden ihtiyacın var?"

"Şey... otel için?"

"Saçmalama," diyor Sondra. "Burada, bizimle birlikte kalacaksın. Zaten misafir odamız hazır."

"Gerçekten sizi rahatsız etmek istemem."

Sondra klasik bir anne yan bakışı atıyor. "Canım. Rahatsız falan etmiyorsun. Ayrıca, soğuk ve ruhsuz bir otel odasındansa burası çok daha iyi değil mi?"

"Kal," diyor Finn, sonra, "lütfen," diye ekliyor muhtemelen yönetmenlerinin bayıldığı o iç ısıtan gülümsemesiyle.

Ne garip... *Kal* kelimesi, onun sesinden kulağa ne kadar da tatlı geliyor. Göğsümdeki o hissi nasıl da derinleştiriyor.

Ama bu düşünceyi hemen zihnimden atıyorum. Hux bunu bir sahnede söylemiştir kesin, o yüzden böyle tepki veriyorum. Bundan eminim.

Cumartesi sabahı, iki bölümün kabaca taslağını bitirdiğimiz yoğun bir yazma gününün ardından, Finn sinagogun girişinde

kipasını taktığında, biraz daha az eminim hissettiklerimden. O kadar çekici ki, bu haksızlık. Gülümsememi bastırmam gerekiyor çünkü hem onu ilk kez kipa takarken görüyorum hem de bir kipanın insanda bu tarz duygular uyandırmaması gerekir diye düşünüyorum.

Sondra dün, cemaatin yaş ortalamasının yüksek olduğunu ve sinagogun oldukça sade olduğunu, fazla kaynağı olmasa da kendine özgü bir çekiciliği olan bir yer olduğunu söylemişti. Ben küçükken, sadece önemli bayramlarda ailemle birlikte tapınağa giderdim; Noemie'yle bu geleneği büyüdüğümüzde de sürdürmeye çalışsak da birkaç yıldır teslim tarihlerim daha önemliymiş gibi geldiği için ayinlere katılmadım. Şimdi, neden her hafta birkaç saatliğine işimi bırakamadığımı hatırlayamıyorum bile.

Sinagogun içindeyken hissettiğim o aidiyet duygusu gibi bir şey yok. Rabbi Zlotnick olarak Sondra, konuşmasındaki doğal çekiciliğiyle dikkat çekiyor. Tapmaktan uzun süredir uzak kalmama rağmen duaları hiç zorlanmadan hatırlıyorum. Sanki çok önceden içime kazınmışlar gibi.

Ama beni asıl etkileyen şey, kafamı çevirdiğimde yanımda oturan Finn'in dudaklarının da dualarla birlikte hareket ettiğini görmek. Tabii ki o da duaları biliyor. Bu, onun da benim gibi bu gelenekle büyüdüğünü gösteriyor.

Aynı ezgilerle büyümüşüz, aynı dili konuşmuşuz. Bu, sanki aynı kitabı sevdiğimizi keşfetmek gibi. Hem de sadece aynı kitabı sevmekle kalmayıp aynı bölümleri sevdiğimizi, aynı cümlelerin altını çizdiğimizi, kitap ayracı kullanmamız gerekirken ikimizin de sayfaları kıvrıdığımızı öğrenmek gibi.

Atıştırmalıklar için fuayeye çıktığımızda Finn beni cemaatle tanıştırıyor.

"Finnegan bu mu?" diyor leylak rengi çiçekli bir elbise giymiş yaşlı bir kadın.

Finn içten bir gülümseme takınıyor. "Merhaba, Bayan Haberman. Şabat şalom."

"Şabat şalom," diyor kadın, ona sarılırken. "Ayinden önce

kendi aramızda yanındaki bu zarif hanımın kim olduğu hakkında fısıldaşıyorduk.”

“Bu arkadaşım Chandler Cohen. Chandler, bu da Ruth Haberman.”

“Arkadaşın,” diyor Bayan Haberman, elimi sıkarken gözlerinde bir parıltıyla.

Bu sahnenin benzerleri Bay Barr, Bay Lowenstein ve bana *The Nocturnals* dizisinin tüm bölümlerini eski VHS cihazına kaydettiğini söyleyen Bayan Frankel ile de yaşanıyor.

“İleride çok para edecek,” diyor kadın. Finn başını iki yana sallayıp gülümsüyor, belli ki bu yıllardır süregelen bir şaka.

“Buradaki herkes seni gerçekten çok seviyor,” diyorum, elimize aldığımız küçük tabaklarda havuç, humus, çörek ve reçelle baş başa kaldığımızda.

“Bu kadar şaşırma. Ben çok sevilesi biriyimdir,” diyor.

Gözlerimi deviriyorum. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Burada bir topluluğa aitsin.”

Bir plastik çatalı bir üzüm tanesine saplıyor. “Şanslıyım,” diyor basitçe. “Küçüklüğümde beri buraya gelirim. Annem hamlik okuluna gitmeye karar verdiğinde, liderlik etmek istediği tek cemaat burasıydı. Şehrin diğer tarafındaki yeni tapınak kadar havalı olmasa da. Yani, bu insanları gerçekten de uzun zamandır tanıyorum.”

“Bunu bilmiyordum,” diyorum, çörekten bir lokma alarak. “Dinin hakkında internette fazla bir şey yok.”

“Ah. Yahudi olduğunu belli etmeyen bir soyadı taşımak biraz garip.”

“Walsh, babanın soyadı mı?”

Bana, bunu henüz açıklamadığına inanamıyormuş gibi bir bakış atıyor. “Hayır, o sahne ismim. Finn her zaman gerçektir ama soyadımı yirmili yaşlarımda yasal olarak değiştirdim. Babamın soyadı Callahan’dı, çocukluğum boyunca o soyadını kullandım. İlk menajerim, Finnegan Callahan isminin çok uzun olduğunu, fazla sessiz harf içerdiğini ve iş bulmamı zorlaştıracak

söylemişti.” Yüzünü buruşturdu. “Ama yıllardır Finn Callahan değilim. Artık o isme karşı hiçbir bağlılık hissetmiyorum. Hatta Finn Walsh olarak geçirdiğim sürenin, Finn Callahan olarak geçirdiğim süreden daha çok olacağı zamanı bekliyorum ve bu yakında gerçekleşecek. Birkaç yıl kaldı. Babamla olan bağlarımdan biri daha yok olacak.”

“Sevindim,” diyorum.

“İsmimi değiştirirken, Yahudi olduğumu açıkça gösteren bir soyadı seçmeli miyim diye çok düşündüm. Arada hâlâ doğru kararı verdim mi diye düşünmeden edemiyorum,” diyor. “Antisemitizmden epeyce korundum ama şimdi... bilemiyorum.”

Ses kayıt cihazım yanımda olmadığı için söylediklerini aklıma kazımaya çalışıyorum. Onun için Yahudilik çok önemli: topluluk, gelenekler, tarih. *Ms. Mistletoe*’daki yedi kollu şamdanla başlayan bölüm çok güçlü olacak, bundan eminim.

“Adı duyulduğu anda Yahudi olduğu anlaşılan biri olarak konuşuyorum, bu hem güzel hem zor. Bu sayede insanlarla hemen bir bağ kurabilmeyi seviyorum ama öte yandan...” *The Catch*’teyken yazdığım bir liste yazısı aklıma geliyor: “Hanukah için Sekiz İnanılmaz Yahudi Filmi”. Masum bir içerikti ama yorumlar çok kısa sürede antisemitizme kayınca –ki internette Yahudi olduğunuz belli oluyorsa bunun gerçekleşmesi genellikle çok uzun sürmüyor– yorum yapma özelliğini kapatmak zorunda kalmıştık. Mesaj kutuma korkunç görseller gelmeye başlamıştı ve sosyal medya hesaplarımı haftalarca gizli yapmak zorunda kaldım. Bunu Finn’e anlattığımda tiksintiyle başını sallayıp yüzünü buruşturuyor.

“Berbat bir şey,” diye mırıldanıyor. “Böyle bir şey yaşadığın için üzgünüm.”

Bunu geçiştirmeye çalışıyorum çünkü bunun soyadıyla yaşamamanın bir yan etkisi olduğunu çoktan kabullenmiştim. Ama sonra kendimi durduruyorum. “Evet,” diyorum. Kararlı bir şekilde. “Gerçekten çok korkunçtu.”

Yaşlı bir adam yanımıza gelip torunu için bir fotoğraf istiyor.

Kalkmadan hemen önce Finn bileğime hafifçe dokunuyor, sonra kolunu indiriyor. Fısıldayarak, "Chandler? Sana son zamanlarda söyledim mi bilmiyorum ama... bu kitabı senin yazıyor olmandan gerçekten çok memnunum," diyor.

RENO, NEVADA

Öğleden sonraki fuar, pelerinler ve Sharpie kalem izlerinden oluşan bir bulanıklık içinde geçiyor. Sonrasında karaoke barına gidiyoruz. Kapıdaki görevli doğum günüm 29 Şubat olduğu için kimliğimi birkaç saniye fazladan inceliyor. Bu duruma yıllardır alışığım, Finn'in ise bu çok hoşuna gidiyor. Mekân neon ışıklı, hoparlörleri cızırtılı ve en önemlisi Finn'in lisedeki en iyi arkadaşı da orada. Krishanu uzun boylu, Hint asıllı bir Amerikalı, Reno Aces şapkasının altındaki saçları dalgalı ve koyu renk. Lisede İngilizce öğretmenini ve yanında erkek arkadaşı Derek duruyor: Üzerinde üniversite *sweatshirt*'ü ve yüzünde geniş bir gülümsemesi var. Okulun futbol, yüzme, beyzbol takımlarına koçluk yapıyor. "Bütçe kesintileri yüzünden," diyor, omuzlarını silkerek.

Biz onların karşısındaki vinil koltuğa oturunca Finn ânında rahatlıyor, omuzları gevşiyor. Onu hiç bu kadar hafif ve yükünden kurtulmuş görmemiştim.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyor Krishanu, bir garson masaya köpüklü bir bira sürahisi bıraktığında.

"Ne kadar oldu, üç ay falan mı?" diyor Finn. "Beni gerçekten o kadar özledin mi?"

"Yok be, sadece nazik olmak istedim. Aklıma bile gelmedin."

Krishanu'nun da çocukken büyük bir *Yüzüklerin Efendisi* hayranı olduğunu öğreniyorum. Bu, Finn ile onu erken yaşta birbirlerine bağlayan şeylerden biriymiş. Hatta verdiği dersteki en popüler ünite Orta Dünya üzerine olanmış.

"Bu işi aldığına pişman ediyor mu seni?" diye soruyor Krishanu.

Finn kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturuyor. "Bilmeni isterim ki, benimle çalışmak büyük bir zevk."

Ben kıkırdamaya başlayınca Finn eliyle göğsünü tutuyor. "Hayır, hayır, sen harikasın tabii ki. Bu şimdiye kadar aldığım en iyi iş," diyorum.

"Alaycılığın canımı acıtıyor."

"Kitabı aşırı merak ediyorum." Derek birasından bir yudum alıyor. "Krish bana hem seni tanıdığını hem de ergenliği birlikte geçirdiğinizi söylediğinde, aramızı bozacak bir şey yapmamam gerektiğini, yoksa seninle asla tanışamayacağımı kendime söylemiştim."

Başımı Finn'e doğru eğiyorum. "Eminim ki Krishanu çok daha ilginç ve skandal dolu bir kitap yazabilir."

"Eğer öyle bir şey olursa tanık koruma programına katılmam gerekir."

"Bana Finn'in garip bir ergenken nasıl biri olduğunu anlatmalısın," diyorum Krishanu'ya. "Tek bir sivilceyi bile es geçme."

"Ben ne yazık ki hep pürüzsüz bir cilde sahiptim."

"İlk sahneye çıktığı oyunu anlatmadı sana, değil mi? Sekizinci sınıftakini?" Başımı iki yana sallayınca Krishanu'nun gülümsemesi şeytani bir hâl alıyor. "Okulda *Güzel ve Çirkin* sahneleniyordu, Finn de Cogsworth karakterini oynuyordu."

"Şarkı söyleyemediğimi bir kenara yazalım," diye araya giriyor Finn ve sanırım sadece mütevazılık yapıyor.

"Bütçemiz pek yüksek değildi, bu yüzden kostümü üzerine bir saat çizilmiş, incecik ve büyük bir kartondur. Final gösterisinde, 'Be Our Guest' şarkısı sırasında, dans eden bir peçete ona çarpıp kostümünü yırtıp attı."

"Ah hayır," diyorum. "Lütfen altına bir şey giymiş olduğunu söyle."

"Sadece elf desenli iç çamaşırı giymişti."

"Bu kısmın kesinlikle kitaba girmesine gerek yok," diyor Finn inleyerek ve başını masaya yaslıyor.

“Ah, çok geç. İlk bölümde yerini aldı bile.”

Krishanu, Finn’e kaşını kaldırarak bakıyor. Finn de hafif ama net bir şekilde başını iki yana sallayarak ona cevap veriyor. Sanırım neye tanıklık ettiğimi anlıyorum. “Siz ikiniz...?” bakışı. Ve Finn’in bunu hemen reddedişi.

Bu neden mideme bir düğüm gibi oturdu, bilmiyorum. Biz bir çift değiliz. Sadece birlikte çalışan ve birlikte yatan iki iş arkadaşız ve bunu kaş göz hareketleriyle anlatmak pek kolay değil.

“Yeter bu kadar benden bahsettiğimiz,” diyor Finn. “Siz ikiniz ev almışsınız, doğru mu?”

Derek başını sallıyor. “Biraz tadilat istiyor ama heyecanlıyız.”

“Çatı katını ikinci bir yatak odasına çevirdikten sonra da bu kadar heyecanlı hissedecek miyiz, göreceğiz,” diyor Krishanu.

Karaoke için adı anons edilince Krishanu sahneye çıkıp Finn’in yüzündeki dehşet ifadesine rağmen “Werewolves of London” şarkısını söylüyor. Özellikle uluma kısımlarında kendini fazlasıyla kaptırıyor. Derek ve ben birkaç ulumaya eşlik ediyoruz, Finn ise elleriyle yüzünü kapatıp, “Bir daha asla konuşmayacağım sizinle,” diyor. Ardından Derek, No Doubt’tan “Don’t Speak” şarkısını sağlam bir yeniden yorumla söylüyor. Sonra Finn bana bakıyor, gözlerinde bir meydan okuma var.

“Sen yaparsan ben de yaparım,” diyor.

Sahneye göz gezdiriyorum. Bu teklifi kabul etmek için vücudumda yeterince alkol yok. “Bu adil değil, sen... özgüvenlisin. Sen bunu profesyonel olarak yapıyorsun.”

“Şarkı söylemek mi? Asla,” diyor Finn.

“Ve bu oldukça yerinde bir karar,” diye ekliyor Krishanu.

Finn’in bakışları hâlâ üzerimde. Israrcı.

“Peki,” diyorum pes ederek. “Ama önce sen çıkıyorsun.”

Finn kalkıp sahneye yürürken Krishanu ellerini başının arkasında birleştirerek geriye yaslanıyor. “Bu harika olacak.”

O anda Finn’in sesinin bir meleğinkini andıracağını sanıyorum. Ya da en azından Art Garfunkel gibi olmasını bekliyorum. Ama mikrofonun önüne geçip bize göz kırptığında ve “Come

On Eileen"i söylemeye başladığında, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Krishanu ve Derek ise kahkahalarını saklamak için hiç çaba harcamıyor. Çünkü Krishanu haklıymış: Finnegan Walsh berbat bir şarkıcı ve bunun tamamen farkında.

Ama umurunda bile değil.

Mikrofonu değerli, narin bir şeymiş gibi tutuyor, sonra onu standından çıkarıp sahnede dolanmaya başlıyor. Şarkıya kendini tamamen kaptırmış durumda, seyirciler de ona eşlik ediyor.

Finn'in annesinin onun çocukluk performansları hakkında söylediklerini hatırlayarak masada Krishanu'ya doğru eğiliyorum. "Hep böyle miydi?"

Başım iki yana sallıyor. "Hiç değil. Baş başayken oldukça neşeli biri olabilir elbette ama çocukken genelde sahneye çıkmaktan çok kitaplara gömülüydü. Onun bu kadar farklı birine dönüşmesini izlemek gerçekten çok ilginç bir deneyim oldu." Sonra bir yudum bira içiyor ve söylediklerini düşünüyor. "Ama ne zaman buraya gelse, sanki hiç gitmemiş gibi oluyor. Yani aslında o kadar da değişmemiş olabilir; en azından önemli yönleri değişmemiş."

"Ne gibi?"

"Kolay kolay duygularını açmaz," diye açıklıyor Krishanu. "Hep özel hayatını kendine saklamıştır. O yüzden sana karşı bu kadar açık olması, bu tarafını sana göstermesi..."

"Kitap için," diyorum. Sözlerimi kulağa beklediğimden daha savunmacı geliyor, özellikle de Krishanu'nun Finn'e kaşıyla yaptığı garip hareketten sonra. Finn'in huzla aramızda bir şey olmadığını kafasını iki yana sallayarak reddettiği.

Krishanu ve Derek, uzun süredir birlikte olan ve tek kelime etmeden iletişim kurabilen çiftlerin geliştirdiği tuhaf bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Tabii."

O sırada Finn mikrofon standını sahnede sürüklüyor, saçlarını geriye atıyor, nakaratı bağırarak söylüyor. Seyirci ona eşlik ediyor.

Benimle göz teması kuruyor. *Aklımdan geçen düşüncelerin pek masum olmadığını itiraf ediyorum. Hadi Eileen.*

İçim ürperiyor.

Bu yanını seviyorum.

Belki de fazlasıyla.

Seyirci coşuyor, Finn kendini dramatik bir şekilde koltuğa bırakıyor, sanki tüm enerjisini bu performansla tüketmiş gibi. Saçları dağılmış, vücudu sıcak. Bir yandan çaresizce yerimden kalkıp gitmek istiyorum, bir yandan da ona biraz daha yaklaşırsam neler olur diye merak ediyorum.

Hayır, hayır, hayır, diyorum içimden, DayQuil etkisindeyken yaptığı itirafı unutmaya çalışarak. Hem diyelim ki benden gerçekten hoşlanıyordu, bu his büyük ihtimalle çoktan geçmiştir. Ben yıllarca Wyatt'a takılı kaldım diye Finn'in hisleri de hep canlı kalacak değil ya.

Ve sonuçta *hoşlanmak* masum bir kelime, değil mi? Bütün boş vaktini beni düşünerek geçirdiği anlamına gelmiyor. Sadece beni çekici bulduğu anlamına geliyor olabilir ki bunu zaten beraber geçirdiğimiz gecelerden biliyorum.

Belki de o geceki itirafı, düşündüğüm kadar büyük bir şey değildi.

"Sakin unutma, bunu sen istedin," diyorum Finn'e sahneye doğru giderken. Ellerim titreyerek mikrofonu kavırıyorum.

Dandy Warhols'un "Bohemian Like You" şarkısının akorlarını çalmaya başladığında -Portland çıkışlı bir grup, ben de farklı grupları bildiğim için bu şarkıyı da biliyorum- masamdakilerin tezahürat yapması beklediğim son şey. Bu beni cesaretlendiriyor, sesimin beklediğim kadar titrek çıkmamasını sağlıyor.

Şarkı zor değil, kısıtlı vokal aralığım için oldukça uygun. Ancak içinde şaşırtıcı derecede fazla sayıda "woo-ooh-ooh" geçiyor ve sesim ilk başta çatlıyor. Mikrofonu sıkıca tutarak Finn'e ve arkadaşlarına odaklanıyorum. Krishanu ve Derek'e bir şeyler söylemek için eğildiği zamanlar haricinde Finn'in gözleri neredeyse hiç benim üzerimden ayrılmıyor. İkinci nakaratı başarıyla

tamamladığımda ağzı hafifçe yukarı kıvrılıyor ve bu da kendime daha çok güvenmemi sağlıyor.

Masaya döndüğümde Finn beni kendine çekip sarılıyor ve ben, kalbimin sahnedeysken olduğundan bile daha hızlı atıyor olmasına bir anlam veremiyorum.

Birkaç yudum bira içiyorum. O sırada Frank Sinatra'dan bir parça çalmaya başlıyor ve yaşlı bir adam sahneye çıkıp şarkıyı söylemeye başladığında bar sessizliğe bürünüyor.

"Vay canına," diyor Krishanu çünkü adam gerçekten de çok iyi. "Hepimizi gömdü."

Finn elini uzatıyor ve bana uzattığını anlamam birkaç saniye mi alıyor. "Bu, dans etmeden geçemeyeceğimiz türden bir şarkı," diyor.

Etraftaki insanlar çoktan dansa başlamış, Krishanu ve Derek de. Bu yüzden Finn'in elini tutuyorum ve onun beni dans pistine götürmesine izin veriyorum.

"Bu gerçekten çok güzeldi," diyorum. Diğer eli belime yerleşiyor, ben de avucumu omzuna koyuyorum. Bedenlerimiz arasında belli bir mesafe var, sanki ikimiz de fazla yaklaşmanın ne anlama geleceğinden çekiniyoruz. "Annenle tanışmak. Arkadaşlarınla. Belki yeni bir şeyler denemenin etkisidir ama sanırım Reno'ya âşık oldum."

Finn gülümsüyor. "Reno hakkında söylenen en güzel söz olabilir bu. Ve eminim sinagogdaki yaşlı kadınların hepsi seni evlat edinmeye hazırdır."

"Ailem bu konuda biraz sorun çıkarabilir ama ben razıyım."

Yaşlı adam nakaratı söylüyor. Sonra bir kıta daha geliyor.

"Bu arada... Ailen nasıl?"

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Annem, babamın sipariş ettiği kuş gözlem kitaplarının sayısından dolayı hafiften sinirlenmeye başladı ama genel olarak iyiler."

"İyi. Sadece merak ettim. Bu arada kaç kuş kitabı fazla sayılır, onu da merak ettim şimdi." İleri geri salınırken elinin içi sıcacık. Finn beni döndürdüğünde şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Sonra

kulağıma eğiliyor: "Yatakta pek bir numaram olmayabilir," diyor, "ama dans pistinde..."

"Yatak performansın gelişiyor."

Bir dönüş daha. "Sıradaki ders ne?"

O gece yazdığım şeyi ezbere bildiğim hâlde yeniden hatırlamaya çalışıyorum. "Ashında bu, zorunlu bir ders değil de seçmeli gibi... ama seninle biraz müstehcen konuşma üzerine çalışabiliriz diye düşündüm."

"Benimki gerçekten berbattı, değil mi?" diye soruyor hafif bir iniltiyle. "Söyle gitsin. Bunu kaldırabilirim."

"Sadece..." Kelimeleri toparlamaya çalışıyorum. "Kişisel değildi. Ne söylediğin kadar, nasıl söylediğin de önemli. Çoğu şey, sanki doğrudan *benimle* değil de havaya konuşuyormuşsun gibiydi. Mesela sürekli 'Oooh, işte orada. Oooh, işte orada' diyordun. Ve bu... biraz şeyle aynı ritimdeydi—"

Ağzı açık kalıyor. "O seksenler şarkısıyla mı? 'Whoomp! (There It Is)'?" Ben sessiz kalınca, "Yüz ifaden her şeyi anlatıyor," diye ekliyor.

"Bir de... vajinamdan ayrı bir varlıkmuş gibi bahsettiğin anlar vardı tabii," Sesimi kısık tutmaya çalışarak söylüyorum bunu. "Bu demek değil ki başka biri bunu sevmeyecek; doğru kişiyle, doğru zamanlamayla başka biri keyif alabilir elbette."

"O zaman öğret bana," diyor. "Nasıl müstehcen konuşma yapılır, öğret."

Ona inanmaz bakışlarla bakıyorum. "Şu anda mı?"

"Eğer sen sessiz olabilirsen, ben de olabilirim." Kaşını kaldırıyor. Bu bir meydan okuma.

Şarkı bitiyor ama adam sahneden inmeden seyirciler bir tane daha istiyor.

İkimiz de yerimizden kıpırdamıyoruz.

Krishanu ve Derek üstlerinde montları ve atkılarıyla yanımıza geliyor.

"Biz çıkıyoruz," diyor Krishanu sevgilisini dürterek. "Beyefendinin yarın sabah erkenden yüzme antrenmanı var."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Gerçekten." Sarılıyoruz, Finn ilk fırsatta geri döneceğini, eğer bu turneye kısa bir ara verebilirse Şükran Günü'nde gelmeyi umduğunu söylüyor.

Tüm bu sahne libidomu biraz törpülüyor ama sadece biraz. Yeniden dans etmeye başladığımızda hangi şarkının çaldığını bile fark etmiyorum. Finn bizi sahneden biraz daha uzağa, daha تنها olan bara doğru yönlendiriyor. Bu şarkı Sinatra'nın da olabilir, Harry Styles'ın da. O kadar dikkatim dağılmış durumdayım.

"Şimdi," diyorum, Finn beni eskisinden biraz daha yakın tutarken, belime biraz daha sıkı bastırırken, "daha önce konuştuğumuz gibi, en önemli şey iletişim. Partnerin yaptığın bazı şeylerden hoşlanmıyorsa, bazı şeyleri değiştirmelisin. Belki de yaptığın hiçbir şeyden hoşlanmayacak; bu da gayet normal. Bu konuları konuşmak gerekir."

"Doğru."

"Başlamak için iyi bir yöntem, beklenti yaratmaktır. Ona neler hissettiğini, neler yapmak istediğini söyle." Bu gayet zararsız. Hatta klinik düzeyde. Tamamen güvenli. "Gerçek vücut bölümlerinden bahset. Ayrıntı ver. Ve emin olmadığında her zaman işe yarayan bazı özel kelimeler vardır."

"Mesela..."

"Sert. Sıkı. Derin. Islak." İronik bir şekilde boğazım kuruyor, yüzüm yanıyor. "Ve benzeri. Tabii ki 'sikmek' gibi kelimeler de her zaman işe yarar."

Sessizce başını sallıyor, söylediklerimi özömsüyor. "Yani mesela..." Başparmağı omurgamda geziniyor, sesi daha da alçalıyor. "Senin için çok sertim? Bu kadar basit bir şey bile mi?"

"Basit ama etkili." Eğer gerçekten de bu kadar basitse, neden ânında başım dönüyor, neden etrafımızdaki her şey bulanıklaşıırken sadece onu net görebiliyorum bilmiyorum.

"Seni öyle bir ıslatacağım ki?"

Evet. Evet bunu yapacaksın. "Bu... bu işe yarar."

Herkesin içinde bunu konuşmak yasakmış gibi hissettiriyor,

oysa kimse bizi duymuyor. Bu dersleri şimdiye kadar hep yatak odasında yapmıştık ama artık hayatın diğer alanlarına da sızıyorlar.

“Peki sen ne derdin buna?” diye soruyor, sonra utanmadan beni bir kez daha döndürüyor. Beni tekrar göğsüne çektiğinde, kavrayışı daha sıkı, nefesi daha sıkı.

Hissettiğim her şey tamamen bilimsel olmalı. Başka bir şey değil. Bu çekim, hücrelerimizin kimyasal tepkimesiyle ve birbirimizi neredeyse giyinik olduğumuz kadar çıplak da görmemizle açıklanabilir.

Kontrolü yeniden kazanmak için kalçalarımı onunkine yalıyorum, bu gücü elimde tutmanın tadını çıkarıyorum. Omzuna tırnaklarımı geçiriyorum. “Külotumun ıslandığını, göğüs uçlarımın zonkladığını ve seni içimde hissetmeye ihtiyacım olduğunu.” Her cümleyi olabildiğince yavaş söylüyorum. Sertliği karnıma baskı yapıyor, ben de daha da yaklaşıyorum. “Bütün gün bunu düşündüğümü ama kendime dokunmak yerine seni beklemeyi tercih ettiğimi. Ama sen bana dokunduğunda çok çabuk boşalmaktan korktuğumu. O yüzden beni biraz oyalaman gerekeceğini.”

Boğazından yükselen bir hırıltıyı bastırıyor.

“Derine gitmeni isteyeceğimi,” diye devam ediyorum, kendi sesimi tanıyamadan, “çünkü ben öyle sevişmeyi seviyorum. Ama hemen öyle başlamamalısın. Yavaş olmalısın, ne kadar yalvarsam da. Bunu yapabilir misin?”

“Chandler.”

“Sonra ona nasıl hissettirdiğini söyleyebilirsin,” diyorum, kalbimin onun göğsüne çarptığını eminim duyabiliyordur. “Tadının nasıl olduğunu da.”

“Mmm.” Kendini toparlar gibi oluyor, yüzü yüzümden sadece birkaç milimetre uzak. Nefesi tenimde geziniyor. “Eminim tadın harikadır,” diyor, ağzı kulağıma değiyor. Onun topraksı, baharatlı kokusu tüm algıyı yerle bir ediyor. “Seattle’dan beri seni tekrar yalamak için ölüyorum.”

Dünya eğiliyor sanki. Bütün vücudum hafifliyor. Finn beni tutmuyor olsa, ayakta durabileceğimden bile emin değilim.

Aniden izleyiciler alkışlamaya başlıyor ve şarkının bittiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor.

Finn'e bakıyorum. "Buradan ayrılırsak mı?" diye soruyorum, bakışlarındaki o yoğunluk bana tam olarak ne hissettiğini anlatıyor.

Elimi tutuyor, kalabalığın arasından dans pistinden geçiyoruz. İçkilerimizi ödeyip cömert bir bahşış bıraktıktan sonra, kendimizi barın yanındaki daracık sokağa atıyoruz. Ona bir otel bulmak ister mi diye sormaya fırsat bulamadan, beni duvara yapıştırıyor, vücutlarımız birbirine değiyor. Dudaklarımız neredeyse öpüşecek kadar yakın.

Ama öpmüyor. Henüz değil.

"İçeride patlayacağım sandım," diyor boynuma doğru, dudakları çeneme doğru ateşli bir yol izliyor.

Kollarımı omuzlarına doluyorum, onu daha da yakınma çekiyorum. Bir anlığına, Seattle'daki o ilk gecemiz geliyor aklıma, kitapçının önü. Ama bu sefer, bu noktadan ayrılmak istemiyorum.

"O zaman doğru yoldaymışız," diyorum, parmaklarımı ensesinden saçlarına doğru gezdirerek. "Bana başka neler yapmak istediğini söyle." Bu dersi tam anlaması lazım... eğitimi için.

Bana öyle bir bakıyor ki içim eriyor. "Nasıl istersen profesör."

Ağzını kendiminkine doğru çekiyorum, o ahlaksız, kusursuz ağzı. Dillerimiz birbirine karışıyor. Uzun zamandır öpüşmemiştik ve daha da uzun süredir bu kadar tutkulu öpüşmemiştik.

"Seni öyle bir boşaltmak istiyorum ki bir daha yapmam için yalvarmalısın," diyor, boynumu öperek. Boğazımı. "Sürekli bunu düşünüyorum."

Aman Tanrım.

"Parmaklarınla mı? Dilinle mi?"

"İkisiyle de," diyor. "Sürekli. Ve sık sık."

Bir dizini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, elleri kalçama kayıyor. Kotumun dikişiyle onun kotunun sertliğinin yarattığı sürtünmeyle, "Ah," diye inliyorum. Hem işkence gibi hem de baştan çıkarıcı.

Sinsice gülümsüyor. "Hah. Bu sahneyi daha önce hiç hayal ettiğimi söyleyemem."

Durum ne kadar çılgınca olursa olsun, kahkaha atıyorum. Ama sonra her şey ciddileşiyor. Hislerim artıyor. Hızlanıyorum, kalçamı onun kalçasma yaslıyorum, o da baldırımı kavrayarak bana daha da yaklaşıyor.

Kotunun altındaki sertlik beni iyice çıldırtıyor. Ensesine sıkıca tutunuyorum, terle ıslanmış saçlarını çekiyorum. Sıcak teni. Kokusu. Beni kendine yaslıyor, parmakları kalçamda iz bırakıyor, ritmi kesintisiz sürdürüyoruz. Yüzünde kararlılık var; sanki kıyamet kopsa bile dikkati dağılmayacak gibi.

Nefesimin hızlandığını fark ediyor olmalı ki beni baldırının üstüne, biraz daha yukarı çekiyor. "İşte böyle," diyor. "Tanrım, seni çok özlemişim."

Gerçekte beni değil, *bu ânı* özlemiş olduğunu söylediğini biliyorum. Düzeltmek isterdim ama artık kelime kurabilecek hâlde değilim.

Halka açık bir yerde olduğumuzu unutuyorum. Onun için çalıştığımı ve bu ilişkinin gitgide karmaşıklaştığını da. Bacaklarımın arasındaki o zevk patlaması ve damarlarımda dolaşan adrenalin haricinde her şeyi unutuyorum.

Sonra kontrolü kaybediyorum, tüm bedenim kasılıyor ve ardından ani bir sıcaklık patlamasıyla sarsılıyorum. Başımı yana çevirip nefes almak için çabalarken o beni tekrar kendine çekiyor ve ağzıyla inlememi yakalamaya çalışıyor.

Bir kapı seslice gıcırdayarak açılıyor. Finn hemen vücudunu benimkine siper ediyor; sanki yakalanmışız gibi. Sessizce güldüğüm için tüm vücudum titriyor, iyi ki beni tutuyor.

"Sessiz ol," diyor kahkahalara boğulmadan hemen önce.

Bir çöp poşeti çöp kutusuna atılıyor, barın kapısı tekrar kapanıyor. Finn elimi tutup beni peşinden çekiyor, ikimiz de soluk soluğa, kahkahalar atarak arabaya doğru koşuyoruz.

Dönüş yolunun garip bir sessizlikle dolu olacağından korkuyorum. Ama kiraladığımız arabaya biner binmez Finn elini

dizime koyuyor, gururlu ve muzip bir sırıtışla, sanki kendi başarısından öyle gurur duyuyor ki içinde tutamıyor.

“Sen burada yaşıyorsun,” diyorum fısıltıyla, evin ön kapısına doğru sessiz adımlarla ilerlerken. “Ya da *yaşadın*. Gizlice girmene gerek yok.”

“Köpekler,” diyor. “Her türlü güvenlik sisteminden iyiler.”

Eve girer girmez, kulaklarımı havlamalara hazırlıyorum. Ama sadece Düşes geliyor; üçü ten rengi, biri beyaz olan minik patileri olan sevecen bir Chihuahua. Kısaca kendini sevdirdikten sonra koridorda kayboluyor.

Finn bana şeytani, oyunbaz bir bakış atıyor. “İyi geceler,” diyor tatlı bir tonla.

Ben sadece başımı sallayıp gülümsememi bastırıyorum. “İyi geceler,” diye karşılık veriyorum, ardından koridorun sonunda ayrılıyoruz.

DAD IN TRAINING

Sezon 1, 3. Bölüm
“Çocuk Bakıcısı Baba”

İÇ MEKÂN – WILKINS AİLESİNİN OTURMA ODASI –
GÜNDÜZ

CHERYL WILKINS hafta sonunu başka bir şehirde geçirdikten sonra eve döner. *BOB WILKINS* kanepede uyuyordur, kucağında *BEBEK WILL* var. *ANDY WILKINS* dağınık salonda scooter sürmektedir, *JENNA WILKINS* ise uyuyan babasının yüzüne makyaj yapmaktadır.

CHERYL

Tatlım? Çocuklar? Bu ne hâl böyle?

BOB

Birden uyanır, etrafındaki karmaşaya bakar.

Ne – aa! Cheryl, ne demek istediğini gerçekten anlamadım.
Bu arada, harika görünüyorsun, ışık saçıyorsun âdeta!

Gülme efekti.

ANDY

Robotik bir sesle.

Babamız bize çok iyi baktı. Dengeli beslenmemizi sağladı ve bizi her gece dokuzda yatırdı.

CHERYL

Ve bunu söylemen için ne kadar para verdi sana?

ANDY

Yirmi dolar.

CHERYL

Ağlamaya başlayan bebeği kucağına alır.

Tatlım, tamam, annen burada. Bir dakika. Laurie nerede? Onu dans dersinden alman gerekiyordu!

BOB, kameraya suçlu bir ifadeyle bakar, abartılı şekilde omuz silker.

HEPSİ

Baaaaabaaaaa!

COLUMBUS, OHIO

"Finnegan Walsh'la Aç Kurtlar Gibi Yemek: Vejetaryen Tarifler."

Finn başını iki yana sallıyor. "Kesinlikle olmaz."

"Büyük Kötü Kurt? Televizyondaki En Az Kötü Adamın Hikâyesi."

"Kurt adam rolü oynamadığımı unutuyorsun sanırım."

"Ama böyle yapınca kelime oyunu kurmak çok kolay oluyor." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Howl-arious*: 101 Finn Walsh Onaylı İnek Şakası."

"Seni espri yapmaktan menediyorum. En azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca."

Cam kenarındaki koltuğumda koridora, uçağın ön tarafına bakmak için dönüyorum.

"Hâlâ kalkmamış olmamız biraz garip değil mi?"

Sanki ben çağırmışım gibi yüksek sesli bir anons geliyor. "İyi günler, kaptanınız konuşuyor. Hava durumundan dolayı gecikme yaşıyoruz ancak kontrol kulesinden izin gelince kalkacağız."

Çantamı açıp bir elma püresi poşeti çıkarıyorum. Daha fazla yağlı havalimanı yemeği yiyemeyeceğim ve bu mideme en az dokunacak şey gibi gözüküyordu.

"Sanırım o çocuklar için," diyor Finn. "Ama normal herhalde. Nasıl olsa sen de yedi yaşındasm. Ben tuvaletteyken Starbucks'tan bunu mu aldın?"

"Bu benim duygusal destek elma pürem," diyorum. "Üzerinde hiçbir yerde çocuklar için olduğu yazmıyor ki."

* "Howl-arious", İngilizcede "howl" (uluma) ve "hilarious" (çok komik) kelimelerinin birleştirilmesiyle yapılmış bir kelime oyunudur. -yhn

“Üzerinde bir *çocuk* resmi var!”

“Ah, hayır hayır, aslında o oldukça küçük bir yetişkin. Ama neden kafanın karıştığını anlayabiliyorum.” Yüzüne doğru eğilerek kontrolünü kaybedip gülmeye başlayana kadar elma püresi poşetini sertçe emiyorum.

Kabin bagajından kalm bir kitap çıkarıyor. Tolkien’in biyografisi. “Bana ihtiyacın olursa seslen,” diyor.

Gecikmeden faydalansam iyi olur. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Reno’dan ayrıldığımız pazartesi gününden beri durmaksızın çalışıyoruz. Finn *Nocturnals* yeniden buluşması için gününbirlik Los Angeles’a gidip geldi, bu sırada ben de Columbus’ta ana hatları bölüm taslaklarına dönüştürdüm. Ne zaman onun sesini yakalayamadığımı düşünsem kayıtları tekrar tekrar oynattım veya ona mesaj attım. Comic Expo Ohio için geri döndü, şimdiyse Pittsburgh’a gidiyoruz.

Yavaş yavaş somutlaşıyor kitap. Bu kısmı hep sevmişimdir. Savrulmuş notların ve birbirinden kopuk sözlerin birleşip cümleler ve paragraflar hâline geldiğini görmeyi. Anekdotları genişletip bir akış yaratmak neredeyse büyülü bir şey gibi geliyor.

Editör ilk beş bölümü yarına kadar istiyor, üç tanesi hazır ama geri kalanını yazmak için gece boyunca çalışmamız gerekebilir.

Yaklaşık bir saat sonra kar yağışı başlıyor ve biz hâlâ pistteyiz. “Üzgünüz ama batıdan gelen fırtına nedeniyle bütün uçuşlarımız bugün iptal edildi,” diye anons ediyor pilot. Uçuşu yarına erteleyeceklerini söylerlerken koridordan derin bir homurtu yükseliyor.

“Lanet olsun,” diyorum bilgisayar çantamı omzuma atarken. Uçaktan inmek için beklerken siyah ojelerimi soymaya başlıyorum. Ülke boyunca etrafa bıraktığım oje parçalarını düşününce biraz üzülüyorum. Renkli bir anksiyete konfetisi gibi. “Bunu bu gece teslim edip yarın sabah fuardaki kahvaltıya yetişmemiz gerek... belki sabah yola çıkarsak zamanında yetiştirebiliriz?”

Finn bir süre düşünüyor. “Araba kiralarız. Sadece üç saatlik yol. Fırtına bizim gittiğimiz yöne gitmiyor.” Telefonunu bana doğru uzatıp hava durumunu gösteriyor.

“Bu havada mı?”

“Dağlarda büyüdüm,” diye dalga geçiyor valizlerimizi almak için bagaj teslim ilerlerken. “Alfabeyi öğrenmeden önce bu havada araba kullanmayı öğreniyoruz burada. Ayrıca bu konularda çok temkinli davranıyorlar.” Bana geniş, umursamaz bir gülümsemeyle bakıyor. “Bence söyledikleri kadar kötü değildir.”

Doğrusu, fırtına beklediğimizden de kötü çıkıyor.

“Ne demiştin az önce?” diye soruyorum, kiralık araba Columbus’a bir saat kala buzlu, iki şeritli bir yolda tekleyerek durunca. Yol kenarma arabalar dizilmiş; bizden daha akıllı sürücüler çoktan pes etmiş. “Bu havalarda araba kullanmayı kaç yaşındayken öğrenmiştin?”

Finn direksiyonla boğuşuyor, gaza basıyor. Hepsi boşuna. “Sanırım... böyle hava koşullarında araba sürmeyeli uzun zaman olmuş.”

Kar şiddetle camı döverken bu fikrin korkunç bir hata olduğunu fark ediyorum. Araba çalışsa bile şehre ulaşıp ulaşamayacağımızdan emin değilim. Son teslim tarihinin paniği içimde büyüyor ve çantama sıkıca sarılmama sebep oluyor. Tek istediğim klavyenin başına geçmek ve belki de sıcak bir ısıtıcı.

“Burada kalamayız,” diyorum. “Soğuktan donarak ölürüz.”

Finn çoktan telefonuna bakıyor ve çekmediğini görünce küfrediyor. “Yaklaşık bir mil önce konaklama tabelası vardı.”

Teoride bir mil kulağa kısa geliyor ama kar içindeki bir mil, ellerini hissedemiyorken ve annenin valizinin tekerlekleri buzda kayıp dururken pek de kısa değil. Finn elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyor, hem benim hem kendi bavullarını sürük-lüyor. “Gelmek üzereyiz... gelmek üzereyiz,” diyor dişleri birbirine çarparken.

Süslü meşe ağaçlarıyla çevrili, karla örtülü, küçük, sevimli bir oda kahvaltı pansiyonuna vardığımızda, annemin valizindeki çıkartmaların neredeyse tamamı dökülmüş, benim de donmama

ramak kalmış. Giriş tabelasında süslü bir yazıyla OYUNCAK BEBEK EVİ PANSİYONU yazıyor.

“Merhaba!” diyor resepsiyon görevlisi: Orta yaşlı kısa gri saçlı, örme kazaklı küçük bir kadın. “Dışarısı bayağı soğuk, değil mi?”

“Öyle de denilebilir,” diyor Finn, titreyen elleriyle ceketine yapışmış karı silerek. Ben de nefes nefeseyim. “Rezervasyonumuz yok ama bu gece için bir oda var mı?”

“Hmm, bakalım. Çoğu zaman dolu oluruz...” Gerçek bir rezervasyon defterini açıyor ve ben iki şey fark ediyorum.

Bir: Lobide hiç bilgisayar yok.

İki: Her yer oyuncak bebek *kaynıyor*.

Raflarda antika oyuncak bebekler, küçük masalarda hayali çay partisi yapan bebekler, Noel kazakları giymiş bebekler ve daha minik bebekler taşıyan bebekler var. Hepsi, cam gibi donuk ve cansız gözlerle bana bakıyor.

Demek ki bu pansiyonun ismi gerçekten de kelimesi kelimesine doğruymuş.

“Görünüşe göre son bir odamız var! Victoria Odası; şanslısınız. En sevdiğim oda orası.”

“Alıyoruz,” diyorum ve bize anahtarı uzatırken özellikle ürkütücü bir bebekten gözümü kaçırıyorum. Bize, modern bir pansiyon kapısından çok on yedinci yüzyıl evinin kapısını açacakmış gibi görünen eski bir anahtar veriyor. “Çok teşekkürler. Belki aptalca bir soru olacak ama internet var mı?”

Kıkırdıyor, “Tabii ki var!” diyor. Omuzlarım gevşiyor. “Ama az önce kesildi. Üzgünüm. Yarın birisi gelip bakacak. Eğer gelebilirse tabii.”

Valizlerimizi bir kat yukarı taşıyoruz ve odayı açınca nefesimi tutuyorum. Oda şahane, gerçek bir şöminesi ve lüks kadife duvar kâğıtları var. İçeride sadece bir tane oyuncak bebek var: Mavi beyaz desenli önlük giymiş, saçında fiyonk olan, gözlerinden biri eksik bir bebek. Hemen onu bir çekmeceye koymaya karar veriyorum. Finn başparmaklarını kaldırıp onaylıyor.

Sonra odanın kalanını inceliyorum. Aslında bunu hemen yapmalıydım. Çünkü odanın ortasında koyu zümrüt yeşili renkte, kapitone büyük boy bir yatak var.

Sadece bir tane.

"Ah," diyorum, sırt çantamı yere bırakırken. "Ben sandalyede ya da yerde uyuyabilirim ya da—"

"Saçmalama," diyor Finn. "*Ben* sandalyede uyurum."

Sanki yakından incelemem gerekiyormuş gibi yatağa doğru yürüyorum. Yakından bakınca sanki iki yatakmuş gibi görünüyor. "İkimiz için de yeterince yer var."

Bu tuhaf olmamalı. Seviştik ama aynı yatakta uyumadık. Ama yan yana yatma fikri garip şekilde samimi: Uyanır uyanmaz onu görmek, uykulu, saçları dağınık, gözleri yarı kapalı ve acaba tişörtle mi uyuyor yoksa sadece iç çamaşırıyla mı ya da—

Şimdilik bunu bir kenara bırakıyorum. Şu anda endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var.

Valizleri açıyoruz ve telefonumun kablosuz bağlantısını açıyorum.

"Çorapları sevdiğini biliyorum ama o bavulda kaç çift var—" diye başlıyor Finn.

"Önemli değil!" diye biraz sertçe cevap veriyorum ama tepkimin çoraplarla alakası yok. O bölümler tamamlanmalı. Nemli çoraplarımı değiştiriyorum ve şömine yanındaki iki koltuktan birine bilgisayarımı oturuyorum, anksiyetem vücudumu ateşten daha çok ısıtıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Saat sadece beş, yapacak başka işimiz yok ve etrafta beni izleyen, kötü ruhların musallat olduğu oyuncak bebekler de yok.

Finn gergin olduğumu fark etmiş olmalı ki inanılmaz yumuşak görünen bir kazak giyip koltuğumun yanına diz çözüyor ve elini elimin üstüne koyuyor.

"Hey," diyor ve söylediklerimi geri alıyorum. Her şeyden sıkacak olan şey onun sesi. "Her şey yoluna girecek. Başaracağız."

Ama bedenim ona inanmayı reddediyor. Sorun sadece uçuşun gecikmesi ya da bölümler değil; hepsinin bir arada, hepsinin

aynı anda gerçekleşmesi. Ciğerlerim sıkışıyor, boğazım kapanıyor, ağzım kuruyor, kollarım ağırlaşıyor —

Hayır. Şimdi değil. Burada değil.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama fayda etmiyor. Panik kaslarımı sardı, damarlarımda hızla yayılıyor ve beni olduğum yere çiviliyor.

“Chandler?” diyor. Zor nefes alışlarım arasında onu zar zor duyabiliyorum. *Siktir.* Çıkardığım sesleri kontrol edemiyorum.

Uzun zamandır böyle bir şey yaşamadım ve teslim tarihine bu kadar yakinken onun karşısında kendimi kaybetmek istemiyorum...

“Her... her şey kötü gidiyor,” diyorum boğuk nefesler arasında. Cümlem bir hıçkırıkla sona eriyor, Finn dizüstü bilgisayarımı yere düşmeden yakalıyor.

Endişeyle kaşlarını çatarken bilgisayarımı büyük bir özenle halının üzerine koyuyor. “Garip, zorlu bir gündü biliyorum. Ama bunu halledeceğiz. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, tatlım. Buradayım.”

Tatlım.

Beklemediğim bu kelime kalp atışlarımı daha da hızlandırıyor. O ne dediğinin farkında bile değil gibi görünüyor.

Başımı hızlıca sallıyorum. “Bunu batırıp seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bu önemli. Ve— ve sadece hakkını vermek istiyorum.”

“Hiçbir şeyi batırmıyorsun.” Sesi hem sert hem de şefkatli. Kollarımı okşuyor, bu rahatlatıcı hareket beni odanın içinde tutuyor. Elleri *yukarı çıkıyor*, koltuğun varlığını hissediyorum. *Aşağı*, şöminenin çıtırtısını duyuyorum. “Dinle beni. Bunun hakkını senden daha iyi verebilecek *kimse* yok. Bunu sana şimdiye kadar muhtemelen defalarca söyledim, o yüzden biraz ukalalaşacaksın diye endişeliyim.”

Bir kahkaha atıyorum istemsizce.

“Şu anda senin için yapabileceğim bir şey var mı? İhtiyacın olan bir şey?”

Soruları çok samimi. Çünkü ona anlatamadığım şey, bunun sadece şu anla ve bu teslim tarihiyle ilgili olmayışı. En sevdiğim kot pantolonum ve elektrikli diş fırçamla beraber valizime koyduğum, henüz ona sormadığım bütün sorularla ilgili. O kadar uzun süredir koşuyorum ki artık bitiş çizgisinin nerede olduğunu ya da gerçekten bir bitiş çizgisi olup olmadığını bilmiyorum. Ve bazen bu beni gerçekten çok korkutuyor.

Hayatım boyunca hep ulaşamadığım bir şeyi kovalamak için kendimi paraladım.

“Sadece bu,” diyorum, sesim biraz çatlak çıkıyor. Ama nefesim yavaşlıyor, omuzlarım gevsemeye başlıyor.

Başparmağı, parmaklarımın üzerini hafifçe okşuyor, sonra ellerini indiriyor ve ben bana dokunduğu yere bakmam gerekenden daha uzun süre bakıyorum. Ateşin ışığında saçları altın gibi parlıyor, içindeki gri teller gümüşe dönüyor. Yüzünün güzel hatları, yarı yarıya gölgede. Benden hiç şüphe duymadı, menajeriyle tanıştığımız o toplantıda bile.

“Tamam. Ben... sanırım iyiyim. Hadi başlayalım.” Bilgisayarıma uzanıyorum. “Ve... teşekkür ederim.”

Finn’in bakışları birkaç saniye daha gözlerimden ayrılmıyor. Yanımızda çatırdayan ateş ve dışarıda öfkeli fırtına varken, bu an neredeyse... *romantik* geliyor ve bu kelime aklıma gelir gelmez pişman oluyorum.

Eğer başka insanlar olsaydık, dizüstü bilgisayarımı bırakıp onun kucağına tırmanmak ve bütün bu olayı romantik bir kış tatiline çevirmek çok kolay olurdu.

Ama biz Chandler ve Finn’iz ve buraya çalışmak için geldik.

Sanki Finn de benimle aynı anda bu düşünceden uyanıyor. Gözlerimi bilgisayar ekranına zorla döndürüyorum, o da diğer sandalyeye geçip boğazını temizliyor ve bacaklarını uzatıyor.

Mümkün olduğunca hızlı çalışıyoruz, Finn ben yazmayı bitirir bitirmez bölümleri okuyup notlar ekliyor ve düzeltmeler yapıyor.

Saat yedi buçuk civarında, resepsiyondan Maude elinde bir

yiyecek tepsiyle kapıyı çalıyor. "Akşam yemeği," diyor tatlı bir şekilde. "İkinizin de sıcak bir yemeğe ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Ona bolca teşekkür ediyoruz.

"Buna ne dersin?" diye soruyorum bir saat sonra. Karnım mantar risotto dolu bir hâlde ekranı ona çeviriyorum. Bölüm, onun *Dad in Training* dizisindeki ilk çekim günü hakkında. Dizi sanki sadece cinsiyet rollerini pekiştirmek için yapılmış, hikâyeler şöyle: Bu mavi yakalı baba, karısı yokken çocuklarına bir hafta sonu boyunca nasıl bakacak? Oğlunun bilim fuarı projesine yardım ederken kızının kek satışı için *brownie* yapabilecek mi? Hele bebeği ne yapacak? Hepimiz biliyoruz ki bezi bile zor değiştirebiliyor! Gülme efekti.

Finn yazdıklarımı okuyor; ne kadar gergin olduğunu, sadece repliklerini değil sahne talimatlarını da okuduğunu, karakterinin başlangıçta dizideki ebeveynlerini sinir etmek için sette kay-kay yapması gerektiğini ama dengesini koruyamadığı için onun yerine *scooter* kullanmaya karar verdiklerini. "Mükemmel. Dizi-nin ne hakkında olduğunu kimseyi fazla incitmeden anlatmayı harika bir şekilde başarmışsın. Ama incitsen de umursayacağımı pek sanmıyorum. Bob Gaffney tam bir dallamaydı."

"Birkaç bölüm izledim ve açıkça söylemem gerekirse dehşete düştüm."

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, daha akıllı olsaydım hiç o dizide rol almazdım. Ama içimde bir yerlerde sahip olamadığım o çekirdek aileyi istiyordum. Ve sarurım bu dizide oynamak da *The Nocturnals* dizinde yer almamı sağladı. Yani..." Okumaya devam ediyor ve bir paragrafı işaret ediyor. "Ben olsam 'fiyakalı' kelimesini kullanmazdım ama onun dışında çok iyi. Ve yazış tarzın beni çok iyi yansıtıyor." Gözleri bana takılıyor. "Bütün bunlardan sonra üstünde isminin yazmaması haksızlık."

Omuz silkerek *fiyakalı* kelimesini silip yerine *gösterişli* yazıyorum ve iltifatına fazla takılmamaya çalışıyorum. "Bu iş böyle. O yüzden hayalet yazar tuttun."

“Biliyorum,” diyor yumuşak bir sesle. “Keşke...” Sonra başını sallıyor ve ben tekrar yazı üzerinde çalışmaya dalıyorum.

Örnek bölümümüz ikimizi de memnun edecek seviyede tamamlandığında saat neredeyse gecenin biri. Aynı zamanda benim internet bağlantım da kopuyor.

“Burada bir yerde çekmesi lazım,” diyorum, telefonumu bir oraya bir buraya sallarken.

Finn odanın karşı tarafında aynısını yapıyor. “Hiçbir şey yok.”

Bir sandalyeye tırmanıyorum, sonra masaya, telefonumu olabildiğince yukarı kaldırıyorum, gönder tuşuna basıyorum —

“Gitti!” diye bağıyorum, masa altımda gıcırdıyor.

Finn geliyor, eliyle çak yapıyor. Tam o anda dengemi kaybedip ayaklarıma takılıyorum ve kollarının arasına düşüyorum.

Ve işte beni tuttuğu o an, gözlerimiz birbirine kilitlenmişken yüzündeki o ifade sıcak, açık ve zafer dolu, neredeyse gerçek olduğuna inanıyorum. Parmaklarını kısa saçlarımdan geçirirken sanki nefes almayı bırakıyorum. Tekrar nefes almaya, onun o rahatlatıcı, sarhoş edici kokusunu içime çekmek için başlıyorum.

Sonra beni yavaşça, öyle yavaş ki kasıtlı mı diye düşündüren bir şekilde, sağlam ve güçlü bedenine doğru kaydırıyor, ardından nazikçe yere bırakıyor. Kıyafetlerimi düzeltiyor.

Olay sadece sarılma değil. Bu işbirliğinden gerçekten keyif aldım ve bu bölümleri teslim etmek, yakın bir gelecekte tüm bunların sona ereceğini hatırlatıyor bana.

Ama bazen Finn Walsh hakkında bir üçleme yazsam bile hâlâ onu tam anlamıyla anlatamayacağımı düşünüyorum.

“Yatmaya hazırlanmalıyız,” diyorum hızlıca, eşyalarımı kapıp banyoya koşarken. O ise lavabo kenarına tıraş setini, tıraş bıçağını ve seyahat boy tıraş kremi düzenli bir şekilde yerleştirmiş. Yanında utanç duymadan duran turuncu bir reçeteli ilaç şişesi var, olması gerektiği gibi.

Banyoyu kullanabilmesi için yer değiştiriyoruz ve sonra ikimiz de yatağın karşılıklı yanlarına oturuyoruz. Genellikle büyük

tişörtle uyurum ama bu gece pijamam birbiriyle tek uyumlu olan çizgili takımım. O ise ekoseli şort ve ince beyaz tişört giymiş, onu çıplak görmüş olmama rağmen bu kadar rahat hâlini hiç görmemiş olmama şaşıyorum. Kıyafetler onu yumuşatıyor, özellikle sol kolundaki küçük deliği fark ettiğimde.

Daha da yakın olmak istiyorum, uzun zamandır kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlatmak istiyorum. Zaten benim hakkımda çok şey biliyor ama kürtağımı anlatmadan tam anlamıyla kimseyle yakın olamıyor gibi hissediyorum.

Bunu onunla paylaşmak istememin ne anlama geldiğini düşünemiyorum.

“Yorgun musun?” diye soruyor ve yatak, kalp şeklinde bir başlık ve etrafa serpilmiş gül yapraklarıyla doluymuş gibi geliyor bana. O sarılmanın bende yarattığı etkiyi düşününce, onun birkaç adım ötede uyuyan bedeniyle ne hissedeceğim konusunda hafifçe endişeliyim.

Başımı iki yana sallıyorum. “Sanırım adrenalinden.”

Bitkin olmam gerekirdi. Bütün bu yolculuk sarsıcıydı; bir gün çölün ortasında, ertesi gün kar fırtınasının ortasında. Bir buçuk ay içinde dört mevsim yaşadık.

“İyi misin?” diye soruyor Finn ellerimi ve bileklerimi hareket ettirdiğimi görünce.

“Evet, çok yazınca ellerim biraz sertleşiyor, biraz ağrıyor.” Parmaklarımı esnetiyorum.

“Gel buraya,” diyor, yatakta yanındaki boş yere eliyle vurarak, ben de yanına kayıyorum. Ellerini uzatıyor ve ben de düşünmek için duraksamadan ellerimi ona veriyorum.

“Burada olduğumuza inanamıyorum,” diyor, elimi iki eliyle ovmaya başlarken. “Sadece Ohio’nun ortasında, kesinlikle gecenin bir vakti canlanacak gibi duran oyuncak bebeklerin olduğu bir pansiyonda olmamıza değil, o da var tabii ama... beraber.” Bu kelimeyi kullanınca yüzü ekşiyor. “Beraber değiliz, ne demek istediğimi biliyorsun. Sanırım bu işleri hep tek başıma yapmaya alışmışım ve biriyle seyahat etmenin nasıl bir şey olduğunu

unutmuşum. Yanında birinin olması çok da kötü bir şey değilmiş."

"Bütün bunları tek başıma yapmayı hayal bile edemem."

Gözlerim kapanıyor. Dokunuşu, parmak uçlarıyla dairesel hareketler yapması... ona nasıl *dokunması gerektiğini* öğrettiğim gibi.

Ve biz... *tatlım* meselesini görmezden mi geleceğiz?

"Biliyor musun, biraz bilmece gibisin," diyor, diğer elime geçerken. "Ya da en azından başta öyleydin. Hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini daha net anladın mı, Chandler Cohen?"

"Bir NFT'nin ne olduğunu hiç öğrenmeden ölmek isterdim."

"Hepimiz isterdik." Finn eklemlerime hafifçe dokunuyor. "Ciddiyim."

"Hayatımın geri kalanı," diye tekrarlıyorum. "Bu çok büyük bir baskı. Yirmilerinde ya da otuzlarında biri hayatının geri kalanında ne yapacağını kesin olarak söyleyebilir mi?" Bileklerime geçiyor, başparmaklarını tenime gömüyor. "Bunu seviyorum. Seninle kitap üzerinde çalışmak, gerçekten işbirliği yapıyor gibi hissetmek. Diğerlerinden çok farklı."

Sırıttıyor. "Demek favorin benim?"

"Sürekli bunu düşünüp durmayacağına söz verirsen." Oturduğum pozisyonu değiştiriyorum, hem bu masajın yakında bitmesini istiyorum hem de hiç durmamasını. "Bu işi severek yapıyor olsam bile, gazeteciliğe başladığımda düşündüğüm gibi tatmin edici değildi. *The Catch*'te çalışırken bile her gün kendimi tatmin olmuş hissettiğimi sanmıyorum. Belki de işten çıkarılmak akıl sağlığımı altüst ettiği için kafamda büyüttüm ama yaratıcı olarak, profesyonel olarak... özetle, hayatımın geri kalanında liste yazıları yazmak istemiyorum. Bütün kalbimle yaptığım işi sevmek istiyorum. Yoksa bu, toplumun bize gençken sattığı bir yalan mı? Aslında hiçbirimiz işimizi gerçekten sevmiyor muyuz?"

"Bazılarımız seviyor," diyor. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu bana her öğretmeninin sınıfında asılı olan o posterleri hatırlatıyor. Ay'ı hedefle..."

“...ıskalasan bile yıldızların arasına düşersin,” diyerek onun sözünü tamamlıyorum. Bu saçmalık milenyum kuşağının tam bir özeti gibi. Çünkü gerçek şu ki bazı yıldızlar Ay’dan inanılmaz uzak. Belki de o uzak yıldızlardan birini hiç istemedin. Belki de Ay’a ulaşmayı hiç istemedin, uzaya gidip gitmek istediğinden bile emin değilsin ama yakında bir karar vermek zorundasın. Ve o karar, *hayatının geri kalanı boyunca yapabileceğini düşündüğün* bir şey olsa iyi olur.

Belirsizliğe, son zamanlarda içinde yaşadığım şeye yer yok.

“Bu yolculuktan önce kendimi tamamen kapana kısılmış gibi hissediyordum,” diye devam ediyorum. “Bize her şeyi yapabileceğimizi söylediler ama bu doğru değil. Hem yaratıcı hem de istikrarlı bir şeyler yapabileceğimizi. Tatmin edici bir şey ama aynı zamanda bir işkolik olmamıza neden olmayan. Gezegen için iyi bir şey ama aynı zamanda para kazandıran. Ben büyürken herkes bana ne kadar *özel* olduğumu söyledi, 29 Şubat günü doğmuş olmam da bunu güçlendirdi. Hep ‘Çok büyük şeyler yapacaksın’ ve ‘İstedliğini yapabilirsin’ dediler ama asla ‘Hemen bulamasan da sorun değil’ demediler. Ama artık bunların hiçbirisi doğru olmayabilir diye düşünüyorum.”

“Belki de hayalet yazarlık, oyunculuktan çok farklı değildir,” diyor Finn, ellerimi bırakırken. Belki masajdan daha da kötüsü yüzünün gözlerimin birkaç santim uzağında oluşu, samimi bakışları. “Bir süreliğine birinin sesi oluyorsun ve kimliğini alıyorsun, ona iyi bakacağına söz veriyorsun.” Ensesini ovuşturuyor. “Ben de bazen öyle hissediyorum,” diyor. “Kapana kısılmış. Bazen beynim tarafından tuzığa düşüyorum, takıntılı düşünceleri durdurmak istiyorum ama çok derinlere gömülmüşüm. Ya da OKB’nin genellikle temizlikle bağdaştırılması üzerine düşünüyorum ki bu bazıları için doğru ama herkes için değil. Sonra bu klişeye uyduğum için endişeleniyorum; halbuki benim için mesele temiz olmak değil. Mesela, eğer bu yiyecek bozulduysa, beni ya da sevdiklerimi zehirleyebilir. Obsesif kompulsif bozukluğum hakkında sahtekârlık sendromum var. Bu saçma değil mi?”

"Değil," diyorum. "Benim de kişiliğimin neredeyse her yönü hakkında sahtekârlık sendromum var."

"Beyinlerimiz çok, çok acımasız organlar."

Kar taneleri geceyi boyarken ve ateş yavaşça küle dönerken bir süre sessiz kalıyoruz. İlişkimiz garip bir yolculuktu; fiziksel ve duygusal parçalar farklı zamanlarda birleşti. Uzun zamandır birine karşı bu kadar savunmasız olmamıştım ve bu özgürleştirici geliyor. Rahatlatıcı. *Güvenli*.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," diye başlıyorum. "Geçmişimle ilgili. Eğer sorun değilse?"

Finn kaşlarını çatıyor. "Tabii ki. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Evet. Aslında bunu biliyordum ama duyunca kelimeler ağızımdan daha kolay dökülüyor. Ona gerçekten açılacaksam, bunu geri alamam. Belki de geri almak istemiyorum.

Belki ona en başından beri hep böyle güvenebilmişimdir.

"Kürtaj yaptırdım," diyorum. Gözlerimi kaçırmadan. Göz temasından kaçınmadan. "Üniversite ikinci sınıftayken."

Finn yavaşça başını sallıyor, ne kadarını paylaşmak istediğime karar vermeme izin veriyor.

"Birkaç aydır bu adamla çıkıyordum. David. Doğum kontrol haplarını her zaman düzenli kullanmazdım ve prezervatif kullandığımız için güvendeyiz diye düşünüyorduk. Ama regl dönemim gecikti, sonra neredeyse sürekli mide bulantısı hissetmeye başladım, o yüzden test yaptım. Ve pozitif çıktı." David tatlıydı, kampüs dışı bir partiye gitmek ya da sekiz oda arkadaşıyla paylaştığı evde, yıpranmış kanepede film izlemek onun için eşit derecede keyifliydi. Fizik dersinde yan yana otururken tanışmıştık. "Bana kararın bana ait olduğunu, ne yapmak istersem beni destekleyeceğini söyledi. Bütün kariyerim önümde uzanıyordu ya da en azından istediğim kariyerin hayali ve çubuk üzerindeki iki çizgiyi gördüğümde her şey... tamamen değişti."

"Çocuk büyütecek param yoktu," diyorum parmağımı çiçekli nevresim üzerinde gezdirerek. "Geleceğim hakkında bunca planım varken çocuk büyütmek *istememedim*. O yüzden de hamile

olabileceğimi düşündüğüm ilk anda ne yapacağımı biliyordum. Bu derin, karanlık bir sır değil ama sana anlatmak istedim çünkü bu benim bir parçam. Geçmişimden bir parça.”

Finn birkaç saniye sessiz kalıyor ve kendini toparlamaya çalışıyor, tıpkı ne diyeceğini bilemediği zamanlarda yaptığı gibi. Bana dikkatle bakıyor, bu da bütün endişelerimi hafifletiyor. “Bu seçimi yapabildiğin için çok mutluyum. Ve seni yargılamıyorum. Hiç,” diyor, sesi her zamanki gibi sakin. “Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. O yüzden saçma bir tepki veriyorsam söyleyebilirsin?”

“Hayır,” diyorum. Ânında bir rahatlama hissediyorum. “Vermiyorsun.”

“Bana bu konuda istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Ya da hiçbir şey söylemeyebilirsin. Kendini nasıl rahat hissedersen.”

O günü düşündüğümde en çok aklımda kalan şey, annemin bekleme odasında elimi tutuşu ve neye ihtiyacım olursa yanımda olacağını söylemesi. İşlemin ne kadar hızlı ve nispeten ağrısız geçtiği, biraz rahatsızlık ve ardından birkaç kramp hissettiğim. Bir gün çocuk isteyip istemediğimi hiç bilmiyordum aslında; hep yaşlandıkça karar vereceğimi sanıyordum. Belki bir gün karar veririm ama hâlâ emin değilim. On dokuzumdayken istemediğimi biliyordum sadece.

Görünen o ki ona bunu anlatırken hiç rahatsız hissetmiyorum. “Şansıma Washington’da klinik bulmak zor değildi, hamileliğimin onuncu haftasındaydım, hâlâ ilk üç aylık dönemin içindeydim. Dışarıda birkaç tane protestocu vardı ama içeri girdiğimde herkes çok nazikti. Annem benimle gelmişti ve bu aslında... sadece tıbbi bir işlemdi. Başıma gelen bir şeydi ve benim için doğru karardı,” diyorum. “Bu dönemi birçok insana göre çok daha kolay geçirdiğimi biliyorum; erken dönemdeydi, ailem destekçiydi, maddi olarak karşılayabiliyordum. Bunlar için minnettarım.” Son birkaç dakikadaki yedinci derin nefesimi alıyorum. “Kürtaj yaptırdığım için pişman değilim. Hatta dürüst olmak gerekirse bu konuda pek düşünmem bile.”

Yüzündeki ifade... bunu başka nasıl tarif ederim bilmiyorum, gerçekten *etkilendiği* belli.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi samimi ve sağlam. "Bana anlattığın için. Bana güvendiğin için."

"Eğer birisi hayatımın bir parçası olacaksa bunu bilmeli. Ve kabul etmeli. Yoksa... ya yakın olamayız ya da uzun süre birbirimizin hayatında olmayız."

İkimizin arasında bu yolculuktan da bu kitaptan da öte bir yakınlık varmış imasında bulunduğumu çok geç fark ediyorum. Ama Finn bu ima karşısında irkilmiyor bile.

"Bir süre hayatında olmak isterim," diyor. "İzin verirsen."

Kolunu kaldırıyor, gözleriyle sessizce soruyor bana. Başımı sallıyorum, kolunu omuzlarıma atıyor. Sırtımı sıvazlıyor. Çene mi omzuna yaslayıp rahatça nefes veriyorum.

Birinin seni böyle sarması ne kadar da güzel bir his.

Bu güzel hislerin bir sonu var mı diye düşünmemeye çalışıyorum, o Hollywood'a, ben Seattle'a döndüğümde hâlâ konuşacak mıyız diye. O zamanki dostluğumuz, onu televizyonda izlemekle, o artık daha ilginç insanlarla çevriliyken mesajlarıma cevap vermemesiyle mi sınırlı olacak diye.

"Tanrım, saat neredeyse sabahın üçü," diyorum, gece lambasındaki saate bakınca. "Uyumamız lazım."

Birden geri çekilmem onu biraz şaşırtıyor ama itiraz etmiyor. "Sadece garip çoraplı ayaklarıyla bana dokunma."

Tabii ki tam da bunu yapmadan duramıyorum. "En azından ben sıcak kalacağım."

GÜNEY-ORTA OHIO'DA BİR YERLERDE

Akçağaç şurubu kokusuyla uyanıyorum.

“Umarım sorun olmaz ama senin için bir tabak hazırladım,” diyor Finn odanın diğer ucundan. “Çok erken kalktım ve güzel şeyler hızlı bitiyordu. Kaçırmanı istemedim.”

“Ah... teşekkür ederim.” Yüzümü ellerimle ovuşturarak uykunun son izlerini silmeye çalışıyorum. İlk kez beni sabah görüyor ve hemen banyoya koşup kendimi toparlama, elimle saçlarımı tarayıp parmağım ile dişlerimi ovalama isteğimle savaşıyorum.

Bahsettiği tabak şöminenin önündeki masada duruyor ve *tabak* demek hafif kalır. Daha çok *destansı bir brunch ziyafeti* denilebilir: pankek, waffle, patates dilimleri, çırpılmış yumurta, çıtır karabiberli pastırma ve en az beş çeşit peynir.

“Ne istediğini bilmiyordum, o yüzden her şeyden biraz aldım.”

“Mükemmel.” Karnım guruldayarak karşılık veriyor. “Oda kahvaltı pansiyonun ‘kahvaltı’ kısmında cimrilik etmemişler gerçekten, değil mi?”

Fırtına hâlâ devam ediyor ve kahvaltıdan sonra kiraladığımız araba için çekici çağırıyoruz ama arabayı yarına kadar çıkaramayacaklarını söylüyorlar. Karı hep sevmişimdir, Seattle’da pek görmeyiz ve artık içinde araba sürmek zorunda kalmadığımız için dışarı çıkıp yürüyüşe gidiyorum. Finn’in çevrimiçi terapi seansı ve bakması gereken bazı e-postalar varmış, sonra bana katılacakmış.

Böylesi daha iyi. Bu, kafamı toplamam ve bu karışık duyguları çözmem için bana bir fırsat vermiş olur. Çünkü Finn'le 7/24 yan yana olmasak da uzun zamandır ciddi anlamda *yalnız* kalmadım. Aynı odada değilken de genelde onun kitabı üzerinde çalışıyorum. Yanımda olsun ya da olmasın, hep aklımda.

Sanırım bu yüzden ona karşı garip bir şekilde bağlanmış hissediyorum. Haftalardır başka bir erkekle konuşmadım.

O bana katılmayınca ve mesaj da atmayınca, lobiden iki fincan sıcak çikolata alıp odamıza çıkıyorum. Geldiğimi bildirmek için kapıyı bir kez çalıyorum.

Ve gördüklerime hiçbir şekilde hazır değilim.

Finn koltuklardan birinde oturuyor, dizüstü bilgisayarının kamerasına gülümseyip barış işareti yapıyor. "N'aber Mason, ben Finn Walsh, önümüzdeki hafta İspanyolca sınavını ezip geçeceksin, tıpkı Caleb, Meg, Alice ve benim o banshee sürüsünü ezip geçtiğimiz gibi—"

"Ne yapıyorsun?"

Yetişkin bir erkeği hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Bilgisayarını gereksiz bir güç kullanarak kapatmadan önce koltuktan en az yarım adım yukarı sıçırıyor. "Aman Tanrım," diyor, başını ellerine gömerek. "Bunu görmemen lazımdı."

Bakışlarım onun ve kapalı dizüstü bilgisayarının arasında gidip geliyor. Gülmemek için kendimi zor tutarken soruyorum: "Cameo* mu çekiyorsun?"

Finn utangaçça başını sallıyor. "Utanç verici. Çok fazla talep gelmiyor ama gelenleri iyi yapmaya çalışıyorum."

"Eminim iyilerdir."

"Şu an gülmemek için kendini tutmakta zorlanıyorsun, değil mi?"

"Çok zorlanıyorum."

Dizüstü bilgisayarını tekrar açtığında gri eşofman giydiğini görüyorum. Neden böyle bir etkileri var bilmiyorum ama o eşof-

* Ünlülerin hayranlarına ücretli kısa video mesaj gönderdiği platform.
-yhn

manlar adamı altıdan ona çıkarabiliyor ve Finn zaten altıdan çok daha fazla.

“Benimle dışarı gel,” diyorum. “En azından Instagram’da paylaşman için tatlı tatlı odun taşıdığın fotoğraflar çekebiliriz.”

En kalın montlarımızı giyip dışarı çıkıyoruz, Finn’in kızıl saçları yün beresinden fırlıyor.

“Bu gerçek kar.” Karın üzerinde yürürken sesimde biraz hayranlık var. Otel bir ormanla çevrili, karın büyük bir kısmı hâlâ ayak izleriyle bozulmamış. Soğuğu umursamayacak kadar güzel.

“Ne anlamda?” diye soruyor.

“Kuzeybatı’da böyle kar olmaz,” diye açıklıyorum. “Bir kere sinde eski sevgilimle Whistler’a gitmiştim ve mükemmel kışlık kıyafetler ayarlamak için çok zaman harcamıştım. Ama oraya vardığımızda... hiç kar yoktu. Hava en düşük 11 dereceydi. Yıkılmıştım.”

“Eski sevgili,” diyor Finn merakla. “Bana Chandler Cohen’in aşk hayatı hakkında daha çok şey anlat.”

“Bildiğin gibi, çoğunlukla karşılıksız aşklarla dolu,” diyorum. Kabanıma sıkı sıkı sarılıyorum. “İlk erkek arkadaşım lisedeyken oldu; mezun olduktan sonra farklı okullara gideceğimiz için ayrıldık. Üniversitede David vardı, dün bahsettiğim. Üniversitenin son sınıfında ve mezun olduktan sonraki yıl çıktığım bir çocuk daha vardı. Mezuniyet sonrasında aniden işsiz kaldık, o şok ilişkimize zarar verdi,” diyorum. “Başka birkaç kişi daha oldu ama uzun süredir ciddi biri yok. Çünkü kariyerimi önceliklendirdim.” Çünkü Wyatt’la her şey yoluna girecek sanmıştım. “Bir süre Hallie’yle çıktığını biliyorum ama diğer ilişkilerin hakkında pek bir şey bilmiyorum, yani... yatakta yaşamadığın şeyler haricinde. Ve hepsinin Hollywood’dan insanlar olduğu dışında. Hepsi oyuncu muydu?” Elbette bunu birden, *Biliyor musun, değişikliğin vakti geldi. Artık Hollywood’dan insanlarla çıkmayı bırakıyorum. Bu konuyu tekrardan açtığın için teşekkürler, Chandler, der mi diye düşünerek yapmıyorum.*

Tabii ki o da böyle bir şey demiyor. “Genelde evet. *Just My*

Type dizisinden bir kostüm tasarımcısıyla çıktım ama sadece birkaç ay sürdü. Hallie en ciddi olanıydı. Ve altı yıl önce ayrıldık sanırım? Tanrım. Yaşlandığımı hissediyorum."

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Neden bitti?"

Çenesini ovuşturuyor. "Sanırım yollarımız ayrıldı, belki bir sebebi de seks hayatımızdı. İkimizin de iş aradığı zorlu dönemleri olmuştu, ben de terapiye yeni başlamıştım, bir sürü şey üst üste geldi."

"Şimdi o doktor dizisinde oynuyor, değil mi?"

"*Boise Med.* Harika oynuyor," diyor. "Ciddiyim; hâlâ iyi arkadaşız. Böyle çok daha iyi anlaşıyoruz. Dizide yaşadıklarımızı tam olarak anlayan birini bulmak çok zor ve diğer oyuncularla ara sıra görüşsem de hiçbiriyle bu kadar yakın olmadık."

Başımı sallıyorum, bunun nasıl bir his olduğunu bilmesem de onu anlıyorum.

"Bunu lütfen yanlış anlama çünkü içten bir şekilde söylüyorum. Hâlâ bekar olman büyük bir talihsizlik. Wyatt bir gün hatasını anlayacak ve kendini affedemeyecek."

Kendimi tutamayıp kıkırdıyorum. "Bence gayet iyi durumdayım. Son zamanlarda, Comic Con'un harika çocuklarından biriyle takıldığım fiziksel bir ilişkim var."

Yürümeyi bırakıyor, ağzının kenarı yukarı kıvrılıyor. "Hah, öyle mi?"

Gri eşofmanın çekiciliğine kapılıyorum ve ona doğru yaklaşıp atkısının ucuna dokunuyorum.

Beni öpeceğinden eminim ama o bunun yerine, "Kitaplarını okudum," diyor.

Geri çekiliyorum, bu itiraf beni şaşırtıyor.

"Daha önce söylemek istemiştım," diye devam ediyor. "Ama uçakta onları okuduğumu bilseydin çok gerilebileceğini düşündüm."

"Yani Maddy ve Amber'ın kitaplarını mı okudun?"

"Evet," diyor. "Kapaklarında onların isimleri var tabii. Belki seni aradığım içindir ama onların sesinden bile senin varlığını duyabiliyordum."

Karşı koymak için ağzımı açıyorum ama bir şey söyleyemiyorum. O kitaplarda o kadar görünür olmam, beni sadece yedi haftadır tanıyan birinin bile anlayabileceği kadar...

"O zaman her şeyi mahvettim," diyorum.

O ayakkabılarının ıslanmasını umursamayarak bana doğru yaklaşıyor. "Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Belki hikâyelerde kendini gizlemeye çalıştın ama hâlâ *oradaydın*. Bu ne kadar yetenekli olduğunu gösteriyor. Kaleminin ne kadar canlı olduğunu; kendini tamamen saklayamıyorsun, denesen bile." Sertçe yutkunuyorum, bu söylediklerini nasıl sindireceğimi bilemiyorum. "Biliyorum riskli olur, biliyorum kolay da olmaz. Ama istersen kendin için yazabilirsin. O gece, ciddi bir hastalıktan zar zor kurtulduğumda söylediğin şey" —bunu duyunca kaburgalarına vuruyorum— "yazmaktan bir süredir keyif alamaman... beni çok üzdü. Çünkü sadece para kazanmak için yazdığın kitaplarda bile yazmayı ne kadar sevdiğini hissedebiliyordum."

"O söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyorum, ne kadarını hatırladığını merak ederek. Sadece yazmak hakkında içimi döküşümü mü, yoksa o çarpıcı itirafı da mı?

Kızardığında, içimde uzun zamandır yokmuş gibi davrandığım bir şeyi ateşliyor. "Hepsini."

Söylediklerinin tamamı, iltifatları ve ima ettikleri, çok fazla geliyor. Montum dar, rüzgâr acımasızca sert, çoraplarım sıırılsıklam. Her şey tam anlamıyla Çok Fazla. Eğer yazar olarak başarılı olabileceğimi düşünürsem, başarısızlık ihtimalini de kabul etmek zorundayım. Bu da benim ismimden çok daha önemli isimlerin kanatlarının altına saklanamamak demek.

Bu yüzden eğilip biraz kar topluyorum ve ona bir kartopu fırlatıyorum çünkü bu düşünmekten daha kolay.

O, göğsünde kar tanelerinin denk geldiği yerde oluşan beyazlığa elini koyuyor. "Ah, işte şimdi başın belada," diyor; o kartopu yaparken ben karla kaplı ormana doğru koşuyorum.

Nihayet parmaklarımızı ve ayaklarımızı hissedemeyecek hâle gelince, titreyerek otele geri dönüyoruz. Kıyafetlerimiz kartopu savaşı yüzünden sırlıslıklaam olduğu için onları çıkarıp kurumaları için şöminenin yanına seriyoruz, ardından yastık ve battaniyeleri ateşin yanına yere yayıyoruz.

“Başka Cameo çekimin var mı?” diye soruyorum, battaniyenin ucuyla oynarken.

Bana muzip bir bakış atıyor. “Hayır, günün kalarında tamamen boşum.” Ardından odada sadece ikimizin olmasına rağmen sesini alçaltıyor. “Reno’da olanları düşünmeden duramıyorum. Barın dışında. O kadar sessiz olman gerekiyordu ki neredeyse ölecektim.”

O anıyı hatırlayınca boğazımdan bir inleme çıkıyor. Üstümde olmasını istiyorum, ağırlığıyla beni halıya bastırmasını. Ders planında hâlâ konuşmadığımız iki büyük konu var ve bu gece ağzını bacaklarımın arasına sokmazsa öleceğimden eminim. Bana bunun sadece fiziksel olduğunu hatırlatması lazım.

“Sıradaki ders,” diyorum, nefesim hızlanmış, ağzım dudaklarına çok yakın. “Hatırlıyor musun—”

Gözleri kararıyor. “Sanki o gece bana gönderdiğin her şeyi ezberlememişim gibi. *Evet*, hatırlıyorum.” Dudaklarıma kendi dudaklarıyla hafifçe dokunuyor. “Seni yalamayı ne kadar çok istediğimi söylediğimi sanıyordum.”

Gözlerimi kapatıyorum, kaslarım geriliyor. Bekliyorum. *İstiyorum*. Son birkaç seferde sadece ben orgazm oldum. Onun kendini kaybedişini duymak ve buna sebep olan kişinin ben olduğumu bilmek istiyorum. Birden bunun için büyük bir açlık duyuyorum.

Battaniyenin üstünde, şöminenin önünde öpüşüyoruz ve bu sefer yavaş yavaş değil. Onun altından kayarak üstüne çıkıyorum, avucumla ereksiyonunu okşuyorum, sonra eğilip iç çamaşırının üzerinden bir öpücük konduruyorum. Saçlarımdan tutuyor, nefes nefese küfrediyor. Onun bu hâlini seviyorum: Tamamen hazza teslim olmuş. Utanmaz. Bu hâlini yeterince görmedim.

Ama kemerine uzanırken başını sallıyor. "Önce sen," diyor. Tartışmam, omuzlarımı battaniyeye yapıştırıyorum.

"Reno'da söylediklerini söyle." Çünkü orada romantizm yoktu, sadece saf fiziksel ihtiyaç vardı.

Üstüme eğilip nefes veriyor, elini iç çamaşırlarımın içine sokuyor. "Seni ne kadar ıslatmak istediğimi mi?" Keyifle kıkırdıyor. "Sanırım zaten öylesin."

İç çamaşırlarımı yırtarcasına çıkarıyorum. "Daha fazlasını."

Parmağını içime sokarken ağzıma doğru mırıldanıyor. "Sesli olmanı istiyorum," diyor sözlerini hareketlerinin ritmine uydu-rarak. Bir daire çiziyor. Kare. Matematikçilerin henüz keşfetme-diği bir şekil. "Vücudunun titremesini istiyorum, kendini daha fazla tutamayana kadar ve sonra da dilimin üzerine boşalmanı."

Nefesim kesiliyor, onu omuzlarından sıkıca tutuyorum. Parmağı artık yetmiyor. Daha fazlasını istiyorum.

Başını göğsüme indirip karnımı, bacaklarımı, dudaklarımı öpüyor. Sonra, ben kıpırdanıp titremeye başlayınca ve çoktan hazır olduğumda, uzun ve yavaş bir şekilde beni yalıyor. Dilinin sıcak, ıslak dokunuşu beni inletiyor.

"Tanrım, tadın ne kadar harika." Hızlı ve uzun, işkence dolu hareketleri dönüşümlü yapıyor. Tam ona en çok ihtiyaç duyduğum anda dilini klitorisimden çekiyor, en yumuşak küçük hareketlerin bile beni delirttiğini hemen anlıyor.

"Finn," diye fısıldıyorum o sabit bir ritim tuttururken. "Finn."

Bir an duruyor. Bana bakıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Sanırım ilk kez adımı söylüyorsun. Yani bu hâldeyken."

Doğru, bundan kaçınıyordum. Şimdi tekrar söylüyorum, o da iç çekerek ağzını daha sert bir şekilde tenime bastırıyor.

Bir an Finnegan Walsh olduğunu, benim de onun kitabını yazan isimsiz kişi olduğumu unutuyorum. Bir an için kar yağarken birbirine duyduğu çekimle ısınan iki insan gibiyiz.

Ama elbette bu gerçek değil. Bunların hiçbirini bana deli gibi âşık olduğu için yapmıyor; öğrenmek için yapıyor.

Böylece bir noktada ben olmayan birini de tatmin edebilecek.

Elimi saçlarında sabitliyorum. "Bir dakika." Hemen duruyor, bana bakıyor. "Affedersin... tuvalete gitmem lazım."

Kendimi yerden kaldırıyorum, battaniyenin altından, üzerine bir tişört geçiriyorum –kime ait olduğuna bakmadan– ve tuvalete gidiyorum.

Tabii ki onun tişörtü. Tabii ki üzerimde bir erkek arkadaş tişörtü gibi bol, seksi ve tam olması gerektiği gibi duruyor.

Kendine gel, diyorum içeriye girip kapıyı kilitledikten sonra kendi yansıma bakarak. Yüzüm kızarmış, saçlarım darmadağın. *Ona karşı bir şey hissetmiyorsun.*

İki ay oldu ve çoktan Wyatt'a hissettiklerimden daha fazlasını hissediyorum. Bu mantıklı değil. Wyatt'a karşı hislerim, on yıl boyunca süren arkadaşlığımızda, derslerde, partilerde ve geleceğimiz hakkında konuştuğumuz geç saatlerde büyüdü. O hisleri, ilgi isteyen bir bitki gibi sevip büyüttüm, sonunda da tam bir istilacı tür oldu.

Finn'e karşı hissettiklerim ise yabancı ve şiddetli.

Ve bu korkutucu.

Kendimi hasta olup çarşafırlara gömüldüğü, peçete yığınları arasında olduğu ânı düşünmeye zorluyorum. Çekici gelen hiçbir şey olmaması lazım... ama öyle.

Büyük ihtimalle çok yakında yatakta harika olacak. Başka biriyle ve bir sonraki kadınla.

Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, tatlım.

Evet, diyorum içimden. Evet, yapmalıyım.

Aynada son bir kez yüzüme bakıyorum, yaşadığım krizin izlerini silmek için hafifçe yüzümü siliyorum ve çıkıyorum.

Finn koltukta oturuyor, gömleği açık, saçları dağınık. Beni görünce ifadesi hemen değişiyor.

"Hey," diyor, kolumu hafifçe dürterek. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, nedenini bilmiyorum ama ağlayacak gibi hissediyorum.

"Konuşmak ister misin?"

"Kafam başka yerde sanırım. Özür dilerim."

“Özür dilemene gerek yok.” On dakika önce ağzım bana yaptığı şeyleri düşününce yüzündeki kaygı fazlasıyla yoğun. “Aramızdaki ilişki bu derslerden çok daha fazlası. Sanırım şimdiye kadar bu anlaşılır olmalıydı.”

Sana inanmak istiyorum, diye geçiriyorum içimden. Ama bu turne sona erdiğinde, Seattle’a dönüp kitabı bitirdiğimde, elimizde ilişki namına ne kalacak?

Erken yatacağımı söylüyorum. Böylece uyumadan önce onun yanında yorganın altına girip yastığın üzerinde dağılmış saçlarını görmek, uykuya dalarken çıkardığı sakın ve düzenli nefesini duymak zorunda kalmıyorum.

Çünkü o zaman, onunla gerçekte aynı yatakta uyanmayı ne kadar istediğimi düşünmek zorunda kalırım.

. . . .

ENTERTAINMENT WEEKLY

KAPAK ÇEKİMİ

KAMERA ARKASI VİDEOSU

FINN WALSH: Bunların böyle olması mı gerekiyor? Olması gereken bu mu?

KAMERA DIŞI: Evet evet, bırak koştursunlar. Biz bütün zaman boyunca çekim yapacağız.

FINN WALSH, YAVRU KÖPEKLERE: Merhabaaaaaa. Siz mükemmelsiniz, değil mi? Evet, öylesiniz. Ah! Evet sen de mükemmelsin.

KAMERA DIŞI: Eğer birini kucağına alıp bize gülümseyebilersen... Harika. Bu harika. Yaptığın şeyi yapmaya devam et.

FINN WALSH: Merhaba. Merhaba. Seni seviyorum. Ah, ayakkabılarımı çiğniyorsun ama sorun değil. İstedğin her şeyi çiğneyebilirsin çünkü seni seviyorum.

KAMERA DIŞI: Herhangi birinde kaka poşeti var mı?

FINN WALSH: Şuna bak ne kadar da küçüksün. Nasıl bu kadar küçüksün sen?

Finn mümkün olduğunca çok yavru köpeği kollarına almaya çalışıyor.

FINN WALSH: Hepsini eve götürebilir miyim?

NEW YORK CITY

Kasım ortasında, Ohio'da mahsur kalmamızdan bir hafta sonra Big Apple Con'a ulaştığımızda, *The Nocturnals* ekibinin yeniden buluşmasının heyecanı her yeri sarmış durumda. Finn neredeyse her gün röportaj yapıyor, yapımcılarla konuşuyor veya sosyal medyada yeniden buluşmayla ilgili içerikler paylaşıyor. Times Meydanı'nın tam ortasında bulunan devasa bir reklam panosunda oyuncu kadrosunun bulunduğu eski bir fotoğraf, Finn'in geçen ay LA'deyken hep beraber çektikleri bir kareye dönüşüyor ve "THE NOCTURNALS: YENİDEN BULUŞMA" yazıyor. Javits Merkezi'ne giderken en az yarım düzine kişi onu durdurup fotoğraf çekmek istedi, o da neşeyle poz verip yeniden buluşma hakkında hiçbir sır veremeyeceğini söyleyip izlemeleri gerektiğini söyledi. Sonra gözlüğünü takıp gizlenmeye çalıştı.

Los Angeles'ta, Şükran Günü dönemine denk gelen provalar haftaya başlayacak, bu da bana aralık başında Los Angeles'a dönmeden önce ailemi görme şansı veriyor. Yeniden buluşma, Finn'in kitabını bitirmek ve normal hayatıma dönmek. İşte önümüzdeki birkaç ay böyle geçecek. Ama ailemi özlesem de –Noemie dün gece ailemle yemek yaparken çektiği bir fotoğrafı göndermişti– bu yolculuğun bu kadar hızlı bitmesini kabullenemiyorum. Sonraki fuarlarda adımın olmamasını.

New York'un güzel tarafı, o kadar kalabalık ve karmaşık ki kolayca kaybolabiliyorsun. Üniversitede bir kere bir gazetecilik konferansı için gelmiştim ama şehri çok yüzeysel gezmiş olmalı-

yım çünkü şimdi her şey yeni ve farklı geliyor. New York, Ohio hakkında düşünmemek demek. Finn'le arama biraz mesafe koyup kalbimi koruyabilmek demek.

Ama aynı zamanda, uçakta yaptığım şeyi ona söylemeye henüz cesaretim olmadığı anlamına da geliyor. Nihayet Columbus'a döndüğümüzde ve Pittsburgh'a, Finn'in son paneline yetişmek için uçaktayken, Seattle'dan ayrıldığımdan beri yapmadığım bir şey yaptım: Eski *cozy mystery* romanımın taslağını açtım. Sadece birkaç dakikalığına. Bazı ayrıntıları okumak ve artık Florida'ya gitmiş biri olduğum için –artık hatırlayamadığım bir nedenden dolayı, olayın eyaletin güney ucundaki küçük bir kurgusal sahil kasabasında geçmesine karar vermişim– hikâyenin geçtiği yeri biraz daha gerçekçi bir şekilde betimlemek için.

Kitapta, ana karakterimin tesadüfen “Zehirli Kalem” adını verdiği kırtasiye mağazasının açılış gününde bir müşteri aniden ölüyor. Ana karakter, suçla ilişkilendirilmesinden ötürü kırtasiyeye bu ismi verdiği için pişman oluyor. Ama yine de bir şeyler tam oturmuyordu, mekânlarla ilgili detaylar da sorunumu çözmedi.

Bunun yerine biyografi kitabına döndüm ve Finn'in terapist aradığı ve terapiyi düşündüğünden daha çok sevdiği bir bölüm üzerinde çalışmaya başladım.

Big Apple Con'da aynı zamanda ilk defa Hallie Hendricks ile tanıştım. Garip olmasından endişe ediyordum çünkü on yıl önceki Hallie'nin Oliver Huxley'ye âşık oluşunu izliyordum ve onun eski sevgilisiyle yatıyor olmam (ki o bunu bilmiyor) biraz garip. Ama Finn bizi fuarın kulislerinden birinde tanıştırdığında, bana içten bir gülümseme ile karşılık veriyor.

“Sonunda seninle tanışmak ne kadar güzel!” diyor, tokalaşmak için elini uzatıyor ama sonra bunun yerine beni kendine doğru çekip bana sarılıyor. “Finn senden o kadar çok bahsetti ki.”

“O... gerçekten mi?” Ona bakıyorum. Finn utanarak omuz silkiyor.

“Sadece güzel şeyleri. Kitabı okumak için *sabırsızlanıyorum*.”

Hallie, yüz yüze çok daha çekici, uzun Meg Lawson saçları-

nı yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen bir bob şeklinde kestirmişti. İnce çerçeveli oval gözlüğü, dikkat çekici mavi gözleri ve desenli tulumu ile saten Chanel çantası vardı. *Boise Med'*den iyi para kazanıyor olmalı; her şeyi parıldıyordu, saçından topuklu botlarının tokalarına kadar.

"Bunu bin kez duymuşsundur eminim," diyorum, "ama *The Nocturnals*'ı ilk defa izliyorum ve gerçekten çok sevdim. Sen benim favori karakterimsin."

Hallie'nin buna aldırış etmeyeceğinden eminim, sonuçta bu on yıl önce oynadığı rolüyle ilgili bir iltifat. "Teşekkürler. Meg her zaman benim de favorim oldu. Kaç tane senaryo okursam okuyayım, onu kafamdan çıkaramıyorum."

"Hak veriyorum," diyorum ve ona hemen kanım kaynıyor. "Yetişkinlikte bile bize en iyi gelen şarkıların gençken dinlediğimiz şarkılar olduğunu çünkü beynimiz gelişirken onları dinlediğimizi söylerler ya."

"Ah, demek bu yüzden Avril Lavigne dinlediğimde hâlâ duygusallaşıyorum?"

Ona sırtarak, "Bunu yargılamıyorum," diyorum.

Finn, iyi anlaştığımız için memnun gibi görünüyor. İkisini bir arada düşünmekten kendimi alamıyorum; aralarındaki altı yıl önce sona eren ilişki.

Altı yıl geçmiş ve o zamandan sonra ciddi bir ilişkileri olmamış.

Panellerin birbirinin aynısı olacağını düşünmüştüm ama Finn burada, oyuncu arkadaşlarıyla birlikte tam anlamıyla kendini bulmuş ve hayranlarıyla olan etkileşimini hayran hayran izlememek elde değil. Hepsi de benim de çok sevmeye başladığım diziye karşı saf bir sevgi besliyor. Şimdi neden tüm bunları bırakıp gitmediğini, hastayken kendini ayağa kaldırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Her hayranına sanki o soruyu soran ya da o iltifatı eden ilk kişiymiş gibi davranıyor. Herkese kendini özel hissettiriyor ve bu müthiş bir yetenek. Her birini umursadığına inanıyorsunuz çünkü bence gerçekten önemsiyor.

Tennessee ile Ohio arasında bir yerlerde ben de Finnegan Walsh'ın çekiciliğini görmeye başladım.

Hallie ile ortak fotoğraf çekiminin ardından ve diğer oyuncularla yemeğe gitmeden önce Finn bizi arka sokaklardan dolandırıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün," diyor arkasına doğru, beni dükkânların ve küçük restoranların arasından dolandırarak götürüyor. Nihayet valiz satan bir dükkânın önünde durduğunda ona merakla bakıyorum.

"Biraz sorup sorduğum," diyor, "ve birlikte çalışmayı bitirdiğinde hayalet yazarına hediye almak âdettenmiş. Hatta bu konu pazarlığa da açık değilmiş. Sözleşmemizde küçük puntolarla yazılı."

Kaşlarımı kaldırıyorum, gülümsememi zar zor bastırıyorum.

"Henüz işimiz bitmedi biliyorum, sürpriz yapmayı da isterdim ama bunu senin seçmenin çok önemli olduğunu düşünüyorum." Kapıyı açıyor, içerideki yığınla çantayı ve bavulu işaret ediyor. "Son birkaç ayda düşündüğünden çok daha fazla seyahat ettin. O yüzden... bir bavul seç. Bunu geleceğine ve henüz yapmadığım tüm seyahatlere bir yatırım olarak düşün."

Birkaç saniye sadece ona çaresizce bakıyorum, böylesine cömert bir jestin büyüklüğünü kavrayamıyorum. "Yapamam. Çok pahalı."

"Sana söyledim ya, sözleşmede var. 12. paragraf, B bölümü, 7C alt maddesi. O yüzden küçük puntoları okumak önemli." Kalçama hafifçe kendi kalçasıyla vuruyor. "Bence ömür boyu anne babanın valizlerini ödünç almak istemezsin."

Haklı. Annemin bavulu, üzerindeki yapıştırıcı lekeleri ve yıpranmış etiketleriyle fazla dayanamaz artık. Bu bavullardan bazılarıysa gerçekten çok güzel. Şimdiden zarif bir mürdüm tonundaki bavula doğru çekildiğimi hissediyorum.

"O zaman sanırım bahanem kalmadı."

Restoran oldukça havalı, loş ışıklı ve benim bütçemin çok üstünde. Lüks tapaslar, on sekiz dolar verip beş tane fırınlanmış, balzamik soslu havuç ve birkaç dilim el yapımı ekmeği paylaşp aç kalacağınız türden bir yer. Belki de bunlar hayatınızda tattığınız en iyi havuçlardır ama bu kadar parayı vermek benim için mümkün değil.

Valizi otele bıraktığımızda Finn'e belki akşam yemeğine gelmesem daha iyi olacağını söyledim; Ethan'ın bir ara basma güvenmemek gerektiğiyle ilgili söylediklerini hatırlamıştım. "Eğer sadece oyuncular olacaksa," dedim, "sanırım ben burada kalmalıyım." Finn bana anlam veremediğim bir şekilde baktı. "Orada olmanı istiyorum." Sonra dikleşti, kendini toparladı. "Tabii eğer sen de gelmek istersen."

Fuar sonrasında birkaç ünlü yakalamayı uman paparazzileri atlatıp Hallie, Ethan Underwood, Bree Espinoza, Juliana Guo ve Cooper Jones ile bir masaya geçtik. Son birkaç aydır boş zamanlarımın çoğunu *The Nocturnals* izleyerek geçirdiğim için biraz hayranlık içindeyim. Finn beni ekibinden biri olarak tanıtıyor, kimse de başka bir şey sormuyor.

"Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştık," diyor Cooper, bir dilim ekmek alırken. Kırk yaşında, grubun en yaşlısı, oyunculuğu büyük oranda bırakmış ve Kuzey Kaliforniya'da eşiyle işlettiği çiftliğine odaklanmış. Çok daha sakin bir hayat yaşıyor.

"Çünkü Ethan sırf kendi dublörlüğünü yapabildiğini söyleyebilmek için genelde paraşütle atlama gibi işlerle meşgul," diyor Juliana. Ethan'a öyle gergin bir gülümsemeyle bakıyor ki dört sezon boyunca ona âşık olmuş gibi davranabilmesinin üst düzey bir oyunculuk gerektirdiğini düşünüyorum. Tıpkı Alice gibi sivri dilli; Alice kadife bir tulum ve çiçekli *sweatshirt* giymiş. Tulumlar hiç bu kadar havalı görünmemiştii. "Geçen ay neredeydin? Artık takip edemiyorum."

"Fiji," diyor Ethan. "Ama sadece tatil içindi. Yeniden buluşma sonrası Majorca'da *Indiana Jones*'un yeniden çekimine başlıyorum."

"Zor hayat," diyor Finn.

Ethan bourbon kadehini kaldırırken göz kamaştıran beyaz dişlerini gösteriyor. "O yüzden iyi para veriyorlar."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Yanımda, Finn su bardağını inceliyor ve garson yeni bir tabak aperatif getirirken sessizce, kibarca yeni bir bardak istiyor. Ethan'ın tüm bu ânı dikkatle izlediği dikkatimden kaçmıyor.

"Hangisinden daha çok nefret ediyorsunuz?" diye soruyor Bree. "'Bu sorudan ziyade yorum' mu yoksa 'İki tane sorum var' mı?"

Cooper kırışmış sakalını okşuyor. "Bunu ikisinden de rahatsız olacak kadar sık yapmıyorum sanırım."

"Kesinlikle sorudan ziyade yorum," Juliana şarabından bir yudum alıp kırmızı rujunu peçeteyle siliyor. "İnsanlar hep diziyi en iyi kendilerinin bildiğini göstermek istediklerinden çok spesifik detaylara dalmak için bu taktiği kullanıyorlar."

Ethan başım sallıyor. "Hayır, hayır, en kötüsü iki parçalı sorular."

"Ben onlardan pek rahatsız olmuyorum," diyor Finn.

"Tabii ki *sen* olmazsın," diyor Ethan. "Hemen hemen sürekli bu etkinliklere katılıyorsun. Ne zamandır özellikle sadece yaşlıların izlediği kanalların dışında bir yerde göründün?"

Hallie hariç herkes gülüyor, loş ışıkta bile Finn'in yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

Sohbet herkesin güncel projelerine kayıyor. "Şu an bağımsız bir filmde çalışıyorum," diyor Hallie masanın diğer tarafından. "A24 ile bir şeyler yapmayı çok istiyordum ve tam bir rüya gibi oldu."

"Konusu ne?" diye soruyorum.

"Şey hakkında... bir kadın var, işinde ve aşk hayatında biraz yönünü kaybetmiş," diyor Hallie, kısa bir süreliğine suratını ekşitiyor. "Sanırım pek olay örgüsü yok. Daha çok atmosferle ilgili."

Bree gülüyor. "Aman Tanrım, Hallie olay örgüsünden *nefret eder*."

"Doğru, patlamalardan çok karakterleri severim," diye ekliyor. "*Boise Med* iyi para veriyor ama yüksek sanat kategorisine girdiği söylenemez."

Finn bana özür diler gibi bakıyor, büyük ihtimalle sektörel sohbetten dolayı. Sonra masanın altından elini bacağıma koyuyor.

Tüm vücudum geriliyor.

Birkaç saniye sonra elini çekmesini bekliyorum, bunun hafif bir dokunuş, *seni görüyorum* tarzında bir hareket olmasını bekliyorum. Ama çekmiyor. Ben de kendimi bacağıma ona doğru yavaşça yaklaştırmaya buluyorum, o da parmağıyla kadife kumaşın üzerinde yavaşça daireler çizmeye başlıyor.

"Havuçları denedin mi?" diyor Hallie, tabağı bana uzatarak. Havuç başına düşen parayı hesaplayıp aşırı bulduğumu söylemiyorum. Bunun yerine gülümsüyor ve bir tane alıyorum. Gerçekten de şimdiye kadar tattığım en güzel şey.

Bir tur daha içki aldıktan sonra Ethan parmağını şaklatıp bana işaret ediyor. "Az önce seni nerede gördüğümü hatırladım. Bir fuarda."

"Twin Cities," diyorum. "Supercon."

"Evet, evet," diyor bana sorgularcasına bakarken. "Finn için tam olarak ne yapıyorsun?"

"Bir anı kitabı üzerinde çalışıyoruz," diyor Finn. "Chandler onun hayalet yazarı."

Bunun üzerine Ethan kahkahalarla gülmeye başlıyor ve masadaki diğer sohbetleri susturuyor. "Hayalet yazarın mı var? Ne yani, çok meşgulsün de kendi kitabını yazmaya mı zamanın yok?"

Artık herkes bizi dinliyor.

"Bir hayalet yazarla mı çalışıyorsun?" diye soruyor Cooper. "Bir... kitap üzerinde mi?"

"Çoğu kişi hayalet yazar kullanıyor," diyorum. "Bunda utanılacak bir şey yok."

"Ah, sana tamamen katılıyorum," diyor Ethan, küçümser şekilde başını sallayarak. "Ama merak ediyorum: Kitabına koy-

maya değer ne yaptın ki? *The Nocturnals* için yaptığın karakter araştırmaları mı? Harikulade.”

Masadaki herkes birden rahatsız oluyor, çoğu yemeğine bakıyor ya da içkilerini yudumluyor. Ethan tam birinci sezondaki Caleb gibi şu anda. Finn bacağımdaki elini biraz sıkıyor. Acıtacak kadar değil ama fark edebileceğim kadar.

Hallie ona sert bir bakış atıyor. “Ethan, pislik yapma. En son ne zaman o büyük patlamalı filmlerin için araştırma yaptın?”

“Açılış haftasında birinci olan son filmim için mi? Ya da hmmm, bir bakalım, ondan önceki için mi? Biliyor musun, o da birinci olmuştu.” Ethan garsona bardağını doldurması için işaret ediyor.

“Her şey para değil,” diyorum, düşündüğümden daha sert bir tonda.

“Hayır, sanırım değil.” Ethan gözlerini Finn’e çeviriyor. “Bazılarımız sadece oyunculuğu sevdiği için yapıyordur, değil mi? Sanırım sen de öyle yapmak zorundasın.”

Bree dirseğine yüksek sesle öksürüyor. “Şey, Şükran Günü için planı olan var mı?”

Yemeğin kalanı boyunca Finn’in sessiz kalması dikkatimden kaçmıyor.

“Bunu daha sık yapmalıyız,” diyor Juliana, herkes kollarını ceketlerinin içine sokarken ve atkılarını boyunlarına sararken. “Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum.”

Finn ellerini ceplerine sokuyor. “Kesinlikle,” diyor. “Aralıkta görüşürüz.”

NEW YORK CITY

Finn metroyla otele giderken sessizliğini koruyor. Onu tanıyan yirmilerinde üç kız, onun kafasının dalgın olduğunu anlamış olmalı ki sadece fısıldaşıyorlar ve onu parmaklarıyla olabildiğince belli olmayacak şekilde işaret ediyorlar. Oysa o, bağcıklarına bakmakla o kadar meşgul ki bunu fark etmiyor.

Gece içkisi ya da tatlı teklifimi omuz silkip reddettikten sonra kaldığımız kata çıkınca ben de onu odasına kadar takip ediyorum. Hiç sormadan ikimizi de içeri alıyor, bu hareket o kadar doğal ki yerimde donup kalıyorum. Kısa bir anlığına başka bir hayat görür gibi oluyorum. Paralel bir evren.

Akşam yemeğinden dönen bir çiftiz ve erkek arkadaşımın canı bir şeye sıkılmış. Tek istediğim birkaç kadeh şarap koyup birlikte kanepede kıvrılarak onun bana derdini anlatmasını sağlamak ve bu sorunu birlikte çözmek. Gece geç saatlere kadar sohbet edebiliriz, aniden kahkahalar atarız ve bunu çözebileceğimizi fark ederiz. Netflix açar ya da daha çok şarap içer, sonra uyuşuk uyuşuk kıyafetlerimizi çıkarıp bedenlerimizi birleştiririz. Ya da tam o anda kanepede uykuya dalarız, bacaklarım onun kucağında, başı benimkinin üstünde.

Bu hayal beni ürkütüyor çünkü çok gerçekçi.

O paralel evren mantık dinlemiyor. Finn de bu şekilde hissetse bile defalarca kendisi söyledi: Hollywood dışında biriyle çıkmıyor. Hayatlarımız temelde birbirine uymuyor. O yollarda yaşıyor, ben Noemie'nin yanında. Gelir seviyelerimizin arasında

koca bir uçurum var. Birkaç ay sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, o ise kitabını ve vakfını tanıtmaya başlayacak.

Yıllarca arkadaş olduğum adam benimle sadece yatmak istedi ve sonra çekip gitti. Finn ise beni sadece birkaç aydır tanıyor; bunun bir insanın ilişkiye değip değmeyeceğini anlamak için yeterli bir süre olup olmadığını ya da bir başkasıyla bu noktaya nasıl gelebileceğimi bilmiyorum. Wyatt her şeyi altüst ederek özgüvenimi sarstı.

Bütün bunlar bittikten sonra Finn'le arkadaş kalacağımızı düşünmeyi çok isterdim ama beni sadece konuşmak için arayacağını hayal edemiyorum. Ya da Seattle'a geldiğinde beraber bir şeyler yediğimizi. Aramızda kitap ve derslerden daha fazlası olduğunu biliyorum ama ilişkimiz için bir dayanak noktası olmadan kanepede beraber takıldığımız o görüntüyü olduğundan başka bir şeymiş gibi kabul edemem: Bir fantezi.

Kapıyı kapatıyorum ve bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum.

Finn ayakkabılarından birini yarım yamalak bir şekilde çıkarıp yatağa oturuyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. Sonunda bana yorgun gözlerle baktığında ağzından çıkanları söylemesini hiç beklemiyorum.

"Özür dilerim."

Ceketimin düğmelerini açıp yanına oturuyorum. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Elini yüzünde gezdiriyor; belki de kötü otel ışığı yüzünden yüzündeki erken yaşlanma belirtileri normalde olduğundan daha belirgin. Ağzının kenarındaki çizgiler, kaşlarının arasındaki kırışıklıklar. Saçları daha az özenliyen görünen alnındaki çizgiler. Onu incelemeyi çok istiyorum ama başlarsam duramam diye korkuyorum. Parmak uçlarımı bedenindeki her çizgide, her lekede ve her çilde gezdirmem gerekir ama yine de yeterli gelmez.

"Son bir saattir asık suratlı olduğum için mi? Evet, gerek var. Ve o akşam yemeği... ikimizin de beklentisini karşılamadığı

için," diyor. "Bir anı kitabı yayımlayacak kadar başarılı olmama-
nın ortaya çıkması da utanç verici."

"Hayır, bu yanlış." Dizimle onun dizine dokunuyorum. "Et-
han ise tam bir pislik."

"Ona hiç karşı gelememekten nefret ediyorum. Söylediklerin
için teşekkür ederim. Gerçekten."

"Doğru olmayan bir şey söylemedim ki."

"Yine de. Bu benim için çok anlamlıydı." Sesine biraz daha
sıcaklık karışıyor. "Hepsi kötü değil. Bazıları iyi insanlar. İyi
dostlar."

"Senin arkanı kollamayan iyi dostlar."

Aradaki duraksama, onun ne kadar incindiğini tam olarak
anlamamı sağlıyor. "Bu sektörde zor. Daha en başından birbi-
rimizi rakip olarak görüyoruz. Tüm seçme süreci bir yarışma.
Herkes hep sahip olmadığı bir şeyi istiyor, elde ettikten sonra
belki bir saniye mutlu oluyor, sonra başka, daha yüksek hedefle-
re yöneliyor. Bazen Hollywood arkadaşlıkları... kalıcı olmuyor.
Senin hakkında gerçekten ne düşündüklerini asla bilemiyorsun.
Ya da proje bittiğinde bir daha onlarla hiç görüşmüyorsun."

Hollywood'un genelinde bu kalıcı olmama sorunu var gibi.
O kadar çok insan, hayranlarının ne zaman başka bir şeye yö-
neleceğini bilmediğinden unutulmamanın yollarını aramakla
meşguller. Fuarlar ise sevdiğimiz şeyleri koruyor, onları bir keh-
ribarın içinde saklıyor gibi görünüyor; böylece hep aynı tutkuyu
paylaşanları bulabiliyoruz.

"Eğer tam bir zavallı olduğumu düşünseydin, bana dürüstçe
söyledin, değil mi?" diyor. "Yeteneksiz bir aptal olup da bu işte
bir geleceği olduğunu sanan biri olsaydım."

Onu hiç böyle görmemiştim. Son birkaç ayda, kimsenin göre-
mediği bir versiyonunu bana gösterdi ve bu o kadar büyük bir
ayrıcılık ki ne yapacağımı bilemiyorum. Savunmasızlığı kalbi-
mi hâlâ atar ve parlak bir hâlde tamamen parçalayıp ayaklarının
önüne savuruyor. Normalde yapmayacağım şeyleri yaptırıyor
bana.

"Finn." Ellerine uzanıyorum, elini vermesi ve karman çorman ojelerimi umursamaması beni rahatlatıyor. Masanın altındaki elini hatırlıyorum, bacağıma dairesel hareketlerle okşayan eli. O hareketin erotik bir tarafı vardı belki ama dokunuşu beni daha çok sakinleştiriyor. Onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. "İkinci sezon finalindeyim ve Hux ile Meg yakında öpüşmezse kafayı yiyeceğim. Ayrıca diğer filmlerini de izledim, son zamanlarda çıkanları da." Gerçekten öyle, hatta Noel filmlerini bile. Umarım bunu sadece egosunu okşamak için değil de samimi olarak söylediğimi anlar. "The Nocturnals kadar ses getirmediler belki ama hepsinde *harikasin*. Hepsinde. Sadece oyunculuğun da değil. İyi bir insansın ve işini gerçekten önemsiyorsun. Hayran kalmamak imkânsız."

Finn bundan çok etkilenmiş gibi görünüyor, birkaç kez gözlemini kırparak toparlanıyor. "Benim hakkımdaki her türlü önemsiz şeyi bile nasıl önemliymiş gibi hissettirebiliyorsun?"

"Çünkü işim bu." *Hepsi önemli. Çok önemli.* "Beni bu yüzden işe aldın, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Kısmen evet. Ama daha fazlası da var."

"Sen de aynısını yapıyorsun." Sesim kısık ama kararlı. Hâlâ biraz korku var ama eskisine kıyasla oldukça az. "Uzun zamandır kendi yazılarım üzerine ciddi ciddi odaklanamıyorum. Ama... dün uçakta kitabımı açtım ve biraz kurcaladım. Doğru yolda olup olmadığını hâlâ bilmiyorum, çok da bir şey yok ama en azından *bir şeyler* oldu."

"Okumak için sabırsızlanıyorum."

"Acele etmeyelim."

Masaya dönerken eline bir kâğıt torba alıyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Aslında vermek istediğim," diyor. "Valiz yüzünden reddetme lütfen. Çünkü bugün Artist Alley'de buldum ve dayanamadım."

Kaşlarımı kaldırarak torbayı açıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi. "Bana çorap mı aldın?"

"Ayakların hep soğuk ve ne kadar çorabın olursa olsun yetmediğini söylüyordun. Bunlar bana seni hatırlattı." Sanki eğitim amaçlı seviştiğin birine çorap hediye etmek çok normalmiş gibi geçiştiriyor. Tatlı mı tatlı üç çift dedektif temalı çorap: Biri küçük hançerlerle bezeli, biri büyüteçlerle, diğeri kafatası ve çapraz kemiklerle kaplı.

Ve o an beklemediğim bir şey yapıyorum: Ona doğru eğilip Finn'i öpüyorum. Bir şeyler öğretmek için değil, sadece istediğim için. Başta şaşıyor, sanki bunu sayısız kez yapmamışız gibi ama sonra hemen karşılık veriyor, ellerini saçlarıma doluyor, ben de çorapları yatağa bırakıyorum.

Öpüşmemiz önce nazik, sonra çaresiz ve aç bir hâl alıyor. Bu gece tüm hissettiklerimi bu öpüşmeye döküyorum, birkaç gündür, haftadır, hatta bu yolculuk başladığından beri bastırdıklarımı. Her şeyi içine katıyorum ve o da bana aynen karşılık veriyor. Ona sıkıca sarılıyorum, ellerim gömleğinin altında, başparmağım sırtındaki o beni okşuyor. Onun her detayı bana aşırı güzel geliyor ve daha ezberleyemediğim o kadar çok detay var ki.

Yarın Seattle'a uçacağım ama bu gece kendimi tutmuyorum. Duygularımı kontrol edemezsem banyoya kaçmak falan yok.

İşte "birkaç ipucu" dediğimiz şey böyle bir hâl aldı: Sahip olamayacağım tek kişiye karşı beslediğim yakıcı, acı dolu bir arzu. İki farklı ilişki kurduk ve aralarına bir çizgi çizdik ve ben bunun silinmeyen mürekkeple yazıldığını sandım. O çizgi şimdi bulanık, her zamankinden daha ince. Bunu istiyorum, onu istiyorum, şu an önemli olan tek şey bu. Belki sonra kalbim acıyacak ama bu riski göze alıyorum.

Eğer biri beni ancak bu şekilde isteyebiliyorsa, öyle olsun.

Beni kucağına alıyor, bir eli belimin altındayken diğer eli çenemi kavırıyor. "Çok güzelsin," diyor ve o birkaç kelimenin sonucunda ağzımdan bir inilti çıkması inanılmaz. Sesi alçalıp sertleşiyor. "Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyor, ben de başımı iki yana sallıyorum. "Şu an senin güzel vajınarın ne kadar pembe olduğunu düşünüyorum." Bir eklemi yanaklarıma dokunuyor, kızarıklığımı izliyor. "Yanaklarından daha mı pembe?"

"Bunda bayağı iyisin artık."

Bana seksi bir sırtış atıyor. "Eğer seni elimle becerseydim," diye devam ediyor, "ne kadar ıslanmış olurdun acaba? Parmağım... kolayca içeri kayar mıydı?" Elini havaya kaldırıyor, orta parmağı havada tembel tembel daireler çiziyor. "Evet," diyor. "Evet, bence kayardı. Sıcak, kaygan ve lanet olası mükemmel."

Bir inleme çıkıyor içimden.

"Bunu sevdin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Devam etmeli miyim?"

Hayır.

"Evet."

Biraz daha eğiliyor, ağzı boynumda. "Çok yavaş yapardım çünkü senin tadını çıkarmak isterdim. Tam istediğin gibi seni sürekli kışkırtırdım. Hemen bacaklarını açıp klitorisini okşamak isterdim ama kendimi tutardım. Seni de bekletirdim."

Ona sarılıyorum, ağzını tekrar kendiminkine doğru çekmeye çalışıyorum.

Ama sonra duruyor, kaşını kaldırıyor. "Bana biraz yardım etmen lazım," diyor. "Sanki tek ben çabalıyormuşum gibi hissediyorum."

Bir şekilde kelimeleri buluyorum. "Ben... ben hep senin için çok ıslanıyorum," diyorum, bu onu beni daha da sıkı sarmaya itiyor. "Sadece bu anlarda değil. Bir fuarda yanında otururken, geçen gece yaptıklarımızı düşünürken. Ya da bir sonraki gece neler yapacağımızı düşünürken. Öyle tahrik oluyorum ki dayanamak zor oluyor ama bu konuda bir şey yapamıyorum."

Başını geriye atıyor, harika bir inleme duyuluyor. "Bunlar rolün bir parçası değil, değil mi? Ciddi misin?"

"Evet," diyorum, acaba kendi ölüm fermanımı mı imzalıyorum diye düşünüyorum. Ama öyle bile olsa bu müthiş bir ölüm olur. "Bazen seninle çalışmaya gelmeden önce kafamı boşaltmak için mastürbasyon yapıp boşalıyorum."

"Ne düşünüyorsun o anlarda?"

“Bana ilk kez dokunduğunda nefesinin nasıl kesildiğini.” İşte bu. Artık hiçbir engel yok. “Aynen bu şekilde benimle konuştuğunu. Üzerime mi çıkmak istersin ya da beni arkadan mı becermek istersin yoksa duvara yaslayarak mı?”

Gözlerini titreyerek kapatıyor, dudaklarından sessiz bir mırıltı çıkıyor. “Hepsini.” Bir parmağı sırtımda kayıyor. “Kaç kere aynısını yaptığımı bile bilmiyorum. Yumruğum yerine senin elini ya da ağzını hayal ettim.” Elimini aşağıya kaydırarak kotunun önüne koyuyorum. Onu böyle çaresiz görmek istiyorum. Yalvarırken. “Bir gece beraber oluyoruz, ertesi gün yapmak istediğim tek şey sana dokunmak oluyor. Kendimi o kadar azgın hissediyorum ki sana doyamayacakmışım gibi geliyor.”

O kadar gerçek ki bunu söylediğini bir daha duymam lazım. “Gerçekten mi?”

Kaşlarını çatarak bakıyor. “Çekici olmadığını mı düşünüyorsun?” diyor. “Seni hep çekici buldum. Kitabevi barında tanıştığımız ilk andan beri. Sen küçük bir hırsızken.”

Boştaki elimle göğsüne hafifçe vuruyorum. “Şunu bilmeni isterim ki kitabı geri verdim ama o kadar kötü hissettim ki iki tane daha satın aldım.”

Elimi tutuyor, ağzına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor. “Gerçekten dürüst biri. Bir iyilik meleği.” Hafif bir hırıltı. “Vücudunun her yeri nasıl bu kadar lezzetli olabilir?” diyor. “Kim senin eli bu kadar lezzetli olmamalı.”

Beni yatağa dümdüz yatırıyor, yavaş yavaş vücuduma öpücükler konduruyor. Sutyenimi çıkarıyor, göğüs ucumun birini ağzına alırken diğerini başparmağıyla okşuyor, sırtım bir yay şeklini alıyor. Vazgeçmiyor, dilini göbeğime değdiriyor, sonra belime öpücükler konduruyor, kalçalarımı atlıyor, ağzını dizlerime indiriyor. Baldırlarıma. Bir ayağımı havaya kaldırıyor, geri yatağa koymadan önce bileğime bir öpücük konduruyor, sonra diğerine de aynısını yapıyor.

Yeniden üstüme çıktığında gözlerinde karanlık, açgözlü bir arzu var. “Burası,” diyor. “Buranın tadı çok güzel. Çok tatlısın.”

Külotumun üzerinden beni öpüyor, derin bir nefes alıp diliyle yavaşça oynuyor. Bunu yaparken çıkardığı ses inanılmaz. Kalçalarımı çevirip onu kendime daha da yaklaştırıyorum. "Gecenin geri kalanında dilimi içine gömmek istiyorum. Ama sadece içine değil, klitorisine de. Çünkü artık nerede olduğunu biliyorum."

Zevk tüm omurgama yayılırken gülmekten boğuluyorum. "Lütfen." O muhteşem, edepsiz ağzı ihtiyacım olan yere bu kadar yakinken yalnızca bu kelime çıkabiliyor ağzımdan. "Lütfen."

Yalvarmaya devam etmeme gerek kalmıyor. Bir anda külotum çıkıyor ve beni yüzüne kaldırıyor, vajinam ağzına gelene kadar. Sırtımı yay gibi geriyorum, yatak başlığını tutarak dengemi sağlıyorum.

Her şeyi hissediyorum: Dilinin dönüşünü, nefesinin ritmini. Hatta gülümseyişini. Ağzına sürtünürken uyluklarım başını iyice kavırıyor. Hem hafif, hızlı dokunuşlar yapıyor hem de bir elimle ipeksi saçlarına diğer elimle yatak başlığına tutunmama neden olan geniş hareketlerle yalıyor. Artık kontrol bende değil, önceki derslerde olduğu gibi ona ne yapacağını söylemiyorum. Şimdi ne istediğimi ve onu bana nasıl vereceğini biliyor.

Kollarını uyluklarımın etrafına doluyor, bacaklarımı daha da açıyor.

"Finn," diyorum, adını söylememin ne kadar hoşuna gittiğini hatırlayarak.

Dili hızlanıyor, en çok istediğim yere dokunana kadar devam ediyor, eğer orayı yalamazsa bağıracağım sanırım. Sonra yapıyor; diliyle yalayarak üstünden geçiyor ve klitorisimi kısa süreliğine emiyor.

"Aman Tanrım. Tekrar yap."

Gülüyor, itaat ediyor, bu sefer daha uzun emiyor. Uyluklarım titremeye başlıyor, Finn ise durmadan yalıyor, emiyor ve kalçamı sıkarak beni ağzına bağlıyor, sonunda bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum, bedenim sıkıca kasılıyor ve sonra kendini bırakıyorum.

Bitip tükeniyorum.

Sonra ikimiz de sessizleşiyoruz, üzerimizdeki tavan dönme-ye devam ederken aynı anda nefes alıp veriyoruz.

Yatağa uzanıyorum, o da beni yakalayıp kendine çekiyor, parmakları saçlarımda dolaşıyor. "Saçlarını çok seviyorum."

"Öyle mi?" Daha önce hiç birbirimize bu kadar çok iltifat etmemiştik.

Başını sallıyor. "Birincisi, çok sevimli," diyor ve az önce yaşananlara rağmen yüzüm kızarıyor. "İkincisi..." Cümlelerin kalanını kafasında tartarken sözü yarım kalıyor. "Tüm yüzünü görebiliyorum. Ayrıca hissettiklerini saklamakta pek de başarılı değilsin, her şeyi yüzünden okuyabiliyorum." Yüzümü kendisine doğru çeviriyor, burun *piercing*'ime hafifçe dokunuyor, kaşlarımın ortasında duruyor. "Sinirlendiğinde burada bir çizgi beliriyor. Azdıgındaysa kızarıyorsun... tam buradan başlayarak." Parmağı köprücük kemiğiminde geziniyor. Aşağıya iniyor. "Buradan da. Buradan da."

Elini itiyorum, o gülerken ben tam tersine buruk hissediyorum. Söyledikleri tanıştığımız gecedan beri kaçındığım hisleri hissettiriyor ve kalbimi eziyor.

Kaçınmaya çalıştığım o duygu sonunda beni yakalıyor.

Ama yine de, "Ya mutlu olduğumda?" diye soruyorum istemeden.

"En güzeli o," diyor gülümseyerek. "Bir gözün hafifçe kısılıyor. Yalnızca biri."

"Kulağa tatlı geliyor."

"Öyle," diyor, yaklaşıp gözkapaklarıma hafifçe öpücükler konduruyor. Ben de hafif bir ses çıkarıyorum.

Yarın gidecek ve onunla birkaç gün görüşmeyecek olmam iyi oldu. Ohio'da kalbimi korumak için onu uzaklaştırmak istemişim ama belki bedenim, aklımdan daha güçlüdür.

Şu an Finn benim ve bu kadar gelişmesiyle ne kadar gurur duyduğumu ona göstereceğim.

Onu daha da yaklaşması için çağırıyorum. Ben de ona yüzündeki sevdiğim şeyleri söylemek istiyorum: Çillerini, elmacıkke-

miklerinin açısını ve en çok da böyle konuşurken gözlerindeki o sıcak ifadeyi. Saçlarının renginin nasıl kısa sürede en sevdiğim renk olduğunu.

“Gel buraya,” diyorum bunun yerine.

“Doyumsuzsun,” diyor ve haklı çünkü başka bir orgazm için sabırsızlanıyorum: *onunki*.

“Prezervatifin var mı?”

“Buna hazır olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Paketi açmak için dişlerini kullanmadığın sürece sorun yok.”

Meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor. “Bak, biraz çalışsam doğru yapabilirim diye düşünüyorum.” Yatağın üzerinden kalkıyor, Memphis’ten aldığımız prezervatifleri ve kayganlaştırıcıyı getiriyor. Bir tanesini elinden alıyorum, vücudundan aşağı inerek sertliğini kavıyorum. Aslında buna ihtiyacı yok –kıyafetlerimizi çıkardığımız andan beri hazır– ama yine de birkaç kez sıvazlıyorum. Bunun ondaki etkisini özlemişim; gözlerini kapatması, omzumu sıkıca tutması. Biraz kayganlaştırıcı sürünce prezervatifi kolayca takıyoruz. “Ama... *Tanrım*, Chandler. Bunu yapmana bayılıyorum.”

Adımı söyleme şekli kalbime çok yakın bir yerde yankılanıyor.

“Umarım sahne korkusuna kapılmam,” diyor, kendi kendine gülerken.

Üzerine biniyorum, dizlerimi yatağa bastırıyorum. “Ne yapacağını biliyorsun.”

İkimiz de biliyoruz.

Ve sonra içimi dolduruşunun tadını çıkararak ani bir hareketle kalçamı indiriyorum. Yavaş yavaş, santim santim, elini belimde tutarak beni kendine çekiyor. İçime yerleştiği anda nefes nefeseyim.

“Tamam mı?” diye soruyor, sert bir nefes verdiğimde. Ellerini kalçalarımın koyuyor ama hemen hareket etmiyor.

Başımı sallıyorum, altdudağımı ısııyorum. “Seni... hissetmeyi çok seviyorum.”

Sözlerim onu cesaretlendiriyor gibi, kendini yavaş ve tatlı ha-

reketlerle yukarı doğru itiyor. Ritmine uymak için kalçalarımı kaldırıyorum, sonra biraz hızlanıyorum, biraz daha hızlı gitmesini istiyorum. Gözlerim titreyerek kapanıyor, hislerim oldukça yoğun. Çok güzel. Onu haftalardır böyle istiyordum ve bu bir şekilde hayal ettiğimden bile daha güzel: Parmaklarının kalçama saplanması, penisinin içimdeki darbeleri, ağzından çıkan o sert, çaresiz sesler.

“*Tanrım.*” Başını geriye atarken titrek bir nefes veriyor. “İlk seferimizde bunu yeterince takdir etmemişim.”

Çok geçmeden ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve eminim ikimiz de uzun süre dayanamayacağız, özellikle başparmağı vücudlarımızın birleştiği yere dokunduğunda. Her tarafım kasılıyor, okşadıkça, ovaladıkça, sonra parmaklarını yalayıp tekrar klitorisimde gezdirdikçe. *Tanrım.* Artık ne istediğimi bildiği için neredeyse çok güçlü. Dişlerimi sıkarak daha sert zıplıyorum, diğer eli belimde beni sabitliyor.

“Her seferinde orgazm olurken yüzünü çeviriyorsun,” diyor. “Seni izleyebilir miyim?”

“Ah... öyle mi yapıyorum?” diye soruyorum ve bunu sordüğüm anda haklı olduğunu anlıyorum. Belki de tüm gösterişimin altında, hâlâ sakladığım bazı şeyler var.

“Her şeyi görmek istiyorum,” diyor, parmakları daireler çiziyor.

Ona izin veriyorum çünkü sanırım ben de bu derslerden bir şeyler kapmaya başladım. Hiçbir şeyi gizlemiyorum, inlemeleirim, vücudumun titremesi ve o da zirveye yaklaştığında, boynuna sarılıp bizi daha da yakınlaştırıyorum.

İlk seferimiz gibi değil bu. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve bunun sebebi bunu haftalarca özlemle beklememiz mi yoksa başka bir şey mi, bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.

Gece yarısı uyanıp birbirimize uzandığımızda, kendi kendime tekrar ediyorum: *Sadece pratik bu. Takılıyoruz,* diyorum, tenime tatlı sözler fısıldarken. *His yok,* diye düşünüyorum parmakla-

rı bacaklarımın arasında dolaşırken ve boğazına doğru haykırıp
adını kutsal bir şeymiş gibi tekrar ederken.

Ben kocaman bir yalancıyım.

MS. MISTLETOE
DIŞ MEKÂN –NOEL AĞACI ÇİFTLİĞİ–GECE

Ms. Mistletoe yarışması az önce sona erdi. DYLAN, ağaçların arasından geçer ve ağaç kütüğünde tek başına oturan HOLLY'yi bulur.

DYLAN

Holly? Seni burada bulmayı umuyordum.

HOLLY

Gözlerindeki yaşları hızlıca siliyor.

Ah, selam. Merak etme, sadece biraz kendime acıyorum.

İçi boş bir kahkaha atar.

Ms. Mistletoe'yu kazanabileceğimi düşünmek saçmaydı zaten ama annem kazandı, büyükannem kazandı... ve sanırım onları gururlandırmak istedim. Ama açıkçası, Noel ruhunu eskisi kadar hissedemediğimi fark ettim.

DYLAN

Hayır, bu doğru değil.

Kütükte yanına yaklaşıyor.

Sen hep beni neşelendirirsin. Kimse beni senin kadar güldüremez. Sıcak çikolata dükkânıma her geldiğinde yüzüme bir gülümseme kondurursun. Ve oğlum seni çok seviyor.

HOLLY

Gerçekten mi?

DYLAN

Uyku öncesi masallar konusunda benden çok daha iyi olduğunu söyledi – bu arada bunu hiç dert etmedim bile. Belki sen Noel ruhunu hissetmiyorsun... ama ben senin için hissediyorum.

SEATTLE, WASHINGTON

Kuzenim gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sende bir değişiklik var," diye suçluyor beni.

"Artık bir valizim var diye mi? Belki de bundandır."

Noemie başım iki yana sallıyor. "Hayır, hayır. Ondan değil. Ama gerçekten güzel bir valiz."

Ben eşyayı boşaltmaya devam ederken Noemie kapı eşiğine yaslanıyor. İki ay sonra Seattle'a dönmek biraz garip geliyor. Her şey tanıdık elbette ama evin yeni bir kokusu var; acaba bu koku hep oradaydı da ben mi alışmıştım, yoksa Noemie parfümünü veya temizlik malzemelerini mi değiştirdi, bilmiyorum.

Neyse ki günün geri kalanında sorgulanmaktan kaçınmayı başarıyorum ve ertesi sabah ailemin Kuzey Seattle'daki evinde Şükran Günü yemeği için hazırlıklara başlıyoruz. Aynı sokakta büyümüş olmamıza rağmen –Noemie'nin anneleri birkaç yıl önce Bellevue'de bir daire alsa da– ailelerimiz bu tatilde bir araya gelmeyi hep öncelik hâline getirdi. Yetişkinliğimizde de sürdürdüğümüz bir gelenek. Ayrıca Noemie'nin annesi Sarah, yani babamın kız kardeşi, dünyadaki en muhteşem patates püresini yapar.

Noemie ile mutfakta ev yapımı kızılık sosunu hazırlarken ve annem sosu kaç kez tattığımızı sorunca masum numarası yaparken Finn'i aklımdan uzak tutmaya çalışıyorum. Gitmeden önceki gece yaşananlar bizim önceki derslerimize hiç benzemiyordu ve o da böyle hissetti mi diye merak etmeme izin vermeyeceğim.

Şu an ne yaptığını merak etmeyeceğim. Kesinlikle o köpek yavrusu videosunu izlemeyeceğim.

Ne yazık ki, gezimiz boyunca onları bilgilendirmeme rağmen, ailem ve teyzelerim Oliver Huxley'nin gerçek hayatta nasıl biri olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorlar.

"Peşinizde paparazzi var mıydı?" diye soruyor babam, yemeğe oturduğumuzda. Onun hayallerini yıkıyorum, yok diyorum.

"Başka ünlülerle tanıştın mı?" diye soruyor Vivi teyzem, tabağına sos koyarken.

Sarah Teyze gözlerini deviriyor. "Aslında sormak istediği Dakota Johnson'la tanışıp tanışmadığın."

"Ne? Çok yetenekli bir oyuncu o!"

Masadaki herkes Vivi Teyze'nin yıllardır süren hayranlığını bildikleri için gülüyor.

Nocturnals kadrosunun geri kalanını, fuarlarda gördüğüm diğer oyuncularını anlatıyorum. Ama sesimin zorlanmasından, gülüşlerimin sahteliğinden nefret ediyorum. Çünkü tüm bu zaman boyunca aptal beynim Finn'in burada bizimle olduğunu, ailemi büyülediğini, herkesi biraz kendine âşık ettiğini hayal etmekten kendini alamıyor.

Masayı toplama zamanı gelince, babamın iç malzemesinden kalanların bulunduğu ağır tepsiyi kaldırmasını engelliyorum.

"Ben alırım," diyorum ama o beni sert bir bakışla süzüyor.

"Kendim yapabilirim, Chandler." Sesinden rahatsız olduğu belli oluyor, ben de savunmaya geçiyorum.

"Tamam, tamam." Kollarımı kaldırıyorum, tepsiyi masaya bırakıyorum. "Özür dilerim."

Yemekten sonra çocukluk odamın yolunu tutuyorum. On yıldan fazla bir süredir bu evde yaşamadım ama burası hâlâ ergenlik yıllarımdan çok iyi korunmuş bir müzesi gibi geliyor bana. Kitaplıktaki gizem romanları, Seattle'daki Half Price Books mağazalarından teker teker topladığım Agatha Christie koleksiyonu. Bir

köşesinde dondurma lekesi olan Bed Bath & Beyond nevresim takımı. Noemie ile arka bahçemizde, alışveriş merkezinde, otobüs durağına yaslanarak havalı görünmeye çalıştığımız fotoğraflarla kaplı duvarlar.

Yetişkin olarak eve döndüğümü hayal ederken bunun farklı hissettireceğini düşünmüştüm. Neredeyse utanarak itiraf ediyorum ki kendi kitabımı bu raflara koyacağımı, onu yüzü dışarı dönük sergileyeceğimi ve aileme de oturma odasında aynısını yaptıracağımı sanmıştım.

Kotumun cebinde telefonum titreşiyor. Peş peşe iki mesaj.

Reno seni özlüyor.

Köpekler de.

Mesaja eşlik eden fotoğrafta, Finn'in annesinin Chihuahua köpekleri var, ikisi koltuğa uzanmış, üç tanesi de masadan düşecek yiyecekler için sabırsızlıkla bekliyor.

O Chihuahua'lar dünyaya inmiş melekler gibiler ama hayatta kalmak için gerekirse kendi türlerinden birini yiyeceklerinden adım kadar eminim.

Muhtemelen, diye cevap veriyor Finn. Şükran Günü'n nasıl geçiyor?

Ondan böyle mesajlar almak bedenimi nasıl gevşetiyor, anlamam. Yatağa uzanıp papatya desenli yastıklara yaslanıyorum. Sanki lise çağındayım ve hoşlandığım bir oğlana mesaj atıyorum.

İyi. Teyzelerim ünlü biriyle tanışmadığım için hayal kırıklığına uğradılar.

BENİMLE tanıştığını bilmiyorlar mı????

Kendimi tutamayıp kahkaha atıyorum.

Senin tofu hindili Şükran Günü'n nasıl? diye soruyorum, Finn'in bu akşam onu yiyeceğini varsayarak. O da annesinin yemek masasının fotoğrafını gönderiyor, kızılıcak sosuyla renklendirilmiş iç malzeme, cam berraklığında sebzeler, unla kaplanmış poğaçalar ve mantar soslu mercimekli bir somun.

Çok fazla yemek artacak. LA'ye dönmeden önce bunları bitiremeyeceğim için biraz üzgünüm.

Hadi bakalım, yine anlam yüklemeye başlıyorum. Sadece çok fazla yemek olduğunu mu söylüyor, yoksa yanında olup yemesine yardım etmemi istediğini mi?

Noemie kapıyı çaldığında, ne kadar bundan kaçınmaya çalışsam da bu durumu en iyi arkadaşım ile konuşmam gerektiğini anlıyorum.

"Küçük bir sorunum var," diyorum ve gülerek geçiştirmeye çalışırken yüksek ve boğuk bir ses çıkarıyorum. "Finn hakkında. Ve onu bir türlü aklımdan çıkaramayışım hakkında. Ve buraya gelmeden önce onunla sevişmemiz ve bunun öncekilerden çok daha farklı olması hakkında. Sanırım gerçekten, çok fena mahvoldum."

Hepsini tek nefeste söylüyorum, bitirdiğimde göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyor.

"Tamam, sakın ol." Yatağa yanıma gelip bacaklarını altına kıvrıyor. Yemek boyunca boz kahverengi yün kazağını kirletmemiş olmasma şaşıyorum. Bense on dakika boyunca banyoda kotumdaki kızılıcak lekesini ovalamıştım.

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Korkarım ki bu hoşlanmaktan fazlası." Papatya desenli yastıklardan birine sıkıca sarılıyorum. "Ve sadece fiziksel de değil. Onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyor. Onunla konuşmayı seviyorum. Tatlı, komik ve gerçekten... iyi biri." Panik atağım sırasında benimle kalışını, ellerimi ovuşunu, annemin valizini bulu-

şunu ve sanki üzerinden yıllar geçmiş gibi gelen o panelde beni savunuşunu hatırlıyorum. "Nome... Ona kürtajımı anlattım."

Gözleri büyüyor. "Ah." Tek bir kelimeyle, birine bu şekilde açılmamın ne anlama geldiğini anlıyor. Bir elini dizime koyuyor. "Ondan gerçekten ama gerçekten çok hoşlanıyorsun."

Çaresiz bir şekilde başımı sallıyorum. "Bütün bu iş korkunç bir fikirdi. Bunu bilmeliydim –*biliyordum* aslında ama böyle bir şeyi rahatça yapıp duygusal olarak yara almadan ilerleyebilecek biri olma fikri hoşuma gitmişti."

"Onun için de bu iş öyle basit değildir diye düşündün mü hiç?"

Tabii ki düşündüm. Bu düşünce New York'tan beri, yüzümdeki sevdiği tüm detayları bana anlatıp ikimiz de uyuyana kadar beni kucaklayışından beri zihnimde dönüp duruyor. Hatta bunu kalbimde korkutucu bir hassasiyet hissetmeden düşünemiyorum bile.

"Belki öyle değildir," diyorum. "Yine de tamamen farklı dünyalarda yaşadığımız gerçeğini değiştirmiyor."

Bir süre sessiz kalıyor, söylediklerimi özömsüyor. "Onunla tanışsam bile onu *The Nocturnals*'dan ayrı düşünmek zor," diyor, "ama dürüst olmak gerekirse oldukça harika bir adam gibi görünüyor." İşte en kötüsü de bu. Kâğıt üzerinde tam olarak birlikte olmak isteyeceğim türden biri. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama yazı karakteri bazlı romantik komedi *Just My Type*'ın yıldızı Finnegan Walsh ile gerçek bir ilişkinin olamaması için herhangi bir sebep var mı?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyor, ben de gülümseyerek yanıt veriyorum. "Tabii hâlâ onunla çalışıyor olman dışında ama neredeyse bitirdin, değil mi?"

Bunu demek istemese de bu kalbime bir bıçak gibi saplanıp dönüyor. *Neredeyse bitirdin*. Sonra yeni projelere geçecek. Yeni insanlara.

"Aynı yerde yaşamıyoruz," diyorum aptalca.

Tırnaklarıyla dizime hafifçe vuruyor. "Çünkü daha önce hiçbir uzun mesafe ilişkisi başarılı olmadı da. Sonraki."

"Hayatlarımız uyumlu değil. O hep yolda ve kitabı çıktıktan sonra da turneye çıkacağıma eminim ve ben..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum, bulamıyorum. "Ve o finansal olarak benden çok daha iyi durumda."

"Senin ona layık olmadığını düşünmesinden mi endişeleniyorsun? Yeterince başarılı olmadığını düşünmesinden?"

Kafamı yastığa gömüyorum. *Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum.* "Belki de Wyatt'ın beni istememesinin sebebi buydu," diyorum sessizce. "Onun parlak bir gazetecilik kariyeri vardı, ben de... bilmiyorum, belki de yatakta o kadar utangaç değildim?"

Noemie'nin yüzü kararıyor. "Bence Wyatt seni gerçekten yıpratmış." Yaklaşıp kolumu tutuyor, hafifçe sıkıyor. "Çünkü sen *harikası* ve şefkatlisin ve komiksin ve tuhafsın –bunu bir iltifat olarak söylüyorum– ve cinselliğinden çok daha fazlasısın." Gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyor. "Özellikle Finn ile aranızdaki şeyde, bunu bilmeni istiyorum ki bu senin birine verebileceğin tek şey değil. Çok daha fazlasısın."

Ona inanmak istiyorum. Noktaları birleştirmeye çalışıyorum ama bunu görünmez mürekkeple yapıyormuşum gibi hissediyorum. "Sanırım bunu gelecek hafta LA'da öğreneceğim. Bunu ne kadar saklayabileceğimden de emin değilim." Ya da belki de zaten biliyor ve beni nasıl yumuşakça yüzüstü bırakacağını düşünüyor. "Sen iyisin ama, değil mi? Ben yokken?"

Kaşlarını çatıyor. "Neden olmayayım ki?"

"Gitmeden önce konuştuğumuz her şeyden ötürü. Bunun birbirimizden ayrı kaldığımız en uzun süre olmasından ötürü."

"Tabii," diyor. "Ama yeni tarifler deniyorum, yeni kurslara gidiyorum. Benimle modern hulahop yapman lazım. Seni özledim tabii ama yalnız kalmaktan pek de rahatsız olmadım. En azından düşündüğüm kadar."

"Harika. Çok sevindim." Ne bekliyordum ki, kendini paralararak bir daha asla gitmemem için yalvarmasını mı?

Belki de gerçekten bir şeylerin değiştiğinin işaretidir bu.

"Annelerime evlerini temizlemelerinde yardım etmem gere-

kiyor,” diyor. “Mutfak tam bir felaket. Evde görüşürüz, tamam mı?”

Sarıldıktan sonra gidiyor, beni çocukluk odamda, isimlerini hatırlayamadığım insanlarla dolu dergi kupürlerinin ve endişeli düşüncelerin arasında yalnız bırakıyor.

Ama seslerini fazla yükseltmelerine izin vermeden çantamı açıp masama yöneliyorum. Dizüstü bilgisayarımı, lisedeki ilk yılımda aldığım, o zamanlar çok şık ve yenilikçi gelen dizüstü bilgisayarımı alana kadar ilkokul ve ortaokulda kullandığım eski masaüstümün durduğu gibi yerleştiriyorum.

Sandalye şu aralar seçeceğim türden bir şey değil: Açık pembe ve annemin hippie çıkartmalarıyla kaplı. Ama oturduğumda, burada ev ödevi yaparak ve yazarak geçirdiğim saatleri hatırlıyorum. Kariyerimin gerçekçi olmadığına karar vermeden önce ne kadar mutlu olduğumu.

Sürekli kitabımı açıp tekrar tekrar okuyarak zaman kaybedemem. İlerleme kaydetmem lazım.

Bu yüzden korksam da belgenin sonuna gidiyorum ve yeni gidişatta kullanamayacağımı bildiğim bir bölümün üstünü çiziyorum. Sonra bir cümle yazıyorum. İyi bir cümle değil, derin değil, sadece hikâyeyi ilerletmek için bir geçiş.

İşte orada.

Ama doğru olmayan bir şeyler var. Yüzümü ekşitiyorum, üzerinde oynuyorum, kulağıma daha iyi gelene kadar düzeltiyorum. Bir paragrafa dönüşüyor. Sonra bir tane daha. Mekânı Seattle yapıyorum çünkü en iyi bildiğim yer orası. Annemler uyuyacaklarını söylediklerinde onlara iyi geceler diliyorum ve yazmaya devam ediyorum.

Belki *cozy mystery* artık doğru tür değil çünkü bu kitabın seksi olmasını da istiyorum. Baş kahramanımın sevgilisini – dükkânında yaptığı işleri sattığı grafik tasarımcıyı– daha çekici yapıyorum, aralarındaki gerilimi artırıyorum. Daima biraz dağınık olan saçlar veriyorum ona. Avuçlarında ve bileklerinde mürekkep lekeleri, kızın her zaman fark ettiği bir detay.

Benim için rahatlatıcı ve en önemli olan şey de bu.

Gazetecilik bana bir zamanlar bunun hayalini kurduğumu unutturdu ve daha da derinlere indikçe hiç önemi kalmadı. Kurgu yazmadan, kendim için bir şey yazmadan yıllar geçirdim ve bunu özlemediğimi söyleyerek kendimi kandırdım. Ta ki işten çıkarılana kadar; belki de başıma gelen en iyi şey buydu. Ta ki boş bir belge açana ve... bunun hep doğru hissettirdiğini fark edene kadar. Kolay değil, en azından her zaman değil ama *doğru*, sanki kelimeler dökülüp sayfada yayılmak için doğru zamanı bekliyormuş gibi.

LOS ANGELES, CALIFORNIA

Finn, havalimanında üzerinde CHANDLER LEIGH COHEN yazan bir tabelayla beni karşıladığında, aklıma ilk gelen şey onun el yazısını yüzlerce kez gördüğümdü. Ama nedense, ismimi nasıl yazdığını görmek bana çok kişisel, samimi geliyor. Hiçbir harf birbiriyle aynı boyutta değil, Sharpie kalemimi hafif yukarı eğmiş ve üzerinde zaman harcadığı belli oluyor. Sıradaki hayran için fotoğrafa aceleyle yazılan *Ben sıradışı olmayı tercih ederim* yazısından farklı.

Saçları biraz uzamış ve büyük ihtimalle kısaltılmasına ihtiyacı var; beni görünce gözleri parlıyor, kısa bir süreliğine güneş gözlüğünü çıkarıp sonra tekrar takıyor. Onu suçlamıyorum. Havalimanı biri tarafından tanınmak için en kötü yer gibi görünüyor. Yeniden buluşma kanallarında yayınlandıktan sonra da böyle yapması gerekecek mi acaba? Üzerinde daha önce gördüğüm mavi ekose bir gömlek var, o tanıdık görüntü, dizlerimin titremesine engel olup bagaj alma bölümüne doğru yürürken bana güç veriyor.

"Beni burada karşılamana gerek yoktu. Los Angeles Havalimanı'nın cehennem gibi bir yer olduğunu biliyorum."

"Kesinlikle. Bununla tek başına uğraşman doğru gelmedi." Sonra birbirimizi nasıl selamlayacağımızı bilemediğimiz o an geliyor. Yüzünde görüyorum: Sarılma mı, tokalaşma mı? Kendi elimi uzatıyorum, o da avucunu içine kaydırıyor. "Tekrar görüşmek güzel," diyor.

Sonra kahkaha atıyorum. "Garip oldu, değil mi? Tokalaşmak?"

Finn gözle görülür şekilde rahatlıyor. "Çok. Seni özledim," diyor biraz utangaç bir hâlde. "Sadece birkaç gün geçti ama... seni özledim. Bunu söylemek de garip olabilir, değil mi?"

"Muhtemelen sadece çorapla uyuduğu için uğraşabileceğin birisi olmasını özledin," diyorum çünkü *Tanrım*, özlenmek öylesine güzel ve neredeyse acı veren bir şey ki.

Şükran Günü'nden sonra bir karar verdim. Bunun gerçek olup olmadığını bilmem gerek, yani hislerimin artık sadece profesyonel olmadığını ona söylemem lazım. Ve bunu yapacağımı düşünmek, reddedilme korkusu, bagaj bandının üstüne kusacak gibi hissetmeme sebep oluyor.

Ne yazık ki, onun evine doğru giderken durum daha az garip olmuyor, özellikle de konsolun üzerinden uzanıp üst kolunu ısırmak istediğim için. Ağzımı boynundan göğsüne doğru indirmek istiyorum. Los Angeles'ta bir otel odası ayarladım ama onun evini görmek ve kitabın son bölümleri hakkında konuşmak istedim. Son birkaç bölüm hakkında.

Trafikte mahsur kalınca Prius'u hakkında şiir gibi konuşmaya başlıyor, ben de başımla onaylayıp geçiriyorum. "Arabaları gerçekten de pek umursamıyorsun, değil mi?" diyor bir süre sonra, ben de ona suçlu bir gülümseme atıyorum. "Ben de umursamıyorum. Neden bunları söylediğimi bile bilmiyorum."

Los Feliz'deki evine geldiğimizde nefesim kesiliyor. "Affeder-sin," diyorum, şık bir Craftsman evi olan açık yeşile boyanmış, düzenli biçilmiş çimler ve gül çalılıklarıyla çevrili evi görünce. "Ekstra para kazanmak için Cameos çektiğini anlatırken bir *malikânede* yaşadığını söylemeyi unuttun sanırım?"

Finn utangaçça elini yüzüne, kızıl sakalına doğru indiriyor. "Üçüncü sezondan beri bende. O dönem bizim için en iyi zamanlardı. Menajerim benim adıma çok iyi bir anlaşma yaptı ve ben de tam zamanında aldım, şanslıydım."

"Geri kalanımıza da o şanstın lazım."

Bunun üzerine gülüyor. "Satıp kâr edebilirim, biliyorum ama yakın zamanda ondan vazgeçebileceğimi düşünemiyorum. Ayrıca..." Sesi kısılıyor, direksiyonu hafifçe kırarak garaja girerken duraksıyor. "Belki bir gün burada bir aile kurarım."

Bu sözler kalbimi bir anda acıtıyor.

O korkunç beynim, bir anlığına bile olsa, kendimi o ailenin içinde hayal ediyor.

"Biraz şaşırdım, itiraf etmeliyim," diyorum.

"Hollywood ortamı bana göre değil ama bu ev benim için çok özel. Etraftan çok kopuk olmadan, güvenli bir vaha gibi hissetti-recek bir yer olsun istemiştim."

Yeni valizimi sürerek içeri girerken, yüksek tavanlar ve açıkta kalan kirişler beni büyülüyor. Tam bir *Architectural Digest* pornosu, limon dolu bir kâsedden müthiş gömme kitaplıklara kadar. Çocukluk odasına göre daha olgun bir tarzı var ama Finn başka türlü olamaz zaten: Oturma odasında gerçek bir kılıç, cam bir kasada duvarda asılı duruyor.

"Bu konuyu konuşmalıyız," diyorum ayakkabılarımı çıkarırken, kiraz ağacı zemini kirletmekten korkuyorum.

"Hatırlatmalıyım ki *The Nocturnals*'ı çekerken yirmili yaşları-mın başındaydım. Paranın değerini pek bilmiyordum." Hayali bir tozu camdan siliyor. "Bu kılıç, filmlerde Gandalf'ın kullandığı kılıç; *Kralın Dönüşü*'nde kullandığı. İlk birkaç maaşımla açık artırmada kazandım."

"Kılıç mı kazandın?"

"Glamdring," diyor, dudağını ısırarak gülümsemesini bastırıyor. "Adı bu."

Neden bu ona daha da tutulmama sebep oluyor?

Sonra yine tuhaf bir an yaşanıyor. Sessizlik. Artık çantalarımı tutmadığım için ellerimi ne yapacağımı, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Eğer gerçek bir çift olsaydık onu koridordan sürükleyip yatak odasına götürüyor olurum.

Finn boğazını temizliyor. "Sana yiyecek veya içecek bir şeyler verebilir miyim?"

Sadece mineralli suyun yeterli olacağını söylüyorum ve mutfağa ilerliyoruz. Tavandan bir sürü döküm tava sallanıyor. Mermer tezgâhta üç tane sukulent bitkisi var. Bana bir kutu LaCroix uzatırken kilerine göz atıyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Costco'daki kadar çok elma püresi. Hem de iki kutu.

"Ben, ah, ne kadar süre burada kalacağını ya da acıkıp acıkmayacağını bilemedim," diyor gözleriyle bakışımı takip ederek. "Bunlar iyi, değil mi? Bu aromayı seviyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum, bildiğim tüm kelimeleri unutuyorum.

Hayır. Bunu yapmayacağım. Elma püresi yüzünden kendime ağlama izni vermeyeceğim.

Tüm uçuş boyunca söyleyeceklerimin provasını yapmıştım. Nasıl ondan etkilenmeye başladığımı ve elbette bunun karışık bir durum olduğunu ama yine de aramızda gerçekten bir şeylerin olup olamayacağını bilmek istediğimi. Hepsini sakince ve mantıklı bir şekilde söyleyecektim ve onun söyleyeceklerini bekleyecektim.

Onun yerine acı verici bir sessizlikten sonra ağzımı açıyorum ve çıkan şey şu oluyor: "Bence dersleri bırakmalıyız."

Siktir.

O kadar ani çıkıyor ki Finn irkiliyor, neredeyse greyfurtlu sodası boğazma kaçıyor. "Ah... pekâlâ?" Sonra kendini toparlıyor, en başta kararlaştırdıklarımızı hatırlıyormuş gibi bir hâli var. İkimizden biri ne zaman isterse bunu bitirebilirdik. "Evet. Tabii ki. Bunu yapabiliriz. Sadece... nedenini sorabilir miyim?"

Ona bakamıyorum. *Çünkü senden çok hoşlanıyorum ve seninle yatmak bunu daha da kötüleştiriyor ve neden bana o lanet olası elma pürelerini almak zorundaydın ki...*

"Bence sana öğretebileceğim her şeyi öğrettim." Sesimin titrememesi için çabalıyorum. "O yüzden devam etmemizin bir anlamı yok. Gidip istediğin insanla takılıp eğlenebilirsin."

"Herhangi biriyle görüşmüyordum," diyor, sesi hâlâ kafası karışık gibi geliyor. "Eğer bundan endişeleniyorsan."

“Ama eninde sonunda görüşeceksin.”

Bir adım yaklaşıyor. Aramızdaki mesafeye rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Tüm cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Bunu olabildiğince hızlı bir şekilde söyleyip otelime geri döneceğim ve bu ilişkinin kalanını teknolojik ekranlar üzerinden devam ettireceğim.

“Bence bir şey daha var,” diyor. “Bana söylemediğin bir şey.”

Hızla ona dönüp bakıyorum, bu kadar rahat konuşmasına giderek sinirleniyorum. Eğer ona karşı hislerim olduğunu biliyorsa, bunları açıkça söylememi bekliyormuş gibi. “Söylemediğim şeyi bilmek mi istiyorsun? Tamam. Seni başka biriyle hayal etmekten nefret ediyorum, oysa tüm bunların amacı bu: Bir sonraki kişi için seni hazır hâle getirmek. Ve ben sadece...” *O kişi olmak istiyorum, hem de çok.* “Boş ver. Aptalca.”

Sadece yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyor. “Ben de aynı fikirdeyim. Dersleri bitirmeliyiz.”

Böyle kolayca kabul etmesini beklemiyordum. Aramızdaki bağı hemen koparmasını. Şok etkisi aniden soğuk bir rüzgâr gibi, kalbimi acı verici şekilde sıkıyor.

Ama sonra daha da yaklaşıyor, kalçasını kalçama yaslıyor. “Çünkü bu dersler aramızda olanların gerçek olmadığını ima ediyor. Sadece pratik olduğunu. Oysa bu doğru değil.” Hafifçe gülümüyor, yüzü televizyonlarda gördüğüm ama bana hiç yöneltmediği bir ifadeye bürünüyor. “Benim için uzun zamandır gerçek.”

“Gerçek mi?”

Gözlerinin kenarları kırışıyor. “Chandler. Ben yüzünün aldığı tüm ifadeleri överken orada mıydın? Neredeyse her zaman sana dokunmak istediğimi fark etmedin mi? Sana yüzlerce kez yüzlerce ipucu verdim.”

Ve gerçekten vermişti, değil mi? Ben her şeyi sürekli analiz ettiğim için bunları fark edememiştim. “Ama Hollywood dışından insanlarla çıkmıyorsun,” diyorum aptalca, sanki bu söylediği her şeyi geçersiz kılacakmış gibi.

“Evet. Ta ki şimdiye kadar.” Başını ağır ağır iki yana sallıyor.

“New York’tan ayrıldığımızdan beri seni düşünmekten kendimi alamıyorum. Tanıştığım en ilginç insanlardan birisin ve bunun farkında olmadığını düşünüyorum. Hırslısın, sadıksın, şefkatlisin ve Tanrım... öyle güzelsin ki bazen sana bakmak kalbimi acıtıyor.” Duraksayıp sertçe yutkunuyor ve konuşan ben olmasam da nefesim kesiliyor. Uzanıp yüzüne dokunmayı, kızarmış yanaklarının parmak uçlarımı ısıtıp ısıtmayacağını görmeyi öylesine istiyorum ki. “Bütün bu geziyi yatakta geçirseydik bile yetmezdi. Yirmi dört saat boyunca sadece konuşarak geçirseydik bile, hâlâ sesini duymak istedim,” diyor. “Bunu uzun zamandır hissediyorum. En azından Memphis’ten beri.” Yumruğunu tezgâha vururken gülümsüyor. “Lanet olsun, sana senden hoşlandığımı söylemiştim!”

“Kafan DayQuil yüzünden iyiyken!” diye cevap veriyorum ve yumuşakça ekliyorum: “Onu hatırlıyor musun?”

Biraz daha yaklaşıyor, aramızda ince bir boşluk kalıyor. “Her şeyi hatırlıyorum,” diyor, ela gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan. O kadar açık, o kadar savunmasız ki bu beni daha çok etkiliyor. “Geçer diye düşündüm. İlk başta umudum buydu. Ama seninle bu kadar çok zaman geçirdikçe daha da çok çekildim. Her gece birlikte olduğumuzda, seni daha çok istedim. Ama aramızda fiziksel bir şeyler olmasaydı da sana karşı duygularım olurdu diye düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, sana bir daha hiç dokunmasam bile –ve kabul edelim, bu olursa mahvolurum, umarım olmaz– hâlâ senin için deli divane olurum.”

Konuştuğumuz dilde bundan daha güzel kelimeler yok.

Finn Walsh. Tamamen deli divane olmuş. *Benim* için.

“Sürekli çok belli ettiğim için endişeliydim,” diye devam ediyor, “ve seni korkutup kaçırmaktan korktum.”

Sadece ona bakıyorum, aynı şeyi istemiş olabileceğimizi özümseyemiyorum. *Aramızda fiziksel bir şeyler olmasaydı da.* Bunu duymaya bu kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

“Korkmuş değilim.” Sesim ufak ve kırılgan bir şeymiş gibi çıkıyor. “Belki biraz korkmuşumdur. Ama kaçacak değilim. Finn...” Kendimi toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım var, tam olarak

doğru kelimeleri kullanmak istiyorum. “Biliyorum henüz birkaç ay oldu ama sen benim için çok değerli oldun. Beraber olmadığımız her an seni özliyorum, birlikte olduğumuzda ise bu ana sınıksız sarılıp onu mümkün olduğunca uzun tutmaya çalışıyorum. Hayatımdaki birçok şeyden emin değilim ama seni istediğimden çok net bir şekilde eminim.” Elimi göğsünün sağ tarafına koyuyorum, başparmağımı yukarı ve aşağı doğru gezdiriyorum. Sanki kalbinin atışını avucumda tutuyormuşum gibi; belki gerçekten tutuyorumdur. “Çünkü gerçekten istiyorum. Hem de çok fena.”

Yüzü tamamen değişiyor, daha önce hiç görmediğim şekilde yumuşuyor. “Gel buraya,” diyor, elini kaldırıp ellerimizi birleştiriyor. “Gel buraya, tatlım.”

İşte bu kadar, ona teslim oluyorum, tüm kararlılığım eriyor. Tek kelime, Orta Batı’da karlar altında söylediği o kelime, şimdi samimiyetle söylediğini biliyorum. Bütün kalbiyle.

Kollarımı onun etrafına doluyorum, o da belimi sarmış, beni kendine çekiyor, yanaklarım flanel gömleğine yaslanmış. Sonraki hafta ne olacağını, Seattle’a döndüğümde ve o LA’de kaldığında ne yapacağımızı düşünmek istemiyorum. Sadece onu içime çekmek istiyorum.

Parmak uçları saçlarımda geziniyor. Başımın üstüne bir öpücük konduruyor. “Bu gerçek mi?” diye fısıldayarak soruyorum. “Çünkü ben de senin için deli divane oluyorum.”

Başını sallıyor, öpmek için çenemi yukarı kaldırıyor. “Seninle olmak istiyorum,” diyor, alnını alnuma değdirerek. “Ne şekilde olursa olsun. İzin verirsen.”

Birbirimizden uzaklaşınca fikrim değişiyor. Bu yüz *The Nocturnals*’da veya diğer dizilerinde gördüğüm bir yüz değil. Bu ifadeyi ilk defa görüyorum, yüzündeki her çizgi yumuşak bir fırçayla çizilmiş gibi, gözleri batmakta olan güneşte parlıyor çünkü bu ifade sadece bana ait.

Gecenin geri kalanı olabildiğince sıradan geçiyor. Finn akşam ye-

meği hazırlayacağını söylüyor, ben de neyin nerede olduğunu bilmediğim hâlde ona yardım etmeye çalışıyorum. Mutfak tezgâhında öpüşmeye o kadar dalıyoruz ki tofuyu yakıp yangın alarmının çalmasına sebep oluyoruz. Sonunda yanında küçük kaplarda salsa olan *burrito*’lardan sipariş etmeye karar veriyoruz. Bu sırada ben gizlice Noemie’ye mesaj atıyorum, o da bana öyle çok emoji gönderiyor ki telefonunu kırdığına eminim. Finn de Krishanu’ya mesaj atıyor, cevabını bana gösterirken gülüyor: **NİHAYET!!!**

“Reno’da sana nasıl abayı yaktığımı anlamış,” diye anlatıyor. “Ohio’ya vardığımızda, sen dışarıdayken her şeyi ona anlattım.”

“Herhangi bir tavsiyesi oldu mu?”

“Berbat etmememi söyledi, ki birkaç kez neredeyse ediyordum diye korktum. Beni uzun zamandır görmediği kadar mutlu görmüş.” Finn bana doğru eğiliyor. “Ve bu doğru.”

Şarap kadehlerimizi alıyoruz ve birbirimize dokunmaktan kendimizi alamadığımız için taşların üstünde tökezleyerek arka bahçeye çıkıyoruz. Burası gerçekten bir vaha gibi, huzurlu ve saklı, uzun çitler güzel bir mahremiyet sağlıyor. Kuşların sesi ve havuzun hafif uğultusu dışında hiçbir ses yok. Aralık akşamında hava hâlâ on altı derece.

“Şükran Günü’nde kitabıma devam ettim,” diyorum, ısı lambasının altındaki uzanma koltuğuna yerleşirken. *Mutluluk*.

“Kitabımızı aldattın mı?” diye takılıyor, alınmış gibi yaparak.

Şaraptan bir yudum alıyorum. “Birazcık. Ve... çok iyi geldi. Uzun zamandır kullanmadığım kaslarımı esnetmek gibiydi. Çok doğal hissettirdi.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Gerçekten.”

Ay ışığı üzerimize düşerken yavaş yavaş öpüşüyoruz. Bu gece teslim tarihi yok.

“Sen de çok güzelsin,” diyorum, baştan beri içimde tuttuğum iltifatlar ağzımdan dökülüyor. Yanlış anlamasını istememiştim. “Gözlerin, çillerin, saçındaki beyazlar. Yüzünün bu kadar güzel olması bir suç olmalı.”

Dudağı açgözlü bir şekilde dudaklarıma dokunuyor, her

öpücük küçük bir teşekkür gibi. "Bütün gün seni düşündüm," diyor kulağıma, beni sandalyesine çekerek.

Gergin bir kahkaha atıyorum. "İlk defa seks yapacaktınız gibi hissediyorum."

"Birkaç aydır yapıyoruz. Üstelik eklemeliyim ki oldukça başarılıyız."

"Ama bu farklı olacak."

Ve başım sallıyor çünkü anladığımı biliyorum. Çünkü bu sefer gerçek.

Hiçbir kılavuz ya da talimat yok ve bu yeni, garip, heyecan verici bir şey. İkimiz de uzun zamandır gerçekmiş gibi hissetsek de bu sefer hiç şüphe yok. Saçımı çekişinde, parmağını yanağımda kaydırışında ya da onu daha da yakınımaya çekemediğim için gömleğinin kumaşına sıkı sıkı tutunuşumda.

"Hep çok cömert oldun," diyor, hâlâ tembelce öpüşürken, bedenim onunkinin üzerinde yayılmış bir hâldeyken. "Senin için bir şey yapmak istiyorum." Bir an geri çekilip gözlerime bakıyor. "Hiç yatakta gerçekleştirmek istediğin ama kimseye söylemediğin bir fantazin oldu mu?"

"Zorunda değiliz —"

"Zorunda değiliz, biliyorum ama ben istiyorum." Kurnaz bir gülümseme. "Ve Chandler Cohen Seks Akademisi'nden mezun olduğuma göre onları senin için yerine getirebilirim diye umuyorum."

"Üstelik sınıf birincisisin." Birkaç saniye sessizlikte kalbim hızla çarpıyor. Çünkü evet, fantazilerim var; bazılarından önceki ilişkilerimde bahsettim, bazıları ise gelecekteki mükemmel adama ya da sonsuza dek hayalimde hapsolmak üzere sakladım. Finn'le hepsini ortaya çıkarabilirim: Ona bu kadar güveniyorum.

Bir tanesiyle başlamaya karar veriyorum. "Bana... bana şaplak atar mısın?"

Söylediğim anda, gülmesinden korkuyorum. Teklifini geri çekmesinden. Gecenin aniden garipleşmesinden.

Ama onun gülümsemesi sinsî bir hâl alıyor, gözleri kararıyor. "Dünyada bundan daha çok isteyeceğim hiçbir şey yok."

Nasıl bir pozisyonda olmak istediğimi sormadan önce kotumu çıkarmama yardım ediyor, ben de başımı dizlerine doğru utangaç bir şekilde sallıyorum. Kucağında, ona olabildiğince yakın olmak istiyorum. Başlamadan önce içeri koşup yastık getiriyor, bu tatlı hareketinin biraz sonra yapacaklarımızla zıtlığı beni iyice ateşe veriyor. Üstelik dışarıdayız; uzun çitlerle çevriliyiz, evet ama herkes bizi duyabilir.

Belki de bu umurumda değil.

Üst bedenimi yastığa yaslayarak onun kucağına eğiliyorum, o da külotumu sıkıca çekiyor. Önce sadece oyun oynar gibi, avcunu belimin alt kısmından aşağı doğru gezdiriyor. Nabzım boğazımda, damarlarım ise kontrolsüz bir heyecanla dolup taşıyor.

“Külotun ne kadar ıslak?” diye soruyor, parmağını kumaş üzerinde gezdiriyor. “Çünkü az önce şaplak atmamı istediğinde daha da ıslanmış olmalısın.” Elini bacaklarımın arasına yerleştirip homurdanıyor ve iç çamaşırlarımı yavaşça indiriyor. “Aman Tanrım, kalçan mükemmel.” Eğilip iki yanağına hafif öpücükler konduruyor. Avcuyla birkaç daire çiziyor. “Bana ne istediğini söyler misin? Eğer hayal ettiğin gibi yapmazsam?”

Derin bir nefes alıyorum, bunun hayal ettiğimden daha azı olabileceğine inanmak güç. “Biliyorsun ki söylerim.”

Yavaş yavaş başlıyor, acı veren dairesel hareketlerle beni okşuyor. Sonra elini geri çekiyor, nefes almayı unuttuğum kısa bir an için duraksıyor ve ardından bedenimin her noktasında hissettiğim güçlü bir şaplak atıyor.

Dudaklarımdan bir inleme çıkıyor, yastığa sıkıca tutunuyorum.

“Bunu sevdin mi?”

“Evet.”

Bir sonrakinde, benimle birlikte inliyor. Ve *Tanrım*, onun da bunu sevdiğini bilmek harika. “Daha sert? Daha yumuşak?”

“Daha sert,” diye yalvarıyorum, bir sonraki şaplakta nefesim kesiliyor, bacaklarım eriyor, haz içimde derin ve sıcak bir şekilde kıvrılıyor. Seks hiç böylesine özgürleştirici bir şey olmamıştı.

Şaplaqlar arasında, kalçamın üzerinde elini dairesel hareketlerle oynatırken ağzından edepsiz sözler dökölüyor. "Kalçanı kaldır. O muhteşem vajinayı görmek istiyorum."

Öne doğru eğiliyorum, dirseklerimin üstünde kalkarak kalçalarımı kaldırıyorum.

"Aman Tanrım, bu manzara."

Parmağını altımdan geçiriyor, ıslaklığımın arasından kaydırıyor. En hassas noktalarım birkaç kez dokunuyor. Artık nefes alıp almadığımdan emin değilim. Sonra kalçalarımı yeniden ayarlıyor, gece esintisi nemli yerlerimi okşarken hafif bir şaplak atıyor.

"Lanet olsun," diyorum dişlerimin arasından. "Ölmek üzereyim."

Kalçam ve vajinam arasında gidip geliyor, her şaplak ciğerlerimden biraz daha hava çalıyor. "Kendini bırak, tatlım," diyor; ben neredeyse patlayacakken, parmakları acımasız, açgözlü ve kusursuz. "Ses çıkar."

Orgazm bedenimde sarsıntılı, titreyen bir deprem gibi yayılıyor, ağırlıksız kalıyorum, ağzımda onun adı dolaşırken, kollarını etrafıma doluyor, ağzı boynumun dibinde.

Kendime geldikten sonra yüzünü, gözlerindeki ateşi görebilmek için dönüyorum.

"Bu... inanılmazdı," diyebiliyorum ancak.

Çamaşırının içindeki penisi sertleşmiş; onun kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum, geceye haykırmasının sebebi olmak istiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Ağzını. Lütfen." Sesindeki aciliyet tatlı ve baştan çıkarıcı.

Çamaşırını çekip indiriyorum, tadına bakma arzusu içimi sarıyor. Zaten taş gibi sert, dudaklarımı etrafına doluyor, avucumla sabitleyerek dilimi ucunda gezdiriyorum. Adımı bir lanet gibi, bir vaat gibi fısıldıyor. Parmakları saçlarımda yumuşak ama umutsuzca kıvranıyor, ben de daha derin emiyorum, bir elini göğsüme indirip onu kavlıyor, başparmağıyla göğüs ucumu ovuyor.

“Memenin üstüne boşalmak istiyorum,” diyor hırıltıyla.
“Eğer sakıncası yoksa—”

“Lütfen. Evet.”

Titremeye başlar başlamaz ağzımı çekiyorum ve o göğsüme sertçe bir hamle yapıp kendini bırakıyor, ılıklığı göğsümü ısıtıyor. Beni tekrar üstüne çekmeden önce sandalyenin altından bir havlu kapıyor ve ben bitkin, yorgun ve tarifsiz bir mutluluk içindeyim.

Birkaç dakika sonra dönüp telefonunu alıyor. “Whoomp! (There It Is)” şarkısı başlayınca kahkahalarımı tutamıyorum.

“Üzgünüm,” diyor, benimle birlikte gülerken saçlarımı okşuyor. “Yapmak zorundaydım.”

“Burada sonsuza dek kalabilir miyiz?” diye fısıldıyorum göğsüne. Gerçek ilişkimizde ilk kez seks yapmamıza rağmen, hâlâ gerçekdışı bir rüya âleminde yaşıyormuşuz gibi geliyor. Dış dünyanın bizi hiç etkileyemediği bir yerdeymişiz gibi.

“Umarım,” diyor. Bir an duraksıyor, kelimelerini dikkatle seçerken yaptığı gibi. “Çünkü, Chandler... sanırım sana âşık oluyorum.”

Gelecek hakkında endişeli olsam da geçmişte kariyerime nasıl tutunduğum ve şimdi her şeyin ne kadar belirsiz olduğu hakkında endişelensem de...

“Ben de,” diyorum ve korkum onun beni daha sıkı sarmasına ediyor.

Beni korkutan tek şey, bu duygunun bu kadar taze, kırılgan ve kıymetli olması. Bunun yeniden buluşma ve kitap işleri bittikten sonra da sürmesini ne kadar istediğim. Bu gece o kadar güzel ki sonsuza dek burada kalabilirim gibi geliyor.

“Yani, Finnegan Walsh’la hayat böyle mi?” diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor, belimi daha sıkı kavıyor. “Hayır. Bu daha iyi.”

LOS ANGELES, CALIFORNIA

"Ethan, Finn, Cooper... siz üçünüz orada. Bayanlar –Juliana, Hal-lie, Bree– sizi diğer kanepeye alabilir miyim?"

Bree, dizide özellikle Caleb'a sinirlendiğinde Sofia'nın yaptığı gibi, kalemle düzgünce çizilmiş kaşını kaldırıyor. "Erkekler bir tarafta, kızlar diğer tarafta mı oturacak gerçekten?"

Yönetmen bunu düşünüyor. "Yeni plan," diyor bıkmış hâlde. "Herkes istediği yere otursun."

Ama bu işe yaramıyor çünkü yönetmen yeniden buluşmanın büyük kısmı onların karakterleri arasındaki rekabete odaklanacağı için Juliana ve Bree'nin yan yana oturmasını istiyor. Ama Ethan ve Juliana, dizinin başrol çifti olarak yan yana oturmak *zorunda*. Cooper'ın canlandığı Wesley ise sonunda Bree'nin canlandığı Sofia ile beraber olduğu için onlar da yan yana olmalı. Cooper ise sadece gülümseyerek duruyor, dizinin komik karakteri olarak bu duruma şahitlik ediyor gibi görünüyor.

Sadece oturma düzenini halletmek tam yirmi dakika sürüyor. Sahnenin üzerinde iki siyah deri kanepeler var ve kanepelerin arkasında Oakhurst Üniversitesi'nin renkleri olan gümüş ve koyu mavi renkte bir pankart asılı. Stüdyoya girerken bazı tanıdık dizilerin çekildiği yerleri gösteren tabelalara göz atmış olabilirim ama Finn kahve kupasıyla sanki bunların hiçbiri umurunda değilmiş gibi rahatça içeri girdi. Sanırım eskiden de böyle yapıyormuş.

"Umarım senin için çok sıkıcı olmaz," dedi bu sabah.

"Erkek arkadaşımın dizisinin provasına gitmek mi? Asla."

Ve erkek arkadaşım dediğimde gülümsedi. Onunla bu samimi ânu paylaşmanın garip olabileceğini düşünmüştüm ama en garibi bunun inanılmaz doğal gelmesiydi: Tembel kahvaltımız, birlikte duş almamız, sonra Prius'a binip onun dün ne kadar heyecanlı olduğunu, arabasının en iyi sohbet konusu olduğunu sanmasına gülmemiz.

Nocturnals ile ilgili hiçbir şeyden sıkılmayacağımı söyleyerek onu temin etmiştim ama şimdi, çekim günü canlı stüdyo seyircisinin oturacağı yerde otururken bu fikrimi tekrar sorgulamaya başlıyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, bugün onu nereye giderse git-sin takip ederdim.

Hallie ve Bree beni sarılarak karşıladı ama Juliana hâlâ biraz mesafeliydi. Finn'in onun rehabilitasyon süreci hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve neden basına karşı temkinli davrandığını daha iyi anlıyorum.

Ethan ise... Diğerlerinden biraz daha geri planda gibi. Onu ilk kez Supercon'da, panelde kendini tanıtmadan önce bir hayran gibi giyinmiş hâlde gördüğümde, spot ışıklarını seven ve bu ışığın başkalarının üzerinde fazla kalmaması için elinden geleni yapacak biri izlenimi bırakmıştı bende. Ethan, *The Nocturnals* sonlara doğru daha çok bir ekip dizisine dönüşse de dizinin esas olarak onun etrafında şekillendiğinin tamamen farkındaydı.

Ve sanırım bundan pek hoşnut değildi.

İki farklı set var: Birinde canlı soru-cevap bölümü için kanepeler var, diğerinde ise dizinin önceden çekilecek sahneleri için Oakhurst Üniversitesi kütüphanesinin yeniden yaratılmış bir hâli bulunuyor. Canlı soru-cevap tamamlandıktan sonra hep birlikte kütüphaneye geçiyoruz; aşırı dolu ahşap kitaplıklar, tit-reşen avizeler ve aslında hiçbir yere çıkmayan uzun spiral bir merdiven var. Televizyon sihri işte. Oyuncu kadrosu kütüphanede dolaşıyor, birlikte geçirdikleri zamanın izlerine bakıyorlar.

Hallie Finn'i dirseğiyle dürtüyor, yerdeki bir lekeyi işaret ediyor. "Birinci bölümdeki pati izlerini bile koymuşlar," diyor.

Finn kütüphane masasının üzerinde elini gezdiriyor. "Tam da hatırladığım gibi."

Onun her şeyi inceleyen bu hâlini izlemeyi seviyorum. Arada seyirciye, yani yöneticilerle, menajerlerle, halkla ilişkiler uzmanlarıyla ve buluşma öncesi haber hazırlayan birkaç gazeteciyle birlikte oturduğum yere bakıyor. Her baktığında yüzü değişiyor, gözlerinin kenarı kırışıyor ve sahne gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor.

Buna ne zaman alışırım bilmiyorum.

Oyuncuların röportaj kayıtları öğleden sonraya kadar sürüyor. Dizinin onları nasıl değiştirdiğini, en sevdikleri anılarını, ilginç perde arkası dedikodularını anlatıyorlar. Ethan özellikle inatçı bir ruh hâlindeymiş gibi görünüyor –bu da onun için olağan bir durum gibi– ama diğerlerinden çok daha fazla tekrar çekim yapmak zorunda kalıyor.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor," diye mırıldanıyor Hallie ve ben onunla arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Ortak yönlerimiz sadece Finnegan Walsh ve gerçekçi mizahımız olsa da.

Bu bana garip geliyor. Çünkü her ilişkide arkadaşları paylaşmak doğal, beklenen bir şeydir. Ama... Finn'in arkadaşları, Reno'daki Krishanu ve Derek dışında, Hollywood çevresinden insanlar. Buna uyum sağlamam gerekebilir ama aşamayacağımız bir şey değil.

Set ekibi ve oyuncular geç öğle yemeği için mola verdiğinde bunların hepsi aklımdan çıkıyor. Finn hemen yanıma geliyor.

"Bu kadar dayanabilmene şaşırdım," diyor.

Çantamı topluyorum. "Şunu bilmeni isterim ki inanılmazdı. Cooper'ın kurt rolü için sete getirilen köpeklerden birini sahiplenmek istediğinden bahsettiği kısım? İnanılmaz tatlı. Ya da Hallie'nin Caleb'in gerçek kötü karakter olacağına o kadar çok inandığı için yazarların ona farklı bir son içeren, Caleb'in herkeşe ihanet ettiği bir final senaryosu vermesi." Eğer bu kadar kötü

yazılmış olmasaydı bu çok acımasızca olabilirdi: Hallie hemen şaka olduğunu anlamıştı ve hâlâ bu konuda hep beraber gülebiliyorlar.

Çantamı omzuma atıp Finn'i dışarı, stüdyo alanına doğru takip ederken, Ethan'ın birkaç adım gerimizden yürüdüğünü fark ediyorum, sanki kimseyle konuşmak istemiyormuş gibi. Ona samimi görüldüğünü umduğum zoraki bir gülümseme atıyorum ve güneş gözlüğümü takıyorum.

"Burada görüşürüz," diyor Finn, kapıyı Ethan için açık tutarken.

Ethan rahatça gülümsüyor. Omzuna hafifçe vuruyor. "Tabii dostum, zamanında orada olursan."

Finn yanımda geriliyor.

Kaşlarım çatılıyor. "Bu da neyin nesi?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor Finn, geçiştirmeye çalışarak. Belimin altındaki eli beni daha sıkı tutmaya başlıyor. "Çekimler sırasında yaptığı bir şeydi. Bir şaka."

Üzerinde durmamaya karar veriyorum ama bu şaka, Los Angeles ne kadar küçük ve şirin bir kasabaya benziyorsa o kadar gerçekçi geliyor.

Setteki bir kafede öğle yemeği yiyoruz, dışarıda gölgeli bir köşeye oturuyoruz. Günün oldukça geç bir saati, fazla kalabalık değil ve artık Finn stüdyo ışıklarından uzaklaştığı için yüzündeki pudrayı ve gözkapaklarındaki bronz çizgiyi görebiliyorum. Yanaklarında ise doğal pembeliğinden biraz daha soğuk bir ton allık var.

Finn'e Oakhurst'a geri dönmenin nasıl hissettirdiğini sormaya çalışıyorum ve o da kitabın yeniden buluşma bölümünde kullanabileceğim bazı cevaplar veriyor, kinoa salatasını karıştırıyor ama neredeyse hiç yemiyor.

"Seni rahatsız eden bir şey var." Spor ayakkabımla bacağının üstüne hafifçe vuruyorum. "Hey. Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Yani istersen?"

Uzun, yavaş bir iç çekişle elini uzatıp parmaklarını parmaklarıma geçiriyor. "Biliyorum. Teşekkür ederim. Sadece çok kolay

değil.” Boğuk bir kahkaha atıyor. “Sanırım bu kitabın ana fikri de bu.”

Bir tebessümle karşılık veriyorum ama sessiz kalarak anlatması için ona alan tanıyorum.

Biraz oyalanıyor, parmak uçlarıyla eklemlerimi ovuşturuyor, sonra bu tür bir konuşmayı yapacak kadar yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakınıyor.

Etrafa bakınması: Acaba bunu yapmayı bırakır mı ya da biz dışardayken ben de yapmaya başlar mıyım diye merak ediyorum.

“Ethan ve ben... her zaman iyi anlaşamadık,” diye başlıyor. “Nedenini tam olarak hiç anlayamadım. Belki kendini tehdit altında hissetti çünkü başrol o olmalıydı ama Mexley hayranları Calice hayranlarından daha coşkuluymuştu. Bilmiyorum. Belki de sadece bir şerefsiz.”

“Kesinlikle öyle,” diye onaylıyorum, salatama çatalımı daldırırken.

Salatasına bakarken derin bir nefes alıyor. “Çekimler sırasında bana hep sataşırdı. Küçük şeyler: Bir bardaktan su içer, sonra o bardağı bana verip içmek ister miyim diye sorardı. Hayır dediğimde gülerdi. Ya da yemeklerin bulunduğu masanın önünden geçerken, benim baktığım anda bütün sandviçlere dokunurdu; gerçekten iğrenç, olgunlaşmamış hareketler. Çekimler arasında beni çileden çıkarmaya bayılırdı ve eğer obsesif kompulsif bozukluğum yüzünden en ufak bir şekilde gecikirsem, mutlaka yetkililere geç kaldığımı söylerdi. Kötü alışkanlıklar kolay kolay terk edilmiyor sanırım çünkü bu adam, otuz beş yaşında ve birinin OKB’sini tetiklemekten keyif alıyor.”

“Bu ne ya? Bu *hastalıklı* bir şey.” Yirmi yaşındaki ve kendi OKB’sini henüz kontrol edemeyen ve tüm bunları bir şaka sanan bir zorbayla uğraşan Finn’i hayal ederken midem bulanıyor.

“Bence sadece film kariyerinin iyi olması yetmiyor. Bizleri de birer karınca gibi hissettirmek zorunda.” Acı bir kahkaha atıyor. “Komik bir durum aslında: Birinci sezonda Hux’a nasıl kötü

davrandıysa gerçek hayatta da aynı şekilde davranmıştı. Harika bir oyunculuk.”

“Kitap henüz bitmedi,” diyorum. “Bunu anı kitabına koyabiliriz. Hatta bence koymalıyız. Bu tür küçük saldırılar insanlara anlatılmalı. Sen kitabının akıl hastalıklarına ışık tutmasını, etiketleri kaldırmasını istiyorsun... burada nasıl *davranılmaması* gerektiğini gösteriyoruz.” Sadece Ethan’ı kötülemek istemiyorum, gerçi bu kesinlikle tatmin edici olurdu. Onun iyi biri olmadığına dair yeterince bilgim var ve Finn’in kitabını okuyacak diğer Ethan’ların da bunun kabul edilemez olduğunu bilmesini istiyorum.

Finn’in ifadesi değişiyor, gözleri bana kayıyor. “Evet... bunu yapmamayı tercih ederim.”

“Emin misin? Çünkü eminim ki bu tür şeylerle uğraşan tek kişi sen değilsin.”

“Bak... bu benim adım.” Nazikçe söylüyor ama söyledikleri beni tam göğsümden vuruyor. “Bu benim kitabım.”

“Tabii.” Nasıl unutabilirim? Bu ne kadar bir ortaklık gibi görünse de temel sözleşme şartlarına göre değil. “Tabii ki bu senin kitabın. Ben sadece yazdığım için para alıyorum.”

Finn yumuşuyor. “Kahretsin... Chandler. Üzgünüm. Böyle söylemek istemedim.” Koluma dokunuyor, elini nazikçe dolaştırıyor. Ona izin veriyorum. “Sadece, kendimi daha iyi göstermek için birilerini kötülemem gerekiyormuş gibi hissetmek istemiyorum; bunu hak etseler bile. Hele ki bu kişi benden daha ünlü biriye. Kimsenin satış için ünlü isimleri kullandığını düşünmesini istemem.”

“Anlıyorum.” Gönülsüz bir şekilde gülümsüyorum, maruldan bir yaprak koparıyorum. Bu salata on dört dolara mal oldu ama neredeyse hiç tadı yok. Son birkaç ayda çok daha rahatsız edici konuşmalar yaptık, neden bu seferki bu kadar canımı acıtıyor bilmiyorum. Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum ve anlıyorum ama yine de katılmıyorum.

Ama dediği gibi: Onun ismi. Onun kitabı.

Ben sadece onun peşinden koşturan, kaybolmuş küçük bir yavru köpeğim. Kariyerim onunkiyle yarışamaz. Hayalet sevgili.

“Boş verelim,” diyor. “Yirmi dakika içinde sette olmam lazım ve senin hakkında konuşmayı tercih ederim.”

Yine de söyledikleri tüm gün aklımdan çıkmıyor.

Dükkân berbat durumdaydı.

Kalem kapakları yerlerinden çıkmış, kâğıtlar etrafa savrulmuş, mürekkep lekeleri yeni halılara yayılmıştı. Penelope'nin önceki gün büyük bir özenle düzenlediği ajanda bölümü ise sanki biri o şık ciltli planlayıcıları kâğıt parçalayıcıdan geçirmiş gibi görünüyordu. Ocak, Şubat, Mart yaprakları her yerdeydi.

Ama tüm bunlar, odanın ortasında üzerinde BİR ALANA BİR BEDAVA yazan pankartın hemen altında duran cesedin yanında önemsiz kalıyordu.

LOS ANGELES, CALIFORNIA

Kitaplar tam olarak böyle yazılmalı: Ağaçlarla çevrili caddedeki bir kafede, önümde bir fincan *chai latte* ve böğürtlenli-limonlu çörek eşliğinde. Güneş ışığı içeri doluyor, her yeri altın sarısına boyuyor.

Çocukken, yazar olmayı hayal ederken, aklıma gelen resim *neredeyse* buydu. Tabii hayalimde çok daha fazla yağmur ve Patagonia giymiş insanlar olurdu.

Dün gece eve geldiğimizde, Finn o kadar yorgundu ki hemen yatağa yattık. Tüm seyahatlerin yorgunluğu birikmiş olmalı çünkü her zamankinden çok daha geç uyandım. Alnıma bir öpücük kondurdu, “Hayır, hayır, kalkma,” dedi ve gitti.

O sete gidince ben de bu kafeye geldim, kot ceketimi sandalyenin arkasına asılı duruyor ve anı kitabının orta bölümlerini düzenlemeye, zaman kalırsa da yeniden buluşma bölümünün taslağını yazmaya karar veriyorum. Bu, teslim etmeden önce yazacağım son bölüm olacak.

Sonrasında... belki de *Zehirli Kalem*’i tekrar açarım.

Telefonum çaldığında Finn’in bar mitzvah’ını anlatan bir bölüm üzerinde çalışıyorum. Takıntılarını ilk kez o gün orada deneyimledi, gerçi o zaman ne denildiğini bilmiyordu; bir sürü insan *challah*’a dokunduğu için onu yemeyi reddetmiş ve babası ona *şımarık ukala* diye bağırmış. Finn’in sesinden bunları yazmak kalbimi yeniden parçalıyor.

“E-postalarını kontrol etmiyor musun?” diye soruyor Stella

telefonu açtığımda. "Ayrıca, merhaba. LA nasıl, kitap nasıl gidiyor, *sen* nasılsın?"

Kaydet tuşuna basıp e-postamı kontrol ediyorum. "Özür dilirim, yazma modundaydım. Wi-Fi'yı kapatmıştım. İyiyim, kitap iyi gidiyor; her şey yolunda."

"Ah. Gördüğünde başlamak için sabırsızlanırsın diye düşünüyordum ama..." Konuşmasını yarıda kesiyor, gelen kutumun en üstündeki maili okumam için bana zaman tanıyor.

Yeni bir teklif; başka bir hayalet yazarlık işi. Bir başka oyuncu, Michael Thiessen, yaklaşık ellili yaşlarında, yirmi yıldır CSI'nin bir versiyonunda oynuyor. Babamın onun büyük bir hayranı olduğuna eminim.

Kazancım, Finn'in kitabından kazandığımın iki katı.

"Sevinçten havalara uçuyormuşsun gibi sesler gelmiyor."

"Dışarıdayım," diye yanıtlıyorum zorla gülererek. Böyle bir şeye ani tepki vermek zorunda olmaktan nefret ediyorum. En ideal olanı, önce kendi başıma biraz düşünme fırsatımın olması olurdu.

İşte düşünme sürecim böyle görünüyor:

Bana bugüne kadar hiç böyle doğrudan bir iş teklifi gelmemiştir. Hep öncesinde yazarla ya da ekibiyle yapılan bir telefon görüşmesi ya da mülakat olurdu. Finn ile bile, o öğle yemeğini berbat etmiş olsaydım bana kitabı teklif etmeyeceklerinden eminim. Bu, alanımda başarılı olduğumun açık bir işareti ama yine de bu işi almaya karar verirsem, ister bu proje iki ay sürsün ister yirmi, bir daha kendim için bir şey yazamayacakmışım gibi geliyor. Hep bir bahanem olacak.

Finn'in kitabı üzerinde çalışmayı seviyorum ama yaptığım işlerde böylesine geri planda kalmaya devam edebilir miyim bilmiyorum. Sonunda kendimden geriye ne kalacak, bilmiyorum.

Finn yazdığım kitaplarda benim sesimi duyabildiğini söylese de *ben* kendi sesimi duyabiliyor muyum bilmiyorum.

"Kulağa... harika geliyor," diyorum, kelimeler boğazımda düğümlenmiş gibi.

“Zamanlama daha iyi olamazdı. Finnegan’ın kitabı yakında teslim edilecek ve hemen yeni bir projeye başlayabilirsin. Tam olarak istediğimiz buydu.”

Tam olarak istediğimiz.

Peki ya ben ne istiyorum?

“İstersen Michael’ın ekibiyle seni telefonda görüştürebiliriz. Kendisi harika, çok nazik bir adam. Hollywood içinden *çok şey* biliyor; uzun yıllardır bu sektörde. Ve ilk tekliflerini sevsem de biraz daha yükseltmelerini sağlayabiliriz diye düşünüyorum.”

“Harika.” Sadece tek bir sıfat kullanabiliyorum. Bir yazardan da bu beklenirdi zaten. “Zihnim hâlâ Finn’in kitabıyla meşgul, o yüzden... hemen cevap bekliyorlar mı?”

Bir duraksama oluyor. “Böyle teklifler pek beklemez, Chandler.” Bunu nazikçe söylüyor. Ve haklı olduğunu biliyorum. Stella kariyerim için hep iyi şeyler yaptı, ona güveniyorum.

“Nocturnals yeniden buluşmasına kadar, söz veriyorum.”

“Mükemmel. Onlara haber vereceğim.”

Telefonu kapattıktan sonra bir süre kafede etrafa boş boş bakarak oturuyorum. Başka bir iş teklifinin beni bekliyor olması beni rahatlatmalı. Finn’in kitabından kazandığım para, bir tampon görevi görecekti, hemen bir sonraki projeye atlamama gerek kalmayacaktı. Şimdiyse Noemie’nin evinden bile çıkabilirim. Kendi evimi tutabilirim.

Ama... hissettiğim tek şey *ağırlık*, sanki bir güç beni masaya doğru çekiyor. Beni bilgisayarına zincirliyormuş gibi hissediyorum. Bu projenin tıpkı Maddy ve kişisel antrenör Bronson ile çalışırken hissettiğim gibi ruhumu sömürecek bir iş olduğunu söylüyor. Michael Thiessen’in derin ve ilginç bir özü olabilir ama onları ortaya çıkarmak isteyen kişi ben miyim emin değilim.

Instagram’ı açıyorum ve Maddy DeMarco’nun profilinde geziniyorum, onun kitabını yazarken acıdan başka bir şey hissedip hissetmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Benim taslak aşamasında olduğum zamana kadar geriye doğru kaydırıyorum. Lüks bir dağ evinde, muhteşem bir dağ manzarası gözüken pencere-

nin yanındaki masada, kahvesiyle bilgisayarının yanında çekilmiş bir fotoğrafı var.

“Düzenlemeler üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyorum! Burada gerçekten kendi sesimi duyuyor gibiyim,” yazıyor fotoğrafın altında.

Daha ne kadar görünmez kalabilirim bilmiyorum.

Finn öğleden sonra geç saatlerde medya maratonuna giriyor, birkaç *podcast* ve YouTube röportajı var, eve ancak akşam yemeğinden sonra varabiliyor. Bir düzine özür mesajı atıyor, ben de ona bir düzine cevap atıp, “Sorun değil, kendime bakabilirim,” diye güvence veriyorum.

Ve gerçekten sorun yok ama bu bana düşünmem için bolca zaman tanıyor.

İş hakkında.

Gelecek hakkında.

Bizim hakkımızda.

Çünkü Stella’nın aramasının hoş bir yan etkisi var: Artık resmen birlikteyiz ve kitabın bittiği, benim Seattle’a döndüğüm ve onun sonraki fuarlara hazırlandığı zaman bize ne olacağını merak ediyorum.

Onun için biraz sebzeli Tayland yemeği ayırıyorum, kendime biraz şarap koyuyorum ve ses sistemini kurmaya çalışırken caz listesine ayarlı olduğunu fark ediyorum. Finn caz seviyor: Bu, şu ana kadar bilmediğim bir özelliği. Buna çok tepki göstermemeliyim aslında, müzik hakkında pek konuşmadık. Ama yine de bu bana sadece birkaç ay önce tanıştığımızı fark ettiriyor. Hâlâ onun hakkında bilmediğim çok şey var.

Çantasını ofisine atıp masanın üstündeki yemekle şarabı görünce yüzünde oluşan gülümseme, kaygılarımı on birden dörde düşürmeye yetiyor. Burada bir sıcaklık, biraz fazla rahat bir ev hayatı havası var. Şu an yaptığım gibi hayatına kolayca girebilirim, belki kariyerim biraz daha önemsizdir.

Ama kaygı yine geri geliyor. Tırnak etlerim savaş alanı gibi.

“Şey... bugün ilginç bir iş teklifi aldım,” diyorum, bana provalardan ve kendisi hakkında en çok aranan Google sorularına verdiği cevaplardan oluşan YouTube röportajından bahsettikten sonra.

“Öyle mi?” diye soruyor, tom yum çorbasından bir kaşık alır-ken.

Stella’nın bana verdiği tüm detayları anlatıyorum. “Ve anlaşılan o ki adam gerçekten çok iyi biriymiş? Bu da artı bir özellik.”

“Hmm.” Daha fazla çorba. Daha fazla sessizlik.

“Temsilcime düşüneneğimi söyledim,” diyorum çünkü suskunluğu hayal kırıklığı gibi geliyor ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. “Ama... parası çok iyi.”

“Ama yine hayalet yazarlık yapacaksın.”

“Evet, benim işim bu.”

Yine bir sessizlik. Başlarda Finn’in soruları yanıtlarken durak-samasına bayılırdım ama şimdi tek istediğim ağzından kelimeler dökülene kadar onu omuzlarından tutarak sarsmak. Sonunda, “Artık bunu yapmak istemediğini sanıyordum. O yüzden gizem romanın üzerinde çalışıyordun diye düşünmüştüm,” diyor.

“O pek kesin bir iş değil. O kitabı satsam bile muhtemelen yine yarı zamanlı bir işe ihtiyaç duyacağım. Biraz birikimim var ama sonsuza dek yetecek kadar değil.”

“Ya yazmaya geri dönmeyi ne kadar sevdiğin? Kendi yazılarını yazmaya.” Gözleri sertçe bana bakıyor. “Ve hep bir roman yazarı olmak istemen.”

“Hâlâ yapabilirim.” Sesim incecik. Ses tellerim bile yalan söylediğimi anlıyor. “Boş zamanım olur.”

“Saçmalık. İkimiz de biliyoruz ki diğer kitap her zaman önce gelecek. Üstelik benim kitabıma başlamadan önce bile tükenmiş-tin.” Kâsesini masanın ortasına doğru itiyor, tüm dikkatini bana veriyor. “Chandler. Hayatta yapmak istediğin şeyin bu olmadığını kaç kere söyledin bana? Başkasının ismini kullanarak belli bir başarı seviyesini garantiliyorsun; bu sorun değil. Tam da

bunun için işe alındın. Ama mesele de bu: Kendi başına ayakta durmak yerine başkası adına yazmak için işe alındın. Başkasının şöhretinin arkasına saklanıp hiç risk almayabilirsin. Hayalet yazarlık senin dayanağın, konfor alanından çıkmaman için bir kaçış.”

Bu doğru olsa bile, bu yolculuk boyunca yanımda değil miydi? Defalarca, defalarca ve defalarca konfor alanımın dışına çıktığımı görmedi mi?

“Bu adil değil.” Bu kadar yakınında otururken bu konuşmayı yapmak çok zor. Kendisi söyledi; ne düşündüğümü yüzümden anlayabiliyor ve yüzümün anlatmak için doğru kelimeleri bulamadığım şeyleri açığa vurmasını istemiyorum. Ayağa kalkıyorum, oturma odasına doğru yürüyorum, *Kralın Dönüşü* kılıcının yanına. “Gazeteciliğin kendisinin bir risk olduğunu düşünmüyor musun? Gazeteler ben daha bölümümü seçmeden kapanmaya başlamıştı. Kariyerim hep riskliydi. Sağlık sigortasını unut; o hayali çoktan terk ettim.”

“Kurgu yazmanın istikrarlı bir kariyere dönüşeceğinin garantisinin olmadığını biliyorum, öyle olması gerektiğine inansam da. Ama tıpkı Hollywood gibi bunun da büyük bir kumar olduğunu biliyorum. Ama *denemezsen* hep ne olurdu diye merak edeceksin. Ya deneseydim diye soracaksın kendine.” O da ayağa kalkıyor, yanıma yaklaşıyor. “Tıpkı benimle yaptığın gibi.”

Bu baskı... artık erkek arkadaşım olduğu için bu baskıyı kabul etmek zorunda mıyım?

“Bu aynı şey değil,” diye itiraz ediyorum ama söylediklerinin her kelimesi kaburgalarımın arasından geçip orada kalıyor. “Bunu yaparsam, neredeyse kesinlikle daha az kazanacağım. Muhtemelen faturalarımı ödemek için başka bir yarı zamanlı iş daha bulmam gerekecek. Senin bana sadece tutkumun peşinden gitmemi söylemen kolay çünkü sen bunu yaptın ve başardın. Oyuncu olmak istedin ve oldun.”

“Elbette, erkenden şansım yaver gitti. Ama unutuyorsun ki benim de bir güvencem yoktu. Annem tekrardan okuyordu, ba-

bam gitmişti. Ben de büyük bir risk alıyordum,” diyor. “Ve tam zamanlı yazamaz mısın? Şu anda yaptığın şey bu değil mi?”

Bir kahkaha patlatıyorum. “Orijinal kitaplarımdan, senin kitabından aldığımdan çok daha az kazanacağımı garanti ederim.” Sonra söylediklerimin nasıl algılanacağını anlayınca geri adım atıyorum. “Yani... sadece senin kitabından değil. Şimdiye kadar yazdığım bütün kitaplardan.”

Duvara yaslanıyor, ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor. “Diğerleriyle bir tutulduğumu duymak ne güzel.”

“Farklı olduğunu biliyorsun,” diyorum. “Milyonlarca şekilde. Ama temelde hâlâ aynı şeyi yapıyorum. Başkası için yazıyorum, kendim için değil. Ve tüm bunları hesaba katmazsak bile...” Sonra küçük bir sesle soruyorum: “Ya başarısız olursam?”

“Ya olmazsan?” diye karşılık veriyor.

Bir süre sessiz kalıyoruz, derin nefesler alıyoruz.

“Yani o zaman yapmam gereken şey bu mu: Kendi kitabımı yazmak mı, peki sonra ne? Seni fuardan fuara, şehirden şehre takip etmeye devam etmek mi? Yoksa sadece eve döndüğünde seni görebilmek mi? Bu yeterli olur muydu ki?”

Söylerken bile bunun yetmeyeceğini biliyorum. Bu geziden sonra ondan bu kadar uzak kalma fikri bile şimdiden onu özlememe sebep oluyor. Caz müziği benim için tamamen yeni bir şeydi. Başka nelerden mahrum kalacağım?

“Fuarları azaltabilirim. Hep seyahat etmek zorunda kalmam.”

“Bunu sadece benim için yapmanı istemem.”

Bana uzun uzun bakıyor, başparmağı bileğimi okşuyor. “Chandler,” diyor nazik ve ölçülü bir sesle. “Bu sefer her şeyi katlanılır kılan tek şey sensin.”

O sözlerin kalbimde yarattığı etkiyi görmezden gelmek neredeyse imkânsız. Duymak istemediğim şeyleri konuşurken bile ona âşık oluyorum. Defalarca, defalarca ve defalarca.

Keşke aşkım bütün şüphelerimi silip atabilseydi.

“Kitap bitince gerçekten ne olacağını düşünmüştün?” diye soruyorum. “Bana karşı dürüst ol.”

Derin bir nefes alıyor, ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Umarım o zaman tüm hayatım fuarları turlamaktan ibaret olmaz ama evet, biraz seyahat olacak. Özellikle kitabın tanıtımı başlayıp vakıf faaliyete geçince bu kaçınılmaz. Ama uzun mesafe ilişkisi denememizin önünde herhangi bir engel yok diye düşünüyorum," diyor, daha umutlu bir ses tonuyla. "O kadar da uzak değil. Sürekli görüşürüz."

"Uçak biletleri pahalı olur."

Bu hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çatıyor. "Ben ödeyebilirim." Ben itiraz edecek fırsat bulamadan ekliyor: "Ya da Seattle'a taşınırım ve LA'ye gidip gelirim. Çünkü eğer istediğin buysa, bunu yaparım. Ya da sen buraya, benim yanıma taşınabilirsin."

"Ben... bir dakika dur."

Başım dönüyor ve yumuşak bir ses çıkararak koltuğa oturuyorum. *Seattle'a taşınmak. LA'ye, onun yanına taşınmak.* Hepsi çok fazla, çok hızlı. Hayatım boyunca sadece Seattle'da yaşadım ve bir anda her şeyi bırakıp gitmek korkutucu.

İki gece önce, benimle olmak istediğini söylemişti. Ne şekilde olursa olsun.

Neden bu aniden bu kadar gerçekdışı geliyor?

"Buna hazır olduğumu sanmıyorum," diyorum dürüstçe. "Birlikte yaşamaya."

"Sadece öneride bulunuyorum." Kaşlarını kaldırarak koltuğa bakıyor, yanıma oturmak için izin istiyor gibi. Başımı sallayınca yanıma oturuyor, avucuyla omzumu kavlıyor. "Uzun zamandır kimseye kendimi bu kadar yakın hissetmedim. Doğru yapıyor muyum bilmiyorum ama seni çok önemsiyorum. Bana güvenip bir yolunu bulacağımızı düşünemez misin?"

"İsterim. Gerçekten isterim."

"O zaman neden kendini ikna etmeye çalışıyor gibisin?"

"Çünkü gerçekten zor, tamam mı?" Gözlerimin köşesinde davetsiz yaşlar birikiyor, olabildiğince hızlı bir şekilde onları siliyorum. Bu tartışmanın böyle bir hâl alacağını beklememiştim ama cevaplamadığımız birçok sorunun olduğunun da farkında

değildim. "İki büyük riski birden nasıl göğüsleyeceğimi bilmiyorum. Kariyerim, ne olacaksa artık ve bu ilişki—"

"İlişkimizin bir risk olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben sadece... hâlâ kim olduğumu bulmaya çalışıyorum." En savunmasız yanıma açıyorum ona, kendime bile bazen gösteremediğim şeyi gösteriyorum. "Sense çoktan kendini bulmuşsun."

"Belki de başkalarının beni nasıl gördüğünü bulmuşumdur. Ama gerçekten kim olduğumu değil." Yüzü yumuşuyor, hafifçe gülümsüyor. "Aslında, galiba bununla ilgili koca bir kitap yazdık."

Gülmüyorum. "İşte tüm mesele bu."

Çünkü o, hakkında bir anı kitabı yazılmaya değer birisi ve ben en kötü anlarımda bazen kendimi boş bir sayfa gibi hissediyorum.

Kendimi başkasının hayatındaki boşluklara sıkıştırmak istemiyorum. Bu ilişkinin ne kadar zor olacağını unutacak kadar tutuldum mu ona? Son birkaç gündür sadece evcilik oynuyoruz. Bütün yolculuk boyunca yaptığımız gibi, bu gerçek hayatımızmış gibi yapıyoruz. Çünkü artık Finn ile ilişkiyi düşündüğümde, kendimi her hafta sonu LA'ye uçarken, eğer bilet parasını o ödedyse suçlu hissederken, ödemediyse de bütçemi aşarken görüyorum. İkimiz o akşam ne izleyeceğimiz ya da hangi yeni vejetaryen restorana gideceğimiz konusunda tartışıyoruz. O, bağış etkinliklerine ve galalara katılırken, arka planında yedi kollu şamdan olan bir tatil filminde öylesine bir role evet derken ben ise koluna giren isimsiz kız olacağım. Destekleyici kız arkadaş.

Onun hayatına uyum sağlayabilirim, evet. O ilişkiye dahil olabilirim.

Ama o benim hayatıma uyum sağlayabilir mi?

"Sana çok hayranım," diye fısıldıyorum, elini tutup sıkıyorum. "Keşke kendime karşı da aynı şeyi hissedebilsem." Yavaşça kalkıyorum, çantamı koridordan alıyorum. "Sanırım bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Finn ayağa kalkıyor, arkamdan gelmekle bana zaman tanı-

mak arasında kalmış gibi. "Kalabilirsin," diyor. Bu sefer sesi Meg Lawson'a onu bırakmaması için yalvardığı zamanki gibi değil. Çenesi titriyor, gözleri kocaman ve nemli. "Konuşmaya devam edebiliriz. Lütfen, Chandler. Bunu birlikte çözebiliriz."

Gerçekten yüzümdeki her ifadeyi tanıyabiliyorsa, ciddi olduğumu anlamıştır. Bu evden ayrılırsam ne olur diye korktuğumu ama yine de ciddi olduğumu.

Başımı iki yana sallıyorum, kararlıyım artık. "Üzgünüm. Sanırım bunu kendi başıma yapmalıyım."

Ve titreyen adımlarla kapıya doğru yürüyorum.

LOS ANGELES

Los Angeles'ta bir Uber'in arka koltuğundayım ve hayatımın en aptalca kararını vermemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Bu, gerçekten korkunç bir muhabbete dönüşüyor. "Trafik biraz yoğun, değil mi?" diye soruyorum sürücüyeye, o da gözlerini deviriyor.

Sonunda, yayınevinin benim için ayarladığı otele varıyorum çünkü belli ki Finn ile sevgili olacağımızı tahmin edememişler. Otel, Los Feliz'in cazibesinden uzak, şehir merkezinde, biraz pis bir semtte. Sonra, benim vazgeçilmez başa çıkma mekanizmam olarak, Noemie'yi arıyorum.

Ben her şeyi açıklarken Noemie beni dinliyor: Finn ile yaptığımız tartışmaların bazılarını neredeyse kelimesi kelimesine aktarıyorum. Sert yatağa yayılmış, yumuşak yastıklara gömülmüş bir hâlde konuşmayı bitirdiğimde tam olarak duymak istemediğim şeyi söylüyor bana.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diyor. "Ama bu sefer Finn'in tarafında gibiyim."

Kahkahaya boğuluyorum. "Ben... buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum."

Telefonun diğer ucundan derin bir iç çekiş geliyor. "Yazmayı uzun zamandır önceliklendirmedin. Hâlâ gerçekten istediğinden emin misin?"

"Evet. Tabii ki istiyorum." *Neredeyse her şeyden daha çok. Yayımlanması için bile değil, kitabımı bitirmenin, SON yazmanın ve karakterlerime hak ettikleri sonu vermenin getireceği tatmin için. Sonrası olsa olsa tatlı bir bonus olur.*

Aslında ona katılmıyor değilim; yani tam olarak. Sadece burada kolay bir çözüm olmasını umuyordum, kimsenin kalbinin kırılmayacağı ve kariyerimi şansa bırakmayacağım bir çözüm. Bir elimi göğsüme koyuyorum, nefesimin hızlanmasıyla birlikte inip kalkıyor. Kaygı boğazıma tırmanıyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor.

İnsanın bir şeyi peşinden koşmadan da isteyebileceğini nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ama belki de beni anlıyordur, sonuçta Wyatt için yıllarca bunu yapmıştım. O zamanlar bile sahip olduğumuz şeyle mutlu olduğuma kendimi inandırmıştım çünkü başka bir şey, mevcut durumu değiştirmeyi gerektirirdi. Bu da risk almak demekti, çok çok uzun zamandır kaçındığım o şeyi yapmak demekti yani.

Noemie konuşmaya devam ediyor: "Eğer bu işi kabul edersen hiçbir şey değişmez. Hikâyeyi biliyorsun zaten. İşine biraz bağımlı hâle gelmen de mümkün."

"Tencere, kapak."

Bir iç çekiş. "Biliyorum, biliyorum. Ama düşünürsen, işlerin bazen ne kadar stresli olduysa da hepsi rahattı. Yüzde yüz istediğin şey değil belki ama bağlarını koparıp yeni şeylere atılmaktan daha az korkutucu."

"Ya olay buysa? Ya ben... ya ben çok korkaksam?" Sesim yükseliyor, gözlerimin yaşardığını fark ediyorum. "Ya denersem ve başaramazsam?"

"O zaman yumuşak bir yere düşersin." Ses tonu yumuşak. "Ailen var. Ben varım. Ayrıca... önümüzdeki haftalar boyunca konuşacak çok vaktim olacak çünkü..." Derin bir nefes alıyor. "Yeni bir işe girdim. Ocakta başlıyorum."

Oturuyorum, bacak bacak üstüne atıp yatak başlığına yaslanıyorum. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Panik modundaydın. Doğru zamanı bekliyordum," diyor. "Bir organik atıştırmalık abonelik şirketinde kurum içi halkla ilişkiler görevlisi olacağım. Teklifi almadan önce sana söylemek istemedim çünkü uğursuzluk getirmek istemedim ve teklifi bugün aldım."

Ve her şeye rağmen, bir kahkaha patlatıyorum çünkü bu onun için mükemmel iş değilse, hiçbir şey mükemmel değildir.

Sesindeki heyecanı duyabiliyorum. "Nome, senin adına gerçekten çok, çok mutluyum."

"Teşekkürler. Ve umarım biliyorsundur... ihtiyacın olduğu sürece evimde bir odan var," diyor. "Ama Chandler? Umarım oraya ihtiyacın olmadığına karar verirsin. Şimdi değil –seni zorla çıkaracak değilim– ama ne zaman hazır olursan."

Yakında görüşmek üzere sözleşip telefonu kapatıyoruz. Şimdiye kadar otel odalarına alışmış olmam gerek çünkü bir şekilde hepsi birbirine benziyor. Aynı konforsuz yataklar. Aynı ruhsuz dekor. Eksik olan tek şey ders planım ve koridorun karşısındaki tanıdık bir yüz.

Bu yolculuk boyunca kendimi kandırdım. Beni değiştireceğini düşündüm, sonunda bir sonraki adımımı tam olarak bileceğimi.

Eğer işi kabul edersem, o yolda beni neyin beklediğini biliyorum. Daha önce bunu yaptım.

Ama kendi yazılarıma güvenmek, kariyerimi şansa bırakmak...

Telefonum yeni bir mesajla titriyor.

Her neredeysen, oraya sağ salım vardın mı?

Duruma göre biraz fazla olumlu olduğunu düşündüğüm bir başparmak yukarı işaretiyle cevap veriyorum. **Bir oteldeyim. Sadece biraz düşünmeye ihtiyacım var,** diye cevaplıyorum.

Eğer evine geri dönersem, teslim olmuş olurum. O güzel gözleri ve beni mükemmel şekilde saran kollarıyla orada olacak ve ben de kariyerimi kolayca ikinci plana atacağım.

On yılı aşkın süredir hayatım teslim tarihleriyle şekillendi ve birini bile kaçırmamış olmaktan gurur duyuyorum.

Bu yüzden kendime bir teslim tarihi belirliyorum. Anı kitabını tamamlar tamamlamaz iş teklifi hakkında kararımı vereceğim.

Ve Finn hakkında.

Ne kadar zamana ihtiyacın varsa, diye yazıyor.

İkimiz için de en iyisi şimdi Seattle'a dönüp önümüzdeki hafta yapılacak yeniden buluşma kaydından önce araya biraz mesafe koymak.

Uçuş boyunca kendimi buna inandırmaya çalışıyorum.

SEATTLE, WASHINGTON

Seattle Times, ailemin evindeki mutfak masasının üzerinde açık duruyor, tost makinesinde ekmek dilimleri ve ocakta bir tava çırpılmış yumurta var. Dün gece uçaktan indi imde ilk geldiğim yer burası oldu, bavulumu sürükleyerek çocukluk odamın merdivenlerini tırmandım, Noemie'ye yakında g r  ce imize dair mesaj attım ve sonra yatağa yı ıldım.

Gazeteyi karı tırıyorum, gazetecilik okumaya karar verdi imden beri yapt ım gibi tanıdık yazarların isimlerine bakıyorum. Ama ne kıskançlık var ne de  zlem. Üniversitedeyken ya da daha sonrasında ayaklarımı sağlam basmaya  alı tı ım yıllarda olduğu gibi, yakın zamanda gerçekleşen bir müzik festivali ya da yeni hafif raylı sistem istasyonu hakkındaki o haberi yazmış olmayı dilemiyorum.

Beline ba ladı ı ekoseli bornozu ve yüzünü kaplayan gri-beyaz kirli sakalıyla babam bastonuyla içeri giriyor. "Günaydın! Bulmacaya dokunduysan vay hâline."

"Günaydın." Gazeteyi ona uzatıyorum. "Hepsi senin."

Annem a a ı inerken babam taba ını dolduruyor. Annem uzun saçlarını g kku a ı renkli tokasıyla toplamı . Mutfa ın penceresindeki yapraklı bitkileri sularken eski bir Jefferson Airplane  arkısı mırıldanıyor.

"Roman yazmaktan daha elverişli olduğu için beni gazetecilik okumaya zorlamadınız," diye soruyorum hepimiz oturduktan sonra. "Değil mi?"

Annem, ekşi mayalı ekmek dilimine tereyağı sürerken duraksıyor. "Öyle bir şey yapabileceğimizi hayal bile edemiyorum," diyor. "Belki para konusunda endişeliydik ama sanırım gazeteciliğin daha mantıklı olduğunu *sen* söylemiştin bize."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu çok net benim yapacağım bir şey.

"Yine de o garip gizem hikâyelerini yazmanı özlüyorum." Babam kahvesinden bir yudum alıyor. "İtiraf etmeliyim ki, onları şu su kitabından daha çok beğenmiştim." Maddy DeMarco'nun kitabından bahsettiğini anlamam biraz zamanımı alıyor. "Sormanın bir sebebi var mı?"

"Otuz yaş sendromu?" diyorum, babam gülümseyerek karşılık veriyor.

"Hayır, daha çok gençsin. Bizim yaşımıza geldiğinde, ortalama yaşam süresi muhtemelen en az yüz elli olacak."

"Finnegan'ın kitabı üzerinde çalışmayı sevmedin mi?" diye soruyor annem, kaşlarını endişeyle çatmış bir hâlde.

Biraz fazla sevdim. Gözlerimi tabağıma çeviriyorum ve yüzümün her şeyi ele vermemesini umuyorum. "Hayır... güzeldi. Harikaydı. Neredeyse bitmek üzere. Neyse," diyorum babama, çaresizce konuyu değiştirmek için ekliyorum, "gelecek hafta kemik yoğunluğu taramasına gireceksin, değil mi? Seni oraya götürebilirim. Belki beni hasta portalına da ekleyebilirsin, böylece sonuçlar gelince hemen kontrol edebilirim?"

Babam öksürüyor ve annem dudaklarını büzerek tavana bakıyor. *Ah.* Belki farkında olmadığım bir sınırı aştım? Yaşlarına göre teknolojiyle araları fena değil ama artık geri döndüğüm için biraz daha dahil olmam zarar vermez diye düşünüyorum.

"Bu konuyu seninle konuşmak istiyorduk," diyor babam. "Annenle ben... biliyoruz ki artık genç değiliz."

Annem saçlarını savuruyor. "Kendin için konuş," diyor. "Demek istediğimiz, bizim için zorlanmanı istemiyoruz. Senin şehirde olmadığın birkaç ayı gayet iyi geçirdik."

Zorla yutkunuyorum. Bunu duymaya hazır değildim; yani bana ihtiyaçları olmadığını. "Ama ben endişelenmiştim," diyorum.

"Senin endişelenmen, önem vermenden kaynaklanıyor, biliyoruz," diyor babam. "Ama bu biraz fazla. Noemie'den birkaç kez bize göz kulak olmasını istediğini biliyoruz ve bir noktada bu biraz da bir bebek bakıcımızın olması gibi hissettirdi."

Yüzümü buruşturuyorum. Bu hiç de istediğim bir şey değildi. "Çok özür dilerim. Sanırım tam olarak ne yapacağımı bilemedim."

"Bir gün yardımını isteyeceğimiz zaman gelecek," diyor babam. "İhtiyacımız olduğunda. Belki yarın, belki yıllar sonra."

Annem dizime dokunuyor. "Henüz seni ebeveynimiz olarak kabul etmeye hazır değiliz."

Kahvaltıyı bitirirken içimde bir şeyler netleşiyor. Finn'in dediği gibi, hayalet yazarlığı gerçekten de bir dayanak olarak mı kullanıyorum? Seattle dışına taşınmak zorunda kalacağım için kaç iş fırsatını kaçırdım? Kendimi geri tuttuğum için kaç iş fırsatını kaçırdım? Artık kimsenin bana ihtiyacı olmayacağından o kadar korktum ki, kendini onlara sımsıkı bağladım ve bağları koparmak zorlaştı.

Buranın ve bu insanların tüm dünyam olduğunu düşünmüştüm. Bu projeyi almadan öncesine göre daha az sevmiyorum onları ama gerçek şu ki, dünyam bundan çok daha büyük. Defalarca yeni şehirlere, yeni deneyimlere ve en çok da kendimin konfor alanından çıkabilen versiyonuna âşık oldum.

Çünkü eylül ayındaki Chandler, haftalarca süren sessizliğin ardından Wyatt'tan gelen ve bu ay düzenleyeceği bir tatil partisine davet eden mesajı okuyup, **Üzgünüm, gelemem!** yazıp bütün konuşmayı silmeyi başaramazdı.

Kitaptan kaçıyorum. Teslim tarihi üç gün sonra ama ben onun üzerinde çalışmaktan kaçıyorum.

Nocturnals'ın tamamını izledim çünkü anı kitabını açmaktan, bu işin sonuyla ve henüz adını koyamadığım bir şeyin başlangıcıyla yüzleşmekten daha kolaydı. Dün Noemie ile ters koşu

dersine bile gittim, koşu bantlarında geriye doğru koşmanın yaratıcılığını tetikleyeceğini umarak... ama hiçbir şey olmadı.

Ancak gerçekçi olursam, sorun yaratıcılık değil. Korku. Hep, hep korku. Çünkü kitap bir kere bitince, elimizde düzenleme süreci olsa da bir dönem kapanacak gibi geliyor.

Gerçek şu ki, yüzeysel bir bağ üzerinden başka bir kitap yazma fikri bile beni o eğitmenin bahsettiği ters koşu kampına yazılmaya itiyor. Stella ile telefonda konuştuktan sonra o işi alamayacağımı anladım. Belki hep ne istediğimi biliyordum ama kendime güvenemiyordum ve beynimin kalbime yetişmesi biraz zaman aldı.

Yeni valizim odamın diğer tarafında duruyor ve bana bunun bir son olmak zorunda olmadığını hatırlatıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yeniden Finn'in kitabını açıyorum.

İlk başta yazdıklarımı hızlıca gözden geçiriyorum. Ve ilerledikçe bir şey dikkatimi çekiyor: Kitabın genelinde, oyunculuğundan Yahudiliğine ve *Yüzüklerin Efendisi*'ne kadar garip bir duygu akışı var.

Bu bir nevi aşk gibi.

Daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum, oysaki her bölümün içine o kadar işlemiş ki. Reno'daki çocukluğu ve annesi için sahnelediği dramatik okumalar. Talihsiz Cogsworth performansı. *Nocturnals* için Hux'ın bilimsel geçmişini ne kadar titizlikle araştırdığı ve zamanla OKB'sini nasıl anladığı ve yönettiği.

Finnegan Walsh samimi, iyi ve her türlü riske değen biri. Belki de onun istediği gibi bunu birlikte çözebilirdik ama şimdi biliyorum ki önce bunu kendi başıma yapmak zorundaydım. Bunu gerçekten görebilmek için ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Saatlerce durmadan, saate veya kelime sayısına bakmadan çalışıyorum. Belki Silver Gölü'nde güneşle yıkanan bir kafe değil burası ama diğer tüm kitaplarımı burada yazdım ve bu bana Seattle'a indiğimden beri hasretini çektiğim bir rahatlık hissi sağlıyor.

Ben bir yazarım. Hep bir yazardım ama bir noktada, belki de kendimi başarısızlık ihtimalinden korumak için, kendim için yazmayı bıraktım. Sadece sevdiğim için yazmayı bıraktım ve sesimin bir başkasının sesinin içinde kaybolmasına izin verdim.

Artık değil.

Bu kitabın kapağında Finn'in adı olacak; bunu başından beri biliyorum.

Ve sonraki kitabın kapağında, kararlıyım, benim adım olacak.

THE NOCTURNALS

4. Sezon, 22. Bölüm: “Mezuniyet, Bölüm 2”

İÇ MEKÂN. OAKHURST MEYDANI – GECE

CALEB RHODES, ALICE CHEN, OLIVER HUXLEY, MEG LAWSON, SOFIA PEREZ ve WESLEY SINCLAIR bir daire oluşturmuş, gökyüzünü izliyorlar. Yağmacılar her an ortaya çıkabilir. Caleb ile Alice el ele tutuşmuş, Hux ile Meg sarılıyor, Sofia Kızıl Talisman’ı sıkı sıkıya kavramış. Wesley bile hayatında ilk kez ciddi görünüyor.

CALEB

Yani... demek böyle bitecek. Onlara karşı biz. Komik olan, bugün yapacağım tek şeyin son dört yıl boyunca hayatta kalmayı başardığımı belgeleyen bir kâğıt almak olduğunu düşünmemdi.

WESLEY

Kaderi kışkırtma. Hâlâ alamayabilirsin.

MEG

Korkuyorum.

HUX

Onu daha sıkı sarar ve başının üstüne bir öpücük kondurur.

Biliyorum; ben de korkuyorum. Ama birlikte korkmak daha az korkutucu, değil mi?

LOS ANGELES, CALIFORNIA

Stüdyo tıklım tıklım dolu, sahte kürklerle baştan aşağı donanmış, yanaklarına bıyıklar çizmiş hayranlar dolmuş. Ev yapımı pankartlar sallıyorlar, plastik dişlerle gülümsüyorlar, birbirlerine sıkıca sarılıyorlar, heyecandan çığlıklar atıyorlar ve birkaç gözyaşı döküyorlar çünkü nihayet, *nihayet* gerçekleşiyor. En sevdikleri karakterler, bu özel gece için yeniden bir arada.

Tüm fuarlardan sonra bile, böylesine bir kalabalığın sevdiği bir şey için toplanması hâlâ etkileyici bir manzara.

Ben tam olarak aşırıya kaçmadım ama en azından favori çiftim belli. Etsy'den aldığım "Ben sıradışı olmayı tercih ederim" tişörtünü Finn'in aldığı hançer desenli çoraplarla biraz ekstra güç için kombinledim. Eylül'den beri kaç kez uçtuğumu saymam ama bu, uçuş boyunca kol dayama yerlerini beyazlayan ellerimle tutmama engel olamıyor; Noemie yanımda fısıldayarak beni telkin ediyor. İşleri berbat etmediğime, Finn'in kararından vazgeçmediğine dair.

Eğer gelemezsen anlarım, diye mesaj atmıştı dün gece. Ama umarım gelirsin.

Ona tabii ki orada olacağımı söyledim. Tüm yaşadıklarımızdan sonra bunu nasıl kaçırabilirdim?

Aynı tişörtü giymiş olan Noemie, ilk sıradan ayrılmış koltuklarımıza vardığımızda bileğimi tutuyor. "Üstüne isimlerimiz yazılmış," diyor şaşkınlıkla. "Senin nasıl bir hayatın var?"

Belki günün sonunda ona verecek bir cevabım olur.

Yeniden buluşma, diziden görüntülerle açılıyor, en unutulmaz anların bir montajı. Bu görüntü, seyirciden kahkahaların ve tezahüratların yükselmesini sağlıyor. Caleb'in ilk dönüşümü, Alice ile Sofia arasında seçim yapmak zorunda olduğu sahne, Hux ile Meg'in ilk öpücüğü. Wesley'nin tam zamanında patlattığı espriler. Dizinin sonunda Hux'ın geliştirdiği serum, Meg'in kurt adam tarafını biraz daha kontrol etmesini sağlıyor, bu da onların gerçek bir ilişki yaşamasını ve Meg'in sanat tarihine duyduğu ilgiyi korkusuzca takip edebilmesini mümkün kılıyor. Son sahne: Mezuniyet günü, Oakhurst Üniversitesi'nin yıkıntıları arasında altı karakter bir arada, düşmanlarıyla son kez savaşmış hâlde duruyor. Kanıyorlar, topallıyorlar, toprakla kaplılar ama kazanmışlar. Yaralarını kontrol ederken, izleyici de biliyor: Önlerine ne çıkarsa çıksın, gerçek ya da doğaüstü, üstesinden gelecekler.

Alkışlar sona erince, ışıklar açılıyor ve altı ana kahraman sahnede beliriyor. Seyirci, gök gürültüsü gibi bir sesle ayağa kalkıp çılginca alkışlıyor ve oturduğumda ellerim acıyor. Juliana ve Cooper biraz çekingen görünürken, Hallie ve Bree gülümseyip el sallıyor, Ethan ise sırtarak izliyor.

Ve Finn.

Tabii ki çok güzel gözüküyor çünkü her zaman öyle: Koyu yeşil bir gömlek, gri kravat ve prova sırasında kostüm ekibinin yarım saat üzerinde tartıştığı bir süveter giymiş. Şu anda, fuarlarda ve bilgisayar ekranımda gördüğüm o rötuşlanmış hâli ama farklı olan bir şey var. Belki de daha önce hiç görmediğim bir yorgunluk... ya da belki onu çok özlediğim için bana öyle geliyor.

Çünkü o uçağa binmeden önce içimde herhangi bir şüphe vardıysa da şimdi yok; kalbim, Seattle'a kaçtıktan sonra bile beni hâlâ istediğine dair bir umutla sızlıyor.

Yeniden buluşma tek kelimeyle harika geçiyor. Oyuncular favori anılarını, perde arkası sırlarını paylaşıyor, soruları yanıtlıyor ve seyirci her dakikasını keyifle izliyor.

Aynı zamanda eğlenceli: Ethan sahnede tam bir aptal gibi davranıyor. Sürekli dalgın görünüyor, dirseğini ovuşturuyor ya da cebine uzanıyor, telefonunu kontrol etmek istiyor ama yapamayacağını biliyor gibi duruyor.

Dizinin yaratıcısı Zack Brayer, Alice mi Sofia mı tartışmasını sonlandırmasını istediğinde Ethan, "İkisini de tutmaktan mutlu olurdum," diyor sinsi bir gülümsemeyle. "Ama nedense Zach buna pek sıcak bakmadı."

Gösterinin sonunda, seyirci soruları kısmında biri internette dolanan yeniden uyarlama ya da yan seri dedikodularını soruyor. Ben de bu dedikoduları gördüm: Hepsi Zach'in geçen ay *Nocturnals* evreninde geçen başka bir şey yazmak istediğini, hatta belki aynı karakterlerden bazılarının da olabileceğini söylemesinden kaynaklanıyor gibi.

"Reboot mu? Sanmıyorum," diyor Ethan, gülerek. "Alınmayın ama bu biraz geriye gitmek gibi olurdu. Sanırım şu an kariyerimin başka bir evresindeyim."

Seyirci arasında dedikodu dolu bir mırıltı dalgası yayılıyor.

"Demek ki kötü adam olmaya kararlı," diye mırıldanıyor Noemie.

"Yani..." Ethan tereddütle konuşmaya başlıyor –hayranların ona karşı soğuk davranmaya başladığını fark etmiş durumda– ama Hallie onun sözünü kesiyor.

"Kariyerimizin başlangıcı olan bu diziye sırtını dönmeyenler için, ben bir *reboot* ya da yan dizi çekmeyi çok isterdim," diyor. "Meg otuz yaşında, müze küratörü ve kurt adam olmanın dengesini kurmaya çalışıyor? Çok isterim." Bu sözlerle birkaç tezahürat ve alkış geliyor.

Ama en güzel an, Finn'in gözlerimle buluştuğu, o bakışın uzun ve tatlı bir an boyunca üzerimde gezindiği an.

O bakışta, umut olduğunu görebiliyorum.

Ardından Noemie, yıllar önce bir forumda tanıştığı bazı hayran-

larla içecek bir şeyler almaya giderken, ben de Finn'in giyinme odasını aramak için kulise doğru ilerliyorum. Ekip beni provalardan tanıyıp hemen içeri alıyor. Koridorlar dar, ayaklarım biraz sendeliyor ve üstünde *Finn Walsh* yazan, ay şeklinde bir tabela asılı olan kapıyı bulduğumda kalbim boğazımda atıyor.

Gömleğimdeki kırıksıklığı düzeltiyor, omzumda taşıdığım ağır çantayı ayarlıyor ve kapıyı tıklatıyorum.

"Bir dakika," diye sesleniyor Finn. Kapıyı açtığında ağzı açık kalıyor; beni beklemediği belli. Yüzü biraz pembeleşmiş, sanki makyajını yeni silmiş ve parmakları kravatını gevşetirken donmuş. Bir an uzanıp kravatını kavrama ve onu kendime çekme isteğime karşı koyuyorum çünkü aniden yapmak istediğim tek şey bu oluyor.

"Harikaydın," diyorum onun yerine.

"Teşekkürler. Şey." Arkasına bakıyor ve eliyle saçlarını tarıyor. "İçeri gelmek ister misin? Çok büyük değil ama..."

"Tabii, elbette." Aramızdaki bu gariplik yeni bir şey. Kapıyı tamamen açıyor, bir makyaj masası, kostüm askısı ve küçük bir masayı kaplayan yarım düzine çiçek aranjmanı görünüyor. Oda o kadar küçük ki, kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabiliyor mu diye merak ediyorum.

Bu Finn, diye hatırlatıyorum kendime. Bana kendimi hep güvende hissettiren adam. Bunu yapabilirim.

Finn makyaj masasına yaslanırken, ben çantamdan spiralli dosyayı çıkarıyorum. "Biliyorum artık kimse basılı kopya kullanmıyor. Ama bu şekilde karşına çıktığımı hayal ettiğimde hep elimde kocaman bir kâğıt yığını vardı. Dramatik bir etki yaratmak için, bilirsin ya. Ah ve seksen beşinci ve seksen altıncı sayfada bir kahve lekesi olabilir, kusura bakma." Titrek ellerimle ona uzatıyorum. "İşte... burada. Kitabın."

Nefesi kesiliyor. Sanki Office Depot'tan kırk dolara bastırdığım bir şey değil de hassas bir şeymiş gibi kitabı nazikçe açıyor. Gözleri bazı paragraflarda diğerlerinden daha uzun kalıyor. Umarım onun işine olan sevgimi görebilir. *Ona* olan sevgimi, her ne kadar kendi sesimi mümkün olduğunca dışarıda tutmaya ça-

lıışsam da. Çünkü tıpkı dediğı gibi: Tamamen gizlenemem, Finn de gizlenmek isteyeceğim son kişi.

Tekrar konuştuğunda sesi kalın. Duygulu. "Hayır," diyor, sade beyaz kapağı hafifçe vururken. "Bizim kitabımız." Bu kez itiraz etmiyorum. "Bayıldım. İçimde bir yerlerde böyle güzel bir kitabı hak etmediğimi düşünüyorum ama itiraz etmeyeceğim. Bayıldım buna ve sen harikası."

"Teşekkür ederim," diyorum, içtenlikle. "Ve rica ederim."

Kitabı makyaj masasının üstüne, 'Seni asla unutmayacağım—xx bree' yazılı bir kartın yanına bırakıyor.

"Bunu çok düşündüm," diyor, ellerini ceplerine sokarak, ayağını hafifçe ittiriyor. "Ve o gün evde biraz sert konuşmuş olabilirim. Seni fazla zorlamış olabilirim. Ne yaparsan yap, ister kendin için yaz ister başkaları için, müthiş olacağıma inanıyorum. Bu kitapta benim için yaptıkların... 'teşekkür ederim' asla yeterli olmayacak gibi. Tüm bunlar, benim sadece geçmişte kalmış birisi olmadığımı fark ettirdi. Bunu fark etmeme sen yardımcı oldun."

"Sen de bana yardım ettin." Tırnağımdaki ojeyle oynuyorum. "Sen okuyana kadar yazdıklarımın hiç bu kadar emin olmamıştım. Ve... kitabımı bitireceğim," diyorum, daha kararlı bir sesle. "Sonrasında işlerin nasıl gideceğini göreceğiz."

Başını onaylarcasına sallıyor. "Bu kulağı güzel geliyor. Bu arada tişörtün de güzelmiş."

"Teşekkür ederim ama... bu benim favori çiftim değil."

"Gerçekten mi?" Dudakları hafifçe kıvrılıyor, yanuma doğru yanaşıyor.

"Ben aslında Hux'ın başka biriyle olmasını tercih ederim."

"Buna inanmam."

Güçlkle yutkunuyorum. Çünkü onu ne kadar öpmek istesem de önce ona söylemem gereken şeyler var. Ya şimdi ya da hiç. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa bekleyebilirsin dese de.

* "I'll never forget you" (Seni asla unutmayacağım) ifadesinin "howl" (uluma) kelimesiyle yapılmış bir kelime oyunudur. —yhn

Haftalardır belki de aylardır ne hissettiğimi biliyorum ve artık bunları söyleme vakti. Abartılı sözler, metaforlar ya da gizli anlamlar yok. Sadece kelimeler, doğru kelimeler.

“Son birkaç ayda,” diye başlıyorum, “gerçekten birbirimizi tanımaya başladık. Hatta hayatımdaki çoğu insandan daha iyi tanıyorum seni. Aslında benim seninle röportaj yapmam, hayat hikâyesi yazmam gerekiyordu... ama bir şekilde birbirimizle röportaj yapmaya başladık. İkimiz de birbirimize açıldık, sanırım hiç kimseyle paylaşmadığımız şeyleri birbirimizle paylaştık.”

Başlangıçta biraz dengesiz olsak da Finn bu ilişkiye benden çok daha uzun süredir tüm kalbiyle bağlı. Hiç tereddüt etmedi. Ve evet, herkesin tanıdığı bir isim olmasa bile belki de o benim olabileceğimden çok daha ünlü ama kariyerimin önemsiz olduğunu hiç hissettirmedi bana, ne kadar belirsiz olursa olsun.

“Benim için hiçbir zaman sadece profesyonel bir ilişki olmadı bu,” diye devam ediyorum, “başlangıçta bile öyle değildi. Belki bu yüzden kovulmalıyım. Belki bu işi hiç kabul etmemeliydim ama o zaman hiç bu kadar yakınlaşamazdık. Ve... ve sana asla âşık olamazdım.” Bir adım daha yaklaşıyorum. “Birbirimizi asla zorlamamış olurduk ve kendi başımıza büyük şeyler yapabileceğimizin de farkına varamazdık.”

Yüzündeki ifade beni paramparça edip tekrar birleştirebilir. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorlayarak, o bakışa kendi savunmasızlığımla karşılık veriyorum. “Sana çok âşığım ve bu kitap bittikten sonra hayatım nasıl olursa olsun... o hayatın içinde senin de olmanı istiyorum.”

Ben nefes alamadan önce, kollarıyla beni sarıyor: sıcaklık, huzur ve *rahatlık*. “Seni çok seviyorum, tatlım,” diyor saçlarıma fısıldayarak, eliyle boynumun arkasını okşuyor. Başparmağı kulağımın üstünde geziniyor. “Sana hayranım. Gözlerimin altını kapatmak için ne kadar makyaj yapmaları gerektiğini bilemezsin; sen gittikten sonra çok kötüydüm. Gitmek zorunda olduğunu anlıyorum ama tek düşündüğüm geri gelip gelmeyeceğindi.”

Parmağımın ucunu gözlerinin altındaki boşluğa götürüp tene hafifçe dokunuyorum. "Bence harika görünüyorsun."

Öpüştüğümüzde, sanki bir haftadır ilk defa içime derin bir nefes çekmişim gibi geliyor. Defalarca ona onu sevdiğimi söylüyorum çünkü birden bunu söylemeden duramaz hâle geliyorum.

"Yani... uzak mesafe ilişkisi mi?" diye soruyor. "Çünkü bence *sexting*'de gerçekten harika oluruz."

Gülmeden edemiyorum; muhtemelen haklı. "Hallederiz," diyorum çünkü belirsizlik artık beni korkutmuyor. "Ama henüz birlikte yaşamaya hazır değilim."

"Tamam ama sık sık geleceğim. Yatağına. Belki mutfağına, hafta sonları gömleksiz bir şekilde pankek ve vejetaryen pastırma yapmak için."

"Buna kesinlikle karşı değilim."

Beni daha da sıkı sarıyor, göğsüne gömülmeme izin veriyor. "Risk aldığın için çok mutluyum," diye fısıldıyor kulağıma.

"İşte mesele de bu," diyorum kalp atışına kulak vererek. Yumuşak, sakın ve gerçek. "Seninleyken bu bir risk değil. *Evdeymişim* gibi hissettiriyor."

SONSÖZ

SEATTLE, WASHINGTON

Kitabevinin diğer ucundan bile *Gözlüklerin Ardında'yı* seçebiliyorum, sadece kapağında en sevdiğim insan olduğu için değil. Finn, koyu mavi bir arka planın önünde, kütüphanede duruyor, kırılmış bir gözlüğü eziyor ve kameranın dışında kalan bir şeye bakıyor. Anı kitabı, yeni çoksatanlar, edebi romanlar, rengârenk yemek kitapları ve ünlülerin hayatlarını anlattıkları kitaplarla –eminim ki başkaları tarafından yazılmışlardır– birlikte sergileniyor.

Hayatımı güzel bir karmaşaya sürükleyen Büyük Kitabevi Hırsızlığı'ndan beri bu mağazaya birkaç kere geldim. Ama bu gece... bu gece farklı. Kitabın kapağıyla uyumlu olsun diye koyu mor oje sürdüğüm tırnaklarımı kazınmak için kendimi zor tutuyorum, anksiyetemin beni ele geçirmemesini diliyorum. Kalbimde güvenle sakladığım güzel anılarımın olduğu bara doğru ilerliyorum.

“Cesaret sıvısı mı?” Arkamdan bir ses soruyor.

Dönüp başımı iki yana sallıyorum. “Hayır. Kaderin doğasını, evrenin inceliklerini ve buraya nasıl geldiğimizi düşünüyorum sadece.”

“Yani pek de derin bir şey düşündüğün yok.” Finn yanımdaki tabureye otururken kalçama hafifçe vuruyor. Saçlarında artık biraz daha fazla gri var, ona bununla ilgili takılmayı seviyorum ve o da buna hiç aldırıyor.

“Bu kadar çok insan olmasını beklemiyordum. Neden bu kadar çok insan var? Yanlış geceye mi geldiler, Tana French'i izlemeye geldiklerini mi sanıyorlar? Ona ulaşmak için çok mu geç?”

Finn kolunu omzuma doluyor, beni yanına çekiyor. "Bunu başarabilirsin," diyor ve ben buna biraz inanarak ona hızlıca bir öpücük veriyorum. "Harika olacaksın."

Sahneye doğru ilerliyoruz, arkadaşlarımız ve ailemiz çoktan seyircilerle birlikte yerlerini almış. Noemie, ailem, teyzelerim, Finn'in annesi, Krishanu ve Derek. Son kez elimi sıktıktan sonra Finn de ön sıradaki yerini alırken ben yeni siyah kadife ceketimin ve yeni saç kesimimin bana verdiği güvene tutunarak tek başıma kürsüye gidiyorum.

"Buraya geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim," diye başlıyorum, bir kitapçı beni tanıttıktan sonra. "Bunu söylemek biraz sürreal geliyor ama samimiyetle söylüyorum: Bir gün bu noktaya gelip gelemeyeceğimden hiç emin değildim ve asla bu ânı hafife almıyorum." Kitabı kaldırıyorum: Hâlâ üzerinde kendi adımın yazdığına inanmadığım mat kapaklı bir ciltsiz baskı. "*Zehirli Kalem*, tam italik değil, gerçi bence oldukça samimi. İçinde sizi ısıtacak kadar romantizm var. Okuyabileceğiniz en ideal yer ise her kitap için olduğu gibi şöminenin başı; elinizde bir fincan sıcak çikolatayla." Bu sözlerimle Finn'in gözleri tanıdık bir parıltıyla ışıldıyor.

"Bu kitabı uzun zaman önce yazmaya başladım," diye devam ediyorum, "ama benim için gerçekten şekillendiği an tamamen farklı bir şey üzerinde çalışırken oldu."

Buradaki sadece birkaç kişi bu farklı şeyin ne olduğunu biliyor. Yayınlanmasının üzerinden bir yıl geçti, yazmaya başladığımızdan beri iki yıl oldu: Finn'in anı kitabı hâlâ çoğu kitabevinin en görünür yerinde. Daha yayınlanmadan önce ikinci baskıya girdi ve telif haklarından kazanç sağlamaya başladık. Kitabı benim yazdığımı açıklayıp açıklamamak konusunda konuştuk ama sonunda bunu gizli tutmaya karar verdik. Finn bunu tamamen bana bıraktı ve ben bunun sadece bize ait oluşunu seviyorum. Tarihimizin güzel ve önemli bir parçası.

"Umarım beğenirsiniz; beğenmezseniz, lütfen bana söylemeyin." Birkaç kahkaha. "Ama en önemlisi, okursanız, umarım gerçek dünyadan bir süreliğine kaçmanıza yardımcı olur."

Ardından pasta, şampanya ve hak ettiğimden çok daha uzun bir imza kuyruğu var. Evet, bazıları Oliver Huxley'yi görmek için burada ama genelde Finn ve ben sakin bir hayat sürdürmeyi başardık. Söz verdiği gibi, Finn fuar etkinliklerini azalttı ve Bonnie adında bir barınak köpeği sahiplendi; Bonnie, beni gördüğünde onu gördüğünden daha çok seviyor, Finn ise bunu, "Her gün beni görüyor. Tabii ki seni görünce daha heyecanlı gözükmesi normal," diyerek savunuyor. Seattle ve LA arasında bölüştüğümüz hayatımızı bu yıl değiştirdik; Finn'in Los Feliz'deki evini kiraya verip beraber yaşamaya başladık. Evimiz Noemie'ye sadece on dakika uzaklıkta, küçük ve iki odalı.

Stella, ben *Zehirli Kalem*'i bitirdikten kısa bir süre sonra kitabı iki kitaplık bir anlaşmayla sattı, bunda büyük ölçüde hayalet yazarlık sayesinde kurduğum ilişkiler etkili oldu. Devam kitabı gelecek yıl çıkacak, bu yüzden yazmaya dalmış durumdayım ve apartmanımıza yakın bir kitapçıda yarı zamanlı çalışıyorum. Finn ise Hanukah temalı romantik komedi filminin çekimlerini bitiriyor. Bu, Noel filmleriyle tanınan bir kanal için yapılmış ilk film. Ayrıca kâr amacı gütmeyen organizasyonu *Healthy Minds* için sık sık paydaş toplantılarına gidiyor, şu an bünyelerinde bir düzine terapist var. Hayatlarımız şimdiye dek hiç olmadığı kadar yoğun ve başka türlüünü hayal bile edemiyorum.

Ailem bu durumdan çok keyif alıyor, kızlarının televizyonda izledikleri biriyle beraber olması onları çok mutlu ediyor. Babam, onları tanıştırdıktan sonra Finn'i üç ay boyunca Hux diye çağırdı ve ara sıra hâlâ ona bu şekilde sesleniyor.

"Henüz bizim okumamıza izin vermediğine hâlâ inanamıyorum," diyor annem, bana sarılırken. "Diğerlerini okuduk zaten!"

"Evet ama bu biraz farklı. Her halükârda üçüncü, on birinci, on dördüncü bölümleri, on sekizincinin son sayfalarının bir kısmını ve yirminci bölümün yarısını atlamalısınız." Ellerindeki kopyaları imzalarken bunu düşünüyorum. "Kesinlikle yirmi ikinci ve yirmi dördüncü bölümleri de. Aslında belki de size verdiğim kopyaları alıp bazı yerleri sansürlemeliyim."

"Bunlar en güzel kısımlar," diyor Noemie alçak sesle, ben de kitabın kapağıyla ona hafifçe vuruyorum.

Tam da tüm imzaları attığımı ve arkadaşlarım ile ailemin partiyi bara taşıdığını düşünürken, masama son bir kişi yaklaşıyor.

"Kimin adına imzalamamı istersin?" diye soruyorum, kelimeler hâlâ garip geliyor ama alışıyorum.

"Nişanlına," diyor Finn, kitabı önüme doğru iterek.

Alışamadığım bir kelime daha ama sesindeki tınıyı çok seviyorum. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum, göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. Nişan: Birkaç ay önce, evini kiraya vermeden önce aramızda geçen sessiz, mükemmel bir an. Şarap kadehleri, ses sisteminden çalan hafif caz müziği, dizimde uyuklayan Bonnie. "Seninle evli olmamak tamamen zaman kaybı gibi geliyor," demişti, saçımla oynayarak. "Bence bunu düzeltmeliyiz."

Şimdi, kalemimi başlık sayfasında sürüklerken bana sadece saf bir hayranlıkla bakıyor.

"İmzam berbat," diyorum. İki "C" eşit değil ve sanki üçüncü sınıf öğrencileri için hazırlanmış kareli el yazısı sayfalarında yazı pratiği yapıyormuşum gibi duruyor. "Bir süre sonra imzaman 'Charlie Chaplin' gibi gözüktüğünü düşündüm, sonra o kadar çok bunaldım ki birkaç imzamı gerçekten Charlie Chaplin *olarak* atmış olabilirim."

Finn imzaya bakıyor. "Bence gayet güzel görünüyor," diyor. "Ama istersen... bu konuda bayağı deneyimliyim." Bakışları tekrar bana kayıyor, dudaklarında en sevdiğim gülümsemesi beliriyor. "Belki sana birkaç ipucu verebilirim?"

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Kristine Swartz'a: Bu kitabın ruhunu bulmamda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Özellikle bizim için çok önemli olan konularda gösterdiğin anlayış ve içgörüler için minnettarım. Seninle çalışmak rüya gibi bir şey.

Berkley'den Mary Baker, Jessica Plummer, Yazmine Hassan, Kristin Cipolla, Daniel Brount ve Megha Jain'e kocaman teşekkürler. Vi—An Nguyen'e bir kez daha harika bir kapak tasarladığı için teşekkür ederim. Atlantik'in öte yanından, kitaplarımın İngiltere'de Madeleine Woodfield ve Michael Joseph ekibiyle buluşmasından dolayı çok heyecanlıyım! Bu süreci mümkün kıldığı için Tawanna Sullivan'a teşekkür ederim. Laura Bradford, nevrotik maillerime her zaman cevap verip tam ihtiyacım olanı söylediğin için teşekkür ederim. Ve dünya çapında yaymevlerine kitaplarımı ulaştıran Taryn Fagerness'a minnettarım. Onları mağazalarda görmek hâlâ inanılmaz bir his. Ayrıca Hannah Vaughn ve Alice Lawson'a, Gersh Ajansı'nda kitaplarımın harika savunucuları oldukları için teşekkür ederim.

Bu kitabın büyük bir kısmı, çok saygı duyduğum iki kişiyle, Vicki Campbell ve Riv Begun'le beraber yazıldı, İskoçya'daki o hafta mükemmeldi. Duncan'a teşekkürler, kendimizi dışarıya kilitlediğimizde Airbnb'ye tekrar girmemize izin verdiğin ve kızmadığın için. Sarah Suk, Marisa Kanter, Carlyn Greenwald ve Kelsey Rodkey: sizi çok seviyorum. Erken okumalar, tavsiyeler ve destekleriniz için teşekkürler. Ayrıca Christina Lauren, Alicia Thompson ve Elissa Sussman'a da zaman ayırıp nazik sözler söyledikleri için teşekkürler!

Chandler'm tutkuyla yaklaştığı konuları ele alan pek çok mükemmel kitap var, yazma sürecinde bana en çok yardımcı olanlar Emily Nagoski'nin *Come As You Are: The Surprising New Science that Will Transform Your Sex Life* ve Diana Greene Foster'ın *The Turnaway Study: Ten Years, a Thousand Women, and the Consequences of Having—or Being Denied—an Abortion* kitapları oldu.

Her şey için ve tema şarkıları için Ivan'a. Özellikle kötü olanlar için bile. Seni seviyorum.

TARTIŞMA SORULARI

1. Chandler, kitabın başında hem iş hem de özel hayatında umutsuz bir durumda. Bu durum, onun Finn ile çalışmayı kabul etmesini ve planlarına katılmasını nasıl mümkün kılıyor?
2. Chandler, Finn'e yatakta bazı tavsiyelerde bulunmayı söylerken şaka yaptığından emin. Sence bunu söylerken ikinci bir sevişme olacağını umut etmiş olabilir mi, yoksa bu tamamen doğal gelişen bir şey miydi?
3. Seks, popüler kültürde çok farklı şekillerde sunulur; yetişkin filmlerinden romantik romanlara kadar. Chandler ve Finn, medyanın cinsellik ve yakınlık algılarını nasıl şekillendirdiğini konuşuyorlar. Sizce bu medya türleri üzerinde nasıl bir etki yarattı ve yıllar içinde bu algınız nasıl değişti?
4. Kitapta ele alınan diğer bir konu olan OKB (obsesif kompulsif bozukluk), birçok yanlış anlaşılmayı da beraberinde getiriyor. Hatta Finn, mental hastalığı hakkında kendini sahtekâr gibi hissettiğini söylüyor. OKB'nin başka nerelerde tasvir edildiğini gördünüz ve bu tasvirler gerçekçi miydi? Akıl sağlığı konusundaki olumlu tasvirler ile zararlı olanlar arasındaki farklar nelerdir? Bu kitabın tasvirini nasıl değerlendirirsiniz?
5. Hayalet yazar olarak Chandler, yazarların seslerini yakalama konusunda çok yetenekli. Siz hayalet yazarların yazdıkları kitaplar hakkında ne düşünüyorsunuz? Bir kitabın hayalet yazar tarafından yazıldığını bilmek, kitaptan aldığınız keyfi etkiler mi?

6. Finn, kitabın başından itibaren çok tanınmayan biri olmasına rağmen kariyerinden ve şöhret seviyesinden memnun olduğunu söylüyor. Bu durum, onun ve Chandler'ın ilişkisi için ne tür zorluklar yaratıyor?
7. Sizce Finn ne zaman Chandler'a âşık olmaya başlıyor, Chandler ne zaman Finn'e? Sizce önce kim âşık oluyor?
8. Chandler ve Finn'in yatak odası dersleri tüm kitap boyunca bir sır olarak kalıyor. Bu sır basına sızsaydı ne olurdu?
9. Eğer bu kitabı Finn'in bakış açısından okuyabilseydiniz, onun karakter gelişimi nasıl olurdu? Chandler'ın hikâyesinden nasıl farklılaşırdı?
10. Sizce Chandler ve Finn'i gelecekte neler bekliyor?

